PETER F. HAMILTON

golul visător

Prima parte din TRILOGIA GOLULUI

NAUTILUS

De același autor la Editura Nemira

Trilogia *ZORII NOPȚII:*

Disfuncția realității (2009)
Alchimistul neutronic (2011)
Zeul adormit (2013)

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci și opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear.* Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* și în antologiile *In Dreams* și *New Worlds.* În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising,* iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei,* cărțile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câștigat Premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome". Între 1996 și 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPȚII,* considerată renașterea genului space opera. *TRILOGIA GOLULUI* este cea mai recentă creație a sa, apărută între 2007 și 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuiește în Rutland cu soția și cei doi copii ai săi.

PETER F. HAMILTON

golul visător

Traducere din limba engleză
C. PREDA

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAMILTON, PETER F.
Golul visător / Peter F. Hamilton; trad.: C. Preda. -
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2014
2 vol.
ISBN 978-606-579-478-8
Vol. 2. - ISBN 978-606-579-747-5

I. Preda, C. (trad.)

821.111-31=135.1

Peter F. Hamilton
THE DREAMING VOID
© 2007 by Peter F. Hamilton

© Nemira, 2014

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Irina POPESCU

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-478-8

5

Inspectorul de gradul doi Halran stătea în ușa deschisă a seifului și își plimba privirea peste haosul din interior. Fiecare suprafață – pereții, podeaua, tavanul, cadavrele –, totul fusese acoperit cu un covor gros de fibre diafane albastru-gri, ca și cum un milion de păianjeni își petrecuseră noaptea țesându-și pânzele. Firele subțiri erau, de fapt, filamente semiorganice cărora le luase mai mult de trei ore pentru a neutraliza toxina neurologică ce se scurgea din proiectilele cinetice folosite și, de asemenea, să înlăture multe alte tipuri de energie letală degajată din muniția rămasă de la schimbul de focuri. Halran era ușor surprins de faptul că Clinica Sf. Maria folosea agenți neurotoxici, dar, pe de altă parte, oamenii importanți chiar voiau asigurări că depozitele lor de memorie se aflau cu adevărat *în siguranță*. Îi spusese managerului clinicii că le va inspecta certificatele de utilizare a armamentului toxic, la prânz. Un interval de timp suficient de lung

pentru ca apelurile la nivel înalt să fie făcute, şi licenţa corectă să fie achiziţionată. Acest mod de interpretare flexibilă a procedurii îi adusese lui Halran ultimele sale două promovări. Îşi dăduse seama că, la naiba, băieţii cei mari conduc lumea, oricum, şi nu ai mare lucru de câştigat dacă îi enervezi. Acesta era motivul pentru care înaltul comisar al Poliţiei îi dăduse această misiune. Şi, de îndată ce o primise, asistentul primarului îl chemase pentru a-i explica anumite considerente şi aspecte politice. Cel mai important dintre ele era că distrugerea completă a jumătate de milion de celule de memorie aparţinând celor mai bogaţi şi mai influenţi oameni care trăiau în statul lor nu avusese loc. Faptul că existase o eroare temporară în recuperarea datelor din kuburi, ca urmare a accidentului cu generatorul de electricitate al clinicii, era regretabil, dar nu un motiv de alarmă, nici de interes excesiv din partea mass-mediei. Reporterii ar putea acoperi subiectul cu privire la daunele din pădure, dar nu avea să le fie permis accesul în blocul administrativ şi la nivelurile sale subterane.

U-amprenta finalizase analiza păienjenişului şi raporta că decontaminarea era completă.

– În regulă, le spuse el celor opt membri puternici ai echipei medico-legale care aşteptau în spatele lui, pe coridor, vreau o examinare completă a scenei până la nivel molecular. Nicio limită de buget. Lucrul acesta este mult, mult deasupra sistemului nostru de priorităţi. Col, Angelo, voi doi aş vrea să-mi

reconstituiți etapele evenimentului. Darval, vezi dacă poți să-mi obții numele celulei de memorie după care a venit nemernicul de Telfer.

Darval se uită peste umărul lui Halran. Proiectorul pentru iluminat de urgență plasat în ușă genera în interiorul seifului o strălucire holografică albastră-argintie, eliminând umbrele și făcând păienjenișul să tremure ușor, asemenea unui lac vălurit sub clar de lună ale cărui unduiri acopereau rămășițele coagulate a jumătate de milion de kuburi.

– Cum, în numele lui Ozzie să fac asta, șefule?

Halran îi aruncă un rânjet.

– Trebuie să lipsească unul. Deci tot ce trebuie să faci este să reasamblezi fragmentele celor care sunt încă aici și să-mi spui care a fost luat.

– Du-te dracului!

– Bine spus. Planul B: treci în revistă numele din registru și atribuie-le un grad de probabilitate ca cineva să dorească să le fure amintirile. Începe cu categoriile politice, penale și financiare.

Darval aprobă din cap reticent.

– Câmpurile de forță active permanent, vă rog! ordonă Halran. S-au folosit niște muniții foarte urâte aici, nu vreau să-mi asum niciun risc.

Echipa medico-legală se mută cu prudență în seif. Împreună cu ei, se precipitară înăuntru și examinatorii – niște boți ca niște gândaci de plumb gonind pe picioare negre de electromușchi, vibrându-și antenele senzoriale, împingându-le înainte și înapoi prin păienjenișul diafan pentru a atinge

suprafețele de sub el. Peste două mii fură eliberați astfel, șiroind pe podea și pe ziduri pentru a construi o hartă moleculară completă a seifului.

Halran așteptă ca micii boți să se răsucească în jurul cadavrului lui Viertz Accu înainte de a-l inspecta mai în detaliu. Corpul ca un cocon era încă îngenuncheat, cu coloana vertebrală curbată înainte, ca și cum se ruga. Îi găsiseră partea de sus a craniului la etaj în timp ce așteptau ca păienjenișul să-și deruleze procedura de decontaminare. Halran știa ce înseamnă asta – cazul se transforma într-unul urât din toate punctele de vedere.

Exovederea i se suprapuse pe rezultatele examinatorilor, arătându-i liniile înguste ale arsurilor de pe creierul ei expus. O mulțime de energie fusese aplicată acolo într-un mod pe care îl recunoștea. Activă un modul de scanare în profunzime, urmărind adâncimea de penetrare a fasciculului. Celulele ei de memorie fuseseră distruse.

– Sper că și-a făcut un backup recent, mormăi el.

– Ce părere ai de astea, șefule? întrebă Angelo.

Stătea în fața unei cuști din materie exotică.

– O idee bună, presupun. N-am mai văzut așa ceva până acum. Telfer, evident, nu știa că sunt aici.

– Mare bine i-au făcut clinicii. Gardienii aceia nu prea l-au încetinit, nu-i așa?

– Nu. Îmbunătățirile lui erau ieșite din comun.

Halran apelă din nou fișierul de caz principal. Telfer îi apăru în exoimagine, o fotografie făcută în zona principală de recepție care arăta o posibilă

etnie orientală, dar cu ochii ciudat de gri. Vârsta blocată în jurul a treizeci de ani, fapt neobișnuit, și o umbră deasă de barbă nerasă. Înfățișare de-a dreptul banală. Despre care Halran știa că era deliberată. Nu că trăsăturile faciale ar fi însemnat ceva în ziua și în epoca de azi. Chiar și identificarea ADN-ului era neconcludentă acum – și aveau destul din acesta din urmele de sânge rămase pe acoperiș. Fotografia îl arăta zâmbind în timp ce o saluta pe tânăra și frumoasa clinicianâ. Complicea lui însă era o altă poveste. Cu siguranță nu putea fi calificată drept banală. O adevărată frumusețe, cu pistrui pe față și un păr des, roșu-închis. Și cu un nas drăguț, gândi el cu admirație. Oamenii și-ar aminti o asemenea față.

Tot ce era legat de sosirea lor fusese perfect normal, până când rețeaua de securitate a clinicii începuse să semnaleze erori, iar Telfer scăpăase de sub supravegherea pasivă a unității centrale. Raidul, de asemenea, fusese extrem de profesionist. Cu excepția ieșirii. Femeia părea aproape surprinsă, ca și cum improviza totul. Ceea ce nu prea avea sens.

– Șefu', chemă Darval.

– Da.

– Registrul a fost spart.

Halran porni spre locul în care Darval stătea aplecat peste pilonul-registru. Mai mulți examinatori se târau peste mantaua păienjenișului, sondând pe deasupra cu antenele lor.

– Există vreo urmă fizică... începu el.

Nu mai apucă să-și termine fraza. O femeie intră în seif. Halran îi aruncă o privire surprinsă, pe cale să întrebe cine naiba era – un alt membru al staff-ului primarului, bănuia –, pentru că nimeni altcineva nu ar fi putut trece de cordonul de polițiști, fără permisiunea lui. Apoi chipul ei i se înregistră, și Halran nu mai avu nevoie să întrebe, știa totul despre această legendă vie, la fel ca toată lumea din domeniul aplicării legii.

– O dulce Ozzie! murmură el, și un caz deja urât se transformă pentru el într-un coșmar.

Era mai scundă decât majoritatea cetățenilor Confederației din ziua de azi, dar încrederea pe care o emana era mult deasupra mediei. Harlan cunoscuse suficient de mulți Înalți la timpul lui pentru a recunoaște cu ușurință aroganta lor încredere în sine, dar ea era mult deasupra lor, afișând un calm ce putea fi calificat drept glaciar. Avea o față încântătoare, o combinație de caracteristici filipineze și europene din perioada pre-Confederație de pe Pământ, încadrate de un păr ca pana corbului, des, periat drept și lipsit de orice cosmetice moderne, o frumusețe pe care o putea descrie doar ca de modă veche. Ceea ce era destul de corect având în vedere că nu-și schimbase deloc înfățișarea în ultimii o mie patru sute de ani.

Întreaga echipă medico-legală căzuse într-o tăcere uimită, holbându-se la ea.

Halran păși înainte, străduindu-se să-și ascundă nervozitatea. Femeia purta un costum-togă conservator, de culoare crem ce îmbrăca o siluetă ideală, la

fel ca oricare din cele create de specialiștii Clinicii Sf. Maria. Când încercă să o scaneze, folosind cele mai subtile sonde pe care le puteau produce îmbunătățirile sale, acestea fură deviate perfect. Era ca și cum nu era nimic acolo. Singura dovadă empirică pe care o avea că ea există era propria vedere.

– Doamnă, sunt inspectorul Halran, responsabil de acest caz. Eu, ăă... noi, suntem flatați că vă aflați aici.

– Mulțumesc, spuse Paula Myo.

– Pot să vă întreb de ce vă interesează acest caz?

– Nu pe mine, eu sunt doar reprezentantul ANA:Guvernării.

– În acest univers, îi șopti Darval lui Angelo.

Paula îi dărui un zâmbet dulce.

– Glumele vechi sunt întotdeauna cele mai bune. Și nu îmbătrânesc prea mult.

Expresia lui Darval deveni una de om bolnav.

– Bine, spuse Halran. Deci care este interesul ANA:Guvernării?

– Domnul Telfer.

– Este Înalt?

– Dumneata ce crezi?

– Armele sale biononice sunt cele mai sofisticate pe care le-am văzut pe Anagaska. Gardienii seifului au fost angajați strict pe baza îmbunătățirilor lor, iar el i-a dat gata pe amândoi în mai puțin de un minut. Deci, dacă nu e Înalt, are acces la ceea ce Lumile Centrale pot oferi mai bun.

– Foarte bine, îl complimentă Paula. Deci?

– Probabil lucrează pentru una dintre facțiunile dumneavoastră.

– Excelent raționament, inspectore. Este exact motivul pentru care sunt aici, ca să văd dacă această concluzie este corectă. Acum aș vrea să am eu prima acces la toate rezultatele medico-legale, te rog.

– Voi avea grijă să primiți copiile, desigur.

– Guvernul vostru planetar a garantat ANA:Guvernării cooperare deplină cu privire la acest caz. Sunt sigură că îți dai seama de politica implicată. Te rog, nu ezita să ceri confirmarea comisarului tău, ba chiar și a primarului orașului, dar eu nu vorbesc despre copii. Am nevoie de acces direct și nerestricționat la datele brute, mulțumesc.

Halran știa când pierdea o bătălie.

– Da, doamnă. Acces direct. Voi aranja asta imediat.

– Mulțumesc. Acum cine analizează registrul?

– Eu, spuse Darval ezitant.

– După cine crezi că a venit Telfer?

Darval se uită la Halran, care aprobă din cap.

– Ușor, de fapt. Unul dintre depozitele securizate îi aparținea lui Inigo.

– Ah, zâmbi Paula. Închise apoi ochii și inspiră prelung. Când a fost ultima actualizare?

– 3320.

– Anul în care a plecat în misiune pe Stația Centurion, spuse ea. Și nu a mai revenit pe Anagaska până în 3415, corect?

– Da, spuse Halran. Templul central al Visului Viu de pe Anagaska a fost construit în Kuhmo, iar el a fost aici ca să-l inaugureze.

– Interesant, medită Paula.

– Credeți că cineva o să-l cloneze complet?

– De ce altceva i-ar fura mintea? spuse Paula. Îți mulțumesc pentru cooperare, inspectore. Și aș vrea totuși rezultatele acelea când vor ieși. Se întoarse apoi să iasă din seif.

– Asta e tot? întrebă Halran.

Paula se opri, răsucindu-și capul pentru a-l fixa pe anchetator cu o privire calmă.

– Doar dacă nu ai altceva de adăugat.

– Dar Telfer?

– Noroc la vânătoare.

– Ne veți ajuta?

– Nu voi pune niciun obstacol în calea ta, nici politic, nici de altă natură.

Părăsi seiful, lăsându-l pe Halran holbându-se la echipa sa, plin de confuzie și indignare.

Paula ieși din blocul administrativ și se uită în jur la pădure. Exploziile aeriene produseseră pagube superficiale, cele mai multe dintre clădirile clinicii erau încă intacte și, în timp ce copacii mai mari fuseseră doborâți, rămăseseră destui din cei mai tineri pentru a asigura supraviețuirea pădurii după ce trunchiurile moarte aveau să fie îndepărtate. Un cordon de poliție se lungea pe câteva sute de metri, ofițerii în uniformă întărind patrolboții. Personalul

clinicii lucra cu contractori şi boţii forestieri pentru a înlătura urmele dezastrului. Bucle mici de fum se desprindeau de pe solul înnegrit de focurile care arseseră câteva ore în timpul nopţii, înainte de a fi stinse.

Nu se opri în timp ce scana zona, dar u-amprenta îi marcase deja cu roşu pe doi dintre membrii echipei de contractori. Amândoi erau protejaţi, folosind tehnici sofisticate de deflecţie disponibile doar la un grad înalt de biononic. Ale ei erau, desigur, mai avansate. Păstrau distanţa de cordon, dar ochii ei reuşiseră să facă un *zoom in* şi să surprindă o imagine facială. U-amprenta îi produse o referinţă încrucişată pentru amândoi în mai puţin de o secundă. Cândva, cu aproximativ o mie de ani în urmă, Paula s-ar fi confruntat cu ei atunci şi acolo, pe loc. Acum îi plăcea să creadă că se mai potolise oarecum, deşi, într-adevăr, era mai avantajos să-i lase să creadă că nu i-a văzut.

Paula se născuse pe Haven, planeta lui Huxley, o lume unică finanţată de Fundaţia pentru Structura Umană, care modifica genetic fiecare cetăţean astfel încât să se potrivească într-o structură socială simplă, încadrată într-o civilizaţie cu tehnologie nu foarte avensată. Spre groaza şi disperarea restului Confederaţiei, ceea ce ei condamnaseră drept sclavie genetică funcţionase, de fapt, producând o populaţie care era în cea mai mare parte fericită cu soarta sa prestabilită. Puţinii nemulţumiţi erau aduşi la ordine de ofiţerii de poliţie care primiseră profile

psihoneurale specifice. Printre alte trăsături, o variantă de tulburare obsesiv-compulsivă îi făcea să nu renunțe niciodată la o urmărire. Fundația o crease pe Paula pentru a fi unul dintre ei, dar ea fusese furată dintr-un salon de nașteri de un grup de liberali radicali care aveau ca scop eliberarea bieților sclavi. Crescuse, în general, în Confederație, devenind întâi anchetator în cadrul Direcției de Infracțiuni Deosebit de Grave, lucrând apoi, în ultimii 700 ani, ca agent pentru ANA:Guvernare.

Havenul lui Huxley exista încă, societatea sa mergând în liniște înainte pe cursul său ordonat, fără să se schimbe sau să evolueze. Marea Confederație avea foarte puține contacte cu ea în aceste zile. Paula însăși nu se mai întorsese acolo de peste trei sute de ani, și atunci fusese, în esență, turism nostalgic. Nu era nevoie s-o țină sub supraveghere. ANA:Guvernarea era ultraprotectoare față de culturile non-Înalte. O politică ce, în mod ironic, îi dădea Paulei foarte puține posibilități de a se întoarce. Sarcina pe care o primise, aceea de a împiedica Facțiunile ANA să-și urmeze interferențele ilegale în rândul Lumilor Externe, o ținea incredibil de ocupată.

U-amprenta îi deschise o legătură ultrasecurizată cu Justine Burnelli.

– Sunt la clinica de pe Anagaska, spuse ea.

– Și?

– Am avut dreptate, raidul a fost organizat de o facțiune.

– Vreun indiciu referitor la care din ele?

– Ei bine, Marius și Curierul dau și ei târcoale, ceea ce implică faptul că sunt la fel de interesați ca și noi.

– Ergo, nu l-au făcut ei.

– Nu fi atât de sigură. N-am cunoscut Accelerratori și Conservatori care să fie atât de ostentativi până acum. Probabil unul dintre ei a făcut-o, iar celălalt încearcă să-l demaște sau să-l contracareze. Îi știi cum sunt.

– A cui celulă de memorie o căutau?

– Aici cazul devine interesant: Inigo.

– Oh! Serios? spuse Justine. Sunt surprinsă că Inigo s-a lăsat deschis la nivelul acesta de expunere.

– E vorba despre Inigo din pre-Visul Viu. Acesta este un depozit vechi.

– Și la ce servește asta cuiva?

– Nu sunt sigură. Conservatorii vor beneficia dacă se întoarce și oprește proiectul de Pelerinaj al Clericului Conservator. Deși nimeni nu știe dacă o va face. Ar putea la fel de bine să aplaude și să se alăture și el Pelerinajului.

– În cazul în care una dintre fațiuni îl clonează complet, ar fi în posesia unui mesia-marionetă. Foarte util pentru a le susține planurile.

– Numai că nu va fi o clonă completă, spuse Paula. Asta este o versiune timpurie.

– Am o teorie care s-ar potrivi.

– Spune.

– O versiune de clonă completă timpurie ar fi probabil în măsură să primească vise de la Gol la fel

ca originalul, ceea ce le-ar da celor care o controlează un avantaj considerabil asupra oponenților lor.

– Vrei să spui că ar trebui să poată ajunge la presupusul Ultim Vis?

– Cel mai probabil la noile Vise ale Lordului Cerului. Ethan încă nu a găsit cel de-al Doilea Visător, în ciuda eforturilor depuse. Știi că Visul Viu modifică fiecare cuib de confluență din gaia-câmp pe care îl finanțează? Și asta reprezintă aproximativ optzeci la sută din Marea Confederație. Sunt de-a dreptul disperați. Noile vise sunt în creștere. Nu mai sunt doar fragmente. Secvențe întregi se scurg în gaia-câmp.

– Nu cred că Visul Viu se află în spatele raidului.

– Ei ar beneficia enorm, spuse Justine.

– Da, dar u-amprenta mea a identificat-o pe femeia care îl însoțește pe domnul Telfer. Este ex-consilierul Visului Viu, Corrie-Lyn. Acum, *persona non grata* la Visul Viu și urmărită pentru mai multe acuzații de pierderi de trupuri pe Ellezelin. Mandatele Confederației sunt destul de extinse. Au, de asemenea, pe listă un complice pe nume Aaron, care împărtășește caracteristicile faciale ale domnului Telfer.

- Acum chiar că este interesant. Ai vreo idee despre Aaron alias Telfer?

– Nu. Dar cei doi s-au transferat pe o navă stelară, imediat după raidul de la clinică. O singură navă stelară a părăsit Anagaska, *Artful Dodger*.

– Care-i povestea?

– Iaht privat standard, înregistrat pe Sholapur.

– Aha, acum ajungem undeva. Sholapur. Cu alte cuvinte, nu știm cui îi aparține.

– Într-adevăr. Nu există însă niciun background real disponibil, *Artful Dodger* a fost pe Ellezelin până după tulburările de la templul Riasi.

– Corrie-Lyn a fost iubita lui Inigo. Oare ar putea tânji după el? O clonă completă ar fi o modalitate de a-l obține înapoi.

– Nu. E un pion. Telfer se folosește de ea pentru a ajunge la Inigo.

– Cum poate o celulă de memorie depășită să-i ajute să ajungă la el? Foarte mulți au încercat să-l găsească. A plecat, probabil, de tot din Marea Confederație. Ori vrea să intre în Gol de unul singur, ori i s-a alăturat lui Ozzie.

– Nu i s-a alăturat lui Ozzie. Am verificat asta acum cincisprezece ani.

– Te-am invidiat întotdeauna pentru viața pe care o duci, spuse Justine. Pericolul plin de farmec și călătoriile tale au ceva amețitor pentru o fetiță protejată și bogată ca mine. Cum era Ozzie?

– Ca și mine, în esență, neschimbat.

– Pentru cine crezi că lucrează tipul ăsta, Aaron?

– Așa cum ai spus, există o mulțime de facțiuni și de organizații care ar putea beneficia de găsirea lui Inigo. Raidul ne arată clar cât de urgent devine ceea ce urmăresc. Nimeni nu a fost suficient de neglijent ca să ne dezvăluie ce atuuri au până acum.

– Deci care e următorul pas?

– Raidul acesta este doar unul dintr-o înlănțuire de evenimente politice mult mai mare. Cred că e important să-l găsesc pe al Doilea Visător înaintea Visului Viu. Această persoană va juca, evident, un rol imens în stabilirea rezultatului Pelerinajului.

– Hm, încă mai gândești în stil mare, nu-i așa?

– Mereu am crezut că rezolvarea unui caz este un proces holistic. Este unul dintre puținele lucruri cărora le-am rămas fidelă în ultimii o mie de ani.

– Și cu Aaron și Corrie-Lyn ce-ai de gând?

– Acesta este cazul pe care îl voi urmări oficial. Inspectorului Halran nu-i va lua mult timp s-o identifice pe Corrie-Lyn, iar lucrurile vor deveni oarecum cunoscute după asta. Dacă aș începe să întreb de al Doilea Visător, aș trezi prea mult interes printre facțiuni.

– Vrei să încep să-l caut pe al Doilea Visător?

– Nu. Ești extrem de vizibilă pentru facțiuni. Aproape la fel de mult ca mine. Cred că cel mai bine ar fi dacă ai putea ține un ochi pe Curier și pe Marius.

– O s-o fac. Și atunci cine îl va urmări pe al Doilea Visător?

Paula zâmbi larg, știind câți agenți de teren ai facțiunilor se vor concentra pe asta și se vor întreba.

– Ultima persoană pe care ar suspecta-o cineva, desigur.

Starea conductelor de alimentare cu utilități din al treilea apartament era mult mai proastă decât se așteptase Araminta. Trebuise să petreacă trei ore

neprogramate, în acea dimineață, urmărindu-le prin pereți și podea, supraveghind apoi boții care scoteau afară țevile corodate. Toate operațiunea se soldase cu o mizerie cumplită, ceea ce însemnase mai multă curățenie de făcut, ceea ce însemnase mai mult timp de petrecut cu pregătirea cadrelor din pereți pentru noile racorduri, ceea ce întârziase finalizarea cu tot atâta timp.

U-amprenta îi spusese când era ora unsprezece, abia dându-i răgazul necesar pentru un duș cu spori în apartamentul al patrulea, în care locuia. Două dintre cele cinci duze ale dușului vechi nu funcționau și unul dintre cele trei jeturi rămase mirosea ciudat. Avusese doar timp să aplice un odorizant și să îmbrace o pereche de pantaloni eleganți și un sacou înainte de sosirea clienților. Spray-ul parfumat care-i umezea pielea îi trezise o amintire neașteptată, din ziua în care aflase că Laril a părăsit Viotia, despre modul liberal în care folosea atunci spray-ul igienizant pentru călătorie. Amintirea o făcu să se simtă vinovată pentru că nu mai trecuse de secole pe la Niks.

Scrâșni din dinți împotriva sentimentului stupid și ieși în vestibul unde liftul îi aducea din hol pe noii ei clienți. Danal și Mareble erau îmbrăcați ciudat. Ea era într-o fustă lungă, gălbuie, din bumbac țesut rar și o vestă din piele întoarsă cu nasturi de alamă, purtată peste o bluză albă simplă. Cizmele maro solide erau abia vizibile de sub tivul rotitor. Părul des și negru era periat spre spate și legat cu benzi elastice simple, de pânză. El purta pantaloni din piele și

cizme asemănătoare cu ale ei. Un sacou galben era aproape ascuns sub pardesiul maro din țesătură impermeabilă.

În ciuda aspectului lor istoric, Araminta nu putu să nu zâmbească atunci când ușile pneumatice se deschiseră. Păreau necontrolat de entuziaști. Zâmbetele tinerești și aerul dornic cu care priveau în jur, felul în care se țineau de mâini tot timpul.

– Bine ați venit! spuse ea.

Ușa din lemn auriu a apartamentului de prezentare se deschise.

Decorase apartamentul cu o schemă simplă de culori în două tonuri în fiecare cameră și păstrase mobilierul la nivel minimalist. Podeaua din living avea un parchet scump din lemn de abanos. Mesele poziționate artistic, scaunele și canapeaua erau toate reproduceri în stil Herfal, cu curbe ascuțite și picioare metalice – un capriciu la modă cu trei secole în urmă. Balconul era deschis și afară era o zi caldă și senină, oferind o imagine a parcului de mare efect.

Mareble își ținu respirația în timp ce intrau.

– E fabulos, exclamă ea. Exact ce căutăm.

Danal chicoti.

– Iertați-o pe soția mea. Evident, ea nu crede că nu trebuie să ne arătăm cărțile înainte de începerea negocierilor.

– Am făcut același lucru cu furnizorul inițial, mărturisi Araminta. E ușor să te atașezi repede de asemenea apartamente. Mă gândesc să păstrez unul pentru mine.

Mareble stătea în faţa uşii de la balcon.

– Cel la care ne gândim va avea aceeaşi vedere?

– Apartamentul trei este pe colţ, Araminta făcu semn de-a lungul balconului. Veţi avea o latură spre parc, iar la vest o privelişte a oraşului. Podul suspendat se poate vedea de acolo.

– Ce drăguţ!

– Putem vedea? întrebă Danal.

– Nu încă. Codurile de sănătate şi de siguranţă ale oraşului nu mă lasă să primesc oameni într-un şantier de construcţii acreditat. *Şi e un dezastru complet, care v-ar putea pune pe fugă.*

– Şantier de construcţie? Există probleme structurale?

– Categoric nu. Structura este în stare bună. Un fişier cu o scanare de adâncime independentă este înregistrat la primărie, dacă doriţi să-l verificaţi. Eu doar renovez şi remobilez. Din păcate, oraşul consideră asta construcţie, pentru că înlocuiesc cablurile electrice şi conductele pentru utilităţi. E doar mai multă birocraţie pentru mine, asta e tot.

Danal oftă înţelegător.

– Aşa se întâmplase şi pe Ellezelin. Stimată doamnă, Mergătorul-pe-Apă nu a trebuit niciodată să depună cereri la Palatul Orchard, dacă a vrut să facă ceva. Încearcă să spui asta guvernului nostru.

– Ei, hai, dragul meu. Mareble îi strânse mâna mai tare. Are ceva cu birocraţii, explică ea.

– Toţi avem, îi asigură Araminta.

– Mulţumesc, spuse Danal.

– Deci vă mutați aici de pe Ellezelin? întrebă Araminta.

– Oh, da, răspunseră în cor, fericiți.

– Sunt tehnician pentru cuiburi de confluență, spuse Danal. E foarte mult de lucru acum pentru modernizarea întregului gaia-câmp. Este deosebit de important pentru Viotia.

– De ce? întrebă Araminta.

– Al Doilea Visător este aici, spuse Mareble. Suntem siguri de asta. Ultimele câteva vise au fost mult mai vii decât primele fragmente. Nu credeți?

– Eu nu am gaia-particule, răspunse Araminta, păstrând un ton lejer, de parcă era vorba despre o defecțiune minoră la un aparat pe care avea de gând să îl remedieze rapid, rugându-se să nu influențeze negocierea afacerii. Avea nevoie de depozitul lor pentru apartamentul trei. Nu era atât de ușor să vândă cum crezuse, și furnizorii îi solicitau efectuarea de plăți.

Mareble și Danal aveau amândoi aceeași expresie plină de compasiune, ca și cum le-ar fi părut rău pentru ea. O armonie care îi aminti instantaneu de domnul Bovey.

– Gaia-câmpul nu este ceva fără de care n-aș putea trăi, spuse Mareble liniștită. Îl simt mereu pe Danal indiferent unde suntem, chiar și atunci când ne aflăm la planete distanță. Felul acesta de conexiune emoțională permanentă este satisfăcător și liniștitor.

– Și, desigur, cunoaștem visele lui Inigo. În mod nemijlocit, spuse Danal.

Zâmbi apoi cu fericirea calmă pe care doar cei care credeau cu adevărat o puteau experimenta vreodată.

Araminta încercă să se arate bucuroasă.

– Nu știam că se poate spune de unde vine un vis, zise ea, în speranța că le va distrage atenția de la tragicul ei defect. Nu există nimic de care un credincios, al oricărei secte sau ideologii, să se bucure mai mult decât ocazia de a scoate în evidență beneficiile credinței sale pentru cei din afara ei.

– Asta e problema cu gaia-câmpul, explică Mareble cu sinceritate. Nu este deloc clar și precis ca în unisferă. Gândurile omului nu sunt digitale, sunt emoție. Am avut *sentimentul* acesta odată cu ultimele vise ale Lordului Cerului. Le-am simțit atât de aproape. Acum, când sunt rememorate de cuiburi, și-au pierdut această putere. Asta nu înseamnă că nu sunt încă la fel de minunate. Toți sperăm să experimentăm zborul Lordului Cerului către Makkathran pentru a culege sufletul Mergătorului-Pe-Apă. După tot ce-a făcut pentru oamenii de pe Querencia și pentru noi, merită să se odihnească în Marea lui Odin.

Ceva din evocarea lui Mareble o făcu pe Araminta să se oprească o clipă, de parcă se lega de o amintire mai veche. Ceea ce era o prostie.

– Înțeleg, spuse ea.

Cunoștințele ei despre povestea Mergătorului-Pe-Apă erau în cel mai bun caz sumare. Cu siguranță nu știa niciun detaliu.

– De asta vreți să locuiți aici?

Mareble dădu din cap cu însuflețire.

– Sunt convinsă că al Doilea Visător este aici. Într-o zi, în curând, se va autorevela, și Pelerinajul va putea începe.

– Vreți să participați și voi?

Își zâmbiră unul altuia, cu mâinile împreunate din nou.

– Așa sperăm.

– Ei bine, cu riscul de a părea lisită de modestie, nu veți găsi nicăieri un loc mai bun ca să așteptați decât aici.

– Cred că putem lua în considerare depunerea unei oferte, spuse Danal.

– Un număr inconfortabil de mare de adepți ca și noi sunt în căutarea unei proprietăți pe Viotia. Este plăcut să locuiești la hotel, dar vom fi bucuroși să ne mutăm într-un cămin adevărat.

– Apreciez pe deplin acest lucru.

– Suntem pregătiți să vă oferim prețul cerut, dar am avea nevoie de o garanție că apartamentul va fi finalizat la timp.

– Vă pot certifica asta în scris.

– Iar modelul virtual pe care l-am accesat era frumos, dar...

– Vreau să fac unele schimbări, spuse Mareble repede. Tehnologia trebuie să fie mai puțin evidentă, iar decorul ar trebui să fie mai naturalist.

– Naturalist?

– Produse mai puțin manufacturate, mai mult lemn. Cum este pe Querencia. Noi nu suntem împotriva tehnologiei, o folosim tot timpul, dar nu ar trebui să fie scoasă în evidență. De exemplu, puteți instala o mașină de gătit *corespunzătoare* în bucătărie? Una cu cuptor și plită?

– O să verific reglementările municipale în legătură cu asta și vă spun.

– Deci poți să-mi oferi o mașină de gătit corespunzătoare? îl întrebă pe domnul Bovey în acea seară la cină.

Era acasă la el, așezată la o masă mică pe balcon, cu vederea spre pajiștea cu gazon. Râul Cairns curgea de-a lungul marginii îndepărtate, unde iarba făcea loc stufului și unui pâlc de copaci cu coroane răsucite ale căror frunze palmate, crom-albastru, atârnau în apă. Luminile strălucitoare ale clădirilor de pe malul opus se oglindeau pe suprafața netedă, neagră. Era o atmosferă relaxantă minunată, cu o mâncare delicioasă pregătită de câțiva el și cu alți trei el la masă cu ea. Un sfârșit plăcut pentru zi exasperantă.

– De fapt, da, zise cel chipeș și blond.

– O spui cu multă încredere.

– Pentru că am furnizat deja trei în ultimele zece zile, îi răspunse cel mai scund, cu pielea măslinie.

Fanaticilor Visului Viu le place tipul de confort primitiv. Preferă, de asemenea, băi de apă în loc de duşuri cu spori.

– Dragă Ozzie, verişoara mea avusese dreptate, ne ocupă. Ar trebui să ridic preţul pentru ultimele două apartamente.

– Nu vreau să stric seara, dar, de fapt, găsesc destul de deranjantă perspectiva. În principal pentru că se întâmplă rapid. Sunt o mulţime dintre ei aici, acum. Milioane de oameni.

– Credeam că cererea mare de case îţi va aduce la fel de multe beneficii ca şi mie, probabil, sau chiar mai multe.

– Financiar da, spuse blondul, mişcând dintr-un kebab din torkal condimentat şi carne de porc, marinat în miere roşie. Dar multiplii nu se încadrează în etosul Visului Viu. Mai luă o îmbucătură de carne şi începu să mestece. Noi nu am existat în Makkathran, explică orientalul.

– Cu siguranţă că nu sunt împotriva stilul tău de viaţă, nu-i aşa?

Avu un gând neplăcut despre felul în care Mareble şi Danal erau devotaţi ideologiei lor, până la excluderea totală a orice altceva. Asta nu-i făcea ostili, doar netoleranţi.

– Oh, nu în mod activ, nu. Să bat în lemn. Preţiosul lor Mergător-Pe-Apă voia ca toată lumea să trăiască împreună şi să se înţeleagă, fără conflicte. Dar spune-mi, cum au reacţionat cumpărătorii când

au aflat că nu împărtășești slava care există numai în gaia-câmp?

– Cu surprindere, recunoscu ea. Apoi cred că au vrut să mă convertească.

– Pun pariu că au vrut.

– Nu va dura mult timp, îl asigură ea. Imediat ce începe Pelerinajul, toți se vor înghesui să i se alăture. Cuplul meu mi-a spus asta. Sunt aici doar pentru că ei cred că este locul unde se ascunde al Doilea Visător.

– Ceea ce este la fel de tulburător.

– De ce? întrebă ea, în timp ce își mai turna puțin din excelentul vin rosé.

– Dacă ești următorul ales, de ce să te ascunzi? Și mai mult decât atât, de ce să dai drumul viselor care le arată tuturor că exiști și că stai ascuns?

– Eu nu înțeleg nimic despre Visul Viu. Totul mi se pare o prostie.

– Cuvântul pe care îl cauți este periculos, spuse cel scund. Prea multe promisiuni nerealizabile. Prea mulți oameni care cred. O combinație rea.

– Ești un cinic bătrân.

Toți cei trei el de la masă ridicară paharele cu vin.

– Vinovat și mândru de asta.

– Tu ai gaia-particule. Visele astea noi, sunt reale?

– Este vreun vis real? Trei guri zâmbiră la unison. Visele există. Orice altceva se reduce la perspectiva personală. Dacă vrei să crezi în ele, atunci al Doilea Visător este undeva acolo primind vise de

la un Lord al Cerului de undeva din interiorul Golului. Dacă nu...

– Nu știu ce să cred. Sunt chiar tentată să obțin gaia-particule doar pentru a afla.

– Ascultă-mă pe mine, spuse blondul. Nu merită. Gaia-câmpul este doar un alt moft care a fost deturnat de un grup de fanatici.

– De ce l-a inventat Ozzie?

– A spus că oamenii ar putea să se înțeleagă mai bine reciproc. Dacă am avea mai multă empatie, am fi mult mai pașnici. Frumoasă teorie. Nu am văzut să aibă prea mult efect asupra naturii umane în ultimul timp.

– Cu toate acestea, nu ai exista fără el. Și crezi că tu reprezinți viitorul.

– Domnul Bovey orientalul zâmbi modest.

– Adevărat. Și mă îndoiesc că Ozzie ne-a avut și pe noi în vedere.

Ea își apropie paharul cu vin de față și își coborî privirea cu sfială.

– Eu nu te-am avut niciodată în vedere.

– Există o mulțime de lucruri pe care nu le cunoaștem până nu le întâlnim. Domnul Bovey orientalul se lipi de ea și îi luă paharul din mână. Îi plăcea căldura lui lângă corpul ei. Pe cealaltă parte, cel blond îi mângâie obrazul și îi întoarse capul pentru un sărut.

Ea închise supusă ochii. Mâini care îi mângâiau coloana vertebrală. Mâini care îi mângâiau picioarele. Sărutul dură, și dură.

– Vino cu mine, îi spuse el.

Sărutul se încheiase și îi văzu pe toți cei trei el zâmbind, în felul *acela,* blând și cunoscător, neobosindu-se să-și ascundă dorința.

Cei trei el o escortară într-un dormitor cald de la etajul al doilea, luminat de flacăra portocalie plăcută a lumânărilor. Ea rămase în picioare la capul patului în timp ce toți el se dezbrăcau în fața ei, exact așa cum îi plăcea, făcând-o să se simtă în centrul atenției, în centrul dorinței. Fu apoi rândul ei să-și scoată hainele încet, să-și arate trupul, să le soarbă admirația triumfătoare, exultând aprobare. Când rămase goală, ei începură să-i exploreze trupul cu o formidabilă intimitate. Da, se cutremură în cele din urmă de încântare, iar ei o ridicară pe pat.

Grăbindu-se cu capul înainte prin spațiu, creatura simțea moleculele vagaboande sărutându-i aripile imense de vid, în timp ce și le întindea larg. Scânteile provocate de impactul slab îi picurau de pe margini, lăsând o dâră slabă fluorescentă de-a lungul golful pustiu. În față, o stea strălucea puternic pe fundalul magnific al unei nebuloase unduitoare, turcoaz, creând o presiune caldă de fotoni care îi potolea lent foamea fizică. Creatura se învârtea încet în torentul bogat de lumină, în timp ce asculta cum gândurile devin mai puternice pe planeta solidă care se afla încă la distanță de ani-lumină.

Un gând era extrem de clar.

– Vezi, trebuie să te odihnești acum. Dacă ai fi multiplă, un alt trup ar putea pur și simplu continua. Extazul ar dura ore în șir. Mai multe trupuri ar putea-o face în același timp. Imaginează-ți plăcerea pe care tocmai ai experimentat-o dublată, împătrită de zece ori mai mare. Nu ți-ai dori-o? N-ar fi viața ta mult mai bună, grozavă, extraordinară...

Gândul se estompă în imensitate în timp ce vântul solar se răcea și slăbea.

Erau doar doi el adormiți pe pat când Araminta se trezi. Verifică ora în exovedere și gemu disperată. Șapte și cinci deja. Erau atât de multe de făcut astăzi în apartamentul al treilea. Boții petrecuseră, probabil, noaptea scoțând gresia veche din apartamentul al cincilea, dar u-amprenta îi arăta că își opriseră activitatea la ora trei dimineața pentru că întâlniseră o problemă căreia software-ul lor semiconștient nu-i putuse face față. Avea doi cumpărători potențiali pentru apartamentul al patrulea, care trebuiau să sosească înainte de prânz.

– Mare Ozzie, se plânse ea în timp ce sărea din pat. Nu e timp pentru duș.

Își luă hainele pe care le purtase cu o seară înainte la cină – care, de fapt, nu erau haine de zi cu zi. *Trebuie să-mi aduc o geantă cu niște haine decente pentru dimineață. Oare ar avea ceva de obiectat?*

Se strecură din dormitor fără să-i trezească pe domnii Bovey. O luă la goană în jos pe scări, greblând cu degetele prin șuvițele de păr teribil de încâlcite. Mirosul de cafea și pâine prăjită răzbătea din bucătăria

mare. Ceea ce era extrem de tentant, dată fiind senzația de răceală din corpul ei. *Trebuie s-o las mai moale cu aerosolii ăia.* Cu siguranță un minut petrecut cu o ceașcă de ceai nu ar periclita toată ziua?

Își aplecă ușor capul pe sub arcadă să zâmbească în livingul-bucătărie. Cinci el stăteau în jurul barului de mic dejun, iar alți trei erau tolăniți pe canapeaua mare și veche.

– Bună...

Zâmbetul îi dispăru de pe față. O femeie îmbrăcată într-un halat mare pufos, de prosop, era cocoțată pe al șaselea scaun de la tejghea. Un el își ținea brațul în jurul ei, masând-o drăgăstos la baza gâtului. Femeia își ridică privirea de la o cană mare de cafea aburindă și afișă o expresie vinovată.

– Oh, bună! Sunt Josill. Cred că jumătate din el care nu au fost cu tine azi-noapte m-au epuizat. E bun la pat, nu-i așa? M-am descurcat cu patru.

Zâmbi cu mândrie la domnii Bovey care o înconjurau.

Araminta reuși să-și înghețe expresia înainte de a face ceva mărunt cum ar fi să se uite urât sau să înceapă să strige ce grămadă de rahat era el.

– Mda, spuse ea răgușit. Trebuie să plec. Am întâlnire cu niște oameni cu care trebuie să fiu corectă. Se îndreptă spre ușa din față, mergând cât de repede putea, fără să alerge. Reuși chiar să ajungă afară. Capsula ei de marfă, veche, era așezată pe pietriș. Cincisprezece metri distanță.

– Stai puțin.

Ea se întoarse. Era trupul cu care luase prima dată cina. Îl folosea întotdeauna pe acela ca să discute cu ea atunci când era vorba despre ceva serios. Pedala, evident, pe ideea de vârstă egal înțelepciune, combinată poate și cu un pic de încredere.

– Vedea-te-aș mort! cedă ea. Pe toți.

– Știai că mă văd și cu alte femei.

– Eu... Spumega de indignare. Nu! De fapt, n-am știut! Am crezut că noi...

O mică parte încăpățânată din ea se străduia cu disperare să nu plângă în fața lui. Care era rostul cu cineva care o cunoștea atât de bine nu știa și totuși nu voia să-i dea satisfacția de a vedea cât de mult îi păsa.

– Ascultă-mă. Stătea în fața ei, luându-și un moment să se adune. Ești o persoană minunată, fantastică. Nu am întâlnit de ani buni pe cineva de care să fiu atras. Și cred că știi asta.

– Ei bine, ăsta este un...

– Mod ciudat de a o arăta? Nu. Nu. Asta e o replică de persoană unică, nu a mea.

– Ce ridicol, strigă ea.

– Poate că ai încercat să ignori asta, nu știu. Adaptarea la viața cu un multiplu ia timp. Nu este ușor și ești supărată.

– Nu sunt supărată, anunță ea trufaș.

– Mă simt extraordinar cu tine, de fiecare dată, indiferent unde mergem și ce facem, și asta e problema. Gândește-te, te rog. Ești o fată minunată, sănătoasă, cu un apetit sexual foarte mare. Visul

oricărui bărbat. Și sunt mereu uimit și încântat de cât de mulți de mine iei în pat. Dar nici chiar tu nu poți satisface fizic treizeci și opt de trupuri de sex masculin în fiecare noapte. Ieșim împreună de atâta timp și există încă unii eu pe care nu i-ai întâlnit, nemaivorbind de făcut sex cu ei încă. Mă înfierbânți și mă exciți de fiecare dată când faci asta, dar cei mai mulți din mine rămân frustrați.

– Eu... O! Serios?

Lucrurile erau cumva evidente atunci când le explica așa. Dar avea dreptate, într-adevăr nu era ceva la care să vrea să se gândească.

– Atât pot suporta. Josill și altele mă ajută să mă eliberez de presiunea pe care o creezi tu.

Altele. Din nou ceva ce nu dorise să ia în considerare. Toată chestia asta multiplă se dovedise a fi o complicație gigantică. Trase aer în piept și se uită la pietrișul de la picioarele ei.

– Îmi pare rău. Ai dreptate, nu am luat în considerare aspectul ăsta. A fost atât de bine pentru mine încât am presupus că era același lucru și pentru tine. Gândire de unic, nu-i așa?

– Da. Își puse o mână pe umărul ei. O reconforta, tot chestia cu înțelepciunea și simpatia. Dar sper, chiar sper că putem rezolva asta.

Ea aruncă o privire vinovată spre ușă.

– Nu sunt sigură că mă pot obișnui cu ideea că faci sex și cu ea. Ai fost... nu. Nu vreau să știu.

El ridică o sprânceană. Așteptă cu răbdare.

Araminta oftă.

– Noaptea trecută ai făcut sex cu amândouă în același timp?

– Da.

Un gând malițios i se strecură în minte.

– Și a putut face față doar la patru?

– Mă tem că da.

– Sărmana fată. Zvâcnirea de umor se ofili. Nu știu ce să spun. Nu sunt sigură că pot face față. Ar trebui să fie atât de multe femei. Asta nu-și are locul într-o relație pe termen lung.

– Ascultă, am spus că ești specială chiar de la început și, cu cât te ajung să te cunosc mai bine, cu atât știu că nu vreau să te pierd.

– Deci ce faci? Castrezi jumătate din tine? Chiar nu pot... nu treizeci și opt.

El zâmbi.

– Asta e Araminta mea, caută soluția pe loc. Dar există o altă opțiune, așa-i?

– Care?

Nu îi răspunse imediat. În schimb îi atinse bărbia cu mâna, înclinându-i capul pe spate până când nu mai putu evita să se uite în ochii lui. În cele din urmă aprobă ușor din cap, învinsă.

– Să-mi iau niște trupuri suplimentare, spuse ea cu o voce liniștită.

– Nu intenționez să te presez. Nu pot să-ți fac asta. Ar fi greșit. Decizia trebuie să fie numai a ta. Vreau doar să te gândești la asta. Ai văzut toate beneficiile practice la prima mână. Și noaptea trecută ți-am amintit din nou despre avantajele sexuale.

Ea îl fixă cu o privire fermă.

– Spune-mi, dacă aș face asta, ai înceta să te vezi cu alte femei? Ai fi doar tu și cu mine?

– Da, categoric, doar tu. Tu în viața mea, tu în patul meu. Jur! Vreau asta, Araminta, mi-o doresc atât de mult. Aș vrea să fi avut și tu gaia-particule ca să-ți pot arăta cât de serios sunt. În loc de asta va trebui să stabilim o zi pentru înregistrarea la primărie.

– Ozzie! O cerere în căsătorie și o propunere de schimbare de stil de viață în același timp. Și nu e încă șapte și jumătate.

– Îmi pare rău că a trebuit s-o primești așa.

– Nu e vina ta. Ai dreptate, ar fi trebuit să mă fi gândit la asta. Așa că voi fi femeie în toată firea și mă voi gândi cum trebuie începând de-acum. Nu te aștepta să-ți răspund imediat. Asta este al dracului de mult mai mult decât sunt obișnuită să rezolv într-o singură zi.

O cuprinse cu brațele strâns, ca și cum el era cel care căuta consolare.

– E important. Știu. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie.

Călărise calul gigantic ore în șir, picioarele tinere abia putând cuprinde șaua. În depărtare se vedeau munți adevărați. Vârfurile lor acoperite de zăpadă străpungeau cerul splendid de safir. Îi lăsase în urmă, călărind departe de pădurile care acopereau poalele pantelor. Sub copitele calului era acum o

stepă sălbatică, o vegetație luxuriantă tropicală întretăiată de izvoare și râuri mici. Copaci de pe o duzină de planete creșteau de-a lungul pantelor ușoare, evoluțiile lor contrastante oferind o ciocnire minunată de culori și forme. Aerul cald îl lovea din față, îngreunat de polenul străin.

Prietenii săi călăreau alături de el, toți șase strigând și încurajându-se unul pe celălalt în timp ce șerpuiau printre movile și creste. Niciunul dintre ei încă adult, dar, în sfârșit, suficient de mari acum pentru a fi lăsați pe cont propriu. Zile ca aceasta dădeau sens vieții sale, pline de libertate și bucurie.

Apoi se înălțase strigătul.

– Vulturii imperiali, vulturii imperiali sunt aici.

Scrută cerul strălucitor, văzând punctele negre deasupra orizontului mototolit. Atunci țipă și el de bun venit, cu inima bătându-i de emoție. Calul fugea mai repede în timp ce nobilii lorzi ai cerului acestei lumi creșteau mai mult, și mai mult.

Lumini de culoare roșie fulgerau cerul. Liniile alungite negre, curbate ale vulturilor imperiali se răsuceau, alcătuind o formă dreptunghiulară gri. Calul dispăru, lăsându-l culcat pe spate. Luminile roșii deveniră violet-albastre și începură să se retragă în timp ce partea de sus a camerei medicale se deschidea. O față alunecă în câmpul lui vizual, uitându-se în jos. El clipi, concentrându-și privirea. Foarte frumușică și puternic pistruiată, cu o masă de păr roșu-închis legat la spate.

– Ești bine? întrebă Corrie-Lyn.

– Ah, îi spuse Aaron.

– Uite, bea asta.

Un pai de plastic îi fu vârât în gură. Supse puţin lichid binefăcător care îi alunecă uşor pe gâtul inflamat.

– Ce? murmură.

– Ce?

– Ce s-a întâmplat?

– Eşti de câteva zile în camera medicală a navei.

Tresări de durere când încercă să-şi mişte braţele. Toată partea stângă îi era ţeapănă, de parcă pielea îi intrase la apă.

– Un moment, îi spuse el.

U-amprenta îi proiectă dosarele medicale în exovedere. Sări peste detalii, concentrându-se pe reparaţiile majore. Daunele erau mai extinse decât se aştepta. Rănile de intrare a proiectilelor combinate cu mutilările provocate de *firele de foc* şi contaminarea cu toxine însemnaseră pentru camera medicală să taie şi să extragă o mulţime de ţesut distrus şi os de la piept. Fusese introdusă carne străină, celule cu funcţie neutră al căror ADN preactiv putea fi modificat astfel încât să le transforme în orice organe, oase sau funcţie musculară aveau de înlocuit. Observă un fişier suplimentar şi îl deschise. De fapt carnea străină stocată în cameră nu era chiar atât de străină, ADN-ul era al lui. Avea, de asemenea, un stoc complementar complet de organite biononice.

Reparaţiile îi fuseseră ţesute în corp de cameră şi de biononicele sale. Erau încă în proces de integrare

și de aceea se simțea atât de îngrozitor. Timpul estimat pentru ca biononicele să termine de făcut legăturile și celulele să se obișnuiască apoi cu noua lor funcție era de încă șaptezeci și două de ore.

– Ar fi putut fi mai bine, ar fi putut fi mai rău, decise el.

– Am fost îngrijorată, spuse ea. Rana ta era imensă. Sângele...

Se îngălbeni la față. Chiar și pistruii păliră.

Aaron își mișcă încet brațele înapoi de-a lungul căptușelii camerei și se propti în sus. Moment în care realiză că nu avea niciun fel de haine pe el.

– Mulțumesc.

Ea îi aruncă o privire albă.

– Ar trebui să-ți mulțumesc, nu-i așa? Ce s-a întâmplat? Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că o loveai pe Ruth Stol.

– Micuța prințesă căței.

– Deci? Ce a urmat?

Aaron își balansă picioarele peste marginea capsulei. Urechile sale interne păreau să aibă nevoie de mult mai mult timp pentru a înregistra mișcarea. Pereții de compartimentare se învârtiră în jurul lui pentru a se răsuci apoi din nou. Cabina navei era în modul-salon, cu canapele lungi coborâte din pereți. Merse împiedicat până la cea mai apropiată, în timp ce camera medicală se retrăgea în podea. Se așeză și își încercă pieptul cu degetul arătător. Jumătate din trunchiul lui era de un roz-somon urât, acoperit cu o membrană de protecție strălucitoare.

– Am făcut ce mi-ai cerut, spuse Corrie-Lyn. Capsula a forțat intrarea în sala de recepție. Imediat ce am pășit înăuntru, a fost o explozie puternică în pădure. A zguduit ceva capsula, dar am fost prinsă de câmpul de siguranță intern. Am pornit iute către blocul administrativ. Erai... într-un hal fără de hal, dar am reușit să te trag în interior. Apoi ne-am întâlnit cu *Artful Dodger* în afara clinicii, așa cum ai stabilit. Noroc că nava a înconjurat capsula cu un câmp de forță în timp ce o transfera în interior. Poliția era grămadă pe mine. Trăgeau cu toate armele pe care le aveau. Tot locul era plin de cratere când am decolat. I-am spus unității de comandă să ne scoată din sistem, dar a urmat planul de zbor preîncărcat de tine. Stăm acum într-un fel de gaură în hiperspațiu la un an-lumină de Anagaska. Nu mă pot conecta cu unisfera. Unitatea de comandă nu mă ascultă.

– Am încărcat câteva opțiuni, spuse el.

U-amprenta lui trimise o instrucțiune către unitatea de comandă, și ușa unui dulap se deschise larg.

– Ai putea să-mi dai halatul acela, te rog?

Ea se încruntă dezaprobator, dar scoase halatul afară.

– Am fost foarte îngrijorată, am crezut că o să fiu blocată aici pentru totdeauna, dacă mori. A fost oribil. Camera medicală m-ar întineri la fiecare cincizeci de ani și mi-aș petrece viața în salon conectată la biblioteca de drame senzoriale și hrănită cu

picătura de unitatea culinară. Nu așa îmi doresc să-mi petrec eternitatea, mulțumesc.

Aaron zâmbi la teatrul ei de regină ultragiată, în timp ce-și punea halatul.

– În condițiile în care camera medicală te poate reîntineri pe tine, cu siguranță m-ar putea revieți și pe mine.

– Ah!

– În orice caz, dacă mor, unitatea de comandă îți va permite să preiei complet controlul.

– Mda.

– Dar! Și o apucă de mână. Ea și-o trase, brusc neliniștită. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost gata să mă iei când ți-am spus.

– Nu mai văzusem niște haine decente de săptămâni bune, protestă ea. Am pierdut noțiunea timpului, asta e tot. N-am vrut să întârzii. În plus, credeam că ai fost rănit înainte de momentul în care trebuia să ne întâlnim.

El închise ochii exasperat.

– Corrie-Lyn, dacă te afli într-o misiune de luptă, nu-ți iei nicio nenorocită de pauză ca să mergi la cumpărături. Pricepi?

– N-ai spus de nicio luptă. Un raid rapid, discret, în seiful lor, așa ai spus.

– Pentru viitor, o misiune sub acoperire, în care toate părțile sunt înarmate, este o situație de luptă.

Ea se strâmbă, maimuțărindu-l. *Nimic din ce au ei nu e mai tare decât bionicele mele.*

– Nu am spus niciodată așa ceva.

– Ba da, ai spus.

– Eu...

Trase aer în piept, străduindu-se să rămână calm. *Yoga. Ea ne punea întotdeauna să facem yoga. Era ca dracu' de stupid.*

Corrie-Lyn se încruntă la el.

– Ești bine? Ai nevoie să te întorci în camera medicală?

– Sunt bine. Uite, îți mulțumesc că m-ai luat de acolo. Știu că genul ăsta de lucruri nu fac parte din viața ta.

– Cu plăcere, îi răspunse ea ursuză.

– Te rog, spune-mi că încă avem celula de memorie.

Corrie-Lyn îi zâmbi obraznic și ridică un kub mic de plastic.

– Mai avem celula de memorie.

– Mulțumesc lui Ozzie pentru asta.

U-amprenta ceru unității de comandă să-i arate jurnalul navei. Voia să verifice cât de mult efort se făcuse în încercarea de a fi urmăriți. Pentru că părăsiseră în grabă Anagaska, câteva nave executaseră câteva scanări hysradar sofisticate pe distanță de câțiva ani-lumină, dar nimeni nu putuse identifica o navă cu ultrapropulsie aflată în suspensie transdimensională. Jurnalul consemna, de asemenea, că Corrie-Lyn reușise să eludeze „încuietoarea" pe care o introdusese în unitatea culinară pentru a împiedica prepararea de băuturi alcoolice. Acum, într-adevăr, nu era momentul să facă un caz din asta.

– OK, spuse el. Nu cred că ne-a localizat cineva. Deși au existat unele veniri și plecări foarte interesante imediat după raidul nostru. Mai multe nave cu semnături cuantice neobișnuite au ieșit din hiperspațiu deasupra Anagaskăi. Unitatea de comandă crede că ar putea fi ultrapropulsoare deghizate.

– Cine o fi?

– Nu știu. Și nu intenționez să stau pe-aici și să întreb. Să continuăm.

– În sfârșit.

El întinse mâna, menținând cu grijă o expresie neutră.

Corrie-Lyn-a se uită sentimentală la kub și așteptă un timp înainte de a i-l depune în palmă.

– Nu sunt sigură că-mi place ideea ca tu să citești mintea lui Inigo.

– Nici n-o s-o fac. Asimilarea de memorie nu este ca accesarea unei drame senzoriale de pe unisferă și nici ca acceptarea experiențelor prin gaia-câmp. Durează mult să absorbi o memorie veritabilă. Poți să o scoți din timpul real și s-o comprimi, dar acest kub conține totuși aproape patruzeci de ani din viața lui. Ar dura câteva luni s-o returnezi într-un creier uman. Este unul dintre factorii care guvernează crearea de clone revietuite. Dacă vrem să-l găsim înainte de Pelerinaj, nu avem timp de pierdut.

– Deci, ce ai de gând să faci?

– Să o duc cuiva care o poate absorbi mult mai repede decât mine și să îl rog frumos s-o facă.

– Tocmai ai spus că, de exemplu, creierul uman nu poate absorbi depozite de memorie atât de repede.

– Așa am spus. Motiv pentru care ne vom stabili cursul către *High Angel*.

Corrie-Lyn se uită la el șocată.

– Nava Raiel?

– Da.

– De ce te-ar ajuta Raielii?

El zâmbi la kub.

– Să spunem doar că acum avem o bază de negociere excelentă.

Corrie-Lyn nu avu răbdarea necesară pentru o cercetare mai amplă. Aaron trebui să-i completeze deceniile și secolele pe care le ignorase atunci când începuse să acceseze fișierele pe care u-amprenta ei le căutase despre Raieli. Oamenii au descoperit *High Angel* în 2163, explică el, atunci când o gaură de vierme a fost deschisă în sistemul stelei sale în căutarea de planete H-congruente. Divizia de explorare a CST a confirmat rapid că nu existau acolo lumi în care oamenii ar putea trăi, dar astronomii au detectat un semnal de microunde venind dinspre orbita giganticei de gaz Icalanise.

– Și ce-are asta de-a face cu îngerii? întrebă ea. Erau toți religioși?

– Nu astronomii, nu.

Când își concentrară senzorii pe sursa de microunde, văzură o lună micuță de șaizeci și trei de

kilometri lungime cu ceva ce semăna cu niște aripi de lumină cețoasă, sidefie. Aripi de înger.

– Mie mi se pare că erau religioși, dacă ăsta e primul lucru l-a care s-au gândit.

Aaron gemu. După ce aduseră urgent mai mulți senzori online, adevărata natură a obiectului fu imediat descoperită. Era un nucleu de rocă din care se înălțau douăsprezece tulpini ce susțineau niște domuri vaste, dintre care cinci aveau cupole transparente. În interior se puteau vedea orașe și parcuri.

Era o navă stelară, o creatură vie sau o mașină care evoluase la stadiul conștient. De origine necunoscută, și nu comunica. În domuri trăiau mai multe specii. Numai Raielii acceptaseră să vorbească cu oamenii, dar nici ei nu spuseseră foarte multe.

Câteva dintre cele mai mari companii de astroinginerie au negociat un contract de închiriere pentru trei dintre cupole, și *High Angel* a devenit un fel de dormitor comun pentru un arhipelag de stații de fabricare în microgravitație care produceau unele dintre cele mai avansate tehnologii ale Confederației. Forța de muncă și familiile lor au crescut curând suficient de mult pentru a-și declara autonomia (cu aprobarea *High Angel*), calificându-se astfel pentru un loc în Senat.

Când a izbucnit Războiului Starflyer, *High Angel* a devenit baza principală a Marinei Confederației, în timp ce companiile de astroinginerie și-au dedicat stațiile industriale producției de nave de război. Mai multe domuri au fost ridicate sau extrudate,

sau și-au manifestat existența pentru a adăposti personalul Marinei. Dar nimeni nu a înțeles tehnologia *High Angel*.

– Și acum știm mai multe despre asta? întrebă ea.

– Nu chiar. ANA ar putea ști. Lumile Centrale pot replica unele funcții cu ajutorul bionononicelor, dar Lumile Externe nu au reușit să producă așa ceva.

Oamenii, îi explică el, au trebuit să aștepte două sute de ani după război pentru ca povestea masivei nave extraterestre să devină un pic mai clară. Călătoria eroică întreprinsă de Wilson Kime cu *Endeavour* în jurul galaxiei a dezvăluit Confederației existența Golului, a stației Centurion și a sistemelor de apărare ale Raielilor care menținea Zidul de stele. Alte nave de explorare ale Marinei au descoperit mai multe nave din clasa *High Angel*. Singura specie comună pentru fiecare dintre ele erau Raielii.

Confruntați cu aceste dovezi, Raielii au explicat în cele din urmă că au creat navele din clasa *High Angel* cu peste un milion de ani în urmă, când specia lor ajunsese la apogeu. Fusese o epocă de aur, când civilizația Raielilor se răspândea pe mii de planete. S-au amestecat atunci cu sute de alți conștienți, au îndrumat și au observat cum zeci de specii au trecut la starea postfizică. Pe Silfeni i-au cunoscut chiar înainte ca acel Motherholme al lor să-și viseze drumul spre existență.

Apoi Golul a trecut printr-una dintre fazele sale periodice de expansiune. Raielii nu au putut face nimic pentru a opri marginile acestuia să înghită

roiuri întregi de stele. Gravitația se modifica în jurul nucleului galactic pe măsură ce stelele erau absorbite dincolo de orizontul evenimentului. Efectul asupra civilizațiilor de dincolo de Zidul de stele a fost catastrofal. Stelele și-au schimbat poziția sub influența fluctuațiilor câmpului gravitațional al nucleului. Planetele lor și-au schimbat orbitele. Mii de biosfere unice s-au pierdut înainte ca evoluția să aibă o șansă reală să înflorească. Societăți întregi au trebuit evacuate înainte ca furtunile de radiații ultraputernice ce măsurau mii de ani-lumină să ajungă șuvoi la baza brațelor spiralei galaxiei.

După ce s-a terminat totul, după operațiunile de salvare și de ajutor care au durat câteva milenii, Raielii au declarat că Golul nu mai putea fi tolerat. Primele-vieți, care îl creaseră în timp ce galaxia se afla încă în fază incipientă, în mod clar nu cunoșteau consecințele teribile pe care le-ar putea avea asupra celor care vor trăi după epoca lor. Raielii au creat o armada de nave care puteau funcționa în orice stare cuantică ce ar fi putut exista, în mod teoretic, în interiorul Golului. Și l-au invadat. O sută de mii de nave au înconjurat teribila graniță și au zburat în interior, gata de orice.

Niciuna nu se întoarse.

Golul a rămas intact.

Ce a mai rămas din cândva colosala civilizație a Raielilor a lansat o acțiune de ariergardă. Un sistem de apărare menit să consolideze Zidul de stele a fost construit în speranța că ar putea respinge următoarea

macroexpansiune. Mai multe nave au fost create pentru a funcționa drept arce pentru speciile emergente, transportându-le departe de galaxia condamnată, dincolo de marea prăpastie din exterior, unde s-ar fi putut restabili pe lumi noi, în roiuri de stele pașnice. Acesta a fost ultimul act de binefacere din partea unei rase care eșuase în fața supremei provocări. Dacă nu au putut salva galaxia, Raielii au jurat că vor rezista până la amarul sfârșit, păstorind entitățile mai puțin capabile decât ei de a-și asigura securitatea.

– Asta nu este o versiune a istoriei în care să pot crede, spuse încet Corrie-Lyn în timp ce imaginile fișierelor se micșorau spre centrul cabinei și dispăreau. E foarte greu pentru mine să accept Golul ca pe ceva ostil atunci când știu ce frumusețe există în interiorul lui.

Luă o înghițitură de ciocolată fierbinte și brandy, ghemuindu-se mai strâns pe canapea.

– Versiune? întrebă Aaron din cealaltă parte a cabinei.

– Ei bine, nu putem verifica nimic din toate astea, nu-i așa?

– Dacă nu mă înșală memoria, ai aproape șase sute de ani de observații făcute de oameni pe Stația Centurion pentru a confirma modul foarte nenatural în care bariera devorează sisteme stelare. Și cine a fost cel care le-a efectuat pe unele dintre ele? Oh, da, așa e, însuși Inigo.

– Da, dar afirmațiile privind cruciada unei întregi armade? Haide. O sută de mii de nave cu arme care

pot sfărâma stele întregi. Unde sunt? În niciunul dintre visele lui Inigo nu apare nici cea mai mică relicvă.

– Moarte. Vaporizate în componente atomice și consumate ca orice altă particulă de materie care trece prin barieră. Făcu o pauză, ușor tulburat. Cu excepția navei umane care a trecut de ea și a aterizat pe Querencia.

– O tactică destul căcăcioasă pentru o specie care se autoproclamă genială. Nu s-au gândit să trimită întâi o navă, două în cercetare?

– Poate că au făcut-o. Poți întreba atunci când vom ajunge la *High Angel*.

Ea îl privi cu milă.

– Dacă ne lasă măcar să aterizăm.

– Oh, ai puțină încredere.

Artful Dodger a căzut înapoi în spațiu-timp la zece mii de kilometri de *High Angel*. Icalanise pulsa în spatele navei extraterestre, o semilună cu coarne războinice de topaz și panglici de platină. Patru cercuri mici, negre erau înșirate de-a lungul Ecuatorului, vârfurile conurilor de umbră proiectate de o aglomerare de treizeci și opt de luni.

Razele de verificare ale câtorva senzori au măturat rapid întreaga navă. *High Angel* găzduia încă o mare parte a Marinei Confederației. Amiralul bazei lua măsurile de securitate în serios. O identitate nouă, completată de o certificare oficială, era deja încărcată în unitatea de comandă gata de examinare. U-amprenta lui Aaron solicită pentru *Alini* permisiunea de

andocare pe domul New Glasgow. Primiră imediat autorizarea de a se apropia.

Arhipelagul de staţii industriale aluneca alene de-a lungul orbitei de o mie de kilometri, formând o buclă densă de pete argintii în jurul lui *High Angel*. Navete de serviciu săgetau între ele şi domurile locuite de oameni, colectând tehnologie avansată şi materiale pentru a le expedia mai departe în Lumile Externe, unde astfel de sisteme erau încă apreciate.

– Ce zici de asta, murmură Aaron apreciativ, accesând imaginile trimise de senzorii navei. Un înger cu aureolă.

– Duci analogiile religioase prea departe, îl mustră Corrie-Lyn.

Şaptesprezece domuri creşteau acum din suprafaţa stâncoasă a părţii centrale. Toate cele şase ocupate de oameni erau domuri de cristal ce lăsau să se vadă oraşele şi parcurile dinăuntru. Alte patru erau, de asemenea, transparente, până la un anumit punct. Spectrele unor sori străini străluceau din ele, urmând cicluri diurne proprii. Siluetele unor oraşe ciudate puteau fi văzute în peisajul din interior. În timpul nopţii vor străluci în mii de puncte de lumină colorate şi îmbietoare. Unul dintre ele aparţinea Raielilor. Celelalte domuri rămase erau închise observării din exterior şi nici *High Angel*, nici Raielii nu discutau despre rezidenţii lor.

Urmând instrucţiunile lui Aaron, unitatea de comandă se orientă către un maser de comunicare de la domul Raielilor.

– Cer permisiunea de a andoca la domul Raiel, te rog, spuse Aaron. Se află acolo un rezident căruia aș dori să-i vorbesc.

– Aceasta este o cerere neobișnuită din partea unei persoane private, răspunse *High Angel* cu vocea unui bărbat uman. Pot vorbi eu în numele Raielilor.

– Nu e suficient. Ești destul de conștient de natura acestei nave?

– O recunosc. Foarte puține dintre navele ultrapropulsoare ANA au venit vreodată în apropierea mea, tehnologia este extrem de sofisticată. Tu trebuie să fii unul dintre reprezentanții lor.

– Ceva de genul ăsta, și trebuie să vorbesc cu un anume Raiel.

– Foarte bine. Vă trimit un nou culoar de zbor, vă rog să-l urmați.

– Mulțumesc. Raielul pe care aș vrea să-l întâlnesc este Qatux.

– Desigur.

Artful Dodger își schimbă ușor cursul, curbându-se în jurul stâncii masive întunecate a miezului navei *High Angel*, spre tulpina domului Raiel. Ovale mari întunecate erau poziționate la bază, chiar înainte de punctul în care coloana de culoarea alamei fuziona cu scoarța stâncoasă. Unul dintre ovale se dematerializase, dezvăluind o cameră albă, fără nimic distinctiv în interior. *Artful Dodger* se strecură înăuntru, iar peretele exterior se rematerializă în spatele său.

– Vă rog să vă pregătiți de teleportare, spuse *High Angel*.

Corrie-Lyn părea îngrozită.

– Încă o dată, zise Aaron, deși nu cred că vei lua în seamă ce spun, lasă-mă pe mine să vorbesc.

Gura ei se deschise ca să răspundă.

Cabina dispăru, fiind imediat înlocuită de un spațiu circular larg, cu o podea care strălucea palid în verde-smarald. Dacă exista vreun plafon, acesta era invizibil undeva în întuneric, departe în sus. Un adult Raiel stătea chiar în fața lor. Corrie-Lyn tresări uimită și aproape se poticni. Aaron o prinse rapid de braț. Nu-și amintea să fi fost pe Pământ și să fi utilizat T-sfera planetară, dar anticipase translația bruscă.

– Dragă Ozzie, mormăi Corrie-Lyn.

– Sper că nu ești prea șocată, spuse Raielul într-o șoaptă moale.

Aaron se înclină ceremonios. Raielul era la fel de mare ca toți adulții din specia sa – mai mari decât un elefant terestru –, cu o piele de culoare gri-maro, acoperită cu fire de păr groase. Nu că Aaron ar fi fost un expert, dar acesta i se părea un specimen excepțional de sănătos. Fruntea capului bulbos era înconjurată de un colan de membre-tentacule, cu o pereche mai groasă în partea de jos, de patru metri lungime, terminate cu niște padele segmentate, adaptate pentru munca grea. Restul membrelor erau progresiv mai mici până la un mănunchi de manipulatori subțiri asemănători unor șerpi deosebit de sinuoși. De fiecare parte a capului avea un grup de cinci ochi mici, semisferici, care se roteau la unison. Mai jos,

pe partea de dedesubt a capului, pielea atârna încreţită în câteva falduri formând zona gurii. Când vorbi, Aaron putu zări nişte fisuri adânci umede şi chiar un rând de colţi ascuţiţi maro.

– Nu, e în regulă, bâlbâi Corrie-Lyn.

Îşi aminti de maniere şi îşi înclină capul cu stângăcie.

– Nu am întâlnit oameni în carne şi oase de ceva timp, spuse Qatux într-o şoaptă cu sunet trist. Am fost curios. Nu am realizat că numele meu vă este cunoscut încă.

– Mă tem că ştiu doar numele tău, nimic mai mult, spuse Aaron. Dar îţi mulţumesc că ai acceptat să ne vezi.

– Influenţa mea în istoria voastră a fost nesemnificativă. Am luat parte la o expediţie umană în timpul Războiului Starflyer. Am avut prieteni. Prieteni oameni, ceea ce este neobişnuit pentru un Raiel, şi atunci, şi acum. Spune-mi, o cunoşti pe Paula Myo?

Aaron fu surprins de faptul că inima îi tresări la auzul numelui. *Trebuie să fie tratamentul medical.*

– Am auzit de ea.

– Mi-a plăcut Paula Myo, spuse Qatux.

– Este unul dintre reprezentanţii ANA:Guvernării acum.

– Şi tu nu eşti?

– Nu la nivelul ei.

Aaron se ruga ca Corrie-Lyn să nu înceapă să vorbească.

– De ce ești aici? întrebă Qatux.

– Vreau să te rog ceva. Îi arătă kubul. Aceasta este celula de memorie a unui om. Aș dori să-i primești amintirile. Există unele întrebări despre personalitatea lui la care am nevoie de răspunsuri.

Qatux nu rămase tăcut. Ochii i se rotiră încet de la Aaron la Corrie-Lyn și-napoi.

– Poți să faci asta? întrebă Aaron. Era conștient de faptul că ceva nu este în regulă, dar nu știa ce. Mintea continua să-i spună că Qatux era Raielul cel care va accepta să-l ajute astfel. Până acum, în misiunea asta, toată cunoașterea intuitivă încărcată în subconștientul lui fusese corectă.

– Obișnuiam să fac asta, șopti Qatux. La un moment dat am fost captivat de stările emoționale umane. M-am căsătorit cu o ființă umană.

– Căsătorit? îi scăpă lui Corrie-Lyn.

– O doamnă foarte drăguță pe nume Tiger Pansy. Nu am cunoscut niciodată pe cineva atât de reactiv din punct de vedere emoțional. Am petrecut mulți ani fericiți împreună pe planeta pe care voi o numiți Far Away. Am împărtășit fiecare gând și fiecare sentiment al ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Aaron, știind că n-o să fie de bine.

– A murit.

– Îmi pare rău.

– A murit în modul cel mai oribil. O femeie pe nume Pisica i-a prelungit agonia zile în șir. În mod

deliberat. Am împărtășit timpul acela cu soția mea. Am experimentat moartea omului.

– Rahat, mormăi Aaron.

– Nu am mai cunoscut gânduri sau emoții umane de-atunci. În cele din urmă, soția mea m-a vindecat de această slăbiciune ciudată. A fost ultimul ei dar, făcut însă fără voia ei. Sunt din nou Raiel. Dețin acum un rang înalt printre semenii mei.

– N-ar fi trebuit să-ți cerem asta, spuse Corrie-Lyn cu umilință. Nu am știut. Îmi pare extrem de rău.

Lui Aaron îi venea să-i trimită imediat un impuls paralizant.

– E Inigo, spuse el, ridicând kubul din nou. Cel care visează viețile oamenilor din interiorul Golului.

Qatux încremeni. De această dată ochii îi rămaseră fixați doar pe Aaron.

– Aaron! șuieră Corrie-Lyn printre dinții încleștați.

Îi putea simți furia explodând în ea prin gaia-câmp, dar o ignoră complet.

– Îl caut, îi spuse uriașului extraterestru tăcut, uitându-se drept în ochii lui multipli. Trebuie să fie găsit înainte ca adepții Visului Viu să declanșeze o altă fază de devorare cu Pelerinajul lor. Vrei să mă ajuți?

– Inigo? întrebă Qatux, șoapta înmuindu-i-se, devenind aproape inadmisibilă.

– Da. Kubul a avut personalitatea lui exact până a plecat în misiune pe Stația Centurion. Anii aceia

de formare. Toată lumea îi știe viața de după ce a fondat Visul Viu, chiar și Raielii. Sau poate mai ales Raielii. Dacă veți combina aceste cunoștințe cu anii săi de formare, m-am gândit că ați putea să-i înțelegeți motivațiile, că v-ați putea da seama unde s-a dus. Trebuie să știu.

– Raielii vor de mult timp să cunoască interiorul Golului. Este singurul lucru pentru care existăm acum. Suntem dușmanul lui în aceeași măsură în care el este al nostru. De peste un milion de ani ne mulțumim cu rolul pe care ni l-a dat soarta. Și apoi vine un om și pur și simplu visează ce este acolo. Nu unul dintre noi. Puterea rasei noastre s-a prăbușit în acel loc rău și nu a mai rămas nicio urmă. Nimic.

– Nu e rău, spuse Corrie-Lyn ursuză.

– Mi-ar plăcea să cred asta. Dar nu pot. Am cunoscut Golul înainte ca specia voastră să realizeze conștiența. Este distrugătorul vieții, al speranței. Nimic nu-i scapă.

– Milioane de oameni trăiesc în interiorul Golului. Trăiesc vieți pline de speranță și de iubire și râs, își trăiesc viața mai bine decât oricare dintre noi aici.

– Pentru a face acest lucru, pentru a obține viața lor grozavă pentru care îi invidiați atât de mult, vă omoară. Omoară această galaxie. Și acum vreți să vă alăturați lor, pentru a împinge dezastrul la un nivel de neimaginat.

– Vei opri Pelerinajul? întrebă Aaron.

– Nu eu. Nu această navă-arcă. Nu este scopul acestor Raieli, noi suntem doar custozi. Dar există alți Raieli care servesc un scop diferit. Ei sunt apărătorii galaxiei noastre. Nu știu ce vor face cu Pelerinajul vostru.

Aaron se uită la Corrie-Lyn. Gura ei se strâmbase într-o grimasă încăpățânată.

– Poți să ne ajuți cu amintirile lui Inigo? Dacă pot să-l găsesc, să vorbesc cu el, există o șansă ca el să oprească Pelerinajul.

Qatux se apropie de el. Opt picioare îndesate pe fiecare parte a burții o basculau înainte, mișcând-o într-o unduire ușoară. Aaron rămase pe loc, deși era conștient de pasul mic făcut înapoi de Corrie-Lyn. Emoțiile ei infiltrate în gaia-câmp variau de la mândrie la îngrijorare.

– Voi face tot ce pot, spuse Qatux și întinse un tentacul de mărime mijlocie.

Aaron respiră ușurat și-i dădu celula de memorie. Tentaculul se încolăci în jurul ei și se retrase, răsucindu-se înapoi. Chiar în spatele gulerului de tentacule, agățat de echivalentul gâtului unui Raiel, numeroase mici protuberanțe de carne atârnau, fiecare terminată într-un bulb mic, greu, de origine tehnologică. Kubul se scufundă sub suprafața întunecată a unui bulb ca o pietricică în apă.

Un fior lung scutură trupul lui Qatux, iar gigantul extraterestru lăsă să-i scape un oftat ce părea aproape dureros.

– O să vă spun când termin, zise Qatux.

Aaron și Corrie-Lyn fură teleportați fără niciun fel de ceremonie înapoi pe *Artful Dodger*.

Gemenii Marte erau de un roșu neobișnuit de accentuat. Uraganele din straturile superioare ale atmosferei spiralau și se luptau de-a lungul fronturilor de mii de kilometri, estompau umbrele întunecate, care, din când în când, lăsau a se ghici caracteristicile suprafeței. Ambianța lor dură se potrivea cu starea de spirit a Clericului Conservator Ethan în timp ce străbătea Sala Liliala. Deasupra lui, furtunile dezlănțuite peste plafonul vizionar aruncau fulgere mov și se loveau una de alta precum valurile asaltând o plajă. Se învârteau împreună, învăluind cele două mici planete. Lupta tăcută, vie făcea intrarea lui Ethan impresionantă în timp ce trecea, plutind parcă, prin ușa arcuită a biroului primarului.

Rincenso și Falven, doi dintre cei mai aprigi susținători ai săi în consiliu, îl așteptau în prima anticameră. Expresiile lor prudente păreau și mai sinistre în lumina chihlimbarie. Tot ce-și permiteau să emane din ei înșiși în gaia-câmp era o strălucire de așteptare politicoasă. Nici chiar starea de spirit ușor de simțit a lui Ethan nu-i putea determina să șovăie.

Acesta le făcu semn să-l urmeze în sanctuarul oval. O lumină solară puternică trecea prin ferestrele înalte în stil rayonnant, luminând biroul mare din lemn, identic cu cel în spatele căruia stătuse Mergătorul-pe-Apă când era primar al Makkathranului. Cinci scaune simple erau aranjate în fața lui.

Consilierul Phelim stătea lângă unul dintre ele, aşteptând ca Ethan să se aşeze în spatele biroului său. Purta haina simplă, de zi cu zi, albastru cu verde, a consilierilor. Aceasta era menită să indice o persoană deschisă şi abordabilă, care şi-ar aloca timp pentru a rezolva problemele cuiva. Pe Phelim însă efectul era descurajant, subliniindu-i înălţimea şi trăsăturile faciale severe.

– Deci Lordul Cerului pare să fie în drum spre Querencia, spuse Ethan în timp ce se aşeza.

Falven îşi drese glasul.

– Se îndreaptă spre o planetă. Trebuie să presupunem că este Querencia. Perspectiva unei alte planete locuite de om în interiorul Golului ar crea multe complicaţii pentru noi.

– Nu este aşa, spuse Rincenso. Nu-mi pasă cât de multe alte planete H-congruente sunt acolo, nici cine trăieşte pe ele. Suntem preocupaţi doar de Querencia şi de Mergătorul-pe-Apă. Exemplul lui este cel pe care dorim să-l urmăm.

– Prea multe necunoscute asupra cărora să ne pronunţăm, zise Falven.

– Nu chiar atât de multe, cu siguranţă, replică Ethan. Nu ne putem îndoi că al Doilea Visător visează un Lord al Cerului. Creatura asta îşi dă seama de sufletele şi minţile entităţilor vii conştiente. Ea şi stolul său zboară spre o planetă solidă pentru a strânge aceste suflete şi pentru a le transporta la Marea lui Odin. Zborul corespunde fiecărei învăţături a Madonei.

– Mă întreb cum este viața în Makkathran acum, medită Rincenso. A trecut atât de mult timp.

– Veți afla în curând, declară Ethan. Corpurile navelor Pelerinajului nostru sunt în lucru. Vom fi gata de lansare în curând. Phelim?

– Ar trebui să avem corpurile și sistemele interne terminate până în septembrie, spuse Phelim. Prețul este uriaș, dar Zona Pieței Libere are o capacitate de producție considerabilă. Construcția componentelor este aproape în totalitate cibernetizată. Șabloanele odată încărcate, producția este un proces simplu. Și, desigur, indiferent cu cât de multe critici ne confruntăm, companiile din Lumile Externe sunt întotdeauna dornice să primească banii noștri.

– Septembrie, zise Rincenso. Dragă Ozzie, atât de aproape.

Ethan nu se uită la Phelim. Nimeni altcineva nu știa de motoarele ultrapropulsoare pe care Marius promisese să le livreze.

– Aspectul fizic merge bine, replică el. Trebuie doar să vedem ce facem cu al Doilea Visător. Nu știm încă de ce nu se identifică, dar este semnificativ faptul că visele sale au devenit atât de substanțiale acum, când sunt construite navele.

– De ce nu iese în față? spuse Falven. Gaia-câmpul dezvălui izbucnirea de furie din mintea lui. Blestemat să fie, oare n-o să-l găsim niciodată?

– Este pe Viotia, răspunse Phelim.

– Ești sigur?

– Da. Cuiburile de confluență din gaia-câmpul de pe Viotia au fost primele care au primit ultimul său vis. De acolo l-au diseminat prin gaia-câmp în întreaga Mare Confederație.

– Știi unde este pe Viotia?

– Nu încă. Dar acum avem confirmarea planetei, și eforturile noastre se vor concentra pe stabilirea exactă a zonei geografice. Desigur, oamenii se deplasează. Și, dacă el caută în mod efectiv anonimatul, se va reloca pur și simplu după fiecare vis.

– Ceea ce trebuie împiedicat, spuse Ethan simplu.

– Cum? întrebă Rincenso.

– Acesta este motivul pentru care v-am rugat pe voi doi să veniți aici astăzi, dragii mei prieteni și aliați în cadrul consiliului. Al Doilea Visător este crucial pentru Pelerinaj. El este cel care trebuie să solicite Lordului Cerului îndrumare pentru a trece de barieră și a merge mai departe spre Querencia. În absența lui Inigo, el este cel care ne va lumina drumul.

– Ce vrei să facem? îl chestionă Falven.

– Există mai multe căi posibile pentru noi, spuse Ethan încet. Eu cred că cel împreună cu care vom călători în cele din urmă va aduce Viotia în Zona Pieței Libere.

Cei doi consilieri se priviră nedumeriți.

– Dar *face parte* din Zona Pieței Libere, zise Falven.

– Prin tratat, da, spuse Ethan. Nu este una dintre principalele noastre planete. Încă. Trebuie să fim pregătiți pentru a finaliza procesul de admitere,

culminând cu deschiderea de pe Ellezelin a unei găuri de vierme între cele două lumi ale noastre. După aceea, guvernul de pe Viotia ar trebui să adopte o atitudine favorabilă față de Visul Viu. Iar în final, aș dori să le urez bun venit în hierocrația noastră.

Falven se lăsă pe spate, părând surprins.

Rincenso zâmbi în semn de apreciere.

– Numeroși adepți ai noștri sunt deja acolo. Suficient pentru a schimba demografia?

– Posibil, spuse Phelim.

– În acest caz, aș fi fericit să prezint propunerea în cadrul consiliului.

– Și eu, zise Falven încet.

– Există un grad de ostilitate și resentiment în prezent față de adepții noștri pe Viotia, explică Ethan. În cazul în care o gaură de vierme ar fi deschisă, legând economia lor de a noastră, resentimentele se vor manifesta prin violențe de stradă. Va trebui să garantăm securitatea tuturor credincioșilor Visului Viu.

– Putem să facem asta? întrebă cu precauție Falven.

– Există forțe naționale de securitate destul de răspândite pe planetele de bază ale Zonei Pieței Libere care să susțină aplicarea legii pe Viotia, adăugă Phelim. Am făcut recrutări de personal suplimentar imediat după alegerea lui Ethan.

– Suficient pentru asta?

– Da.

– Oh. Înțeleg.

– Regret orice neplăcere pe care acest lucru îl poate provoca cetăţenilor de pe Viotia, spuse Ethan. Dar nu ne putem permite să-l pierdem pe al Doilea Visător.

– Dacă am şti de ce refuză să se dezvăluie... zise Rincenso, plin de resentiment.

– Pentru că nu ştie încă, declară Ethan, cu o tristeţe obosită.

– Cum *să nu ştie?*

– Lui Inigo i-a luat mai multe săptămâni ca să realizeze ce se întâmplă. La început, credea că visele sale erau un fel de revărsare de la o succesiune de întâmplări dramatice, care se scurgea în Staţia Centurion prin gaia-câmp. Eu cred că acum este vorba despre aceeaşi confuzie. La început, nu am avut decât mici fragmente, întrezăriri ale Lordului Cerului pe care le-am editat împreună. Acum contactul a fost stabilit, lungimea şi puterea viselor sunt în creştere. Aşa cum s-a întâmplat şi cu Inigo. Curând vor ajunge la un crescendo, şi al Doilea Visător va realiza că este cel care a fost ales să o facă.

Falven se uită stânjenit la cei aflaţi în încăperea ovală a sanctuarului.

– Şi atunci de ce avem nevoie să încorporăm Viotia?

– Ce se întâmplă dacă al Doilea Visător nu este un adept al Visului Viu? întrebă Ethan uşor.

– Dar...

– Există un scenariu mult mai pesimist, spuse Phelim.

– Dacă unul dintre adversarii noștri ajunge la el primul și îl folosește pentru a sabota Pelerinajul.

– Vor încerca, spuse Rincenso.

– Bineînțeles că vor încerca, încercă Ethan. Dar avem un avantaj imens în controlul pe care îl deținem asupra gaia-câmpului. Nici chiar facțiunile josnice din ANA nu se pot atinge de asta. Trebuie să ajungem primii la el.

– Și dacă refuză să ne ajute? întrebă Falven.

– Îi schimbăm gândirea, replică Phelim. Într-un sens foarte literal.

– Presupun că este necesar, spuse Rincenso neliniștit.

– Sper că nu, zise Ethan. Dar trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

– Da. Înțeleg.

– Ceea ce aș dori să fac mai întâi este un simplu apel atât către al Doilea Visător, cât și către Lordul Cerului, spuse Ethan.

Gândurile lui Falven se unduiră cu o surprindere pe care nu făcu niciun efort s-o ascundă.

– O declarație în unisferă?

– Nu. O intervenție directă în visul următor.

– Cum?

– Al Doilea Visător își emite visul în cuiburile de confluență în timp real, spuse Phelim. Chiar la sfârșitul ultimului vis, pe măsură ce se estompează, există o anomalie, una foarte mică. Este extrem de greu de observat și credem că a scăpat atenției majorității adepților noștri. Dar Maeștrii Viselor au

examinat aceste ultime momente. Există o emoție umană care pătrunde în fluxul conștiinței Lordului Cerului. Un slab sentiment de plăcere, dar unul cu considerabile conotații sexuale. După toate probabilitățile, suntem martorii unei satisfacții postcoitale.

– Al Doilea Visător primește visul Lordului Cerului atunci când face sex? întrebă neîncrezător Rincenso.

– Creierul uman este cel mai receptiv atunci când este relaxat, spuse Ethan. Perioada de imediat după sex cu siguranță generează o asemenea stare.

– Credeți că asta i s-a întâmplat și lui Inigo?

Falven era aproape indignat.

Ethan își strânse buzele amuzat.

– Nu știu. Dar Inigo nu și-a emis niciodată visele în timp real, așadar presupun că nu vom afla niciodată. Dar această anomalie este cel mai puternic indiciu pe care-l avem că este vorba despre visare în timp real. Caz în care ar trebui să fim în măsură să intervenim, pentru a discuta atât cu al Doilea Visător, cât și cu Lordul Cerului. Dacă reușim s-o facem cu acesta din urmă, am putea fi în măsură să stabilim o legătură directă, fără ajutorul celui de-al Doilea Visător. Caz în care problemele noastre ar fi rezolvate. Viotia va deveni irelevantă, la fel ca și evazivul nostru al Doilea Visător. Și vom fi cu un pas mai aproape de Gol.

– Asta ar fi... minunat, spuse Falven.

– Maeștrii Viselor monitorizează acum cuiburile de confluență de pe Viotia, așteptând ca al Doilea

Visător să înceapă să viseze. Atunci când se va întâmpla, vom face încercarea.

– Și dacă nu reușește?

– Atunci veți face propunerea voastră chiar în consiliu.

Patru sute de ani de viață era o perioadă lungă de timp după standardele oricui. Cu toate acestea, erau cetățeni ai Confederației care rămăseseră în trupurile lor pentru mult mai mult timp. Paula chiar îi întâlnise pe câțiva dintre ei. Nu îi plăcuse compania lor. Erau în mare parte membri ai dinastiilor care nu fuseseră în stare să uite vremurile când imperiile lor de familie obișnuiau a conduce Confederația. După ce biononicele și ANA, și cultura Înaltă schimbaseră Lumile Centrale pentru totdeauna, înșfăcaseră ce putuseră din vechile lor averi și se reinstalaseră pe Lumile Externe, unde se puseseră pe recrearea vârstei lor de aur personale.

Avuseseră bani și influență să îndrăznească să construiască noi societăți experimentale, altceva, ceva interesant. Dar, cu toată viața lor extraordinar de lungă, nu au experimentat niciodată alt mod de a trăi. Și cu cât reușeau să-și mențină mai mult în jur propriul lor mic imperiu, cu atât deveneau mai rezistenți la schimbare. Nimic nou nu a fost încercat, dar au minat, în schimb, istoria de dragul stabilității. În special pe una dintre planete, ingineria socială a ajuns la stagiul său cel mai de jos. Pe Iaioud, un colectiv de conducere Halgarth, a fondat și a menținut

o societate care era chiar mai puțin susceptibilă de a se modifica decât Havenul lui Huxley, și asta prin simpla interzicere a concepției. La sfârșitul unei vieți de cincizeci de ani, fiecare cetățean era întinerit și i se ștergea memoria. Doar statul știa cine erau și la ce se pricepeau mai bine. Când ieșeau proaspeți din tratamentul clinic, erau numiți din nou în aceeași profesie și își petreceau următorii cincizeci de ani lucrând așa cum făcuseră în ultimii cincizeci, o sută, trei sute de ani. Era feudalismului suprem.

Cu trei sute de ani în urmă, Paula condusese acolo o echipă de agenți sub acoperire, infiltrându-se în clinicile care aplicau tratamentele de întinerire și corupându-le lent. De-a lungul următorilor câțiva ani ștergerile de memorie au devenit incomplete, permițându-le oamenilor să-și amintească ce se întâmplase înainte. Mii de femei au descoperit că organismele lor revitalizate aveau din nou un uter funcțional. Câteva rețele secrete au fost create. Întâi pentru a-i ajuta pe criminalii proscriși pentru că dăduseră naștere la copii, apoi asumându-și un rol mai important, opunând rezistență politică regimului Halgarth.

La patruzeci de ani după ce Paula și echipa sa și-au terminat misiunea de a semăna discordie pe Iaioud, o revoluție a răsturnat, cu forță minimă, colectivul Halgarth. A fost nevoie de o altă sută și cincizeci de ani pentru ca lumea să-și recapete echilibrul și să refacă drumul în sus pe indexul socioeconomic până la ceva apropiat de nivelul mediu pentru o Lume Externă.

La vremea respectivă, Paula își făcea griji că nu era încă pregătită pentru acest tip de misiune. Schimbarea se petrecea lent și în ea. Să realizeze la nivel intelectual că trebuia să se adapteze mental pentru a ține pasul cu culturile în continuă schimbare ale Marii Confederații era un lucru. Dar, spre deosebire de oricine altcineva, ea a trebuit să ia decizia conștientă de a se modifica fizic pentru ca această evoluție să se manifeste. ADN-ul ei atent proiectat îi programase neuronii pentru trăsături de personalitate specifice. Pentru a supraviețui oricărui tip de progresie frenică, a trebuit să distrugă întâi ceea ce era. O acțiune care a ajuns periculos de aproape de o sinucidere a propriei individualități. Și în ea, la fel ca în fiecare ființă umană, vanitatea nu era ceva legat de ADN. Considera că personalitatea ei existentă era mai mult decât adecvată – pe scurt, îi plăcea să fie ea însăși.

Dar, sub forma unor adaosuri lente, făcute de fiecare dată când avea nevoie să se supună întineririi, și-a modificat treptat profilul psihoneural. La finalul procesului de trei secole, era încă obsesivă în legătură cu o mulțime de lucruri, dar acum era mai degrabă o alegere decât o compulsie fizică programată. Odată, cu mult timp în urmă, atunci când a încercat să depășească mental nevoia de a prinde un criminal, pentru a atinge un obiectiv mai mare, efortul i-a făcut corpul să intre într-un tip sever de șoc. Prin eliminarea constrângerilor fiziologice introduse de Fundație, mintea ei putea acum prospera

în moduri în care designerii, de care se despărțise cu mult timp în urmă, nu le avuseseră niciodată în vedere. Fusese născută cu intenția de a urmări infractori, de tipul celor care ar fi putut afecta societatea din Havenul lui Huxley. Acum însă avea libertatea de a privi lucrurile în ansamblu. Cu toate acestea, niciuna dintre eliberările pe care le alesese pentru ea însăși nu atinsese vreodată baza identității sale. Și-a păstrat întotdeauna înțelegerea intuitivă a ceea ce era bine și ce era rău. Sufletul ei era nealterat.

Iaioud i-a testat noul eu versatil la extrem. A acceptat faptul că modul în care colectivul Halgarth a scris constituția a fost intrinsec greșit, oprimând o întreagă populație. De fapt, ar fi recunoscut, probabil, asta și înainte. Dar întreaga natură a societății rigide de pe Iaioud era incomod de apropiată de cea de pe Havenul lui Huxley. După un timp, a decis că diferența era aproape nesemnificativă. Pe Iaioud, oamenii erau ținuți la ordine de un regim autoritar brutal care făcea abuz de tehnologia medicală de nivel înalt a Confederației. În timp ce pe Havenul lui Huxley, strictețea și conformarea veneau din interior. Este posibil să fi existat o infracțiune, la început, chiar la fondare, când Fundația pentru Structura Umană începu să dea naștere la o întreagă populație cu ADN-ul modificat conform marii lor scheme. Probabil că vechile grupuri de liberali aveau dreptate – un gând care i-ar fi mulțumit în cele din urmă pe radicalii care o furaseră când era copil. Dar, oricât de mare fusese păcatul comis la geneza sa,

constrângerile introduse populației de pe Havenul lui Huxley erau interne. În prezent, oamenii săi nu mai puteau fi schimbați fără a distruge ceea ce erau. Crima ar fi fost de departe mai mare.

Oricum, s-a convins pe ea însăși. Acum considera totul ca o confruntare între filosofii. Interesantă și complet ruptă de viața reală. Marea Confederație avea destule probleme adevărate care s-o țină complet ocupată. Deși, chiar și ea a trebuit să recunoască, problema Pelerinajului în ansamblu genera niște complicații unice.

Mai întâi nu putea decide dacă Visul Viu avea dreptul să plece în Pelerinaj și să fie condamnat la posibilele consecințe. Dilema venea de la lipsa totală de dovezi empirice că Golul ar devora restul galaxiei. Trebuia să recunoască faptul că o mulțime de facțiuni și comentatori pro-Pelerinaj aveau dreptul să fie sceptici. Presupunerea că Visul Viu curta anihilarea era făcută pe baza informațiilor care veneau exclusiv de la Raieli. Intervalul de timp imens scurs de la ultima fază catastrofală de macroexpansiune ar fi denaturat orice informație, indiferent cât de bine ar fi fost păstrată. Faptul îi aducea în discuție pe extratereștrii cu propriile planuri, iar ea nu le putea accepta pur și simplu afirmațiile ca atare.

ANA:Guvernarea era, de asemenea, dornică să obțină mai multe informații despre situație, ceea ce i-a configurat Paulei o supapă utilă pentru energiile ei și, din fericire, prea puțin timp pentru a se frământa în legătură cu politica implicată. Sarcina

ei era, ca întotdeauna, aceea de a opri facțiunile să-i împingă pe cetățenii fizici ai Confederației la acțiuni pe care altfel nu le-ar fi întreprins.

Plecase de la Clinica Sf. Maria și se întorsese la nava ei, *Alexis Denken,* o navă elegantă, cu ultrapropulsor, pe care ANA:Guvernarea i-o furnizase înarmată într-o măsură care l-ar fi alarmat pe orice căpitan al Marinei. A părăsit planeta, apoi a rămas în suspensie transdimensională la douăzeci UA distanță de stea. Era o poziție care îi permitea să monitorizeze traficul superluminic din cadrul sistemului Anagaska cu o precizie uimitoare. Din păcate, singurul lucru pe care senzorii navei nu-l puteau face era să localizeze o urmă rece. Nu mai exista nicio urmă a navei lui Aaron. Având în vedere perioada scursă între raidul asupra clinicii și sosirea ei, bănuia că avea o navă cu ultrapropulsor. Marius avea, cu siguranță, una. U-amprenta ei îl monitorizase pe când se întorcea la portul stelar al orașului unde se îmbarcase pe un iaht privat. Senzorii lui *Alexis Denken* i-au urmărit alunecarea în hiperspațiu. Pentru cunoscători, semnătura sa era un indiciu de ultrapropulsor.

O oră mai târziu, Curierul a decolat în nava lui, al cărei propulsor avea o semnătură la fel de suspectă. A zburat în direcția opusă celei a lui Marius. Zece minute mai târziu, o altă navă a ieșit din suspensia transdimensională în care stătuse în așteptare în haloul de cometă al sistemului și începu să zboare de-a lungul aceluiași curs ca și Curierul.

– Noroc, i-a urat Paula lui Justine.

– Mulțumesc.

Paula a deschis un link ultrasecurizat către ANA:Guvernare.

– Se pare tehnologia ultrapropulsorului este complet compromisă, a raportat ea.

– Era de așteptat, a răspuns ANA:Guvernarea. Nu e nevoie de întreaga mea capacitate pentru a ajunge la teoria din spatele ei. Majoritatea facțiunilor ar avea resursele intelectuale necesare. Odată ce ecuațiile sunt disponibile, orice replicator Înalt deasupra nivelului cinci ar putea produce hardware-ul adecvat.

– Eu încă mai cred că ar trebui să exerciți un pic mai multă autoritate. La urma urmei, facțiunile sunt toate parte din tine.

– Facțiunile sunt modul în care rămân integrală. Sunt plurală.

– Felul în care o spui face să pară că ai fi versiunea electronică a unei tulburări bipolare.

– Mai degrabă multimiliarde polare. Dar asta este ceea ce sunt. Toate persoanele fizice care mi se alătură fac acest lucru prin imprimarea rutinelor personalităților lor asupra mea. Eu sunt conștiința colectivă a tuturor locuitorilor ANA, ceea ce reprezintă chiar baza autorității mele. Odată ce esența este lăsată moștenire, ei sunt liberi să devină ceea ce vor. Nu le preiau și amintirile, asta ar fi o anexare de individualitate.

– Trebuie să treci prin urechea acului ca să poți trăi pe tărâmul zeilor.

– Unul dintre cele mai bune citate din Inigo, spuse ANA:Guvernarea cu o undă de amuzament. Păcat de restul predicii.

– Nu îmi ușurezi munca.

– Toate resursele mele la un loc și fiecare dintre ele sunt disponibile pentru tine.

– Dar eu sunt una singură și mă simt de parcă m-aș lupta cu Hydra aici.

– Această lipsă de încredere în sine nu-ți seamănă. Care este problema?

– Pelerinajul, desigur. Ar trebui să fie permis?

– Oamenii din Visul Viu cred că este bine și că acesta este destinul lor. Sunt miliarde. Cum se poate ca o o credință a atât de multor oameni să fie greșită?

– Ar fi dacă ar putea pune în pericol alte mii de miliarde.

– Adevărat. Asta nu e o întrebare cu un singur răspuns. Nu în termenii absoluți pe care îi ceri tu.

– Ce se întâmplă dacă declanșează intrarea Golului în faza de devorare finală sau cel puțin într-una foarte rea?

– Ah, asta este adevărata întrebare. Este, de asemenea, una pentru care mă îndoiesc că avem cunoștințele anterioare necesare. Nici eu, nici oricare dintre postfizicii cu care am interacționat nu suntem conștienți de ceea ce se întâmplă în interiorul Golului.

– Inigo ți-a arătat.

– Inigo ne-a arătat soarta oamenilor din Gol. Care, întâmplător, nu este prea diferită de descărcarea ta în mine, deși Golul are avantajul accentelor cvasimistice pentru a avea câștig de cauză în fața tehnofobilor umani. Și, în plus, rămâi în stare fizică. Ceea ce nu ne-a arătat este natura Golului în sine.

– Și, atunci ești pregătită să-ți asumi riscul?

– În acest moment, sunt pregătită să-i las pe jucători să se grozăvească.

– Da. Asta e cam la fel de vag pe cât sună.

– Dacă ar fi să interzic Pelerinajul și să aplic decizia, asta ar declanșa o ruptură în interiorul meu. Facțiunile pro-Pelerinaj, precum cei din grupul Avansat, ar încerca probabil să creeze propria lor versiune de mine. Și amintește-ți, te rog, că eu nu sunt un mediu virtual. Sunt pe deplin instalată în intersecțiile câmpurilor cuantice din jurul Pământului.

– Ți-e frică de un rival?

– Rasa umană nu a fost niciodată atât de unită cum este astăzi. Am avut nevoie de întreaga noastră istorie pentru a ajunge la această congruență. Oamenii, toți oamenii, duc o viață bună umplută cu cât de multă diversitate își doresc. Toți migrează spre interior până când se descarcă în mine. Odată ajunși aici, sunt liberi să transceandă în orice mod pe care imaginația și aptitudinile îl pot combina. Într-o zi, eu, ca întreg, voi deveni postfizic. Oamenii care nu doresc să meargă pe calea asta o vor lua de la început. Aceasta este viziunea evoluției care ne așteaptă. Un

punct focal „rival" ar distorsiona totul și ar putea chiar dăuna sau dilua momentul de singularitate.

– Nu poate exista decât un zeu, nu-i așa?

– Pot fi mai mulți. Eu doresc pur și simplu să evit nașterea unuia ostil. Nimeni nu vrea să vadă un război în ceruri. Crede-mă, ar putea face ca faza devoratoare a Golului să pară banală.

– Am crezut că virtutea noastră este diversitatea.

– Aceasta este una dintre ele, și în forma în care înflorește acum în mine.

– Dar...

– Este, de asemenea, un pericol care poate duce la distrugerea noastră. Forțele opuse trebuie să fie echilibrate. Aceasta este funcția mea.

– Și aceasta este o situație în care ai putea eșua, dacă nu ești atentă.

– Fără îndoială.

– Trebuie să găsim alte opțiuni.

– Așa cum au făcut oamenii de când civilizația începuul pe Pământ. Asta, cred eu, este o virtute și mai mare.

– Bine, atunci. Paula și-a luat un moment pentru a-și mobiliza gândurile. Nu sunt sigură cine este în spatele raidului asupra clinicii. Este neclar de ce și Acceleratorii, și Conservatorii au trebuit să-și trimită reprezentanții acolo după ce raidul avusese loc. Crezi că este implicată o a treia facțiune?

– Foarte probabil. Nu știu care. Multe alianțe se formează și se rup. Cu toate acestea, ai putea fi în curând în măsură să-i stabilești identitatea. Amiralul

Kazimir primește în prezent un raport de la amiralul bazei de pe *High Angel*. Îți va cere, probabil, să-l contactezi.

– Ah.

– Dacă ai nevoie de ceva...

– Te voi anunța.

Linkul s-a întrerupt. Paula s-a lăsat pe spate pe scaunul adânc curbat pe care cabina navei îl modelase pentru ea. Având în vedere propria incertitudine cu privire la misiune, se simțea ușor tulburată de lipsa de siguranță a ANA:Guvernării. Presupunea că trebuia să-i fie recunoscătoare pentru că fusese atât de sinceră cu ea.

Kazimir a apelat-o un minut mai târziu.

– Cum a mers ancheta pe Anagaska? întrebă el, curios.

– Rezultat pozitiv. A fost, cu siguranță, cineva cu biononice avansate și, eventual, o navă cu ultrapropulsor. Ținta era vechea celulă de memorie a lui Inigo.

– Interesant. Tocmai am primit un raport că *Alini*, o navă stelară privată, a andocat pe *High Angel*.

– De ce este relevant?

– A andocat la cupola Raielilor. Senzorii Marinei au detectat o semnătură care ar putea indica un ultrapropulsor.

Paula a devenit brusc foarte interesată.

– Serios? Există foarte puțini oameni cărora Raielii le-ar permite accesul în domul lor. Cui aparține *Alini*?

– Nu se știe. Este înregistrată la o companie de pe Sholapur.

– Am pornit.

Curierul ateriză în portul stelar principal de pe Daroca, parcându-și nava cu ultrapropulsor, *Jomo,* pe o rampă conectată la clădirea terminalului trei, care se ocupa de iahturile private. Începu apoi să meargă pe câmpul din zona din apropierea hangarelor. Chiar dacă știa totul despre virusul de deviere infiltrat în secțiunea de navigare de la sol a unității centrale a portului stelar, asta nu-l ajuta. Toate hangarele erau identice, înșirate rigid. Era ușor derutant. Nu că s-ar fi rătăcit, nu cu toate îmbunătățirile și simțul lui instinctiv al direcției. Pentru orice eventualitate însă... U-amprenta smulsese niște imagini în timp real de la senzorul unui satelit și îl îndruma în mod direct.

În cele din urmă, ajunse la baza unui perete negru lucios în care o ușă laterală mică era protejată de un excelent scut de securitate. Nici măcar scanarea cu funcția de câmp la maximum nu putu determina ce se afla în interior. Zâmbi. Asta da, mai semăna a provocare.

Biononicele lui începură să-și modifice funcția de câmp, aruncând diferite tipare de energie asupra scutului de securitate, introducând mici instabilități care începură rapid să se amplifice. U-amprenta se

strecurase prin golurile fluctuante și lansă o rafală de troieni inteligenți în rețeaua hangarului.

Ușa își deschise irisul.

Nouăzeci și șapte de secunde. *Nu-i rău.*

În interior, funcția sa de câmp scană în jur, căutând posibile arme de pază, în timp ce u-amprenta scotocea prin sistemele electronice ale hangarului. Troblum instalase o rețea de apărare aproape standard, cu scuturi de protecție concentrice în jurul secțiunii principale a hangarului. Fizicianul era în mod clar mai interesat de păstrarea secretului decât de protecția fizică. Scanarea nu evidenție nicio prezență umană în hangar. Primul birou era în mod clar doar o zonă de recepție, de acoperire față de oricine trecea de sistemul de diversiune. Dincolo de el se afla un al doilea birou cu una dintre cele mai mari unități centrale pe care Curierul le văzuse vreodată. Nu era conectată la rețeaua hangarului, nici la unisferă. U-amprenta deschise un link către sistemele periferice ale acesteia și începu să studieze fișierele disponibile.

Curierul merse mai departe în hangarul principal. Fluieră încet văzând gama largă de module cibernetice Neumann are ocupa jumătate din spațiul din interior. Mașina fusese oprită, dar era suficient de familiarizat cu tehnologia pentru a-și da seama că nivelul de sofisticare o plasa, probabil, dincolo de un replicator de nivelul șase. Asta nu era ceva care să aparțină în mod normal de un cetățean Înalt. Nu era de mirare că Troblum avusese nevoie de o unitate centrală atât

de mare, nimic altceva nu ar fi putut opera un astfel de dispozitiv.

– Poți accesa memoria principală? întrebă el u-amprenta.

– Îmi este imposibil.

– Aș avea nevoie de asistență de grad înalt. Curierul înjură și deschise un link ultrasecurizat către Facțiunea Conservatoare. Exista un mic risc de a fi interceptat de o altă facțiune sau mai probabil chiar de ANA:Guvernarea, dar în lumina a ceea ce descoperise considera că este necesar.

– Am nevoie de ajutor pentru a obține acces la unitatea centrală a lui Troblum. Ar trebui să ne spună ce a construit cu această mașină.

– Asta este foarte bine, răspunse Facțiunea Conservatoare.

Prin u-amprentă, care făcea legătura cu ea, Curierul aproape putea simți prezența Facțiunii mișcându-se în hangar, începând să se înfiltreze în unitatea centrală. Între timp, el începu să verifice fișierele disponibile din rețea, încercând să găsească listele de livrare. Componentele individuale ale mașinii trebuiau să vină de undeva, iar alocațiile necesare pentru a le obține erau mult deasupra resurselor unui individ. Nu exista nicio instanță pe care Conservatorii să o poată folosi pentru a-i confrunta pe Acceleratori, chiar dacă, mergând pe urmele datelor, reușea să ajungă până la reprezentanții acestora. Dar, dacă dădea peste cel mai apropiat, cel care îi furniza lui Troblum alocații suplimentare, avea șansa de a găsi și alte transferuri ilicite de fonduri de

la aceeași sursă. Un întreg nivel de operațiuni ale Acceleratorilor ar fi putut fi dezvăluit.

– Există un singur design stocat în unitatea centrală, anunță Facțiunea Conservatoare. S-ar părea că este un motor supraluminic capabil să transporte o planetă.

Curierul se răsuci să se holbeze la aparatul întunecat ce se profila deasupra lui, privirea fiindu-i atrasă de mecanismul de extrudare circulară din centru.

– O planetă întreagă?

– Da.

– Ar funcționa?

– Designul este o remaniere ingenioasă a teoriei materiei exotice. Ar putea funcționa dacă este aplicată în mod corect.

– Și chestia asta a construit-o? spuse el, încă holbându-se la mașină.

– Au existat două încercări de producere a motorului. Una a fost anulată. Cea de-a doua pare să fi avut succes.

– De ce vor să deplaseze o planetă cu viteză supraluminică? Și care planetă?

– Nu știm. Te rugăm să distrugi mașina și unitatea centrală.

Curierul își puse mâinile în șolduri, uitându-se îngrozit la mașină.

– Până la ce nivel de tehnologie pot folosi aici?

– Nelimitat. Nimeni nu trebuie să știe că a existat vreodată, mai ales cei din cultura Înaltă.

– Bine. E decizia voastră.

Facțiunea Conservatoare închise linkul, lăsându-i Curierului un neobișnuit sentiment de singurătate. Acum, când știa scopul mașinii, simțea hangarul tăcut ca pe o scenă a crimei de pe vremuri.

Nu era un loc plăcut, se simțea tensionat.

Apelă unitatea de comandă a lui *Jomo*, cerându-i să zboare spre el. Ușile principale ale hangarului erau deschise când nava sosi și pătrunse prin ecranul de securitate, așezându-se pe suporturile din interior. Vârful său aproape că atingea peretele de echipamente cibernetice Neumann.

Înainte de a se plasa sub sasul deschis al lui *Jomo* pentru a fi aspirat în sus printr-un efect de inversare a gravitației, Curierul se asigură că ecranul de securitate al hangarului se afla la nivel maxim. Odată ajuns înăuntru, folosi o autorizare tricertificată pentru a activa m-reductorul Hawking depozitat într-unul dintre compartimentele din față. Micul dispozitiv se afla în interiorul unei sănii dotate cu regrav de mare putere care se strecură afară plutind și plasându-se în fața ciberneticii Neumann. Curierul ținti și trimise un efect disruptor îngust asupra mașinii, chiar deasupra m-reductorului Hawking. O secțiune de jumătate de metru a echipamentului se vaporiză, producând o fântână orizontală de gaz fierbinte, ionizat. Jetul de gaz se curbă ușor în aer spre m-reductorul Hawking, care îl absorbi până la ultima moleculă. Curierul trasă efectul disruptor

de-a lungul părții din față a mașinii, urmat îndeaproape de m-reductorul Hawking.

Îi luă patruzeci de minute pentru a evapora întreaga mașină. Când totul se termină, gaura cuantică neagră din centrul m-reductorului Hawking absorbise trei sute douăzeci și șapte de tone de materie, aducând sania regrav aproape de limita de ridicare de greutate. Aceasta se duse înapoi în compartimentul de depozitare al navei. Curierul ceru permisiunea de zbor din partea portului stelar, iar *Jomo* se înălță spre cerul cald de vară al lui Arevalo.

Justine îl urmărea plecând de la adăpostul navei ei, parcată pe o rampă situată cu opt hangare mai jos, pe același rând.

Amurgul scălda Hawksbill Bayul într-o nuanță de un auriu intens, destul de transparentă însă, astfel încât constelațiile ciudate puteau sclipi voios pe cerul senin. Singurele sunete din jurul piscinei pavilionului veneau de la valurile care se spărgeau de stâncile promontoriului de mai jos.

– Un motor supraluminic care transferă planete, spuse Nelson. De-a dreptul admirabil. Nu gândesc deloc la scară mică.

– Ei nu gândesc, punct, mormăi Gore. ANA este încorporată în câmpurile cuantice locale. Nu poți s-o smulgi pur și simplu și s-o arunci peste întreaga galaxie pentru un rendez-vous cu Golul.

– Ei, evident, își închipuie asta. Alocațiile lui Troblum au venit prin intermediul unuia dintre

comitetele lor de reprezentare. A construit motorul pentru Acceleratori.

– Nu-mi vine să cred, spuse Gore clătinând din cap. A făcut chiar și o prezentare în fața Marinei despre Anomine în care a folosit ceva de genul ăsta pentru a tracta generatoarele de la bariera Dyson. I-a cerut lui Kazimir să finanțeze o nenorocită de căutare a generatoarelor, pentru numele lui Hristos. De ce i-ar permite Ilanthe să facă publică ideea? L-ar spulbera înainte chiar de a solicita o întâlnire cu Marina. Nu, nu avem încă suficiente informații.

– Are sens dacă este o diversiune, spuse Nelson fără tragere de inimă.

– Nu ar construi ceva atât de critic pentru planurile lor pentru o lume superioară. Nici noi nu am face-o.

– Și i-a luat ani buni ca să-l construiască, având un buget destul de jalnic. Nivel greșit de priorități. Trebuie într-adevăr să-l găsim pe Troblum și să-l întrebăm frumos ce a făcut cu adevărat pentru Acceleratori.

– A părăsit Arevalo cu ceva timp în urmă. A completat un plan de zbor către Lutain. Nu a ajuns însă acolo sau în oricare altă Lume, Centrală sau Externă, a Confederației.

– Trebuie să-l găsim, repetă Gore ferm.

– Asta nu se va întâmpla. Fie îl au Acceleratorii, fie se ascunde sau este pur și simplu mort.

– Atunci vom afla în care dintre aceste trei situații se află.

Justine stătea în mijlocul hangarului gol și ciudat și o apela pe Paula.

– E ceva în neregulă aici.

– În ce fel? întrebă Paula.

– Curierul a curățat complet locul, cel puțin asta cred. Justine se uită încet în jurul spațiului mare și gol, deschizându-și vederea optică pentru Paula. Vezi asta? A fost ceva aici. Scanarea de câmp îmi arată că aceste cabluri de alimentare au fost tăiate cu un efect disruptor, același lucru fiind valabil și pentru grinzile de sprijin. Orice-ar fi fost a fost de dimensiuni considerabile și a folosit o mare cantitate de energie. Dar *Jomo* nu este mai mare decât nava mea. Ceea ce lasă o singură opțiune despre cum a făcut-o.

– Am crezut că secretul m-reductorului Hawking era chiar mai sigur decât tehnologia ultrapropulsorului. Se pare că m-am înșelat, ceea ce este deranjant.

– Kazimir va trebui informat, spuse Justine. Dacă există nave care zboară prin Confederație echipate cu asemenea tip de armă, Marina ar trebui să știe despre asta. Facțiunile nu folosesc persoane tocmai principiale, ca reprezentanți.

– Îți voi lăsa ție sarcina asta.

– Grozav! Mulțumesc. E încă destul de uman ca să dea vina pe mesager.

– Kazimir e un profesionist. N-o să ai probleme. Știi încotro se îndreaptă Curierul?

– Când a părăsit raza de acțiune a senzorului meu, direcția lui indica Pământul. Îmi imaginez că va dori să arunce întâi masa stocată în m-reductorul

Hawking, și va face asta adânc în spațiul interstelar. Dejectarea va produce o explozie gamma colosală.

– Lasă-l în pace pentru moment. Trebuie să ne concentrăm din nou pe Visul Viu.

– De ce?

– Sursele noastre din mișcare ne raportează o evoluție alarmantă, spuse Paula. Visul Viu pregătește toate forțele civile de securitate de pe toate lumile de bază ale Zonei Pieței Libere. Concediul le-a fost anulat și se antrenează pentru aplicarea legii marțiale.

– Legea marțială? Unde se aplică asta în Zona Pieței Libere?

– Nu se aplică. Încă. Dar, dacă ar anexa Viotia, ar avea nevoie, probabil, de un efectiv numeros de polițiști pentru a menține populația sub control.

– Iisuse! Asta plănuiesc?

– Ethan își dorește cu disperare să obțină controlul asupra celui de-al Doilea Visător. El este singura persoană care ar putea încă opri declanșarea Pelerinajului.

– Și toată lumea crede că e pe Viotia, spuse Justine, îngrozită. Cerule, o invazie interstelară! În ziua de azi și în această epocă, este de neconceput, este un al doilea Război Starflyer.

– Dacă te gândești, am greșit neacordându-i o prioritate mai mare. Trebuie într-adevăr să oferim protecția ANA:Guvernării celui de-al Doilea Visător. În acest fel nimeni nu va fi capabil să-l preseze să ajute sau să împiedice Pelerinajul.

– Dar mai întâi trebuie să-l găsim. Când l-am putea pune pe agentul tău să lucreze la asta?

– Foarte curând. Sunt în drum spre el, cu un singur ocol.

Justine privi cu suspiciune biroul intern al hangarului. Era un spațiu la care conduceau trei conducte de comunicații cu capetele tăiate curat.

– Orice au construit aici a fost în mod clar ceva important, și Curierul și-a asumat un mare risc acoperindu-l. Nu cred că mai avem mult timp la dispoziție.

– Navele Pelerinajului nu vor fi gata de zbor până în septembrie.

– Și flota Imperiului Ocisen va fi aici la sfârșitul lui august, adică în mai puțin de trei luni. Aș vrea să sugerez un fir pe care nimeni altcineva nu pare să-l urmeze.

– Care anume?

– Inigo începu să viseze când se afla pe Stația Centurion. I s-a mai întâmplat cuiva?

– Dacă s-ar fi întâmplat, am fi știut și noi.

– Asta vreau să spun, chiar am fi știut? Să presupunem că acel contact a fost unul slab, care nu a fost niciodată stabilit pe deplin. Sau primitorul nu a vrut să aibă niciun rol în religia lui Inigo. O persoană reticentă, la fel cum s-a dovedit a fi cel de-al Doilea Visător.

– Cred că înțeleg unde vrei să ajungi cu asta, sau mai degrabă unde intenționezi să te duci.

– Vreau să verific cuibul de confluență de pe Stația Centurion, să văd dacă are în memorie vreunul dintre

visele despre Gol sau fragmente ale acestora. Poate că al Doilea Visător a luat legătura cu Lordul Cerului când se afla încă acolo, la fel ca Inigo.

– Ai dreptate, nimeni altcineva nu s-a gândit la acest aspect.

– Dacă plec acum, nava mea mă poate duce acolo în cinci sute de ore.

– Vrei să zbori acolo? De ce să nu folosești un link la releul Marinei?

– Riscul de a fi interceptat este prea mare.

– Dacă găsești ceva, o să-ți ia alte cinci sute de ore să te întorci. Probabil totul se va fi terminat până atunci...

– Dacă găsesc ceva important, voi folosi linkul de releu pentru a-ți trimite informația în cea mai bună criptare pe care o avem.

– Bine. Mult noroc!

Troblum se trezi prăbușit în scaunul în care stătuse așezat toată ziua revizuind diferite scheme. Afișările în exovedere se opriseră în momentul în care adormise. Profilurile colorate ale modulatorilor de densitate a masei exotice pluteau în jurul lui ca niște fantome mecanice, fiecare dintre ele asaltat de grupuri de display-uri analitice albastre și verzi. În principiu, toate componentele ar fi trebuit să-și îndeplinească funcția desemnată, fără probleme. Proiectanții măriseră pur și simplu ultrapropulsoarele existente. Numai că nimeni nu le mai construise vreodată la această dimensiune, ceea ce îi lăsa lui Troblum un munte de

probleme legate de tipul de control de putere precis de care aveau nevoie. Și nici nu ajunseseră încă la stadiul de producție.

Se întinse cât de mult îi permiteau membrele sale masive și încercă să iasă din scaun. După două tentative care îl făcură să arate ca un glagwi răsturnat, străduindu-se să se îndrepte, ceru u-amprentei să ordone stației să reducă puțin câmpul gravitațional local. Împinse înapoi cu picioarele, dând trupului un impuls care îl extrase din pernele mulate pe el. Gravitația se întoarse încet, dându-i timp să-și îndrepte picioarele înainte ca tălpile să atingă podeaua. Când senzația de cădere încetă, dădu drumul unui râgâit umed. Stomacul i se zbătea încă, picioarele îi erau slabe și rigide. Avea, de asemenea, o durere de cap. Datele medicale afișate în exovedere îi arătau că nivelul zahărului era depășit. Erau o grămadă de prostii și despre toxine și nivelurile de oxigen din sânge, pe care le anulă în momentul în care apărură recomandările legate de nutriție și de exerciții fizice. *Anacronism stupid în era biononicelor.*

Porni spre salonul pe care cei din echipa ultrapropulsorului îl foloseau drept centru social și de afaceri. Acesta avea, de asemenea, cea mai bună unitate culinară de pe stație. Când ajunse acolo, câteva dintre mesele înșirate de-a lungul peretelui arcuit erau ocupate de grupuri de persoane care discutau diverse aspecte ale proiectului. Neskia era împreună cu doi tehnicieni pe care îi recunoscu îndată ca făcând parte din echipa care se ocupa de sistemele

de fluiditate a hiperspațiului. Toți trei îl priviră cum se așeza pe scaunul liber de lângă ei clătinându-se, în timp ce genunchii îi pocneau. Cei doi tehnicieni aveau o expresie de ușoară dezaprobare. Gâtul lung și metalizat al Neskiei se curbă sinuos astfel încât fața ei plată să fie perfect aliniată cu a lui.

– Mulțumesc, le spuse ea tehnicienilor. Vom merge cu asta.

Ei dădură din cap mulțumind și plecară.

– Ai nevoie de ceva? îl întrebă pe Troblum cu o voce lată.

– Trebuie să modific proiectul pentru modulatorul de densitate de masă, spuse el.

Un servibot alunecă spre el cu o tavă cu mâncare pe care u-amprenta sa o comandase unității culinare. Troblum începu să descarce farfuriile.

Fața Neskiei se înclină în jos. Ochii ei mari, circulari, priveau mâncarea fără pic de emoție.

– Înțeleg. Ai o propunere pentru noul proiect?

– Nu, a murmurat el mestecând o gură de spaghete. Vreau să-mi dai OK-ul pentru schimbare înainte de a pierde o săptămână cu asta.

– Ce e în neregulă cu modulatorul existent?

– E o grămadă de rahat. Nu funcționează. Idioții tăi nu au luat în considerare cerințele de control al nivelului de putere.

– Ai o analiză a problemei?

Troblum putea doar să dea din cap în timp ce-și mesteca spaghetele fierbinți cu mozzarella și ierburi. U-amprenta lui trimise fișierul.

– Mulțumesc. Echipa de evaluare va examina acest lucru. Vei primi răspunsul într-o oră. Aceasta este procedura.

– Sigur. Bine.

Oftă. Era grozav că lămurise problema tehnică, dar spaghetele cu perișoare din carne și sos attrato ar fi putut avea mai mult piper negru. Se întinse după halbă, doar pentru a găsi mâna Neskiei pe partea de sus a acesteia, împiedicându-l să-și ridice berea. Pielea îi licărea alb-argintiu. Nu putea percepe nicio temperatură venind de la degetele ei, nici cald, nici rece.

– Ce?

Ochii ei clipiră încet, culoarea irisurilor schimbându-se de la negru la un indigo profund.

– În viitor. În public. Cât timp te afli aici, pe stația mea. Asigură-te că programul de interacțiune socială îți funcționează și urmează-i sfaturile.

– Oh. Bine.

Își înclină capul spre halbă.

– Mulțumesc, Troblum. Își ridică mâna. Mai este și altceva? Proiectul pare a-ți absorbi cea mai mare parte a timpului.

– Da, e interesant. S-ar putea suprapune cu unul dintre proiectele mele. Ultrapropulsorul este o fascinantă reprelucrare a teoriei cuantice dimensionale. Cine a venit cu el?

– Cred că a fost ANA:Guvernarea. Mai are vreo importanță?

– Nu.

Împinse deoparte farfuria de spaghete și atacă grătarul de miel.

Neskia continua să-l privească. Era pe cale să vorbească din nou, când două persoane veniră și se opriră lângă masa lor. Troblum termină de mestecat înainte de a se uita în sus – știa că erau genul de lucruri pe care le recomanda programul social. Marius se uita la el cu obișnuitul său dispreț. Dar persoana care îl însoțea îl făcu pe Troblum să împietrească. Membrele nu i se mai puteau mișca. Din fericire, nici gura, ceea ce-l împiedică să deschidă maxilarul și să grohăie din cauza șocului. Nu mai putea nici respira, iar ceva ca un îngheț îi aluneca în jos, prin plămâni.

– Aș face prezentările, spuse Marius cu răceală, dar, dintre toți oamenii de pe această stație tu ești cel care nu are nevoie de așa ceva, Troblum, nu-i așa?

– Adevărat? spuse Pisica și rânji. De ce?

Fascinația întunecată a lui Troblum îi ținea mușchii închiși ermetic. Nu era ușor de recunoscut, nu mai avea părul țepos emblematic cu care apărea în toate fișierele care-i prezentau povestea. Era tot întunecat și scurt, dar astăzi îl purta într-un stil neted, periat spre spate, cu o pereche subțire de ochelari de soare de culoarea aramei cocoțați pe frunte. Era îmbrăcată într-un costum modern, elegant, în locul pantalonilor de piele și al vestei strâmte pe care le alegea de obicei. Dar tenul acela întunecat și zâmbetul larg, amuzat virând spre... Nu era nicio

greșeală. Era mult mai mică decât își imaginase, era derutant, abia îi venea până la înălțimea umărului, dar el și-o închipuise întotdeauna ca pe o Amazoană.

– Troblum are o înclinație pentru istorie, spuse Marius. Știe tot felul de fapte ciudate.

– Care este mâncarea mea preferată? întrebă Pisica.

– Lemon risotto cu sparanghel, bâigui Troblum. Era specialitatea casei la restaurantul în care serveai când aveai cincisprezece ani.

Zâmbetul Pisicii se ascuți.

– Cine dracu' e ăsta?

Se întoarse spre Marius pentru o explicație.

– Un savant idiot cu un fetiș pentru Războiul Starflyer. Ne este util.

– Orice te excită.

– Ești în suspensie, spuse categoric Troblum. Nu putea opri cuvintele să iasă, chiar dacă îi era frică de ea. E o pedeapsă pe cinci mii de ani.

– Ah. De fapt, e chiar destul de dulce, îi spuse Pisica lui Marius, făcându-i apoi lui Troblum un semn indecent cu ochiul. O voi ispăși într-o zi. Promit!

– Dacă vrei să ne lași puțin, te rog, îi ceru Marius Neskiei. Trebuie să alegem o navă corespunzătoare pentru oaspetele nostru.

– Desigur.

Neskia se ridică.

– Oh, da, adăugă Marius, ca și cum n-ar fi fost important. Cum se comportă Troblum?

Neskia privi de la Marius la Troblum.

– Până în prezent, bine. A fost destul de util.

– Ține-o așa, spuse Marius. Nu zâmbea.

Troblum plecă încet capul, incapabil să se uite la vreunul dintre ei. Prea mulți oameni. Prea aproape. Prea intruziv. *Iar unul dintre ei este Pisica!* Nu era pregătit de o asemenea întâlnire astăzi. Și în nicio altă zi. Dar ieșise cumva din suspendare și se plimba liberă. *E pe stația asta!*

Datele medicale afișate îi fulgerau simboluri albastre în partea de jos a exovederii, spunându-i că biononicele intrau în funcțiune și reanimându-i mușchii pieptului, calmându-i și aducându-i la un ritm constant. Nu-și dăduse seama cum începuse să-și țină respirația de parcă i se comprimase gâtul. Un mic cocteil de medicamente era expulzat din glandele macrocelulare, micșorându-i pulsul.

Troblum riscă o privire în sus, cu fața încremenită într-o expresie înspăimântător de vinovată. Toți trei plecaseră, părăsiseră salonul. Iar el atrăgea un număr excesiv de priviri curioase din partea colegilor săi care erau așezați încă la mese. Ar fi vrut să le spună, să le strige: *Nu la mine ar trebui să vă holbați.*

În loc de asta, simți un tremur adânc în piept. Se ridică repede. Ceea ce îi făcu capul să se învârtească. Biononicele îi întăriră mușchii picioarelor, permițându-i să se grăbească afară din salon. Pe coridor, u-amprenta devie un trollybot pentru el, ca să se așeze. Apoi îl duse tot drumul până în camera lui,

unde se prăbuși pe pat. Încărcă un certificat de nivelul nouă în încuietoare, chiar dacă știa cât de inutil era.

Pisica!

Rămase întins pe pat în timp ce cabina se încălzea. Senzația de șoc se diminuă încet. Eliberarea de simptomele fizice nu reuși să-i atenueze groaza. Dintre toți megalomanii și psihopații din istorie, Acceleratorii aleseseră s-o aducă înapoi pe ea. Troblum zăcu acolo în întunericul cald ore în șir, întrebându-se cu ce lucru atât de cumplit se confruntau încât să nu aibă de ales și să o folosească. Fusese întotdeauna adeptul mișcării Acceleratorilor pentru că era atât de logică. Protejau o linie evolutivă care începuse cu o singură celulă de amibă și se va încheia cu elevarea la starea postfizică. O necesitate care nu putea fi contestată. Celelalte Facțiuni greșeau, era evident. În ceea ce îl privea, filosofia Acceleratorilor apela la natura lui de fizician. Pentru că nenorocitul acela vicios și fără inimă, Marius, avea dreptate. În termeni de personalitate, el, unul, nu era decât un fizician.

Uită asta. Nu e relevant.

Întrucât ceea ce trebuie să se folosească de Pisică pentru a reuși nu poate fi corect. Pur și simplu nu poate.

Al cincilea vis al lui Inigo

– ...astfel, deoarece orașul este considerat a fi o singură entitate de sine stătătoare, niciun om nu-și poate *deține* reședința în sens juridic tradițional. Cu toate acestea, în al cincisprezecelea an după sosirea lui Rah, consiliul Superior nou-format a adoptat prima Lege a Registrului. În esență, aceasta înseamnă că oricare om poate solicita o reședință între zidurile orașului pentru propria folosință. Pentru a se înregistra trebuie pur și simplu să găsească o vilă sau o casă, sau o cameră care este neocupată, să stea în ea timp de două zile și două nopți, înregistrându-și apoi cererea la Comisia pentru Ocupare. Această cerere, odată înregistrată notarial, îi va permite lui și descendenților săi să trăiască acolo până în momentul în care alege să cedeze locul. Deoarece nu există clădiri noi și nici nu vor putea exista vreodată, casele cele mai dorite și cele mai mari au fost revendicate în termen de zece ani de la deschiderea primei porți de către Rah. Acestea sunt acum palatele celor mai vechi familii ale noastre, Maeștrii Cartierelor, și, ca

atare, pot avea până la cinci generații care locuiesc în ele, primul fiu al fiecăreia dintre ele așteptând să moștenească proprietatea și scaunul în Consiliul Superior. Posibilitățile de cazare rămase disponibile în oraș în prezent sunt reduse și prost configurate pentru ocuparea de către oameni. Deși chiar și acestea se diminuează rapid. Astfel, în timp ce unele cartiere, cum ar fi Eyrie, sunt, practic, nelocuite...

Edeard spera că nu gemuse cu voce tare din cauza plictiselii teribile. Era acum capabil, la fel de bine ca oricare cetățean din Makkathran, să-și protejeze emoțiile de televederea întâmplătoare, dar dacă maestrul Solarin din Breasla Avocaților mai folosea cuvântul *astfel* încă o dată... Era un mister modul în care bătrânul putea vorbi atât de mult timp, fără pauză. La secția de poliție se zvonea că maestrul Solarin avea peste două sute cincizeci de ani. Edeard nu credea că era adevărat. Sigur nu arăta atât de tânăr. Părul alb i se retrăsese atât de mult în partea de sus a craniului, încât acum era aproape complet chel, ceva ce Edeard nu mai văzuse niciodată înainte, deși firele rămase erau suficient de lungi pentru a-i trece de umeri în jos. Membrele îi erau oribil de subțiri și fragile, iar degetele îi erau atât de umflate, încât abia le putea îndoi. Cu toate acestea, coardele vocale nu-i erau afectate de nicio maladie.

Edeard stătea pe o bancă, în sala mică a secției Jeavons, împreună cu colegii săi polițiști stagiari, ascultând prelegerea săptămânală referitoare la legile de bază ale Makkathranului. După încă două luni se

vor confrunta cu o serie de examene pe această temă, pe care vor trebui să le treacă pentru a absolvi. Ca toți ceilalți, îl considera pe Solarin un dureros test de răbdare. O scanare rapidă în jur i-l arătă pe Boyd aproape adormit. Ochii lui Macsen erau nefocalizați, ca și când televorbea cu fetele de la atelierul de croitorie din capătul străzii. Kanseen părea să fie politicos de atentă, dar Edeard o cunoștea destul de bine acum pentru a vedea că era la fel de plictisită ca și el. Dinlay totuși urmărea captivat expunerea, luând chiar notițe. Cumva, Edeard nu putea râde de asta. Bietul Dinlay avea atât de multe de dovedit tatălui și unchilor săi încât urma să treacă, fără îndoială, examenele cu note mari. Asta reprezenta pentru ceilalți pericolul foarte real ca după absolvire Dinlay să fie numit liderul lor de echipă. Ar fi un lucru pe care el l-ar lua *foarte* în serios.

– ...astfel precedentul a fost stabilit pentru instanța auxiliară inferioară să examineze orice cerere de evacuare atunci când se suspectează că o infracțiune civilă are loc în cadrul proprietății în sine. În practică, o audiere completă este inutilă și puteți solicita un ordin de evacuare provizoriu de la magistratul însărcinat cu taxele, care acționează în calitate de înalt consilier *de facto* la instanța inferioară. Și asta mi-e teamă că aduce această sesiune la încheierea sa cu succes. Ne vom ocupa de criteriile de aplicare săptămâna viitoare. Între timp, aș dori ca toți să citiți, până mă întorc, *Dreptul Comun al lui Sampsols,* volumul trei, de la capitolul treisprezece până la

douăzeci și șapte. Acesta acoperă principalii parametri de utilizare a armelor între zidurile orașului. Aș putea chiar să însuflețesc timpul petrecut împreună cu un mic test. Cât de interesant va fi, nu-i așa? Până atunci, vă mulțumesc pentru interesul dumneavoastră și vă spun la revedere!

Solarin le zâmbi vag și își îndepărtă ochelarii cu ramă de aur înainte de a închide cartea mare pe care o umpluse de adnotări. Ge-maimuța sa o puse cu grijă într-o geantă de umăr din piele, împreună cu celelalte cărți pe care avocatul le folosise pentru prelegere.

Dinlay ridică mâna.

– Domnule?

– Ah, dragul meu băiat, din păcate, sunt cam grăbit azi. Dacă ai putea să scrii, eventual, întrebarea și să i-o dai ucenicului meu principal la breaslă ți-aș fi recunoscător.

– Da, domnule.

Mâna lui Dinlay coborî, și umerii i se lăsară a dezamăgire.

Edeard rămase așezat în timp ce avocatul ieșea încet din sală, asistat de două ge-maimuțe, întrebându-se cum ar arăta Solarin *grăbindu-se* undeva.

– Olovan's Eagle, în seara asta?

– Poftim?

Edeard se scutură de visul absurd avut cu ochii deschiși.

Macsen se aplecase peste biroul său, cu o expresie arogantă.

– Clemensa vine și ea. Evala spuse că întrebă de tine. O mulțime!

– Clemensa?

– Una cu părul închis la culoare, legat întotdeauna într-o coadă lungă. Piept mare. Picioare groase, de asemenea, din păcate, dar, hei, nimeni nu e perfect.

Edeard oftă. Era încă una dintre fetele de la croitorie. Macsen își petrecea mare parte a timpului schimbând dulcegării cu ele sau încercând să le combine cu prietenii săi. Odată, încercase chiar să o combine pe Kanseen cu un ucenic tâmplar, dar probabil că nu ar mai face asta din nou.

– Nu. Nu. Nu pot. Sunt atât de mult în urmă cu textele de drept. Și ai auzit – ce spuse Solarin.

– Adu-mi aminte.

– Va fi un test, zise Edeard obosit.

– Oh, da. Numai examenul de la sfârșit contează. Nu-ți face griji. Ascultă, am un prieten în breasla Avocaților. Pentru doi șilingi de aur ne-ar dărui tot *Sampsols*.

– Asta e înșelătorie, spuse Dinlay aprig.

Macsen afișă expresia rănită corespunzătoare.

– În ce sens?

– În toate sensurile!

– Dinlay, te tachinează doar, zise Kanseen și se ridică să plece.

– Vorbesc serios, declară Macsen, cu fața la fel de nevinovată ca un nou-născut.

– Ignoră-l, spuse ea și îl bătu blând pe umăr pe Dinlay. Hai să găsim ceva de mâncare înainte de a ieși.

Dinlay reuși să se mai încrunte o dată înainte de a se grăbi după Kanseen. Începu s-o întrebe apoi ceva despre legile rezidenței.

– Trebuie să fie iubire adevărată, ciripi vesel Macsen după plecarea celor doi.

– Ești rău, decise Edeard. Răul pur.

– Numai datorită anilor de practică și dăruire.

– Știi că el o să fie liderul echipei noastre.

– Da. Va primi numirea a doua zi după ce Breasla Oumodelatorilor va anunța că a sculptat un ge-porc care poate zbura.

– Vorbesc serios. Notele lui vor fi mult mai mari decât ale noastre și, în plus, tatăl său și o grămadă de rude sunt deja polițiști. Cu grade superioare.

– Chae nu este prost. Știe că nu va merge.

Edeard voia să creadă că Macsen avea dreptate.

– Hai, Edeard, chiar nu ești interesat de Clemensa? întrebă Boyd.

– Ho, asta-i perfect, spuse Macsen, frecându-și mâinule. De ce, vrei să-ți încerci norocul?

– De fapt, da, spuse Boyd, cu mai mult curaj decât credea Edeard că are.

– Bravo ție! E o fată frumoasă. Excitată ca un drakken în călduri, se întâmplă să știu.

Boyd se încruntă.

– De unde știi?

– Mi-a spus Evala, răspunse Macsen fără probleme. Ultimul ei prieten a fost lăsat baltă pentru că nu avea suficientă stamină.

Boyd îi aruncă lui Macsen o privire brusc interesată.

– Voi veni cu tine în seara asta, dar trebuie să o rogi pe Evala să pună o vorbă bună pentru mine.

– Lasă pe mine, bunul meu prieten. Ești ca și tăvălit până nu mai poți deja.

Edeard își dădu ochii peste cap și îi promise Madonei că va fi bun pentru totdeauna, dacă-l va opri pe Macsen să fie așa de... ei bine, Macsen.

– Haide, hai să mâncăm ceva înainte ca polițiștii să înfulece totul din nou.

– Oh, da, spuse Boyd. Colegii noștri primitori și săritori. Urăsc felul în care ne tratează.

– Încă două luni, asta-i tot, replică Macsen.

– Chiar crezi că ne vor arăta vreun pic de respect după ce ne calificăm? Eu nu cred.

– Nu, n-o s-o facă, fu de acord Macsen. Dar cel puțin o să putem arunca rahat cu lopata pe noii stagiari. Știu că asta o să mă facă să mă simt mai bine.

– Noi nu vom face acest lucru, spuse Edeard. Vom vorbi cu ei, o să-i ajutăm când vor avea probleme și o să-i facem să se simtă apreciați.

– De ce?

– Pentru că așa mi-ar fi plăcut să se întâmple cu noi. În acest fel mai mulți oameni ar putea fi încurajați să ni se alăture. Nu tu ai făcut numărătoarea, nu doar la această stație, ci în tot orașul? Nu sunt

suficienți polițiști în oraș. Oamenii începură să se organizeze în asociații de stradă ca să înfrunte bandele. Asta o să submineze aplicarea legii.

– Madona, ești chiar serios, nu-i așa? spuse Macsen.

– Da, zise Edeard cu convingere și lăsă să se simtă tonul său mental, ca să știe că nu glumea. Eu știu ce se întâmplă atunci când guvernul civil nu înseamnă nimic. Am văzut violența pe care barbarii o folosesc atunci când o societate rămâne la cheremul oricărui ticălos care știe cât de slabă este. Și asta nu se va întâmpla aici. Makkathranul nu poate fi lăsat să fie sfâșiat din interior.

– Nu știu de ce ești îngrijorat că Dinlay va fi liderul echipei, spuse Macsen la fel de serios. Tu ești acela, domnule!

Edeard era încă ușor stânjenit să poarte uniforma de polițist în public. Numai epoleții albi îi distingeau pe polițiștii stagiari de cei cu drepturi depline. Restul era de fapt *real,* așa cum se exprimase Macsen. O tunică elegantă, albastru-închis, cu nasturi de argint în față. Pantaloni asortați cu o curea de piele lată, regulamentară, care conținea un baston, două flacoane de gaz cu piper, o pereche de cătușe de fier cu un sistem de blocare din șase manete – diabolic de complicat, aproape imposibil de deschis prin telekinezie – și o mică trusă de prim ajutor. Sub tunică purta o cămașă albă, de care sergentul Chae se asigura că era într-adevăr impecabil de albă în fiecare

dimineaţă. Cizmele erau la alegerea fiecăruia, însă trebuia să fie negre şi cel puţin până la gleznă (dar nu peste genunchi) şi, de asemenea, perfect lustruite. Casca bombată era făcută dintr-o reţea de dromătase impregnată cu răşină, căptuşită cu umplutură pe interior pentru a proteja capul purtătorului de loviturile fizice. Ca şi ceilalţi, Edeard îşi cumpărase o vestă de dromătase, care se presupunea că e suficient de dură pentru a rezista unui glonţ. Macsen mersese şi mai departe, cumpărându-şi şi o pereche de pantaloni scurţi din dromătase.

Teoretic, asta nu presupunea prea mulţi bani. Dar în practică fiecare poliţist avea nevoie de două tunici şi de cel puţin trei cămăşi. Mai era şi aprovizionarea constantă cu fulgi de săpun pentru ca ge-cimpanzeii dormitorului să spele totul. Edeard câştigase o cantitate considerabilă de kudos atunci când ceilalţi realizaseră cât de bun era la instruirea ge-cimpanzeilor pentru spălarea rufelor. După prima săptămână, Chae încetase să mai descopere nereguli de vreme ce în fiecare dimineaţă apăreau în uniforme imaculate.

Rutina zilnică varia extrem de puţin. Dimineaţa aveau diverse sesiuni de antrenament fizic şi pentru munca în echipă prin telepatie, urmate de prelegeri. După-amiaza erau luaţi în patrulare sub ochiul alarmant de vigilent al lui Chae. Uneori, căpitanul lor de divizie, Ronark, îi însoţea şi el. Serile erau, teoretic, toate ale lor. Era recomandată folosirea lor pentru studiu, cel puţin în timpul săptămânii.

Edeard detesta mereu situațiile când Ronark ieșea cu ei să le *verifice progresele*. Omul avea peste optzeci de ani și nu urma să avanseze niciodată mai mult de poziția sa actuală. Soția îl părăsise cu decenii în urmă, copiii îl renegaseră. Nu-i mai rămăsese decât poliția, în care credea cu o fervoare religioasă. Totul era făcut în conformitate cu regulamentul. Variațiile nu erau permise, iar astfel de încălcări erau supuse unor amenzi severe, restricții și retrogradări. Secția Jeavons avea una dintre cele mai scăzute rate de recrutare din oraș.

Nimeni nu le acordse nicio atenție când Chae îi scosese din secție, exact la ora unu. Ronark stătea în picioare la fereastra lui curbată ca un ochi de pește de deasupra porții mari, duble, observând schimbarea de tură, cronometrând intrarea și ieșirea patrulelor cu ceasul său vechi de buzunar. Pe trotuarul îngust, o echipă se grăbea înapoi la secție, cu caporalul roșu la față și gâfâind, încercând să reducă din întârziere. Trei ge-câini goneau pe lângă ei, fericiți să alerge.

Polițiștilor stagiari nu le era permis ajutorul genistarilor. Din fericire, Chae păstra o tăcere discretă despre ge-vulturul lui Edeard, care acum locuia împreună cu alți doi în crescătoria de păsări de pe acoperișul secției.

Jeavons era un cartier destul de plăcut. Avea chiar și un mic parc în centru, pe care o echipă de ge-maimuțe de oraș îl menținea într-o stare horticolă bună. Avea un iaz mare de apă dulce în mijloc, cu pești

exotici cărămizii ce măsurau mai bine de doi metri lungime. Lui Edeard i se păruseră întotdeauna sinistri, îi displăceau colții lor și modul în care se uitau la toți cei care stăteau pe margine să-i privească. Dar parcul avea un teren de fotbal și, ocazional, se alătura jocurilor din weekend când băieții din zonă organizau o mică ligă. Se bucura de faptul că Jeavonsul nu găzduia multe familii importante. Clădirile sale erau de dimensiuni relativ modeste, deși conacele înșirate de-a lungul Canalului de Marmură erau suficient de maiestuoase. Tâmplarii, fierarii, bijutierii și medicii își aveau toți sediile breslelor acolo. Găzduiau, de asemenea, asociația astronomică, aceasta luptându-se pentru statutul de breaslă de șapte secole, fiind întotdeauna blocată de Pythia, care pretindea că cerurile erau un tărâm supranatural și că astronomii frizau erezia. Boyd, ca de obicei, era ca un sac plin de bârfe în timp ce mergeau pe străzile întortocheate. Le cunoștea dispunerea probabil mai bine decât Chae.

Astăzi Chae îi conducea peste Canalul Sosirii, într-un cartier mai mic, Silvarum. Clădirile de aici erau curbate ciudat, ca și cum fuseseră cândva niște clustere de bule comprimate nu se știe cum. Bășici provocate de insecte și sparte le numea Boyd. Niciuna dintre ele nu era suficient de mare pentru a fi un palat, dar toate aparțineau unor familii bogate de mici comercianți și maeștri de rang înalt ai breslelor profesionale. Toate magazinele vindeau bunuri mult dincolo de valoarea monedelor din ce în ce mai puține din buzunarul lui Edeard.

Pe când traversau podul de lemn ornat, Edeard se trezi mergând alături de Kanseen.

– Deci nu te duci în seara asta? întrebă ea.

– Nu. Nu mai am bani și chiar trebuie să studiez.

– Ești serios, văd; vrei cu adevărat să-ți faci din asta o carieră.

– Întreabă-mă din nou peste un an. Până atunci nu am de gând să fiu prost și să stric totul. Trebuie să absolv stagiul.

– Toți avem de gând asta, spuse ea.

– Hmm. Edeard îl ochi pe Macsen, care zăbovea la capătul podului, stând binedispus de vorbă cu un gondolier care trecerea pe dedesubt. Băncile ambarcațiunii fuseseră înlăturate și înlocuite cu o platformă simplă ca un grătar pe care transporta o grămadă de lăzi de lemn. Pentru cineva care se presupune că fusese aruncat în stradă fără niciun ban, Macsen părea să aibă o mulțime de mărunțiș.

– N-ai auzit? spuse ea, cu un zâmbet superior.

– Ce?

– Mama lui a fost luată de un maestru bine-cunoscut din Breasla Muzicienilor. Locuiește acum într-un căsuță mică și frumoasă în cartierul Cobara. Se pare că este cu o sută zece ani mai în vârstă decât ea.

– Nu!

Edeard știa că nu ar trebui să fie interesat de bârfă, dar o astfel de discuție era o a doua valută în Makkathran. Toată lumea avea câte un zvon sau o bârfă despre familiile maeștrilor cartierelor, pe care abia

așteptau să le împărtășească. Iar scandalul era cel mai bine vândut.

– Oh, da! Făcea cândva parte dintr-unul din grupurile care mergeau în turneu în jurul Iguru și în satele din Munții Donsori. Se aplecă mai aproape să-i murmure. Se pare că a trebuit să anuleze unele turnee cu ceva timp în urmă, pentru că avea cam prea mulți *urmași* în satele acelea. Acum e doar tutorele ucenicilor din clădirea breslei și cântă pentru familii.

O amintire ieși la suprafață în gândurile lui Edeard. O discuție prin televorbire pe care nu ar fi trebuit să o audă, într-o noapte, într-o tavernă, cu câteva luni în urmă, iar ea spusese „bine-cunoscut".

– Vorbești despre Dybal?

Zâmbetul lui Kanseen era acum victorios.

– N-aș putea să spun.

– Dar... nu a fost prins în pat cu două novice ale Madonei?

– Asta face parte din mitul lui. Dacă nu era atât de popular cu melodiile sale satiră, l-ar fi dat afară din breaslă cu decenii în urmă. Se pare că sunt foarte *optimiști*. Cei mai tineri membri ai familiilor nobile îl idolatrizează, în timp ce cei mai în vârstă ar dori să-l vadă sfârșind pe fundul unui canal.

– Da, dar... mama lui Macsen?

– Da.

Kanseen părea grozav de mulțumită de ea însăși, în principal datorită reacției lui neîncrezătoare. Asta era calea cu ea, trebuia să se simtă mereu, măcar un

pic, superioară. Pe el nu-l păcălea, era doar o modalitate de a face față perioadei de stagiatură, de a ridica în jurul ei o barieră rezonabilă. Probabil că nu era ușor să fii fată între polițiști și în mod sigur nu existau multe în rândurile lor.

Chae porni direct spre piața în care era situat sediul Breslei Chimiștilor. Trotuarele dintre clădiri erau de un brun-roșcat, cu un rând de conuri groase ridicându-se pe centru până la înălțimea taliei. Erau umplute cu pământ și plantate cu arbori mari de saffcherry ale căror ramuri creau un acoperiș verde între zidurile arcuite de pe fiecare parte. Florile roz și albastre tocmai începeau să cadă, formând un covor delicat de petale. Edeard continua să-i scruteze pe pietoni, căutând semne de activitate infracțională, așa cum le tot spunea Chae. Era greu. Amintirea lui Akeem rămăsese limpede și clară și cât se poate de adevărată cu privire la un aspect al vieții orașului: fetele. Erau frumoase. Mai ales cele din familiile nobile, care păreau să folosească unele cartiere, cum ar fi Silvarum, ca să vâneze în haită. Aveau foarte multă grijă cum apăreau în public. Rochii cu decolteuri adânci sau fuste cu despicături surprinzătoare printre volane dintr-o țesătură dantelată, translucidă. Părul aranjat să pară nonșalant. Machiaj abil aplicat pentru a sublinia zâmbetul, pomeții, ochii mari nevinovați. Bijuterii strălucitoare.

Treceau pe lângă un cârd de fete aflate pe la mijlocul adolescenței, care purtau mai multă bogăție în inelele de la o singură mână decât ar fi câștigat el

într-o lună. Începură să chicotească flirtând, atunci când îl surprinseră fixându-le. Îl tachinară:

– Te putem ajuta, ofițer?

– Este chiar bastonul tău?

– E un baston lung, nu-i așa, Gilliaen?

– Vrei să-i supui pe oameni răi cu el?

– Emylee este foarte rea, domnule polițist, folosiți-l cu ea.

– Hanna! E indecentă, domnule polițist. Aresteaz-o imediat.

– Ce crezi, are o temniță în care s-o arunce?

Mâini telekinetice îl pipăiau și îl împungeau indecent prin părțile intime. Edeard tresări șocat înainte de a se ecrana în grabă și se înroși. Fetele țipară, amuzate de reacția sa, și îl abandonară.

– Târfe mici, murmură Kanseen.

– Hm, absolut, spuse Edeard.

Aruncă o privire înapoi, doar pentru a se asigura că nu provoacă probleme. Două dintre ele se uitau încă spre el. Alte râsete gâlgâiră și mai sălbatic pe stradă. Edeard se cutremură și întoarse capul, cu o expresie dură.

– Nu ai fost tentat, nu-i așa? întrebă Kanseen.

– Sigur că nu.

– Edeard, ești într-adevăr un tip grozav și mă bucur să fiu în echipă cu tine. Dar există încă ceva de la țară în tine. Ceea ce e bine, se grăbi ea să adauge. Dar oricare fată de familie te-ar mânca la micul dejun și ar scuipa sâmburii înainte de prânz. Nu sunt

drăguțe, Edeard, nu chiar. Nu au niciun fel de substanță.

Atunci cum de arată atât de bine? gândi el melancolic.

– În plus, continuă Kanseen, toate vor drept soți fii de maeștri ai cartierelor sau oameni ai breslelor sau, în cazul în care sunt disperate, ofițeri de miliție. Polițiștii nu sunt foarte bine cotați, nici ca statut, nici ca bani.

După Plaza o porniră de-a lungul pieților de marfă. Erau trei la număr, situate la două străzi distanță de Marele Canal Principal care mărginea partea de nord a cartierului Silvarum. Zone deschise, nu la fel de mari ca Plaza, pline cu tarabe. Prima era specializată în produse alimentare proaspete. Înșiruirea de copertine din foi de cort forma un plafon ondulat, cosând parcă toate tarabele, oferind în același timp o umbră ciudat de caldă dedesubt. Aerul nemișcat era îmbâcsit de mirosuri. Edeard se uită la grămezile de fructe și legume cu o ușoară invidie în timp ce tarabagiii își strigau prețurile și asigurările referitoare la gust și calitate. Trecuse mult timp de când avusese o mâncare cu adevărat decentă în față, precum cea pe care obișnuia să o mănânce în complexul breslei în Ashwell. Totul la sala de mese de la secție venea învelit în aluat și niciunul dintre ge-cimpanzeii de la bucătărie nu fusese vreodată instruit în arta de a face o salată.

– Astea sunt gânduri melancolice, spuse Kanseen încetișor.

– Îmi pare rău, replică el, străduindu-se să fie mai atent.

Chae spunea că pieţele erau întotdeauna pline de tâlhari şi hoţi de buzunare care se furişau peste tot. Avea, probabil, dreptate. Aici, ca întotdeauna, proprietarii tarabelor îi salutau călduros, cu zâmbete şi cadouri neobişnuite: mere, pere, o sticlă sau două, promisiuni de afaceri bune dacă se întorceau în afara serviciului. Le plăcea ca poliţiştii să fie vizibili. Descurajau pungăşiile.

Edeard era consternat de felul în care erau primiţi în unele dintre cartierele şi străzile pe care îi conducea Chae prin oraş. Expresii ursuze şi tăceri intimidante, sentimente de duşmănie neecranate. Oameni care le întorceau spatele. Mâini telekinetice care îi împingeau când se aflau aproape de marginile canalului. Chae, desigur, mergea înainte neimpresionat, dar Edeard era speriat. Nu înţelegea de ce comunităţi întregi ar respinge legea şi ordinea.

Ajunseră în a doua piaţă, cea specializată în ţesături şi haine. Acolo erau un număr descurajant de femei tinere care se plimbau în lung şi-n lat, examinând ţesăturile colorate, ciripind fericite între ele. Se înconjură cu un mic scut, făcând tot posibilul să evite orice contact vizual. Deşi erau câteva fete cu adevărat frumoase care implorau pentru încă o privire. Macsen nu avea astfel de inhibiţii. Stătea de vorbă încântat cu orice fată care privea în direcţia lui.

– N-ai spus niciodată din ce cartier ai venit, zise Edeard.

– Nu am spus, nu-i așa? fu de acord Kanseen.

– Îmi pare rău.

– Și asta trebuie să încetezi să mai zici, răspunse ea și zâmbi.

– Da. Știu. Numai că voi toți sunteți obișnuiți cu asta. Făcu un gest în jur. Eu nu sunt. Există mai mulți oameni aici, în această piață, decât au trăit vreodată în Ashwell. Pentru un moment se simți lovit de un puternic sentiment de vină. Se gândea acasă din ce în ce mai puțin în ultimul timp. Unele fețe îi dispăreau din memorie. Nu Akeem, pe el nu l-ar fi uitat niciodată. Dar Gonat? Avea părul roșu sau maro-închis? Se încruntă, străduindu-se să-și amintească, dar nicio imagine clară nu-i venea în minte.

– Bellis, spuse Kanseen. Familia mea locuiește în Bellis.

– Așa, deci, replică el.

Bellis era în partea de est a orașului, lângă port, și direct peste Marele Canal Principal din Sampalok. Nu patrulaseră pe acolo încă.

– Nu te-ai dus niciodată să-i vezi.

– Nu. Mama nu a fost de acord să mă fac polițist.

– Oh. Îmi pare... Păcat.

– Cred că ar fi preferat să-i jur credință Madonei.

– Nimic rău în asta.

– Chiar ești de la țară, nu-i așa?

– Este așa de rău? răspunse el țeapăn.

– Nu. Cred că este locul în care valorile pe care acest oraș obișnuia să le aibă sunt menținute în viață, acolo dincolo de Munții Donsori. Pur și simplu mă

șochează să aud pe cineva cu convingeri, asta e tot. Ești neobișnuit în Makkathran, Edeard. În special în poliție. Ăsta e motivul pentru care îi faci pe oameni să se simtă stânjeniți.

– Eu? întrebă el cu adevărat surprins.

– Da.

– Dar... Trebuie să credem în valori. De ce altceva te-ai înrolat?

– La fel ca jumătate dintre noi. În câțiva ani voi deveni gardă de corp pentru familia unui maestru de cartier. Angajează întotdeauna persoane cu antrenament și experiență de polițist. În special una ca mine, o femeie-polițist. Sunt foarte puține pe piață. Și doamnele nobile au nevoie de protecție la fel de mult ca și soții și fiii lor. Nu trebuie decât să spun prețul.

– Oh! Ideea îl surprindea, nu ar fi considerat niciodată poliția ca pe o cale spre orice altceva, darămite spre ceva mai bun. Pe cine fac să se simtă stânjenit?

– Ei bine, pe Dinlay în primul rând. Crede și el în adevăr și frumusețe, la fel ca tine, și e mult mai zgomotos în legătură cu asta. Dar tu ești mai puternic și mai inteligent. Chae o să te desemneze liderul echipei.

– N-ai de unde să știi asta.

Ea zâmbi. Iar asta îl făcu să realizeze cât de atractivă era de fapt, ceva ce uniforma ascundea, în mod normal, vederii. Dar zâmbetul acela era la fel de

frumos ca al oricăreia dintre fetele de familie prostuțe care se învârteau prin piață.

– Pui banii jos? îl provocă ea.

– Bineînțeles că nu, spuse el prefăcându-se indignat. Ar fi ilegal.

Râseră amândoi.

– Voi doi aveți nevoie de o cameră? le strigă Macsen peste umăr. Știu eu una ieftină.

Kanseen îi făcu energic semn cu mâna.

El se prefăcu indignat.

– Au! E adevărat, poți scoate fata din Sampalok, dar nu poți scoate Sampalokul din fată.

– Jigodie, mârâi ea.

– Suntem în patrulare, se răsti Chae. Ce înseamnă asta?

– Profesionalism în orice moment, murmură echipa cu conștiinciozitate.

– Atunci, aveți amabilitatea să vă amintiți asta și să-l și aplicați.

Macsen, Kanseen și Edeard își zâmbeau în timp ce se mutau în cea de-a treia piață, cea pentru meșteșugari. Tarabele prezentau obiecte mici de mobilier, ornamente, bijuterii ieftine și poțiuni alchimice. Exista chiar și o secțiune în care se vindeau creaturi rare, ca animale de companie. Copertinele de aici erau toate la fel, din pânză în dungi portocaliu cu alb, aranjate în conuri hexagonale cu stâlpi centrali îmbrăcați în eaglevină. Era cald dedesubt, dar puterea soarelui era ținută la distanță.

Edeard își întinse televederea peste Marele Canal Principal care străbătea orașul din cartierul Portului la canalele Cercului unde era situat Palatul Orchard. Cartierul Ysidro era pe partea opusă față de Silvarum, prins între partea din spate a Golden Park și Moat Low. Acolo era amplasat căminul novicelor Madonei.

– E momentul potrivit? întrebă mintea lui.

– Bună ziua, răspunse Salrana cu o explozie de voie bună. Da, sunt bine. Suntem în grădină, plantăm ierburi de vară. E foarte frumos aici.

Un dar cu o imagine blândă ajunse la Edeard împreună cu fericirea ei. Îi arăta o grădină înconjurată de ziduri, cu conuri de tisă care marcau aleile de pietriș. Viță-de-vie și trandafiri cățărători pictau pereții în culori luminoase. În mijloc era o peluză largă, ceea ce era neobișnuit în Makkathran. Era tunsă atât de îngrijit, încât Edeard se întrebă ce fel de genistari foloseau pentru a o mesteca. O statuie albă ca zăpada a Madonei se ridica la unul dintre capete, înaltă aproape cât zidurile. Se uita zâmbitoare în jos la novicele în robele lor alb-albastre care se agitau cu coșurile de răchită pline de plante.

– Frumos. De ce nu folosiți ge-cimpanzei ca să plantați ierburile?

– Oh, Edeard, trebuie să începi să citești mai mult din învățăturile Madonei. Scopul vieții este să realizezi o armonie cu mediul în care trăiești. Dacă folosești genistari pentru tot ce faci, vei ridica o barieră între tine și lume.

– Bine. Lui i se părea că era o prostie, dar își ecrană sentimentele, de teamă să nu le simtă Salrana. Fata începuse să dezvolte o empatie destul de puternică în ultimul timp.

– Unde ești? întrebă ea.

– Patrulez prin pieţele din Silvarum.

O lăsă să vadă agitația din jurul lui, arătându-i mărfurile bogate etalate.

– Ai arestat pe cineva rău?

– Nu. Toți fug de frica noastră.

– Oh, Edeard, ești trist.

– Îmi pare rău, tresări el. Nu, nu sunt. Sunt doar plictisit, asta-i tot. Știi că, de fapt, abia aștept să-mi iau examenele. Asta o să se termine după ce le iau. După aceea o să fiu un bun polițist.

– Abia aștept să văd ceremonia de absolvire.

– Nu cred că e atât de grozavă. Primarul ne dă o pereche de epoleți închiși la culoare, asta-i tot.

– Da, dar e la Palatul Orchard și toți polițiștii stagiari din oraș vor fi acolo, și familiile lor vor asista. E un eveniment important, Edeard, nu-l minimaliza.

– N-am avut intenția. Crezi că vei reuși să ajungi?

– Sigur că voi veni. Maica Gallian aprobă evenimente oficiale ca acesta. I-am spus deja despre ceremonia de absolvire.

– Hei, examenele nu sunt ușoare, să știi.

– O să le iei, Edeard. O voi ruga pe Madona să-ți dea întrebări simple.

– Mulțumesc! Poți obține acest weekend?

– Nu sunt sigură. E destul de greu cu slujba principală pentru...

Niște țipete mânioase venind din față îl făcură pe Edeard să privească în jur. Televederea lui putea simți mai multe minți inflamate de furie. În jurul lor erau alte minți aprinse de o determinare acidă. Începură să se miște mai repede, și mai repede.

Strigătele reverberau sub copertine.

– Oprește-i!

– Hoții. Hoții!

– Kavine este rănit.

– Hoți în piață!

Strigăte identice prin televorbire inundau eterul. Imagini de chipuri se ciocneau în mintea lui Edeard. Prea multe și prea neclare ca să aibă vreun sens.

Televederea i se învârti în jurul locului agitației, focalizând pe centru. Niște bărbați alergau, azvârlindu-și brațele larg spre oamenii care mișunau în jur. Țineau strâns în mâini niște lame lungi de metal, măturând larg, ținând toată lumea la distanță. Accente de frică bolboroseau în zarva televorbirii.

– Asta e pentru noi! strigă sergentul Chae. Haide. Poliția! Faceți loc! Vine poliția! Televorbirea îi era direcționată astfel încât să-i avertizeze pe oamenii care se plimbau printre tarabe. În același timp țipa cu glas tare. Începu să alerge. Edeard îl urmă imediat, la fel și Macsen și Kanseen.

– Mișcă-te! Dă-te la o parte!

După un moment de șoc, Boyd decolă după ei. Dinlay îngheță, mintea lui radiind spaimă.

Edeard gonea acum, ținându-se aproape de Chae. Oamenii săreau din calea lor, lipindu-se de tarabe pentru a le deschide calea. Femeile țipau. Copiii strigau, excitați și temători. Hoții din fața lor făceau încă gălăgie.

– Amintiți-vă, acționați împreună, le spuse Chae prin televorbire remarcabil de calm. Cel puțin doi în orice moment, nu vă separați. Păstrați scuturile sus.

Edeard își trimise ge-vulturul să zgârie cerul, îndreptându-se spre marginea pieței, pe unde hoții ar fi trebuit cu siguranță să iasă. Fiecare stradă de dincolo de acoperișul ondulat de copertine era acoperită de arbori frumoși de saffcherry, ale căror flori de culoare roz și albastru blocau orice vedere asupra pavajului și a oamenilor de jos. Televederea lui era concentrată pe infractorii care accelerau de la locul jafului. Erau patru, trei dintre ei înarmați cu lame de cuțit, în timp ce al patrulea ducea un fel de cutie. Din ceea ce putea simți Edeard, era plină de metal. Și o mulțime din tarabele din jur etalau bijuterii.

Chae își trase bastonul în timp ce se repezeau într-un grup de oameni adunat în jurul a două tarabe răsturnate. Un om întins pe jos gemea și se zvârcolea, sângerând.

– Madona! exclamă Chae. În regulă, liniștiți-vă, lăsați-i aer. Scotoci după trusa lui medicală și îngenunche lângă negustorul căzut. Un doctor? întrebă televorbirea lui Chae, acoperind gălăgia generală. Există vreun doctor în piața meșteșugarilor din Silvarum? Un om este rănit.

Televederea lui Edeard era încă pe urma tâlharilor.

– Haideți, strigă la Macsen și Kanseen.

– Unde? întrebă Macsen. I-am pierdut.

– Au ajuns doar la marginea pieței. Strada Albaric. Încă îi simt. Se strecură prin aglomerație.

– Edeard, nu! țipă Chae după el.

Edeard aproape că se opri la comandă, dar pur și simplu nu-i putu ignora pe hoții care fugeau. *Încă îi putem prinde.* Aceasta ar putea fi prima lor arestare adevărată. Până în prezent în cele patru luni de stagiu nu făcuseră decât să-i îndepărteze pe bețivi de pe străzi și să-i despartă pe bătăuși. Nicio sarcină adevărată de polițist. Se repezi de-a lungul unui pasaj îngust, printre rândurile de tarabe. Macsen și Kanseen alergau după el.

– Vino înapoi, urlă Chae.

Ignorarea sergentului trimise un fulger de bucurie vinovată de-a lungul nervilor lui Edeard.

Negustorii îi ovaționau pe cei trei polițiști stagiari care goneau prin piață. Edeard și Macsen foloseau televorbirea pentru a le ordona oamenilor să se dea la o parte. În general, funcționa, reușind să se apropie de hoții care fugeau înaintea lor.

Ge-vulturul lui Edeard se năpusti în jos peste copacii de saffcherry din strada Albaric, cu aripile la câțiva centimetri deasupra țesăturii de flori. Cei patru hoți tropăiau pe pavajul de dedesubt, îndreptându-se direct spre Marele Canal Principal. Cuțitele erau mascate ca să nu atragă atenția. Chiar și așa,

mintea oamenilor din jurul lor pulsa de curiozitate și neliniște.

– Unde se duc? întrebă Kanseen.

– Trebuie să fie canalul, răspunse Macsen. Televorbirea îi era inundată de euforie.

Edeard văzu în cele din urmă în față capătul pieței, plafonul din pânză cu dungi lăsând loc unei străluciri vagi de lumină solară filtrată de flori.

– Îl puteți localiza pe oricare alt polițist? întrebă el.

– Madona, nu pot decât să mă uit pe unde calc, se plânse Macsen.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă Kanseen, toată numai teamă și îndoială.

– Să-i opresc, spuse Edeard. *Nu era evident? Ce era în neregulă cu ea?*

– Sunt mai mulți. Și au cuțite.

– O să-i dobor, mârâi.

Incertitudinea ei pluti departe de el, de parcă era doar un alt reper de pe stradă lăsat în urmă.

Se apropiau rapid acum. Strada Albaric era aproape pustie, comparativ cu piața aglomerată, permițând polițiștilor să gonească înainte, împingându-i ocazional pe pietonii recalcitranți. Ge-vulturul fulgeră printre ultimii copaci de saffcherry. Îi arătă lui Edeard o stradă care se termina brusc la marginea Marelui Canal Principal. Canalul mare, navigabil, se întindea în ambele direcții, tăind orașul în două. Departe, la vest, era Bazinul Birmingham care intersecta Canalul de Centură, în timp ce spre est Marele

Bazin forma un nod cu Canalul Zborului și Canalul Pieței. Erau doar două poduri între Silvarum și Padova, cartierul aflat de cealaltă parte. Unul lângă fiecare bazin. Ca toate podurile de peste Marele Canal Principal, erau înguste și abrupte. Cei mai mulți oameni preferau să folosească o gondolă pentru a traversa cei o sută cincizeci de metri de apă. Câțiva inși se îngrămădeau la o platformă de ancorare la capătul străzii.

– I-am ajuns, exclamă Edeard. Acum nu mai au unde să fugă.

Starea de spirit victorioasă i se topi brusc când cei patru tâlhari o luară rapid în jos pe treptele de lemn ale platformei și se urcară într-o gondolă care îi aștepta. Părea șleampătă și prost întreținută, față de ambarcațiunile care alunecau în mod normal de-a lungul căilor navigabile ale orașului, cu vopseaua spălăcită zgâriată și o copertină zdrențuită. Doi gondolieri stăteau în picioare în spate, fiecare ținând câte o prăjină.

– Oh, Honious!

– Ce-i? întrebă Kanseen. Era roșie și respira cu greu, dar încă mai ținea pasul.

– Barca, gâfâi din nou spre ea. Haide, îi mai putem prinde.

Chiar în fața lui, o femeie în vârstă cu înfățișare de doamnă nobilă, într-o rochie alb-negru, umflată, și anturajul ei de tinere servitoare ieșeau dintr-unul din restaurantele de înaltă clasă din strada Albaric. Cererea lui prin televorbire de a i se face loc păru să

nu fie înregistrată de niciuna dintre ele. O ocoli pe bătrâna doamnă, înjurând. O mână telekinetică îl plesni ca pe o insectă enervantă. El o străfulgeră cu o privire exasperată.

Ge-vulturul spirala în sus, supraveghind gondola care se depărta de platformă, intrând în mulțimea de ambarcațiuni ce pluteau de-a lungul canalului mare. Gondolierii erau niște amărâți, dar își cunoșteau meseria. Cu două prăjini disponibile și lucrând în tandem, în curând se mișcau mult mai repede decât orice altceva pe apă. Cei patru hoți se prăbușiseră pe bănci și începuseră să râdă.

Edeard, Macsen și Kanseen se năpustiră până la marginea canalului, fiind periculos de aproape de a se răsturna în apă, în timp ce se opreau în partea de sus a platformei de lemn.

– Ticăloșilor! strigă Macsen la ei.

Unul dintre cei doi gondolieri își săltă canotiera cu panglici verzi și albastre dându-i un salut batjocoritor. Erau deja la douăzeci de metri în aval. Edeard știa cu certitudine că vor parcurge tot drumul până la Sampalok, iar negustorul rănit va fi ruinat.

– Ajută-ne, îi ceru el unui gondolier care acostase mai jos. Du-ne după ei.

Era o gondolă de lux cu vopseaua neagră strălucind în soarele după-amiezii. Copertina era brodată cu o creastă de pasăre roșie. Cumva Edeard știu că îi aparținea bătrânei din spate.

– Nicio șansă, amice, îi strigă gondolierul. Aceasta este gondola privată a doamnei Florell.

O clipă,Edeard se gândi să-l împingă în canal, să confiște ambarcațiunea și să pornească în urmărire. Numai că nu a avea nicio idee despre cum se folosește prăjina unei gondole.

– Cineva trebuie să ne ajute, strigă cu glas și televorbire.

Atrase câteva priviri curioase din partea gondolierilor de pe canal. Dar nimeni nu-l întrebă ce vrea.

Un cor batjocoritor ajunse la el peste apă. La treizeci de metri distanță, tâlharii se aplecau peste copastie, fluturându-și mâinile. Edeard se uită la dușmanii săi cu o furie care-i îngheță sângele. Le zâmbi înapoi cu sălbăticie. Unele indicii despre furia lui trebuie să fi fulgerat în afară. Macsen și Kanseen făcură un pas înapoi. Batjocura încetă.

Edeard se întinse cu a treia mână și smulse cutia de la omul care o ținea. Mâinile acestuia bătură aerul în zadar, cutia era ridicată la trei metri deasupra gondolei. Hoții își întinseră mâini telekinetice, încercând să o recupereze.

– Asta-i tot ce puteți? îi batjocori Edeard.

Nu reușiră nici măcar să-i clatine strânsoarea.

Persoanele de pe gondolele din apropiere priveau în tăcere la cutia care plutea în derivă, încet prin aer. Zâmbetul lui Edeard deveni crud când aceasta ateriză ușor la picioarele lui. Își încrucișă brațele satisfăcut.

– Să nu mai puneți piciorul în cartierul nostru! spuse prin televorbire către gondola care se depărta. Niciodată!

– Ești mort, căcăciosule! veni răspunsul.

Edeard își apăsă a treia mână în jos pe arcul gondolei, făcând-o să se balanseze alarmant de tare. Dar era prea departe acum ca să o mai poată răsturna, iar cei șase ridicară în grabă un scut suficient de puternic ca să-l devieze.

Macsen începu să râdă. Mâna îi veni grea pe umărul lui Edeard.

– Oh, Madona, ești cel mai tare, Edeard, absolut cel mai tare! Le-ai văzut fețele?

– Da, recunoscu Edeard cu un zâmbet malign.

– Nu vor uita ziua de azi, spuse Kanseen. Dumnezeule, Edeard, trebuie să-i fi speriat de moarte.

– Să sperăm că-i așa.

Le zâmbi prietenilor lui, foarte mulțumit că evenimentul pe care tocmai îl împărtășiseră îi legase și mai mult. O umbrelă de soare dantelată îi lovi brațul într-o parte.

– Au!

Aparținea bătrânei pe care o împinseseră mai devreme.

– În viitor, tinere, vei afișa corect curtoazia cuvenită celor mai în vârstă și superiori ție, se răsti ea la el. Ai fi putut să mă răstorni după cum goneai cu un dispreț total față de oricine altcineva. Și asta la vârsta mea. Nu m-aș mai fi putut ridica.

– Da, doamnă. Îmi pare rău.

– Doamna Florell! spuse ea, vocea tremurată ridicându-i-se cu o octavă din pricina indignării. Nu te preface că nu știi cine sunt.

Edeard îl putea auzi pe Macsen chicotind înfundat în spatele lui, ca și când și-ar fi ținut o mână peste gură.

– Da, doamnă Florell.

Ochii ei se îngustară cu suspiciune. Edeard gândi că părea cel puțin la fel de bătrână ca maestrul Solarin.

– O să te raportez nepotului meu, spuse ea. A fost o vreme în acest oraș când poliția avea oameni decenți în rândurile sale. Este clar că vremea aceea a trecut. Acum dă-te la o parte din calea mea.

El nu se afla, de fapt, *în calea ei,* dar făcu un pas înapoi, oricum. Bătrâna trecu de el, măturându-l cu un vârtej din fusta mare ca un cort, ca să coboare treptele platformei la care era amarată gondola. Anturajul o urmă cu mințile imaculat ecranate. Două servitoare tinere îi aruncară zâmbete amuzate. Toate se așezară apoi în gondolă.

– Vezi, spuse Macsen, punându-și brațul în jurul umerilor lui Edeard. Asta e adevărata noastră recompensă de la populația recunoscătoare.

– Cine e *asta?* scânci Edeard.

Ceea ce-l făcu pe Macsen să râdă din nou.

– Tu chiar nu știi, nu-i așa? spuse Kanseen neîncrezătoare.

– Nu.

– Printre alte legături de familie, doamna Florell este mătușa primarului.

– Oh! Presupun că nu e bine, atunci?

– Nu. Fiecare primar din ultimul secol a fost o rudă sau alta de-a ei. Ea este, practic, cea care decide pe cine va alege Marele Consiliu.

Edeard clătină din cap și se uită la gondola de jos. Doamna Florell dispăruse sub copertină. Gondolierul îi făcu cu ochiul și porni.

– Să ne întoarcem, spuse Edeard.

Un Macsen vesel se aplecă să ridice cutia. Îi aruncă lui Edeard încă o privire când simți greutatea.

– Simt o grămadă întreagă de colane aici. Trebuie să fie de aur.

– Sper că e în regulă, spuse Edeard.

– Chae? întrebă Kanseen. Părea ușor nervoasă.

– Nu. Negustorul.

– Oh, da. Așa e.

Sus, deasupra Marelui Canal Principal, ge-vulturul se înălța alene pe un curent termal, urmărind gondola hoților, care se grăbea spre Sampalok.

Când Edeard și colegii lui ajunseră înapoi la locul jafului, mulțimea aproape se împrăștiase. Câțiva negustori cu șorțurile lor distinctive verde-închis se agitau în jurul tarabelor pe care le ridicaseră din nou, rearanjându-și mărfurile. Boyd și Dinlay ajutau la fixarea copertinei care se rupsese chiar deasupra, atunci când tarabele fuseseră răsturnate.

Negustorul rănit era încă la pământ. O femeie se ocupa de el. Era îngenuncheată lângă pacientul ei, cu o geantă de medic deschisă la picioare. Doi tineri ucenici o ajutau. Negustorul cu pieptul bandajat era

între ei, iar femeia-medic stătea perfect nemișcată, cu ochii închiși, cu mâinile presate ușor pe bandaje în timp ce opera prin telekinezie carnea ruptă de dedesubt, manipulând vasele de sânge și țesuturile. Fața distinsă îi era încrețită de concentrarea intensă. Din când în când murmura câte o instrucțiune pentru ucenicii ei, care își aplicau telekinezia urmându-i indicațiile.

Edeard privea cu atenție, încercând să simtă și cu televederea. Bătrâna doctoriță Seneo nu folosea a treia mână pentru a opera, deși Fahin îi spusese întotdeauna că tehnica era prezentată în manualele breslei.

– Voi trei sunteți OK? întrebă Boyd prin televorbire.

– Desigur, replică Macsen.

Boyd aruncă o privire către Sergentul Chae care vorbea cu un grup de negustori.

– Aveți grijă, mormăi el.

Chae mărșălui spre ei, cu o mască de furie pe față. Edeard avea impresia că cizmele sergentului vor lăsa urme imprimate în pavajul gri-maroniu al pieței pe care îl striveau cu o putere teribilă. Fără să înțeleagă prea bine cum, Edeard se trezi în fața lui Macsen și a lui Kanseen.

– Credeam că ți-am dat un ordin direct, spuse Chae pe un ton amenințător.

Toată bucuria lui Edeard că a recuperat cutia se evaporă.

Nu-și închipuise că Chae va fi atât de furios. Era pentru prima dată când sergentul nu făcea nicio încercare de a-și ascunde sentimentele.

– Dar, sergent...

– Ți-am spus sau nu să te oprești?

– Păi... Da. Dar...

– Deci m-ai auzit?

Edeard își plecă încet capul.

– Da, sergent.

– Deci m-ai desconsiderat. Nu numai asta, dar ai pus siguranța ta și a colegilor tăi în pericol. Oamenii aceia erau membrii unei bande și erau înarmați. Și dacă aveau pistoale?

– Am recuperat-o, anunță Macsen sfidător.

– Ce?

– Am luat-o înapoi de la ticăloși, spuse cu voce tare Macsen.

Se întoarse ușor, astfel încât să fie cu fața la grupul de negustori și ridică încântat cutia.

Explozia de uimire a mulțimii din piață îl surprinse pe Edeard. Sergentul Chae era, de asemenea, redus la tăcere, deși continua să se holbeze la polițiști. Macsen se îndreptă spre cei aflați lângă rănit.

– Poftim, spuse el și le întinse cutia.

Unul dintre cei mai tineri, cu un șorț verde, păși în față.

– Eu sunt Monrol, Kavine este unchiul meu. Asta e ce au furat de la el. Răsuci discul încuietorii cu câteva mișcări precise, iar capacul țâșni în sus, deschizându-se. Totul e aici, spuse el zâmbind și arătă cutia

deschisă spre piață. Totul. Au adus-o înapoi. Polițiștii au adus-o înapoi.

Cineva începu să aplaude. În curând privitorii i se alăturară. Fluiere de aprobare tăiau aerul, apoi cei trei polițiști fură brusc înconjurați de bărbați și femei în șorțuri verzi. Le strângeau mâinile, îi băteau pe spate. Monrol, radiind de bucurie, îl îmbrățișă pe Macsen, apoi pe Kanseen. Edeard fu de asemenea tras în îmbrățișarea lui.

– Mulțumesc, mulțumesc!

– Sergent Chae, explodă o voce profundă.

Negustorii tăcură în timp ce Setersis ieșea în față. Edeard îl mai văzuse de câteva ori înainte, de obicei atunci când i se plângea lui Chae despre raritatea patrulelor de polițiști din piață. Setersis era șeful asociației negustorilor proprietari de tarabe din Silvarum și, datorită acestui fapt, avea un loc în Consiliul Comercianților orașului. Ca atare, avea o influență politică aproape la fel de mare ca a unui maestru din Consiliul Breslelor.

– Am auzit bine? întrebă Setersis. Polițiștii au venit, în sfârșit, în ajutorul nostru?

Pentru prima dată, Chae părea nesigur.

– Am putut fi de folos. Se opri uitându-se la Edeard și afișă o expresie aproape de simpatie. Eram pe punctul de a le cere membrilor mai nesăbuiți ai patrulei mele să raporteze ce s-a întâmplat în timpul urmăririi.

– Membri nesăbuiți, nu-i așa? Setersis zâmbi către cei trei polițiști stagiari. Da, sunteți tineri, nu?

Bravo vouă! Dacă am fi avut mai mulți polițiști cu boașe, nu am fi fost în starea jalnică în care suntem. Iertare, fata mea.

– Sigur, spuse Kanseen grațios.

– Haideți, atunci, spuneți-mi ce s-a întâmplat. Ați reușit să scăpați din întâmplare gunoiul în canal?

– Nu, domnule, spuse Edeard. Mă tem că au reușit să scape cu o gondolă. S-au îndreptat spre port.

Ceva îl făcu să se oprească și să nu menționeze că ge-vulturul lui îi arătase cum hoții trecuseră deja de Bazinul Pădurii și se apropiau de Sampalok.

– Niciunul dintre gondolieri nu ne-a ajutat, îi scăpă lui Macsen.

– I-am rugat.

– Ha! Filișobolani cu înfățișare umană, mormăi Setersis. Totuși, ați făcut o treabă bună. Nu-mi amintesc când s-a întâmplat ultima dată ca un polițist să recupereze bunurile furate. Îi trimise lui Chae o privire plină de înțelesuri. Buzele sergentului se strânseră. Aveți mulțumirile mele. Sunt sigur că toți colegii mei proprietari de tarabe vă vor arăta aprecierea lor data viitoare când veți patrula în piață.

Edeard știa că rânjea ca un prost. Nu avea importanță, la fel făceau și Macsen și Kanseen. Îl surprinse apoi cu vederea pe Dinlay care arăta de parcă tocmai îi murise cea mai apropiată rudă.

Imediat ce medicul anunță că Kavine va fi bine, Chae declară că patrularea s-a încheiat și că se întorc la stația Jeavons. Îi conduse afară din piață fără un cuvânt. Edeard nu-și putea da seama dacă erau serios

în încurcătură sau nu, mintea sergentului era perfect protejată.

Macsen îi trimise lui Boyd o întrebare directă prin televorbire, pe care o împărtăși cu Edeard și Kanseen:

– Ce-a spus Chae?

– Nu prea multe, răspunse Boyd, tot pe furiș. A strigat după voi să vă opriți. Atunci când niciunul dintre voi nu se întoarse, s-a concentrat doar pe primul ajutor pentru negustorul rănit. A trebuit să-i țin carnea strâns ca să încetinesc sângerarea. Madona! Am crezut că o să leșin acolo, era atât de mult sânge. Monrol spuse că l-au lovit de câteva ori cu cuțitul ca să-l facă să dea drumul cutiei. Îmi doresc să fi plecat cu tine în loc de asta, dar am ezitat în prima secundă. Îmi pare rău.

– Nu trebuie, spuse Edeard. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama cât de prost am fost. Chae avusese dreptate.

– Ce! exclamă Macsen cu voce tare.

Se uită la Chae, dar sergentul nu părea să-i bage în seamă.

– Erau patru și aveau cuțite, șase dacă-i numeri și pe gondolieri. Am fi putut fi uciși și ar fi fost vina mea.

– Am recuperat cutia.

– Noroc. Asta-i tot. Pur noroc. Madona ne-a zâmbit astăzi. N-o va face și mâine. Trebuie să acționăm ca niște adevărați polițiști. Să rămânem împreună, să lucrăm ca o echipă.

Macsen clătină din cap exasperat. Edeard ridică din umeri vinovat spre Kanseen.

– Am venit cu tine, îi spuse ea. M-am lăsat purtată de val. Nu încerca să spui că a fost numai vina ta.

El aprobă din cap. În față, Chae mărșăluia încă, fără să se uite în jur, cu spatele rigid. Alături de el, Dinlay mergea evitând orice comunicare cu prietenii săi. Când se întoarseră în piață de la Marele Canal Principal, toți trei erau triumfători. Acum întreaga lor stare de spirit era grav inversată. În clipa aceea lui Edeard îi venea să se întoarcă și să părăsească orașul. Avea să fie groaznic la secție, era sigur.

– Ăsta nu e genul de atitudine pe care ar trebui s-o aibă un erou la întoarcere, îi spuse Salrana, televorbirea ei transmițându-i foarte multă îngrijorare.

Edeard își dădu capul pe spate pentru a trimite un zâmbet timid către cer.

– Îmi pare rău. Deși am reușit, de fapt. Am alungat niște tâlhari dintr-o bandă.

– Știu! Am televăzut tot timpul. Ai fost grozav, Edeard. Îmi doresc să fi ales să mă fac și eu polițist.

– Sergentul nostru nu crede asta. Și, ce e mai rău, are dreptate. Nu ne-am comportat corect.

– I-ai spus asta și negustorului?

– Nu asta e ideea.

– Ba este, Edeard. Te-ai descurcat bine azi. Nu contează cum ai făcut-o. Ai ajutat pe cineva. Madona a văzut, și ea va fi mulțumită.

– Uneori trebuie să faci ce e greșit... a șoptit. O bună parte din buna dispoziție îi reveni în timp ce

încerca să-și imagineze ce ar avea Akeem de spus despre toate regulile și procedurile lui Chae. Ar fi fost scurt și foarte succint, știa el.

– Ce? întrebă Salrana.

– Nimic. Dar îți mulțumesc. O să mă întorc la secție acum și o să fac tot ce este nevoie pentru a îndrepta lucrurile cu sergentul meu.

– Sunt întotdeauna atât de mândră de tine, Edeard. Vorbește cu mine în seara asta, spune-mi ce s-a întâmplat.

– Vorbim. Îți promit!

Când ajunseră înapoi la secție, mânia lui Chae părea să fi dispărut. Edeard se aștepta să se strige la el de îndată ce trecea de porțile mari. În loc de asta Chae stătea acolo cu o expresie cu adevărat obosită. De data aceasta ecranarea îi alunecase suficient pentru ca Edeard să simtă cât de obosite îi erau gândurile.

– Sala mică, spuse el echipei.

Ceilalți tropăiră conștiincios în clădire. Edeard aștepta până când trecură de ușă.

– A fost vina mea, îi spuse lui Chae. Le-am cerut celorlalți să mă urmeze. Nu v-am ascultat și am ignorat procedura.

Chae îl studie, mintea devenindu-i din nou de nepătruns.

– Știu. Acum vrei să ghicești ce se va întâmpla dacă Setersis aude că v-am tras tuturor o papară?

– Ne-ar lua, probabil, partea?

– Exact. Acum fă bine și crești mai repede. Învață cum se țin lucrurile în echilibru în acest oraș. Haide, trebuie să vorbesc cu voi toți.

Ceilalți polițiști se ridicară în picioare când Chae intră în sala mică. Dinlay salută regulamentar.

– Apropiați-vă, spuse Chae. Cu a treia mână închise ușile sălii. Stați jos.

Echipa schimbă priviri ușor nedumerite. Cu excepția lui Dinlay, care se ținea încă deoparte.

– Deci cum credeți că ne-am descurcat? întrebă Chae.

– Procedură greșită, se aventură Kanseen.

– Da, procedură greșită. Dar am salvat viața unui negustor. Un gunoi de bandă avusese o surpriză neplăcută. Și am recuperat marfa furată. Acestea sunt toate puncte în plus. Poliția va fi populară în piețele din Silvarum câteva săptămâni. Asta e bine, nu e nimic în neregulă cu asta. Pot merge chiar atât de departe încât să spun că aplicarea legii a fost întărită. Edeard?

– Domnule?

– Crezi că vulturul tău i-a urmărit până în bârlog?

– Da, domnule. I-am văzut intrând în Sampalok. E o clădire nu departe de Marele Canal Principal. Nu au ieșit încă.

– Deci noi știm probabil unde locuiesc. Ce facem cu asta? Adunăm o echipă mare și intrăm să îi arestăm?

– Probabil că nu.

– De ce? Au încălcat legea. Nu ar trebui aduși în fața unei instanțe?

– Prea mult efort pentru o infracțiune minoră, spuse Macsen.

– Asta-i drept. Deci cheamă-ți înapoi vulturul, te rog.

– Domnule.

Trimise o comandă prin cerul de deasupra Makkathranului și simți cum vulturul se întoarce, direcționându-și aripa vertical înapoi la sol. Venea ca o săgeată înapoi peste Marele Canal.

Chae îi zâmbea ciudat.

– Poți televorbi atât de departe?

– Domnule?

– În regulă. Acum nu sunt supărat pe tine, pe niciunul dintre voi. Deci relaxați-vă și, de dragul Madonei, încercați să ascultați ce am să vă spun. Ceea ce ați făcut azi a fost lucrul pentru care v-ați înrolat, prevenirea activității infracționale și protejarea populației din acest oraș. Asta e bine, arată că aveți un sentiment al datoriei și loialitate unul față de altul. Tehnic, e de datoria mea să vă conduc în următoarele două luni, apoi veți fi pe cont propriu, iar eu o să o iau de la capăt cu următorul lot de tineri fără speranță. Responsabilitatea mea față de voi se termină atunci. Dar ceea ce trebuie să încerc să vă insuflu înainte de a vă lăsa să vă descurcați singuri este un simț al proporției și poate chiar ceva conștientizare politică. Să ne gândim la asta. Membrii bandei vor fi un pic agitați de puterea lui Edeard și furioși că s-au întors cu mâna

goală după ce au riscat atât de mult. Data viitoare când vor ieși, vor încerca să se asigure că lovitura lor va fi încununată de succes. Așa că vor merge ceva mai departe pentru a se asigura. Boyd, ce-ai face în locul lor? Cum ai proceda?

– Aș lua un pistol?

– Foarte probabil. Deci orice patrulă de poliție îi abordează, urmează să fie împușcată.

– Stați puțin, spuse Edeard. Nu putem lăsa asta să ne oprească. Dacă ne va fi atât de frică să impunem legea bandelor încât să nu facem nimic, atunci ei au câștigat.

– Corect. Deci?

– Data viitoare îi alungăm, și gata, spuse Macsen.

– Bună opțiune. Deși răspunsul tău nu a fost, de fapt, în totalitate corect. Nu m-am comportat prea bine acolo, mai ales întrucât am fost îngrijorat pentru voi deoarece ați fugit așa. E o lege veche a naturii care spune că pentru fiecare acțiune există o reacțiune egală și opusă. Dacă membrii acestor bande intră într-o piață în plină zi și înjunghie un negustor, atunci trebuie să se aștepte la o reacție din partea poliției. Ei au fost cei care au depășit măsura cu această ocazie. Dar asta tot nu înseamnă că trei dintre voi pot să alerge în urmărirea a patru dintre ei. Cu sau fără cuțite și pistoale, erați depășiți numeric. Asta are cuvântul „tragedie" scris de sus până jos. Așa că a fost greșit. A fost, de asemenea, greșit să lăsați un civil rănit și nesupravegheat. Nu v-ați oprit să evaluați care este lucrul cel mai

important de făcut. V-ați lăsat, de asemenea, instinctul brut să anuleze ordinele mele, și asta este greșeala cea mai mare, chiar dacă sunteți convinși că aveți dreptate. Eu ar fi trebuit să vă instruiesc pentru a răspunde situațiilor într-o manieră profesionistă, dar în mod clar nu am insistat suficient de mult pe asta. Acum sunt gata să trec cu vederea scăpările de astăzi, punându-le pe seama emoției primei încercări și a confuziei generale. Aveți nevoie de experiență mai mult decât de teorie, așa că nimeni nu va fi pedepsit și nu vor exista acuzații. Dar înțelegeți un lucru: asta nu trebuie să se mai repete. Data viitoare când ne vom confrunta cu un act infracțional în curs de desfășurare să urmați strict procedura. M-am făcut înțeles?

– Da, sergent, răspunseră ei în cor.

– Atunci ne-am înțeles. Luați-vă liber în seara asta, duceți-vă la Olovan's Eagle pentru o băutură sau zece și să fiți din nou în această sală pentru o altă doză de teorie la prima oră, mâine-dimineață. Mai fac un lucru împotriva politicii mele și am să vă spun ceva. Dacă nu o dați complet în bară până la examenele de absolvire, toată lumea va absolvi perioada de stagiu.

– Am fost inutil, se plânse Dinlay. Am încremenit și-atât. Am fost atât de inutil.

Mai dădu pe gât niște bere.

Edeard se uită la Macsen, care se mulțumi să ridice din umeri. Erau la Olovan's Eagle de o oră,

și Dinlay spusese foarte puține alte lucruri. În primul rând era un mic miracol că îl făcuseră să li se alăture. Nu rostise mai mult de zece cuvinte de când Chae le dăduse drumul din sala mică.

– Ai înghețat câteva secunde, asta e tot, interveni Kanseen. Asta înseamnă că erai aproape de Chae când ne-a ordonat tuturor să ne oprim și să-l ajutăm pe proprietarul standului. Nu puteai face nimic altceva.

– Ar fi trebuit să-l ignor, așa cum ați făcut voi. Nu am făcut-o. Am eșuat.

– Oh, dulce Madona! mormăi Kanseen și se așează din nou în scaunul ei.

Purta o rochie alb-albastră cu flori portocalii. Nu era cea mai elegantă îmbrăcăminte pe care o văzuse Edeard în Makkathran, nici cea mai nouă, dar arăta bine în ea. Părul scurt o făcea diferită de toate celelalte fete, care îl purtau lung, așa cum era la modă. Dar lui îi plăcea mai degrabă așa, i se potrivea, îi scotea în evidență nasul un pic plat și ochii subțiri, verde-închis. Acum, când o cunoștea de câteva luni, nu i se mai părea la fel de intimidantă ca la început. Nu că s-ar fi gândit la ea altfel decât ca la o colegă și prietenă.

– Nimeni nu a eșuat, spuse Edeard. În după-amiaza asta a fost haos, asta-i tot. Și l-ai ajutat pe Chae cu negustorul.

– Am încremenit, replică Dinlay amărât. V-am dezamăgit pe toți. Mi-am dezamăgit familia. Ei se așteaptă să fiu căpitanul secției în zece ani, știți asta. Tatăl meu așa a făcut.

– Hai să mai luăm un rând, spuse Macsen.

– Oh, da, asta va rezolva totul, replică Kanseen acru.

Macsen îi făcu cu ochiul, apoi fulgeră comanda prin televorbire către una dintre chelnerițe. Trebuie să fi spus și altceva. Edeard o surprinse aruncându-i un zâmbet prefăcut de indignare.

Oare cum face asta? Nu e ceea ce spune, e toată atitudinea lui. Și eu de ce nu pot s-o fac? Edeard se lăsă pe spate pentru a-i face prietenului său o examinare critică. Macsen stătea în mijlocul unei canapele mici, cu Evala de o parte și Nicolar de cealaltă. Ambele fete erau sprijinite de el. Râdeau la glumele lui și suspinau, și chicoteau în timp ce le povestea ce se întâmplase în piață, o poveste extravagantă cu emoții și vitejie pe care Edeard nu prea o recunoștea. Considera că Macsen era destul de chipeș, cu părul șaten-deschis și maxilarul plat. Ochii lui căprui erau în mod constant plini de un amuzament aproape obraznic, care reprezenta o atracție suplimentară. Ajuta și faptul că era întotdeauna bine îmbrăcat, ori de câte ori ieșeau. În seara asta își trăsese niște pantaloni cafenii croiți din cea mai moale piele de căprioară cu o curea împletită din fire negre din piele. Cămașa de satin de culoarea cerului senin se zărea de sub un frac de culoarea smaraldului.

Vezi, nu aș avea curajul să port o combinație de genul asta, dar el o etalează perfect. Întruchiparea juniorului unei familii importante.

De fapt, ceilalți arătau cam șters în comparație cu el. Edeard era de obicei destul de mulțumit cu sacoul lui negru, pantalonii ajustați și cizmele până la genunchi. Acum însă fusese retrogradat drept prietenul sărac de care fetelor lui Macsen le părea rău și încercau să-l împerecheze cu propria prietenă caz de caritate. Pe care notă... Edeard încercă să nu se holbeze la Boyd, care stătea pe partea opusă a mesei, cu o expresie vrăjită pe față. Clemensa se afla lângă el, trăncănind despre ziua ei. Era, practic, de aceeași înălțime cu Boyd și trebuie să fi avut, de asemenea, aproape aceeași greutate. Edeard nu-și putea împiedica ochii să-i alunece mereu la decolteul foarte adânc al rochiei de fiecare dată când se apleca, ceea ce se întâmpla ciudat de des.

Chelnerița apăru cu tava cu bere comandată de Macsen. Dinlay se întinse imediat după halba lui. Edeard se scotoci după punga cu bani din buzunar.

– Oh, nu, e rândul meu, spuse Macsen. Puse cu a treia mână câteva monede pe tava goală. Mulțumesc, spuse el sincer.

Chelnerița îi zâmbi. Evala și Nicolar se lipiră mai strâns de el.

Edeard oftă. *Și mai este și-atât de politicos de fiecare dată. Asta e ceea ce trebuie?*

– Boyd, strigă cu voce tare Macsen. Închide gura, omule, salivezi.

Boyd își adună repede maxilarul și se uită la Macsen. O roșeață strălucitoare i se urcă pe față.

– Nu-l băga în seamă, spuse Clemensa.

Își duse apoi o mână la obrazul lui Boyd, îi întoarse capul și-l sărută.

– Unei fete îi place atunci când un bărbat îi acordă atenție.

Edeard crezu că Boyd o să leșine de fericire.

– Trebuie să plec, murmură Dinlay. Mă întorc într-un minut.

Se ridică și se legănă nesigur, îndreptându-se apoi spre arcada din partea din spate a sălii, unde erau toaletele.

Faptul că existau toalete la un etaj superior fu una dintre numeroasele revelații despre clădirile orașului, cu care Edeard avu nevoie de timp să se obișnuiască. Dar și taverna care se întindea pe mai multe etaje era, de asemenea, o noutate. Ca și lumina palidă-portocalie ce radia din tavan și care era aproape la fel de strălucitoare ca lumina zilei. În prima noapte când a vizitat Olovan's Eagle, s-întrebă de ce nu existau paie pe podea. Viața în oraș era atât de *civilizată*. Aici la căldură, lângă o fereastră de unde putea vedea luminile din exterior ce se întindeau tocmai până spre Marea Lyot, cu berea bună în față, stând confortabil cu prietenii săi, îi venea greu să potrivească toate astea cu crima și bandele care umbreau străzile de afară.

– Ce faci? șuieră Kanseen la Macsen. A băut deja prea mult.

– Cel mai bun lucru pentru el. Nu ține la băutură. Încă două halbe și va adormi. Următorul lucru pe care îl va ști o să fie mâine și vom fi atât de ocupați

că nu va avea timp să se bosumfle. Asta e tot ce ne trebuie ca să-l ajutăm să treacă de seara asta.

Kanseen părea gata să protesteze, dar nu știa cum. Se uită la Edeard.

– Are sens, recunoscu el.

Macsen mai trimise o comandă la chelneriță.

– Ficatul meu trebuie să se sacrifice ca să-l putem duce pe Dinlay la absolvire, se plânse Kanseen.

– În poliție ne susținem unul pe altul, spuse Edeard și își ridică halba. În memoria ficaților noștri. Cine are nevoie de ei?

Băură pentru asta.

– Nu vă faceți griji, spuse Macsen. Am aranjat totul. Berea noastră este îndoită cu apă. Dinlay are două măsuri de vodcă în fiecare halbă.

Chiar și Kanseen a trebuit să râdă. Își ciocni halba cu a lui Macsen.

– Ești atât de...

– Splendid de rău? sugeră Edeard, uitându-se la halba lui cu o privire stupefiată. *Asta-i diluată? Nu mi-am dat seama, are același gust.*

– Bine zis, răspunse ea.

– Vă mulțumesc. Macsen își puse mâinile pe umerii fetelor și le trase spre el, sărutând-o întâi pe Evala, apoi pe Nicolar.

– Nu numai pentru seara asta trebuie să ne facem griji, spuse Boyd.

– Boyd al nostru trebuie să-și facă griji pentru seara asta? o întrebă Macsen pe Clemensa.

Ea îi aruncă lui Boyd o privire înfometată.

– Cu siguranţă nu. După ce aţi făcut azi, sunteţi toţi eroi în cartea mea. Asta cere o mulţime de recompense.

– O să vrea să dovedească de ce este în stare, spuse Boyd.

– Nimic din ce-a zis sergentul nu o să-l reţină. Data viitoare când vom da peste o luptă sau un jaf, Dinlay va fi primul dornic să-l înveţe minte pe tipul cel rău.

– Şi eu m-am gândit la asta, replică Edeard.

– Va trebui să fim pregătiţi, spuse Kanseen. Nu-l putem reţine, asta ar face mai rău. Dar putem fi acolo cu el.

– Toţi împreună, adăugă Macsen, apoi îşi ridică halba. Cu orice preţ.

– Cu orice preţ, toastară ei în cor.

Edeard încă nu putea simţi gustul apei.

Cele patru ge-maimuţe ale secţiei de poliţie Jeavons mergeau încet de-a lungul străzii, arătând ca nişte ciocli în timp ce îl cărau pe Dinlay beat criţă către patul său din dormitorul comun.

Kanseen se tot uita înapoi pentru a le verifica.

– Crezi că va fi bine?

– Nu chiar, spuse Edeard. Dacă Macsen nu a mintit referitor la vodcă, o să aibă o mahmureală de la Honious mâine-dimineaţă.

Se întoarse pentru a inspecta şi el ge-maimuţele. Folosirea lor nu era soluţia ideală, dar era mai bine decât să-l care el şi Kanseen pe Dinlay tot drumul.

Boyd și Macsen rămăseseră la tavernă cu fetele. Erau camere private la etaj pe care, fără îndoială, le vor folosi în acea noapte. Edeard încearcă să-și controleze invidia.

– Macsen! exclamă ea.

– Nu e așa de rău. De fapt, aș prefera să-l am pe el alături decât pe Dinlay.

– Ce alegere!

– Iar tu ești de preferat înaintea tuturor.

Toată berea aceea și acum aerul tămăduitor al nopții îl făceau să-și simtă capul ușor. De asta trebuie să o fi zis.

Kanseen nu spuse nimic o vreme, în timp ce mergeau de-a lungul străzii lungi, aproape pustii.

– Nu caut pe nimeni acum, zise ea solemn. M-am despărțit de un bărbat. Am fost logodiți. S-a... s-a încheiat prost. Voia o fată drăguță tradițională, una care să-și cunoască locul.

– Îmi pare rău. Dar trebuie să spun că e pierderea lui.

– Mulțumesc, Edeard.

Mai merseră o vreme, umbrele mișcându-se și ele când treceau pe lângă peticele de lumină de culoare portocaliu-deschis de pe fațadele clădirilor.

– Nu-mi dau seama ce-i cu tine, spuse ea încet. Nu vorbesc doar despre cât de puternică este a treia ta mână. Ieși în evidență. Ești ceea ce îmi imaginez că ar trebui să fie fiii familiilor nobile sau cum au fost înainte de a ajunge atât de bogați și de grași.

– Nu-i nimic nobil la mine.

– Noblețea nu vine dintr-o linie genealogică, Edeard, vine din interior. Cum se numea satul tău?

– Ashwell, în provincia Rulan.

– Mi-e teamă că nu-mi spune nimic. Nu cunosc geografia de dincolo de Câmpia Iguru.

– Ashwell era mult mai departe, chiar la marginea ținuturilor sălbatice. Am să-ți arăt pe o hartă, dacă pot găsi una. Ne-a trebuit un an ca să ajungem aici.

– Dăruiește-mi.

– Ce? Oh!

Edeard se concentră, încercând să găsească o amintire care să dea o imagine corectă despre locul său natal. Primăvara, decisese el, atunci când copacii se trezeau la viață, iar cerul era luminos, și vânturile calde, ieșea împreună cu alți copii în afara zidurilor de apărare și urcau pe drumul lung spre vârful stâncilor de unde se uitau în jos la clădirile frumoase adăpostite dedesubt.

Auzi un oftat moale și își dădu seama cât de mult se adâncise în amintire, împletind-o cu melancolie.

– Oh, Edeard, e atât de frumos! Ce s-a întâmplat? De ce-ai plecat?

– Am fost atacat de bandiți, răspunse el rigid.

În tot timpul petrecut în dormitorul de la secția de poliție nu le spusese niciodată noilor săi prieteni adevărul despre Ashwell. Nu știau decât că își pierduse familia din cauza bandiților.

– Îmi pare rău, zise ea. Pentru prima dată renunță la vălul din jurul gândurilor, permițându-i să-i simtă simpatia. A fost foarte rău?

– Salrana și cu mine am supraviețuit. Și alți cinci.

– Oh, Madona! Edeard. Îl apucă de braț.

– Nu-ți face griji. M-am împăcat cu asta. Cu excepția faptului că mi-am pierdut maestrul, pe Akeem. Mi-e încă dor de el.

Curenții emoționali care îi izvorau în gânduri erau pe cât de neașteptați, pe atât de puternici și de alarmanți. El chiar crezuse că lăsase toate aceste sentimente și doliul în urma lui. Tot ce făcea acum era să-și recreeze imaginea vechiului său cămin, iar sentimentele se reîntorceau în grabă la fel de puternice ca în ziua în care se întâmplase.

– Ar trebui să vorbești cu una dintre maicile Madonei. Dau sfaturi excelente.

– Da. Poate. Își făcu picioarele să meargă din nou. Haide, Chae nu cred că va fi prea îngăduitor cu noi mâine.

Ge-maimuțele l-au întins pe Dinlay pe saltea și au tras o pătură subțire peste el. Acesta nu s-a trezit, a gemut doar și s-a foit un pic. Lui Edeard nu-i mai ardea să-i scoată cizmele prietenului său, dintr-odată se simțea el însuși incredibil de obosit. Abia a reușit să-și scoată propriile cizme și pantalonii. Ge-cimpanzeii dormitorului se agitau în jur să adune hainele care trebuiau spălate.

Bineînțeles, acum când era, în sfârșit, culcat în pat, mintea îi era prea agitată pentru a-i aduce somnul râvnit de corpul său. Își trimise un gând la rozeta de iluminat principală modelată în tavan și o estompă

într-o strălucire de nebuloasă. Asta era aproximativ singura reacţie pe care clădirile oraşului o avuseseră vreodată la gândirea umană. Ge-cimpanzeii se liniştiră. Sunete slabe de la parter şopteau prin camera mare, goală: venirile şi plecările obişnuite ale ofiţerilor din schimbul de noapte. Edeard nu se obişnuise niciodată cu adevărat cu modul în care se curbau zidurile oraşului. În Ashwell, pereţii erau construiţi în linii drepte, cele nouă părţi ale vechii curţi a breslei fiind considerate o arhitectură destul de avangardistă. Aici, în dormitor, nişele ovale ale paturilor erau aproape camere în sine cu intrări arcuite având de două ori înălţimea lui Edeard. Îi plăcea să-şi imagineze că încăperea era, de fapt, un fel de dormitor aristocratic şi că probabil rasa care crease Makkathranul avea mai mult de două genuri. Prin urmare, aşa se explicau cele şase paturi. Ceea ce făcea din secţie o clădire importantă. Nu se putea gândi încă ce întrebuinţare ar fi putut avea labirintul – fagure de mici camere de mai jos, de la subsol, folosite acum pe post de celule pentru deţinuţi şi ca magazii.

În timp ce se gândea la asta, îşi lăsă televederea să alunece în jos, prin panorama gri translucidă a structurii secţiei. Imaginea era de aşa natură încât i se părea că-l înconjura, înghiţindu-l. Gravitaţia îi trăgea mintea, iar el se scufunda ca o fantomă prin podeaua subsolului. Erau fisuri în pământul de dedesubt, fisuri netede, care se curbau şi se îndoiau, ajungând mai adânc şi mai adânc. Unele nu erau mai largi decât degetele lui, în timp ce altele erau suficient

de largi pentru a putea merge prin ele. Se ramificau și se intersectau, formând un filigran complicat. Gândurile sale himerice le asemăna cu venele dintr-un corp uman. Simțea pulsând apă prin mai multe dintre ele, în timp ce vânturi puternice explodau de-a lungul altora. Câteva dintre fisurile mai mici conțineau fire de lumină violet, care păreau să ardă fără a consuma vreodată zidurile fisurii. Încercă să le atingă cu a treia mână, dar aceasta aluneca prin ele de parcă încerca să prindă un miraj.

Televederea i se extinse, subțiindu-se. Fisurile se răspândeau dincolo de secție, săpând pe sub strada de afară, împletindu-se cu alte filigrane extinse, goale, care susțineau clădirile din jur. Edeard își ținea respirația de mirare în timp ce televederea lui creștea, și creștea. Cu cât era mai relaxat, cu atât putea percepe mai mult. Fâșii de culoare îi străluceau în minte, de parcă această lume-umbră creștea în textură. Nu mai putea simți nici măcar dormitorul. Secția era o mică bijuterie strălucitoare înglobată într-o spirală mare de scântei multicolore asemănătoare.

Makkathran.

Edeard experimentă miracolul gândurilor sale. Se cufundă într-o melodie în care o singură bătaie dura ani de-a rândul, coardele fiind atât de mari încât ar fi putut cutremura și rupe pământul dacă ar fi câștigat vreodată substanță. Orașul dormea somnul lung al tuturor giganților, neafectat de tempoul frenetic demn de milă al paraziților umani care se târau prin extremitățile sale fizice.

Era mulțumit.

Edeard se cufundă în seninătatea sa antică și încet-încet căzu într-un somn fără vise.

6

– Cât timp? întrebă Corrie-Lyn.

Aaron mârâi din nou, ignorând-o. Se afla în interiorul unei cuști – sală de gimnastică – pe care cabina navei o modelase pentru el. Își testa flexibilitatea și puterea părții superioare a trunchiului proaspăt restaurat trăgând de greutăți, împingând greutăți, îndoindu-se, răsucindu-se, scoțând untul din el în timp ce rezistența îi era evaluată prin măsurarea consumului de oxigen din noile țesuturi, a debitului de sânge, a vitezei fluxului nervos...

– Știai că acest Qatux poate s-o facă, se miorlăi ea. Deci trebuie să știi și cât timp va dura.

Aaron scrâșni din dinți când gravitația crescu mutându-se de pe verticală, forțându-l să tragă mânerul în același timp în care îl prindea. Bionicele îi raportau că tendoanele lui erau pe punctul de a se rupe.

Răbdarea lui trecea, de asemenea, printr-un *test de rezistență* intens. Se întorseseră în *Artful Dodger* de cincisprezece ore, timp în care Corrie-Lyn se

dedicase băuturii și jelitului. Considera acum predarea amintirilor lui Inigo o trădare îngrozitoare și o idee proastă. O idee foarte proastă. Stupidă, de fapt. Și o ținea așa întruna.

– Va avea un fel de mini-Inigo plimbându-i-se prin creier?

Aaron aruncă o privire la consumul de oxigen din mușchii umărului. Nivelurile erau doar la câteva puncte distanță de cele ale mușchilor originali. Nu era rău pentru câteva zile de recuperare. Medicamentele și bionicele făcuseră tot ce puteau, restul depindea de antrenamentul susținut de modă veche. Un program decent de exerciții fizice ar fi trebuit să egaleze nivelurile cam pe săptămâna viitoare. Închise sala de sport.

– Cam așa ceva, zise el.

Corrie-Lyn clipi la răspunsul neașteptat. Se rostogoli pe canapea și se întinse după paharul cu *margarita tasimion*.

– Deci tu îi pui lui mini-Inigo o întrebare...

– Și Qatux ne va răspunde. Da.

– Ce grămadă de rahat!

– Vom vedea.

Își scoase tricoul și își examină torsul. Membrana începea să se exfolieze. Dedesubt, pielea nouă era încă sensibilă, dar cel puțin culoarea se închidea apropiindu-se de aceeași nuanță cu restul.

– Mă duc să fac un duș, spuse el.

– Te modelezi bine, chicoti ea. Ai nevoie de o mână de ajutor acolo?

Aaron își dădu ochii peste cap.

– Nu, mulțumesc.

Avea acum o teorie despre motivul pentru care Inigo fugise de Visul Viu, și acesta nu avea nimic de-a face cu Ultimul Vis sau cu presiunea de a fi idolatrizat de miliarde de oameni. *Poate că s-a schimbat așa doar după ce a plecat el?*

Sala de gimnastică se scufundă în perete și, după un moment de pauză, o cabină de duș se prelungi din aceeași secțiune. Lăsă să-i alunece șortul și păși înăuntru în timp ce Corrie-Lyn scotea un urlet de lup. Începea probabil să se recupereze, penisul îi era în stare de agitație. Dar, dacă Qatux venea cu o idee despre unde se ascundea reticentul Mesia, Corrie-Lyn ar fi fost mai necesară decât oricând. Coborî deci temperatura sporilor cât mai mult posibil și își mută gândurile la alte lucruri. Din păcate, nu ajungea cu memoria mai departe de numirea lui Ethan, nu avea prea multe lucruri la care să se gândească. Cu excepția viselor sale ciudate. Plimbarea călare... era tânăr. Deci trebuie să fi fost copilăria lui. Părea destul de plăcut.

După ce se spălă, continuară cercetările despre ciudatul Raiel care fusese de acord să-i ajute. Agățându-se de ceea ce le spusese el însuși, își trimiseră u-amprentele în unisferă pentru a căuta fișiere despre istoria planetei Far Away din timpul Războiului Starflyer. Prima surpriză fu aceea de a găsi numai un milion și ceva de fișiere disponibile despre

perioada aceea. Le luă opt ore să le filtreze pentru a ajunge la informații relevante și utile. Nici așa nu găsiră nicio dovadă directă că Qatux ar fi fost acolo.

Erau numeroase documente despre grupul de Gardieni ai lui Bradley Johansson urmărind Starflyer până în bârlog și despre cum li se alăturase o ciudată echipă de securitate trimisă de Nigel Sheldon pentru a-i ajuta. Amiralul Kime era unul dintre ei, desigur. Era un text ultracunoscut de istorie. Îndrăznețul său zbor hiperplanat peste Muntele Herculaneum, precum și salvarea ulterioară de către Nigel însuși. Anna-Iuda. Oscar martirul. Paula Myo și echipa de interdicție a Marinei. Ghearele Pisicii.

– N-am știut că Nigel a fost cel care a trimis-o inițial pe Pisică pe Far Away, exclamă Corrie-Lyn. Ce-o fi fost în capul lui?

După o masă și câțiva aerosoli de îndepărtare a alcoolului, era trează din nou. Unele aspecte ale cercetării lor păreau să o intereseze cu adevărat.

– Fii corectă cu el, nu putea prevedea viitorul.

Existau unele anexe care pretindeau că urmărirea fusese sprijinită de un extraterestru. Dar contextul era ciudat.

Motilul Bose era cunoscut ca făcând parte din clica secretă a lui Nigel, la vremea respectivă. Nu exista nicio referire la un Raiel. Un fișier declara că grupul Barsoomian îl ajutase pe Johansson, deoarece acesta le adusese Sfântul lor Graal genetic pe Far Away. Din nou, nimic despre ceea ce era, de fapt, acest Graal.

– Să încercăm un alt unghi, spuse Aaron.

Îi ceru u-amprentei să găsească toate fișierele legate de o locuitoare a Confederației pe nume Tiger Pansy din perioada Războiului Starflyer.

Portalul cabinei proiectă o imagine mai degrabă surprinzătoare.

– Nu se poate, zise Corrie-Lyn.

Aaron se uită la femeie la fel de consternat. Era un dezastru complet. Un păr oribil. O reprofilare proastă a feței ce distrugea simetria ochilor, a nasului, a buzelor, și cosmetice îngrozitoare ce le făcea să pară și mai urâte. Mărire ridicolă de sâni. Haine strâmte, scurte, pe care nicio fată de peste douăzeci de ani nu le-ar fi purtat, iar aceasta se apropia de perioada când o reîntinerire era din nou necesară.

– A semnat la compania de producție Wayside pe Oaktier, citi Corrie-Lyn în exovedere.

– A apărut într-un număr mare de, aha, *producții* de-ale lor. I-a părăsit în ultimul an al Războiului Starflyer. Nicio informație ulterioară. Nimic, nicio listă de rezidență pe nicio cibersferă planetară, nicio înregistrare a vreunui tratament de întinerire, niciun certificat de pierdere a trupului. S-a evaporat pur și simplu.

Aaron se scutură și anulă proiecția.

– Destul de ușor la vremea aceea. A fost o migrație în masă de pe lumile Lost23 pe care le-au invadat extratereștrii Prime. După aceea lucrurile au devenit și mai haotice.

– Coincidență?

– Raielii nu sunt consideraţi mincinoşi. Poate Qatux chiar s-a căsătorit cu ea. Femeia arată cu siguranţă a fi genul emoţional.

– Nu chiar cum aş descrie-o eu, murmură Corrie-Lyn. Şi cum a ajuns pe Far Away? Planeta a fost practic izolată timp de câteva decenii până când liniile spaţiale începură să zboare într-acolo.

– Trebuie să fi fost cu echipa Johansson. Nu cred că e relevant.

– Nu, dar e interesant. De ce ar merge un Raiel acolo?

– Vrei să întreb?

Ea clătină din cap.

– Nuuu, prea intimidant.

– Întreb eu pentru tine.

– Nu. Hai, las-o baltă.

– Ai dreptate, totuşi. Este interesant. Este evident că mi-au fost date informaţii corecte. Qatux îi ajută pe oameni.

– A spus că obişnuia s-o facă. Până când Tiger Pansy a fost ucisă.

– De Pisică, nici mai mult, nici mai puţin. Asta ar fi de-ajuns să şocheze pe oricine şi să-l vindece de dependenţă, oricât de plăcută şi înrădăcinată ar fi ea.

– Da, bine, mulţumesc lui Ozzie că până la urmă Paula Myo a prins-o.

– Da. Şi în aproximativ patru mii de ani vom putea împărtăşi bucuria să o vedem ieşind din suspendare.

– Oh! Eu nu voi mai fi pe-aici s-o văd, orice ar fi.

– Qatux a cunoscut-o pe Paula Myo, spuse Aaron. Mă întreb dacă asta e relevant.

– Cum ar putea fi?

Aaron aşteptă un moment pentru a vedea dacă subconştientul îi dădea vreun indiciu. Nu a făcut-o.

– N-am idee.

Unitatea de comandă a lui *Artful Dodger* îi anunţă că *High Angel* îi chema.

– Vă rog să vă pregătiţi de teleportare, le spuse nava extraterestră.

– Oh, la dracu'! răbufni Corrie-Lyn ridicându-se cu greu în picioare. Chiar nu-mi place partea...

Cabina dispăru. Se aflau din nou în camera mare, circulară, faţă în faţă cu Qatux.

– ...asta.

Strâmbă din nas cu dezgust.

Aaron se înclină în faţa Raielului.

– Îţi mulţumim că ne primeşti.

– Cu plăcere, şopti uriaşul extraterestru.

– Ai reuşit?

– Am trăit viaţa timpurie a lui Inigo. Nu a fost chiar atât de deosebită.

Aaron se uita drept la Qatux, ignorând-o pe Corrie-Lyn. Gaia-particulele îi arătau iritarea stârnită în mintea ei de această ultimă remarcă.

– Şi totuşi, trebuie să-ţi fi oferit o înţelegere a tiparelor lui comportamentale.

– Este condus de sentimentul de vină.

– Vină?

– Și-a petrecut toată viața ascunzând ceea ce era el, de fapt, față de toată lumea, de familia sa, de cei pe care îi iubea și de dușmanii săi.

– Vorbești despre Protectorat?

– Da. Era conștient de supravegherea lor constantă. Spre final, avea o bucurie perversă în a menține iluzia că era un Avansat obișnuit. Dar minciuna asta îl apăsa. Acesta a fost unul dintre principalele motive pentru care s-a oferit voluntar pentru postul de pe Stația Centurion.

– Bine, scenariul mi se pare verosimil. Dar, având în vedere circumstanțele din viața lui de mai târziu, unde crezi că ar fi putut pleca?

– Hanko.

Răspuns pentru care Aaron nu era pregătit. Nici măcar nu-l intuise.

– Lumea Second47?

– Da.

– Știu că de acolo provine populația de pe Anagaska, dar au fost forțați să plece, pentru că a devenit de nelocuit după atacul speciei Prime. Nu mai e nimic acolo, absolut nimic.

– Inigo a fost întotdeauna fascinat de ceea ce el considera adevăratul său cămin strămoșesc, spuse Qatux. Amintiți-vă că nu face parte din cultura Avansată de pe Anagaska. Hanko i-a dat un punct de reper psihologic, amplificat de o obsesie a strămoșilor înrădăcinată în psihicul său ca urmare a faptului că și-a pierdut tatăl atât de curând după naștere. O astfel de traumă afectează la fel de mult

oricare copil, fie el Înalt sau Avansat, mai ales atunci când evenimentul este privit cu atâta amărăciune de mama lui.

– O rană pe care, intenționat sau nu, ea a păstrat-o deschisă.

– Corect. Hanko a reprezentat soluția perfectă pentru cineva atât de dezrădăcinat ca Inigo. Un loc real, dar în același timp de neatins. Iluzia de care nu s-a putut rupe. A făcut de multe ori donații organizațiilor de caritate care au suplimentat echipele de restaurare oficiale ale guvernului. Un fapt grăitor. Nu a fost niciodată un om bogat pe Anagaska.

– Și crezi că a plecat acolo?

– Dacă a abandonat Visul Viu din cauza propriei incertitudini cu privire la direcția în care acesta o lua, este extrem de posibil. Este Înalt, deci radiațiile și clima ar avea un efect fizic redus asupra lui.

– Există o mulțime de necunoscute în această ipoteză.

– Dacă ați avea certitudini, nu ați fi aici.

– Îmi cer scuze. Mă așteptam să spui că a fugit din Confederație sau că există vreo cabala secretă dedicată să-l ajute. Dar Hanko ar explica de ce nimeni nu l-a găsit.

– Vrei să mergi acolo?

Aaron privi spre Corrie-Lyn, care părea foarte nedumerită.

– Da, spuse el.

– Ambiția și bunele intenții sunt întotdeauna un excelent punct de pornire, spuse Likan. Apoi, înainte

să-ți dai seama cum, te izbești de realitate. Fie te adaptezi, devenind realist și răspunzând ca atare, fie te zbați până te scufunzi sub greutatea propriilor capitulări. Acum știu că voi, cei prezenți în această sală, nu sunteți genul care renunță. La dracu'! Astfel de tipi nu și-ar putea permite bilete la prețurile astea. Zâmbi la murmurul conștiincios amuzat din jur. În viață fie ești tu presat, fie ești cel care exercită presiune. La fel și în afaceri...

Trei rânduri mai în spate de la micul podium, Araminta se uita în jur la colegii ei antreprenori. Arătau ca o adunare a unei armate de clone. Toți oameni de afaceri dornici, tineri, inteligenți, îmbrăcați elegant și foarte stilat. Se agățau de fiecare cuvânt pe care cel mai bogat om de pe planetă îl avea de spus despre cum să ajungi la o astfel de bogăție. Fiecare dintre ei disperat după un indiciu cât de mic cu privire la direcția în care va merge piața, o remarcă despre tendințele financiare, despre ce nouă lege ar trebui urmărită, un proiect de stat cu care a fi meritat să încerce să se asocieze.

Dacă își închipuiau că Sheldonite le va da așa ceva, urmau să aibă o mare dezamăgire. Informație elementară: Likan era un om nemilos. Se afla aici, în Colwyn City, pentru a ține încă una dintre conferințele lui despre „Cum-am-reușit" în scop publicitar și pentru prestigiu, nu pentru a ajuta la crearea de noi rivali. Păstrarea unui profil foarte vizibil îl ajuta în afaceri și, în plus, îi plăcea să fie

adulat. Întreaga seară exemplifica sloganul său favorit: „Toată lumea câștigă".

Bovey ar fi urât toate astea, știa sigur și zâmbea discret. Stând așa în mijlocul credincioșilor, astfel de gânduri erau aproape un sacrilegiu. Dar Bovey avea o mică fixație în legătură cu cei cu adevărat bogați și puternici.

Toți politicienii erau incompetenți și lipsiți de valoare. Toți miliardarii erau niște infractori corupți. Asta era una dintre ciudățeniile pentru care îi era drag. Ar putea fi destul de amuzant să-l asculți pe cel mai tânăr dintre copiile sale biologice, cel de paisprezece ani, furios pe secretarul de stat pentru afaceri sociale. Domnul Bovey nutrea ura adevărată a fiecărei persoane care reușise prin ea însăși pentru birocrație și pentru impozitele pe care aceasta i le solicita pentru a putea funcționarea sau, și mai rău, pentru a se extinde. În mintea ei, persoanele de paisprezece ani nu aveau genul ăsta de probleme pentru adulți. La vârsta aceea totul era angoasă și aspirații imposibile. Își amintea bine.

Araminta oftă cu drag. Mai tare decât intenționase. Îl văzut pe Likan aruncându-și privirea în direcția ei, deși discursul nu i se opri nicio clipă. Buzele îi erau presate într-un gest de autocontrol.

Discursul era exact la ce se aștepta. O mulțime de fraze motivaționale, câteva anecdote, plasarea unei grămezi de produse de servicii financiare, precum și un exces de zâmbete cu toți dinții în timpul pauzelor de aplauze și râsete. Araminta chiar bătu

din palme împreună cu ceilalți. Toate erau chestii standard, dar existau și unele sfaturi utile în toată vorbăria. Era interesată de primii lui ani, de modul în care să faci saltul de la o mică afacere ca a ei până la un nivel corporativ. Potrivit lui Likan, avansarea presupunea în întregime risc și cât de pregătit erai să ți-l asumi. Vorbea foarte mult despre încredere în sine, determinare și muncă grea. Araminta se întreba dacă îl întâlnise vreodată pe Laril. *Aceea* ar fi o conversație interesantă.

Likan terminase și primea ovațiile în picioare. Araminta se ridică împreună cu ceilalți și aplaudă fără convingere. Și-ar fi dorit ca el să fie mai precis, să dea poate câteva exemple de studii de caz. Președintele Asociației pentru Micile Afaceri din Colwyn îi mulțumi distinsului oaspete și anunță că în sala de banchet erau pregătite băuturi răcoritoare și aperitive.

Când Araminta ieși din sala de conferințe, colegii ei, proprietari de mici afaceri, formau deja grupuri mici și strânse pentru a discuta în timp ce dădeau pe gât băuturi gratuite și tartine. Din fragmentele de conversații pe care le auzea în drum spre bar, majoritatea conduceau companii virtuale. Se vorbea despre curbe de expansiune și penetrare pe piețele interpromoționale, opțiuni pentru acțiuni și momente potrivite pentru fuzionare. Bărbații se uitau la ea în timp ce trecea. Erau zâmbete primitoare, chiar și câte un fluierat către u-amprentă, oferind complimente și invitații. U-amprenta ei nu răspunse –

fluierăturile erau atât de adolescentine. *Dacă vrei să mă scoți la cină, ai curajul să mi-o ceri în față.* Alesese o rochie turcoaz care i se potrivea cu culoarea părului. Strict vorbind, decolteul era cam jos și tivul cam sus pentru o întâlnire de afaceri, dar avea acum încrederea de a respinge convențiile, cel puțin la un nivel mai mic. Independența și contactul îndelungat cu Cressida îi aduseseră asta.

– Apă de pere, îi spuse barmanului.

– Interesantă alegere.

Se întoarse pentru a-l găsi în picioare, în spatele ei, pe Likan. Pentru cineva atât de bogat, înfățișarea lui era consternantă. Pielea de pe față era ușor pufoasă, cu obrajii roșii de parcă era permanent cu sufletul la gură. Vârsta biologică era mai mare decât de obicei, stabilită în jurul a treizeci de ani, în loc de aproximativ douăzeci și cinci, așa cum prefera oricine altcineva. Hainele pe care le purta erau întotdeauna scumpe, dar niciodată asortate, de parcă se îmbrăca după reclame. Jacheta cu strălucire de piele de rechin era șic, dar nu împreună cu cămașa aceea violet și cu eșarfa verde-închis. Iar pantofii maro erau buni de purtat la grădinărit.

– Trebuie să lucrez până mai târziu în seara asta, spuse ea. Nu-mi pot permite să greșesc ceva din cauza alcoolului.

– Un bun autocontrol. Îmi place asta.

– Mulțumesc, zise ea pe un ton egal.

– Am impresia că nu ai fost impresionată în seara asta. Cei din apropiere se uitau discret în direcția lor.

Vocea lui Likan era la fel de bubuitoare cum fusese pe podium. Asta cel puțin dădea impresia unei personalități puternice.

Araminta sorbi din apa de pere, întrebându-se cum să joace acum.

– Am sperat să primesc mai multe detalii, îi spuse ea.

– Ce fel de detalii? Haide, ai plătit pentru bilet, ai dreptul.

– Bine. Companie mică, merge bine. Trebuie să mai urce un nivel. Reinvestești profiturile și procedezi la o extindere treptată, cu fiecare proiect puțin mai mare decât ultimul, sau iei un împrumut bancar și sari peste zece niveluri?

– Cât de mică e compania?

– O „femeie-orchestră", susținută de câțiva boți.

– Produsul companiei?

– Dezvoltare imobiliară.

– Bună alegere de lansare. Profitabilitate ridicată în raport cu scara afacerii. Există un plafon însă mai ales cu o singură persoană. După primele trei proprietăți, ar trebui să existe profit suficient pentru a angaja personal suplimentar. Cu asta te muți de la o proprietate și începi dezvoltări multiple. Perioada nu a fost niciodată mai bună, domeniul imobiliar este elementul cald aici, astăzi, datorită Visului Viu.

– Totul este relativ. Când crește cererea, un dezvoltator trebuie să cumpere la nivel mare.

– Atunci acest dezvoltator ar trebui să cumpere o stradă întreagă care se află în declin. E un multiplicator de profit, prețurile unitare individuale cresc pentru că a luat întreaga stradă scump și a făcut-o atractivă.

– Este un pas mare.

– Nivelul de risc pe care ești pregătit să ți-l asumi este proporțional cu potențialul tău de creștere. Dacă nu-l iei, declari că până aici poți merge, și nu mai departe. Ceea ce îți va defini întreaga viață. Nu cred că vrei asta.

– Întrebare. M-ai sfătui să realizez extinderea personalului prin a deveni multiplă?

– Nu.

– De ce nu?

– Să devii multiplu pare o soluție pentru un act solo. În cele din urmă este o alegere de stil de viață mai degrabă decât una de afaceri. Întreabă-te ce poți realiza mai bine devenind multiplu decât printr-un bun management agresiv. De vreme ce ai venit să mă asculți în seara asta, știu că gândești deja în perspectivă, gândești în stil mare. Dezvoltarea imobiliară este o piatră de temelie pentru un imperiu corporatist. Unul bun, eu încă mai am un portofoliu imobiliar vast, dar pentru a atinge poziția dominantă pe piața reală trebuie să-ți diversifici și să-ți împletești interesele. Asta e ceea ce a făcut Sheldon. A folosit monopolul său de transport interstelar ca sursă pentru a finanța întreprinderi comerciale, industriale și financiare de

pe o sută de lumi. La momentul Războiului Starflyer, era efectiv Împăratul Confederației.

– Vrei să fii împăratul nostru?

– Da.

Araminta era surprinsă de sinceritatea lui. Credea că joacă, oarecum, la cacealma.

– De ce?

– Pentru că este o poziție din care poți să faci ce vrei. Suprema libertate. Nu este lucrul pentru care ne străduim cu toții?

– Odată cu puterea vine și responsabilitatea.

– Asta e ceea ce-ți spun politicienii atunci când vor să-ți obțină votul. Există o diferență între puterea politică și puterea financiară, mai ales aici, în Lumile Externe. Aș vrea să-ți demonstrez asta.

– Cum anume?

– Vino și stai cu mine, acasă la mine, pentru un weekend. Vezi cu ochii tăi ce am realizat. Decizi dacă asta e ceea ce vrei pentru tine.

– Și nevestele tale? Era bine cunoscut cât de ferm își aplica ideologia idolului și în viața personală, inclusiv (sau poate mai ales) printr-un harem.

– Ce-i cu ele?

– Nu le va deranja vizita mea?

– Nu. Ni se vor alătura în pat.

Asta o să mă învețe minte. Nu poți fi mai direct decât atât în fața mea. Era mulțumită de modul în care își controla reacția, nicio expresie speriată, niciun limbaj al corpului care să o trădeze – înălțare de umeri

sau îndreptare a spatelui – îi spuneau, într-adevăr, că i-ar putea ține oricând piept de una singură.

– De acord, consimți ea, ca și când era un fel de cerere de reexaminare a situațiilor financiare.

– Știam că am dreptate în privința ta, spuse el.

– În ce fel?

– Te cunoști pe tine însăți, știi ce vrei. Asta e întotdeauna periculos.

– Pentru cine?

– Pentru toți ceilalți. Asta e ceea ce te face atât de dorită.

– Toată lumea câștigă atunci, zise ea ironic.

Alexis Denken alunecă oarecum confortabil în sasul mare de la baza tulpinii domului Raiel. În spatele său, stelele dispăreau în timp ce peretele se materializa din nou. Paula se ridică, își netezi emoționată sacoul de la costum și își îndreptă coloana vertebrală. *High Angel* o teleportă în camera privată a lui Qatux. Locuințele Raielilor erau în mod tradițional împărțite în trei secțiuni: una publică, una de reședință și una privată. Trebuia să fii într-adevăr un prieten foarte bun ca să fii invitat dincolo de cea publică. Încăperea circulară avea podeaua albastru pal, iar pentru a păstra tradiția plafonul era invizibil, undeva deasupra capului. În jurul ei zidurile argintii și gri erau încrețite ca și cum ar fi curs apă din ele, dar nu se auzea niciun sunet, nici nu exista umezeală în aer. Dincolo de suprafața unduită, imagini cu peisaje planetare și galaxii ciudate se perindau abia perceptibil.

Cu toate acestea, o imagine rămânea fermă și clară, o față umană, pe care Paula o știa prea bine.

Înclină din cap spre extraterestrul mare care ocupa centrul camerei.

– Paula, mă bucur că ești aici!

– A trecut mult timp, Qatux. Ce mai faci?

– Sunt bine. Dacă aș fi fost om, aș fi spus că sunt în formă.

– Mă bucur!

– Am avansat pe *High Angel* la eșalonul al cincilea.

– Cât eșaloane sunt?

– Cinci.

Paula râse, căci uitase de umorul lui Qatux.

– Deci tu ești căpitanul acum.

– Am onoarea asta.

– Felicitări!

– Și tu, Paula, ai continuat să prosperi?

– Am continuat să fiu foarte ocupată. Pentru mine asta e cam același lucru.

– Era de așteptat. Sunt puțini cei din specia ta care rămân în propriul corp atât de mult ca tine.

– Este, de asemenea, și motivul pentru care sunt aici. Am nevoie de informații.

– La fel ca în vremurile bune. Interesant.

Paula înclină capul într-o parte, contemplându-l pe uriașul extraterestru. Fraza aceasta era ușor în neregulă. Clusterele-ochi ale lui Qatux rămaseră fixate pe ea. Cu mult timp în urmă, n-ar fi fost atât de îndrăzneț încât să o tachineze. Dar, pe de altă

parte, cu mult timp în urmă, era un fel de epavă, până când apăruse misiunea Far Away. Desigur, și ea era foarte diferită atunci.

– Nava spațială *Alini* tocmai a vizitat domul Raiel. Poți să-mi spui dacă aceste persoane se aflau la bord?

U-amprenta ei regăsi fișierele-imagini pentru Aaron și Corrie-Lyn.

– Se aflau, șopti Qatux.

– Ce-au vrut?

– Cred că misiunea lor era confidențială.

Ea îi aruncă vechiului său prieten o privire perspicace, neplăcându-i concluziile pe care le trăgea.

– Tu ești cel care i-a primit, nu-i așa?

– Da.

– Membrele-tentacule inferioare tremurau ușor, echivalentul Raiel al înroșirii la față.

– Qatux, ai examinat amintirile lui Inigo?

– Am făcut-o.

– De ce? întrebă ea, sincer îngrijorată.

– Credeam că ai renunțat la asta cu secole în urmă. Tiger...

Nu putu termina fraza. Privirea îi era atrasă de fața suspendată în spatele peretelui. Zâmbetul larg, prostuț și fără griji al lui Tiger Pansy se îndrepta obsedant spre ea, capturat, evident, într-un moment când femeia era în extaz.

– Știu, șopti Raiel. Nu este o întoarcere la dependența mea, te asigur. Dar puțini Raieli ar putea refuza oportunitatea de a experimenta mintea lui Inigo. El

visează Golul, Paula. Golul! Această enigmă diabolică ne chinuie într-un grad pe care oamenii nu-l vor înțelege niciodată.

– Bine. Paula își trecu mâna prin păr, străduindu-se să ignore efectele secundare personale inconfortabile provocate de caz. Celula de memorie a lui Inigo a fost furată de la o clinică de pe Anagaska. De ce l-ai ajutat pe Aaron?

– Nu știam că amintirile au fost furate. A sosit într-o navă cu ultrapropulsor. Asta sugera că este un reprezentant al ANA:Guvernării. E adevărat, el nu a confirmat acest lucru. Îmi pare rău. Cred că *m-a avut*. Ce prostie, pe mine dintre toți Raielii. Înșelăciunea a fost destul de simplă.

– Nu trebuie să-ți faci probleme. Se întâmplă și celor mai buni dintre noi. Deci ce a vrut să știe?

– Mi-a cerut să ghicesc unde ar putea fi Inigo.

– Deștept bărbat. Dar e ciudat. Nu sunt mulți oameni care să știe de mica ta problemă. Unul dintre ei trebuie să se fi alăturat unei facțiuni. Și ce i-ai spus?

– Am estimat că Inigo ar putea fi pe Hanko.

– Hanko? Dar e doar o ruină radioactivă. Se opri, aprofundând ideea. Dar, lăsând Pământul deoparte, este lumea sa etnică natală. O alegere ciudată.

– Ești conștientă că s-a născut Înalt?

– Nu, n-am știut! Faptul nu a fost niciodată menționat în niciun fișier. Ești sigur?

Tentaculele cele mai mari ale lui Qatux fluturau agitate.

– Am patruzeci de ani din începutul vieții lui, Paula. Prin mine îi vorbești lui Inigo cel tânăr.

– Dacă ANA:Guvernarea și cu mine nu am știut, e clar că foarte puțini oameni o știu. Asta îi schimbă întregul profil. Nu e de mirare că nimeni nu l-a putut găsi. Ca Înalt are resurse personale mult mai mari.

– Te duci după Aaron și Corrie-Lyn?

– Nu sunt sigură. Nu mi-am imaginat că Aaron ar putea fi atât de aproape de găsirea lui Inigo. Dar, chiar dacă este pe Hanko, lui Aaron îi va lua ceva timp ca să-i dea de urmă. Trebuie să mă consult cu ANA:Guvernarea pentru asta. Îți mulțumesc pentru ajutor, Qatux.

– Cu plăcere, Paula. Întotdeauna.

Ea era pe punctul de a cere să fie teleportată înapoi la navă când ezită o clipă.

– Ce cred Raielii despre Pelerinaj?

– Că este incredibil de prostesc. Deschiderea barierei Dyson Alfa a fost un lucru, dar asta duce încăpățânarea voastră la un nivel cu totul nou. De ce ANA:Guvernarea permite așa ceva?

Paula oftă.

– Habar n-am. Oamenii vor întotdeauna să-și testeze limitele, e un lucru instinctiv.

– Este un lucru stupid.

– Noi nu suntem la fel de bătrâni ca voi. Noi nu avem o înțelepciune a speciei, ca să nu mai vorbim despre responsabilitate.

– Oamenii Înalți le au.

– Principiul responsabilității universale este rădăcina culturii lor, dar ca indivizi mai au un drum lung de parcurs. Cât despre ANA, ea este un fel de echivalent intelectual al supei primordiale. Cine știe cine va veni țopăind triumfător în final? Încep să mă îndoiesc de capacitatea ANA:Guvernării de a menține ordinea.

– Vorbești serios?

– Nu știu, recunoscu ea. Toate aceste evenimente m-au tulburat grav. Există prea mulți oameni care se joacă cu necunoscute catastrofale. O parte din mine, cea veche, care se închină ordinii, vrea să interzică proiectul Pelerinajului. Este evident o nebunie monstruoasă. Dar partea liberală din mine este de acord că aceste persoane au dreptul de a-și căuta fericirea, în special atunci când nimic nu le mai atrage în cadrul Confederației. Este grăitor pentru moștenirea noastră culturală faptul că nu putem oferi un cămin pentru toată lumea.

– Dar Paula, „dreptul" lor de a căuta soluția perfectă în Gol va pune în pericol restul galaxiei. Acest drept nu poate fi permis.

– Și totuși, nu avem dovezi concludente că Golul va răspunde în modul în care pretindeți voi.

Qatux rămase tăcut, de parcă era speriat.

– Te îndoiești de noi, Paula?

– Oamenii trebuie să cunoască lucrurile prin ei înșiși. Este în natura noastră, Qatux.

– Înțeleg. Îmi pare rău pentru voi.

– Suntem prea melancolici. Îți promit că mă voi strădui să rezolv încurcătura asta.

– Ca de obicei, onorabilă. Sper să reușești. Nu aș dori să vedem cele două specii ale noastre în conflict.

– Nu vom ajunge acolo.

High Angel o teleportă pe Paula înapoi la cabina lui *Alexis Denken*. Ca toate navele moderne, cabina îi putea satisface orice necesitate fizică, asemenea unei camere de hotel cu o vedere deosebit de proastă. Comandă un scaun simplu și își luă chitara din spațiul de depozitare. Muzica era ceva la care ajunsese târziu în viață, pe măsură ce compulsiile ei genetice erau treptat șterse, iar orizontul ei cultural găsea loc să se extindă. Arta era o întreagă zonă pe care nu o va putea aprecia niciodată cum trebuie, era mereu în căutarea prea multor explicații raționale referitoare la absolut orice. Literatura era mult mai satisfăcătoare, poveștile aveau un sens, o soluție. Nu că ar fi existat multe cărți puse în unisferă în ultimul timp, scriitorii contemporani având tendința de a produce schițe și scenarii pentru drame senzoriale. Dar clasicii erau destul de agreabili. Singurele genuri de care tindea să se ferească erau cel polițist și thrillerele. Poezia o ignora ca pe o irelevanță absurdă. Muzica însă avea ceva pentru fiecare stare de spirit, pentru fiecare loc. Obținea o mare plăcere de la ea, ascultând totul, de la aranjamente orchestrale la cântăreți-compozitori, de la jazz la tonalități din gaia-natură, de la corale la dansul sferelor astrale. Se întâmpla adesea ca *Alexis*

Denken să săgeteze printre sisteme stelare reverberând la sunetele muzicii lui Rahmaninov sau Pink Floyd, sau Deeley KTC.

Paula se lăsă pe spate și începu a ciupi câteva coarde la întâmplare, apoi ajunse treptat la melodia lui Johnny Cash „Hoinarul". Nu încercă să cânte. Există unele limite în viață pe care trebuie să le accepți. În schimb, când unitatea centrală îi proiectă „Bărbați în negru" în cabină, începu să fredoneze melodia în timp ce privea.

Cântecul o ajuta să gândească.

Știa că ar trebui să se îndrepte direct spre Orakum sau chiar Hanko, dar se simțea mult mai tulburată de ultimul comentariu al lui Qatux decât ar fi trebuit să fie. Se părea că toată această situație cu Pelerinajul era făcută pentru a-i perturba judecata și obiectivitatea.

Asta sau încep să mă simt singură și nesigură la bătrânețe.

Paula termină de zdrăngănit. „Bărbați în negru" o făcea să pară nefericită, așa că își flutură mâna disprețuitor. Unitatea de comandă anulă proiecția.

U-amprenta îi deschise un link către Kazimir, cineva care chiar avea empatie pentru poziția ei.

– Ce pot să fac pentru tine? întrebă el.

– Sunt pe *High Angel*. Aaron i-a dat lui Qatux celula de memorie a lui Inigo. Cineva știa despre predilecția prietenului nostru.

– Qatux a examinat-o?

– Oh, da. Qatux îi spuse lui Aaron că Inigo se ascunde, probabil, pe Hanko.

– Interesant. Probabil că *Artful Dodger* alias *Alini* se îndreaptă într-acolo.

– Da.

– O altă navă cu ultrapropulsor a ajuns în sistem chiar înainte ca *Artful Dodger* să plece. Comandantul Marinei de pe *High Angel* mi-a spus că a stat în așteptare pe centura de comete și apoi a plecat rapid în urmărire.

– Fiecare facțiune are nave cu ultrapropulsor? întrebă ea indignată. Justine l-a prins pe Curier folosind un m-reductor Hawking pe Arevalo.

– Mi-a spus. Consider semnificativ faptul că facțiunile utilizează în mod deschis o astfel de tehnologie. Tot evenimentul acesta legat de Pelerinaj ar putea declanșa o scindare culturală ireversibilă în cadrul rasei umane.

– Partea cui o vei lua?

– Marina a fost creată de ANA pentru a-i proteja pe oameni de extratereștrii mai puternici și ostili. Asta este ceea ce va continua să facă până când voi fi înlăturat din poziția mea. Dacă ANA alege să părăsească universul fizic, voi rămâne și voi face în așa fel încât să mă asigur că, indiferent ce secțiune din noi rămâne, va primi în continuare această protecție. Ce crezi, asta înseamnă că iau partea cuiva?

– Nu. Dar e, cu siguranță, un plan.

– Te duci după Aaron?

– Nu imediat. Poți oferi ceva protecție pentru Hanko și Inigo, dacă el e acolo?

– Voi urmări evoluția lucrurilor și te voi sfătui, dar știi că Marina nu poate interveni direct în afacerile interne ale cetățenilor Confederației. În ciuda amplorii problemei, așa stau lucrurile.

Paula fu derutată de răspuns. Se aștepta de la Kazimir să-i fie mult mai de folos.

– Cu o mie de ani în urmă, și eu urmam cu strictețe regulile. Nimic bun nu vine din asta. Trebuie să fii un pic mai flexibil, Kazimir.

– Pentru asta existați tu și alți reprezentanți, așa că nu trebuie să fiu. Voi vă ocupați de zonele gri, în timp ce eu mă ocup de alb și negru.

– Nu există așa ceva.

– Cu toate acestea, eu operez cu un set de reguli pe care nu le voi încălca.

– Am înțeles. Dar măcar fă tot ce poți, te rog!

– Desigur.

Artful Dodger ieșise din hiperspațiu la o mie de kilometri deasupra Ecuatorului lui Hanko. Senzorii examinaseră mediul înconjurător, afișând câteva simboluri de avertizare galbene, chiar și vreo două din cele roșii. Steaua locală avea un număr anormal de mare de pete solare care-i traversau suprafața, producând un vânt solar periculos de dens. Mai jos de corpul violet-metalizat al navei, o pătură de nori ce învelea întreaga planetă reflecta înapoi în spațiu lumina albă stridentă a stelei, strălucirea uniformă a acesteia fiind întreruptă doar de vastele serpentine aurorale care biciuiau stratosfera. Deasupra atmosferei,

arcade monstruoase de fluorescență violetă își luau zborul mult dincolo de orbita geostaționară, benzi groase de radiații Van Allen care înecau planeta cu un uragan de particule de înaltă energie. Coca lui *Artful Dodger* împrăștia o ploaie de scântei electrice în timp ce nava aluneca într-o orbită cu înclinare înaltă.

– Bun venit în iad! murmură Aaron monitorizând imaginile din afară.

Nava începu să sondeze printre nori cu un jet hysradar de înaltă rezoluție, radar standard, magnoscan, cu receptori pentru semnături cuantice și senzori electromagnetici care-i dezvăluiau terenul înghețat de dedesubt. Câteva semnale emise de balizele de comunicații apăreau pe harta care se contura treptat. Era singurul indiciu de activitate pe această lume apusă. Emiteau pe canalele oficiale ale echipei de restaurare, cerând tuturor navelor care soseau să intre în contact.

Corrie-Lyn viziona imaginile din portal cu o față tristă în timp ce nava continua să înconjoare planeta, realizând un studiu detaliat al suprafeței. La o mie două sute de ani după atacul speciei Prime, ghețarii încă se desprindeau din regiunile polare.

– Nu pot să cred că Inigo a fost vreodată atras de acest loc, spuse ea.

– L-ai auzit pe Qatux, lui îi plăcea *ideea* unei planete ancestrale.

– Chiar dacă a venit pe Hanko, a aruncat o privire și a plecat. Nu e nimic aici.

– Există echipe de restaurare acolo jos, chiar și astăzi, spuse Aaron fluturând mâna spre luminile mici și stacojii presărate pe întreaga hartă.

Balizele acționau ca simple relee de-a lungul continentelor, singura rețea de comunicații de pe planetă.

– Asta trebuie să fie cea mai mare cauză pierdută din galaxie, zise ea.

– Probabil că ai dreptate. Șaptesprezece dintre lumile Second47 au închis în mod oficial proiectele de restaurare, iar restul sunt în curs de lichidare. Bugetele sunt reduse în fiecare an. Nimeni nu mai face tam-tam cu privire la asta, nu ca în primele două secole de după război.

După zece orbite, unitatea centrală cartografiase toată porțiunea de teren expusă ce se putea vedea de sub norii eterni. Senzorii localizaseră douăzeci și trei de centre de activitate electromagnetică densă. Cea mai mare era un dom de câmp de forță în centrul lui Kajaani, vechea capitală. Toate celelalte erau doar grupuri de mașinării și clădiri împrăștiate peste tundra moartă a trei continente. Niciun senzor termic nu putea străpunge norul, așa că nu avea cum să-și dea seama dacă vreunul dintre avanposturi era ocupat. Nu părea să existe vreo capsulă în zbor. Activitatea electrică din aer era puternică, interferând cu câmpurile câtorva senzori.

– Nu se poate spune dacă e acolo jos, spuse Aaron. Nu de aici. Nu pot vedea nici măcar ce nave sunt parcate sub câmpul de forță.

– La ce te așteptai?

– La nimic mai mult decât asta. Cercetez doar teritoriul. Înainte de a merge acolo, vreau să mă asigur că nu vom avea surprize.

Corrie-Lyn își frecă brațele, de parcă aerul rece de pe planetă s-ar fi infiltrat în cabină.

– Deci care e povestea noastră de acoperire de data asta?

– Nu avem nevoie de niciuna. Nu cred că echipele au prea multe arme.

– Și vrei să le împuști una câte una, până când ni-l predau?

Aaron îi aruncă o privire iritată.

– Le vom spune că ești în căutarea unui fost iubit. El și-a schimbat numele și profilul ca să te uite, dar tu l-ai urmărit până aici. O poveste romantică.

– Iar pe mine mă va face să arăt ca o ratată desăvârșită.

– Oh, vai, o zeflemisi el și îi ceru unității de comandă să contacteze releul de comunicații din Kajaani.

Fu nevoie de câteva minute pentru a obține răspuns de la baza ecranată. În cele din urmă, un foarte surprins director de proiect de restaurare numit Ansan Purillar intră online pentru a le da autorizarea de aterizare.

Artful Dodger se cufundă abil prin stratul superior de trei kilometri de nori. Un vânt de două sute de kilometri pe oră lovea corpul navei cu pâlcuri aproape solide de ceață gri în timp ce fulgerul zgâria cu furie câmpul de forță. În cele din urmă trecură

de baza stratului de nori, intrând într-un alt strat de aer superlimpede, iar temperatura exterioară scăzu brusc. O panoramă sumbră se deschidea sub ei. Un pământ blocat de gheţuri negre aşternut cu dune lungi de zăpadă. Lipsit de vegetaţie, fiecare element geografic avea aceeaşi nuanţă total monocromă. Fâşii lungi de nori murdari se fugăreau de-a lungul contururilor moarte.

– Trebuie să fi fost terifiant, spuse Corrie-Lyn cu tristeţe.

– Specia Prime a lovit steaua cu două bombe incendiare, zise Aaron. Singurul mod prin care Marina le putea neutraliza era să lanseze distrugătoare cuantice pe coroană. Radiaţiile produse de ambele au fost suficiente pentru a sacrifica fiecare celulă vie pentru un milion de ani. Atmosfera lui Hanko a absorbit energia până când a ajuns la un punct de saturaţie care a declanşat o superfurtună care, la rândul său, a vomitat un nor suficient de mare pentru a acoperi planeta şi a face să debuteze o epocă de gheaţă. Şi steaua încă nu s-a stabilizat. Chiar dacă ar fi făcut-o, tot nu ar fi avut importanţă, pentru că radiaţiile au distrus complet biosfera. Potrivit fişierelor, ar mai exista ceva viaţă marină în cele mai profunde părţi ale oceanelor, dar asta e tot. Terenul este la fel de steril ca o cameră chirurgicală. Uită-te la nivelurile astea de radiaţii – şi suntem încă la o înălţime de cinci kilometri.

– Încă nu am realizat la ce scară a fost purtat acest război.

– Aveau de gând să ne distrugă specia. Cuvintele erau aproape dureros de rostit. Au fost timpuri de groază.

Aaron se cutremură. *Cum de știu cum a fost Războiul?* Un instinct mai adânc îl asigură că nu era chiar atât de bătrân.

Artful Dodger își continuă coborârea printre norii mai mici dezlănțuiți, aprinși de strălucirea solară, scuturând fulgere ca niște bice de energie electrică. La această altitudine, viteza vântului scăzuse la o sută cincizeci de kilometri pe oră, dar densitatea aerului făcea unitățile ingrav ale navei să se lupte să-i mențină stabilitatea în ciuda presiunii.

Corrie-Lyn încercă să nu se arate alarmată când nava începu să se scuture. Cristale de gheață îi loveau cu viteză, spărgându-se de câmpul de forță, în timp ce un nor dezlănțuit se rotea cu viteză, ca o panglică, în jurul lor. Zgomotul făcut de gheața care se dezintegra putea fi auzit din interiorul cabinei.

– OK, deci acesta este motivul pentru care nu vezi capsule zburând pe-aici, mormăi Aaron.

Exovederea îi arăta cupola câmpului de forță de mai jos modificându-și indicele de permeabilitate pentru a le permite să treacă de el. Viteza vântului era acum mai mică de o sută de kilometri pe oră.

În afara domului, existau foarte puține dovezi că existase un oraș acolo. La timpul său, Kajaani găzduise trei milioane de oameni. Câmpul său de forță alungase furtunile în zilele de după atacul extratereștrilor Prime, protejând stația găurii de vierme,

astfel încât populația planetei putuse fi evacuată pe Anagaska. Procesul durase peste o lună. Vehiculele guvernamentale transportaseră refugiați din districtele limitrofe de pe fiecare continent în timp ce furtunile se înrăutățeau, iar vegetația se usca și murea. La șapte săptămâni și trei zile după ce Primul Vorbitor al planetei deschisese calea, CST a închis gaura de vierme Hanko. Dacă rămăsese cineva pe planetă, era în afara oricărei posibilități de contact. Fuseseră făcute toate eforturile, fiind cercetat fiecare habitat cunoscut, fiecare fermă izolată.

După ce oamenii plecaseră, câmpurile de forță care protejau orașele căzuseră unul câte unul, permițând vânturilor să lovească puternic clădirile, și apelor să inunde pământul din jurul lor. Nici măcar materialele moderne superputernice nu puteau rezista pentru totdeauna acestor presiuni repetate. Structurile începuseră să se deformeze și să se prăbușească. În cele din urmă, cu clima spiralând în jos, către epoca de gheață, ploile se răciseră, transformându-se în zăpadă, apoi în gheață. Grohotișuri moi se îngrămădeau în jurul ruinelor înghețate, distrugând dovezile că aceasta fusese odată o lume locuită.

Artful Dodger trecu prin câmpul de forță, intrând în bula calmă de aer cald în care se afla baza principală a echipei de restaurare. Aceasta era situată într-unul dintre vechile parcuri din Kajaani. La adăpostul protecției asigurate de câmpul de forță, terenul fusese decontaminat și replantat. Iarba creștea din nou, la fel ca și un șir scurt de copaci.

Clustere de sfere polyphoto aeropurtate trimiteau o imitație de lumină a soarelui pe verdeața luxuriantă. Conducte de irigații aduceau apă curată. Existau chiar și păsări locale și insecte care bâzâiau peste tot, ignorând cerul întunecat cu vânturile lui înghețate de afară.

Aterizară pe un petic mic de beton de la marginea parcului, pe care se mai afla o singură navă stelară, un combi-cargou comercial vechi de treizeci de ani, cu un generator de gaură de vierme continuu, care putea transporta și marfă, și pasageri. Diferența dintre cele două nave era evidentă. Corpul neted crom-violet al lui *Artful Dodger* părea aproape organic față de calul de povară al echipei de restaurare cu fuzelajul său de titan cârpit cu carbon și cu vopseaua decolorată. Aaron și Corrie-Lyn plutiră ușor în jos prin sas, atingând solul între cele cinci picioare de aterizare bulboase. Zece persoane apărură să-i salute, o adevărată mulțime, după standardele bazei, toți curioși să-i vadă pe vizitatorii neprogramați. Ansan Purillar conducea delegația, un om ușor rotund, cu părul blond tuns scurt, îmbrăcat cu o tunică simplă, albastru-închis cu un logo al proiectului de restaurare pe braț.

– Vă salutăm pe amândoi! spuse el. Aș vrea să știu însă de ce ați venit aici. Suntem încântați să vă vedem, desigur, să nu mă înțelegeți greșit. Dar nu avem niciodată vizitatori. Niciodată.

Atitudinea lui era plăcută, dar fermă.

Biononicele lui Aaron efectuară rapid o scanare de câmp de nivel scăzut. Directorul Purillar era un Avansat obișnuit, așa cum erau și colegii săi de muncă, niciunul nu era Înalt.

– E destul de ciudat, răspunse el cu un zâmbet strâmb. Aa, Corrie...

– Caut pe cineva, spuse ea cu o voce joasă, impregnată de tristețe.

Aaron era destul de impresionat. Își susținea cuvintele cu o undă slabă de durere în micul gaia-câmp al bazei. Brusc, echipa fu toată numai atenție și simpatie.

– Un bărbat. Yigo. Ne iubeam. Apoi a mers prost. Vina mea. Am fost atât de proastă. Nu ar fi trebuit să... Nu vreau să spun...

Aaron îi înconjură umerii cu brațul, înțelegător, în timp ce ea suspina convingător, ținând cu capul plecat.

– Haide, haide, o asigură. Nu vor detalii.

Corrie-Lyn dădu din cap și continuă cu vitejie.

– A plecat. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama ce greșeală am făcut. Dar l-am rănit foarte rău. Îl caut de trei ani. Și-a schimbat numele și profilul, dar sora lui a lăsat să-i scape că ar fi venit aici.

– Cine e? întrebă directorul Purillar.

– Nu știu. Tot ce știu este ceea ce spuse sora lui, că s-ar fi alăturat proiectului de restaurare. A trebuit să vin. Dacă există *măcar o șansă*...

– Hm, da, sigur. Purillar se uită în jur la colegii săi ocupați să se verifice reciproc pentru a vedea

dacă vreunul dintre ei era pe cale să se dovedească a fi *Acela*. Își flutură un braț spre ei. Cineva de aici vi se pare cunoscut?

Corrie-Lyn clătină din cap melancolic.

– Nu. Probabil nu-l voi recunoaște. Se întoarse spre comitetul de primire. Yigo, te rog, dacă ești tu, te rog spune-mi. Vreau doar să-ți vorbesc, asta-i tot. Te rog!

Nimeni nu-i întâlni privirea.

– Nu trebuie să o faci în fața prietenilor tăi, spuse ea. Vino la mine mai târziu. Chiar *mi-e dor* de tine.

Ultimele cuvinte fură însoțite de o explozie de disperare sinceră în gaia-câmp.

– Bine, atunci, spuse echipei Purillar, care părea foarte stânjenit acum. Mă voi ocupa de asta. Ne putem întâlni din nou la cină.

Oamenii se risipiră, îndreptându-se spre întinderea principală de iarbă, străduindu-se să nu zâmbească. De îndată ce ajunseră la câțiva pași distanță, cuplurile începură conversații adânci, intense, cu capetele apropiate.

Aaron îi urmări plecând, păstrând o față impasibilă. Baza va vorbi despre asta douăzeci de ani de-acum înainte.

Ansan Purillar rămăsese în picioare în fața celor doi musafiri nepoftiți, scărpinându-și perplex cu o mână tuleiele de pe cap. Gaia-particulele sale lăsau să se scurgă o cantitate egală de neliniște.

– Sunteți bineveniți să utilizați facilitățile de cazare. Există o mulțime de camere libere, de pe

vremea când proiectul se desfășura pe o scară mai largă. Dar, sincer vorbind, nava voastră ar fi mult mai confortabilă. Se uită la *Artful Dodger* cu invidie. Spațiul nostru de locuit nu a mai fost actualizat de un secol.

– Este foarte drăguț din partea dumitale și, desigur, vom folosi nava, spuse Aaron. Nu avem nicio intenție de a ne impune.

– Dimpotrivă, spuse Purillar sfios. Prezența voastră va fi excelentă pentru moral. Singurul divertisment pe care îl avem aici sunt dramele senzoriale, dar și acestea au tendința să pălească după un timp. Pe când o căutare ca asta... Unul dintre noi ăștia, suflete bătrâne și plictisitoare, cu un trecut romantic. Wow!

– De cât timp sunteți aici? întrebă Aaron.

– Eu însumi? Puși cap la cap, am făcut douăzeci și cinci de ani, în ultima sută și treizeci.

Aaron fluieră.

– Ăsta da devotament. Te superi dacă-mi spui de ce?

Purillar le făcu un semn și porni peste iarbă.

– Am aproape trei sute de ani, așa că, de fapt, este o mică parte din viața mea. Nu mă deranjează să donez ceva timp, pentru că îmi pot prelungi viața, dacă vreau să-l recuperez.

– Asta sună aproape ca filosofia Înaltă.

– Presupun că da. Voi migra spre interior, probabil, odată ce proiectul de restaurare se va termina. Cultura Înaltă mă atrage.

– Dar de ce această primă donație?

– Destul de simplu, am cunoscut o persoană restaurată. A murit imediat după atacul Prime, prinsă în afara unui câmp de forță atunci când a lovit furtuna. Șapte sute de ani mai târziu, una dintre echipele noastre i-a găsit cadavrul și i-a extras celula de memorie. A fost reviețuită într-o clonă și a trăit fericită pe Anagaska. Mulțumirea ei a fost cea care m-a impresionat. A avut o viață atât de activă și împlinită, o familie mare, implicare în comunitatea locală. M-a izbit cât de mult mai săracă ar fi fost lumea, lumea mea, fără ea. Așa că am semnat pentru un tur. Apoi, când ești aici, ajungi să-i vezi nemijlocit pe oamenii pe care îi găsești, îi urmărești de la excavare la extragerea ADN-ului și evaluare, de la reabilitarea celulei de memorie până la reviață. Înțelegeți? Mă întâlnesc cu persoanele vii după ce le-am dezgropat cadavrul. Oameni nevinovați care au fost afectați, oameni care nu meritau să moară, victime ale unui război hidos. Poate că o fac pentru mine însumi, dar aveți idee cât de *bine* mă face să mă simt acest lucru?

– Nici nu-mi pot imagina. Văd însă că vă voi trimite o contribuție financiară când mă voi întoarce pe Anagaska.

Traversară câmpul mare de iarbă până la clădirile joase de pe partea cealaltă. Locuințele pentru membrii echipei erau mici vile individuale dispuse în cinci cercuri îngrijite, fiecare cu un mănunchi central de clădiri comunitare. Pe măsură ce se apropiau, Aaron văzu o piscină în aer liber și mai multe zone pentru

barbeque, chiar și un teren de sport. Doar două dintre cercuri erau în folosință acum. Era imposibil de văzut din ce erau construite vilele. Toate erau acoperite de liane groase cu frunze lungi maro, de ale căror vârfuri atârnau flori de aur. Era un contrast vegetal plăcut față de pustietatea înghețată, dezolantă din afara câmpului de forță. Unul deliberat, bănuia el. Vița-de-vie era destul de deasă, dar tunsă astfel încât să nu acopere ferestrele.

În spatele vilelor erau două blocuri moderne funcționale. Unul conținea laboratoarele proiectului, explică Purillar, în timp ce celălalt le adăpostea atelierele de întreținere și echipamentul.

– Suntem aproape în totalitate cibernetizați, le spuse. Dar chiar și noi avem nevoie de câțiva tehnicieni care să repare boții din când în când.

– Ar putea lucra ca tehnician? o întrebă Aaron pe Corrie-Lyn.

– Cine știe? răspunse ea cu nonșalanță. Știu doar că e aici. Probabil. Merită încercat, la urma urmei.

Aaron nu se uită la ea. *Afurisita ei de gură!* Reușise să intre în programul unității culinare a navei și să reintroducă limitele originale, astfel încât băuturile comandate aveau numai jumătate din conținutul de alcool cerut de ea. Asta nu produsese însă schimbări miraculoase în atitudinea ei.

– Putem să ne întâlnim cu toți? întrebă Aaron.

– Sigur. Bănuiesc că da. Acesta este un avanpost civil la urma urmei. Eu nu sunt chiar un comisar de

poliție, știi. Nu pot obliga pe nimeni să fie prezent, dacă nu vrea.

Ridică din umeri cerându-i scuze din priviri lui Corrie-Lyn.

– Oricine refuză este destul de probabil să fie el, nu crezi? spuse Aaron.

– Așa este, replică directorul. Îți dai seama că toată lumea de pe planetă va ști acum că sunteți aici, și mai ales de ce. Asta este o operațiune de mică anvergură.

– Câți oameni sunt, mai exact?

– Patru sute douăzeci și șapte, din care o sută optzeci sunt aici în bază. Cu cinci sute de ani în urmă, au fost șase mii de persoane implicate.

– Câți oameni ați restaurat?

– Două milioane o sută de mii în total, spuse cu mândrie Purillar.

Aaron fluieră admirativ.

N-am știut asta.

– Majoritatea în perioada de început, desigur. Dar tehnicile noastre s-au îmbunătățit semnificativ de atunci. Din fericire, pentru că, chiar și cu frigul care favorizează conservarea, entropia este inamicul nostru real. Veniți, o să vă arăt, zise el și intră în blocul de laboratoare.

Camera de evaluare fu prima secțiune pe care o vizitară. Era mare, curată, cu zece mese lungi medicale, înconjurate de brațe din plastic înclinate, cu instrumente și senzori. Una dintre mese avea pe ea un cadavru descoperit recent. Aaron strâmbă din nas

la vederea lui. Era greu să spui că lucrul acela fusese un om. O grămadă neagră înfășurată într-o pânză intrată la apă și unsă cu funingine. Membrele erau dificil de identificat, semănând cu niște creste lungi. Firele de păr de la un capăt arătau cel puțin unde fusese capul. După un minut, își dădu seama că era ghemuit în poziție fetală.

Doi membri ai echipei de recuperare erau în picioare lângă masă îmbrăcați în salopete albe ermetice. Priveau în jos prin vizorul căștilor-bule de protecție, în timp ce dirijau alunecarea senzorilor în formă de baghetă de-a lungul cutelor de pe suprafața corpului. Mișcările lor dislocau fărâme de zăpadă care erau apoi atent aspirate de pe masă.

– Menținem o temperatură egală cu cea din exterior, spuse Purillar. Orice schimbare bruscă de mediu ar putea fi catastrofală. Asta înseamnă că trebuie să păstrăm sterilă și camera de evaluare.

– De ce? întrebă Corrie-Lyn.

– Radiațiile au ucis viața microbiană pe Hanko. Este un alt factor care favorizează conservarea. Dacă vreun virus ar ajunge acolo, s-ar bucura de un adevărat festin, iar nouă ne-ar rămâne doar un fel de noroi.

– Trebuie să fie foarte delicați, spuse Aaron.

– Da. Acesta este unul aproape intact. În mod normal, avem de-a face cu segmente rupte.

– Nu folosiți un câmp de stabilizare?

– Nu, dacă putem evita. Câmpul are, de fapt, un efect negativ asupra celulei de memorie. Nu uitați, pe-atunci Confederația folosea încă matrice de

cristal. În unele cazuri, am făcut praf primele zece la sută din informații.

– Înseamnă că trebuie să fie greu să prelevați celula de memorie.

– Nici nu încercăm s-o facem. După ce extragem mostre suficiente de ADN pentru o secvență completă a genomului, infiltrăm filamente în cristal. Chiar și așa poate fi periculos. Să alimentezi cu energie o celulă de memorie după atât de mult timp poate fi fatal. Trebuie să fie citită la rece, ceea ce se face cu câte un singur strat molecular o dată. Fiecare durează aproximativ nouă luni.

– Aș fi crezut că celulele de memorie de cristal durează mai mult decât atât.

– Le-au construit destul de robuste, chiar și atunci. Dar gândește-te la tot ce au avut de îndurat timp de o mie două sute de ani. Asta nu ajută deloc.

– El cine este? întrebă Corrie-Lyn.

– Ea, de fapt. Credem că este Aeva Sondlin. Vom ști sigur când genomul ei va fi citit, dar zona era bună.

– Zona?

– A fost recuperată la patru kilometri de mașina ei. A fost greu de găsit. Fusese luată de o viitură. Știm din înregistrări că a trăit în casa de deasupra nivelului de inundații al văii. Credem că încerca să ajungă în cel mai apropiat oraș, în momentul în care furtuna a încetat. Exista un punct de evacuare oficial stabilit acolo, iar ea a informat autoritățile că sosește. Nu a mai ajuns. Trebuie să fi fost prinsă de vânt sau de apă. Poate că va fi în măsură să ne spună.

– Știai că lipsește?

– Da. Înregistrările de atunci nu sunt perfecte, sigur, având în vedere circumstanțele. Dar avem un recensământ și, desigur, toți cei care au sosit pe Anagaska aveau documente complete. E treaba noastră să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu cei dispăruți. Trebuie să ne ocupăm de fiecare individ în parte. În cazul Aevei, am căutat locuri posibile timp de șaptezeci de ani.

– Chiar așa, întrebă Aaron.

– Da.

– Îmi pare rău, dar șaptezeci de ani?

– Începem cu traseul pe care trebuie să-l fi urmat, alegem punctele evidente de pericol și le împânzim cu boți senzori. Aceștia se răspândesc în cerc, încercând să găsească urme. Ca toate echipamentele noastre, boții s-au îmbunătățit considerabil în cursul secolelor în care am fost aici. Majoritatea sunt tunelari, sapă prin zăpadă și prin straturi de sol de suprafață. Atât de mult sol vegetal a fost deplasat în timpul furtunilor, încât întreaga topologie a continentelor s-a schimbat, iar acum totul este blocat de permafrost. Nouăzeci și nouă la sută din oamenii pe care îi recuperăm acum sunt îngropați. Asta înseamnă că boții funcționează în condiții extrem de nocive chiar și pentru această lume. În total, proiectul de restaurare a desfășurat patru sute cincizeci de milioane de boți de când începu. Există încă unsprezece milioane activi și în căutare. Nu se mișcă rapid, dar sunt minuțioși.

– Cât de mulți sunt cei pe care îi mai căutați?

– Peste trei sute de mii. Nu am prea multe speranțe. Cei mai mulți dintre ei vor fi fost luați de apele mării. Arătă spre grămada informă de pe masă. Mașina dragei de Aeva se afla la patruzeci și șapte de kilometri de drumul folosit de ea, și asta a fost ușor de găsit. Dar ea se afla adânc în sedimente. Perseverența este răsplătită. Încă mai găsim vreo douăzeci în fiecare an, chiar și acum.

Au trecut apoi în secțiunea de ordonare a secvențelor ADN. Pentru Aaron era doar un birou obișnuit cu cinci unități de comandă mari. Chiar și în condiții normale, ADN-ul uman se descompune rapid. După o mie două sute de ani, pe Hanko rămăseseră doar fragmente extrem de mici. Dar existau o mulțime de celule în fiecare organism, fiecare cu propriile fragmente. Punerea fragmentelor laolaltă fusese posibilă folosind tehnicile adecvate precum și o mare cantitate de putere de calcul. Odată ce secvențele principale erau stabilite, proiectul putea folosi înregistrările de familie pentru a umple golurile. În majoritatea cazurilor, erau disponibile înregistrări complete de ADN de la clinici. De îndată ce organismul era corect identificat, o clonă era cultivată pentru re-viață.

– Dar nu aici, spuse Purillar. Clinicile de pe Anagaska se ocupă de partea aceea. La urma urmei, cine ar vrea să se trezească aici? Oamenii au destule probleme de adaptare la prezent – adică viitorul lor – așa

cum este. Cei mai mulți au nevoie de consiliere de specialitate.

– Este viața atât de diferită acum?

– În esență, nu, și mulți au murit cu speranța că vor fi salvați sub formă de re-viață. Cantitatea de timp implicat este cea care îi șochează. Nimeni din familia lor imediată și dintre prieteni nu mai există. Sunt foarte singuri atunci când se trezesc.

După refacerea ADN-ului venea punctul de reabilitare a memoriei, care încerca să reasambleze informațiile citite din celula de memorie. Un proces mult mai complex decât ordonarea secvențelor ADN-ului.

Arhiva istorică – pentru persoanele recuperate care nu putuseră fi identificate. Toate înregistrările civile de pe Hanko și memoriile familiilor cu rude pierdute, jurnalele și amintirile echipelor de evacuare. Liste de persoane care ar fi putut fi în vizită pe Hanko atunci când începuse atacul. Lista intersolară a persoanelor dispărute în acea perioadă.

Laboratoarele specializate în analiza de structuri moleculare identificau fragmentele, minuscule pe care boții le descoperiseră în timp ce scormoneau prin pământul înghețat al lui Hanko. Încercând să asocieze așchii de vopsea cu modele individuale de mașini. Legând resturi de pânză de anumite haine, pe acelea de producător, de magazinul de vânzare cu amănuntul, de listele de clienți, de extrasele de cont. Bijuterii. Chiar și animalele de companie. O listă

lungă de artefacte neidentificate, fiecare dintre ele putând duce eventual la un alt cadavru pierdut.

Camera cazurilor avea fișiere pentru toți cei despre care se știa că sunt încă dispăruți.

Centrul de operațiuni monitoriza sensoboții și echipele din avanposturi care excavau în condiții teribile.

După două ore, îi întâlniseră pe toți cei din clădire. Niciunul nu reacționase la Corrie-Lyn și nimeni nu încercase să o evite. Aaron îi scanase discret pe toți. Nimeni nu era îmbunătățit cu biononice.

– Mai există câteva persoane pe-aici, spuse Purillar. Îi veți întâlni, probabil, pe toți diseară la cantină. De obicei mâncăm împreună.

– Și dacă nu este acolo? întrebă Aaron.

– Atunci îmi pare rău, dar nu prea mai am ce să fac, spuse directorul.

Se uită stânjenit la Corrie-Lyn.

– Putem vizita avanposturile? întrebă ea.

– Dacă este aici, a aflat deja despre tine. Ar fi putut folosi rețeaua de relee pentru a ne apela. Cred că nu vrea să se întoarcă cu tine.

– S-ar putea ca, văzând-mă în carne și oase, să fie singurul lucru la care să nu poată rezista, spuse Corrie-Lyn. Te rog!

Revărsarea ei de durere în gaia-câmp fu tulburătoare.

Directorul părea profund nefericit.

– Dacă vreți să vă aventurați afară, nu pot face nimic pentru a vă opri. Tehnic vorbind, aceasta este

încă o lume liberă din cadrul Confederației. Puteți merge unde vreți. V-aș sfătui totuși să nu o faceți.

– De ce? întrebă Aaron.

– Ai o navă bună, dar chiar și ea ar fi supusă unor presiuni mult prea mari pentru a o manevra aproape de sol. Noi nu putem folosi capsule aici, vânturile sunt prea puternice, iar conținutul de energie al atmosferei este mult prea mare. Cele două încercări de a folosi nava noastră pentru o salvare de urgență aproape s-au soldat cu un dezastru. Le-am anulat pe amândouă și am sfârșit prin a fi nevoiți să-i re-viețuim pe membrii echipei.

– Nava mea are un câmp de forță excelent.

– Sunt sigur că are. Dar extinderea câmpului de forță nu ajută, nu faci decât să oferi vântului o suprafață mai mare pe care să o împingă. Aici asta te face, de fapt, mai vulnerabil la furtună. Singura stabilitate pe care o aveți în aer este ceea pe care o pot furniza motoarele.

Lui Aaron nu-i plăcea. *Artful Dodger* era cea mai bună protecție posibilă. *În condiții normale.* Nu putea uita modul în care unitățile regrav se apropiaseră de limită în timp ce-i aduceau în jos spre câmpul de forță al domului bazei, și aceea fusese o țintă mare.

– Cum călătoresc echipele voastre? întrebă el.

– Cu crawlere de sol. Cântăresc trei tone fiecare și se deplasează pe șenile. Nu sunt rapide, dar te poți bizui pe ele.

– Putem împrumuta unul? Trebuie să existe unele pe care nu le folosiți. Ai spus că personalul a fost mult mai numeros aici, la un moment dat. Unul vechi ar fi de-ajuns.

– Uite ce-i. Serios. Chiar nu e aici.

– Semnăm orice document legal dorești, spuse Corrie-Lyn. Te rog! Dă-mi această ultimă șansă.

– Am peste douăzeci de echipe afară. Jumătate dintre ele nici nu sunt pe acest continent. Folosim calotele polare drept punți pentru a ajunge la altele tectonice. V-ar lua un an pentru a ajunge la toate.

– Cel puțin putem începe. Dacă Yigo aude că mergem la toată lumea, va ști că va trebui să mă vadă în cele din urmă. Asta s-ar putea să-l determine să ne contacteze.

Purillar își frecă degetele agitate pe frunte.

– Asta va trebui să fie mama tuturor cererilor legale de eliberare de echipament. Nu-mi pot permite nicio reacție potrivnică față de proiect.

– Am înțeles. Și îți mulțumesc.

După cină, Aaron și Corrie-Lyn s-au dus la al doilea bloc pentru a inspecta crawlerul pe șenile pe care Purillar era oh-atât-de-reticent să le permită să îl folosească. Deasupra lor, luminile aeriene se diminuau până la intensitatea unui amurg blând. Efectul era stricat de fulgerele constante din afara câmpului de forță.

– Deci nu se afla la cantină? întrebă Corrie-Lyn.

– Nu. Am scanat pe toată lumea din bază. Niciunul dintre ei nu are biononice. Deși câțiva au unele îmbunătățiri interesante. S-ar putea ca aici totul să fie pe cât de blând susține bunul nostru director.

– Tu îi judeci întotdeauna pe toți, nu-i așa?

– Din contră. Nu-mi pasă ce fac unii cu alții în intimitatea caselor lor. Trebuie doar să evaluez posibilele amenințări.

Ușa de malmetal a garajului unsprezece rulă într-o parte pentru a le arăta crawlerul. Era o simplă formă de pană din metal, pe patru șenile joase. Caroseria era vopsită în portocaliu strălucitor, iar despicăturile ferestrelor erau ca niște tăieturi goale, negre, în părțile laterale. Proiectoarele de câmp de forță erau bulbi neregulați situați pe marginile superioare împreună cu boții de întreținere ca niște crabi care se agățau de suprafață precum puii de marsupiale. Când Aaron interogă rețeaua vehiculului, află că avea o mare capacitate de autoreparare. O treime din compartimentele cargo erau umplute cu piese de schimb.

– Ar trebui să fim în regulă în chestia asta, îi zise el. Rețeaua îl va conduce. Nu trebuie decât să-i spunem unde vrem să mergem.

– Adică unde, mai exact? Știi, Purillar avea dreptate. Dacă Inigo este aici, atunci știe că îl caut. Ne-ar fi contactat. Pe mine, cel puțin.

– Oare?

– Oh, nu, spuse ea, strâmbându-se. Nu începe.

– E clar că nu-i este la fel de dor cum îți este ție de el. A plecat, îți amintești.

– Du-te naibii! țipă ea.

– Trebuie să accepți asta. Am nevoie să fii funcțională.

– Funcțională, îl zeflemisi ea. Ei bine, nu sunt. Și, dacă-l găsim, primul lucru pe care am să-l spun va fi să nu te ajute, psihopat neadaptat ce ești!

– Nu m-am așteptat la altceva de la tine.

Ea se încruntă, dar nu plecă. Aaron zâmbi în spatele ei.

– Dacă e aici, Pelerinajul va fi plecat de mult înainte să-l găsim, spuse ea îmbufnată.

– Nu chiar. Amintește-ți că avem un avantaj care ne permite să reducem aria de căutare. Știm că e Înalt.

– Cum ne ajută asta? Încă avea dispreț în voce, dar se lupta cu curiozitatea acum.

– Efectul de scanare de câmp ar fi foarte util acolo, afară. Ar putea ajuta la depistarea organismelor îngropate în pământ. Eu îl pot folosi pentru a detecta anomalii de la mai multe sute de metri distanță. E un pic mai dificil printr-o masă solidă, dar funcția de pătrundere este capabilă să ajungă la o distanță rezonabilă.

– Dacă e aici, are o rată de succes mai bună decât ceilalți, spuse ea.

– Există și alți factori, cum ar fi obținerea unei localizări suficient de precise a persoanei pierdute. Și asta depinde de cât de bine a fost cercetat cazul

individual. Dar, da. E o presupunere rezonabilă să spunem că echipa cu cea mai bună rată de succes este a lui Inigo.

– Există vreuna?

– Da. U-amprenta nu a trebuit nici măcar să forțeze vreun fișier. Toate sunt disponibile și pot fi examinate. Echipa cu cea mai mare rată actuală de recuperare lucrează în provincia Olhava care se află pe acest continent, la nouă sute de kilometri sud-vest. Dacă pornim la prima oră, mâine-dimineață, vom ajunge acolo în patruzeci și opt ore.

Oscar Monroe se îndrăgostise de casă din primul moment în care o văzuse. Era un cerc simplu, cu un perete de sticlă înalt care separa podeaua și plafonul, așezat la cinci metri de la sol pe un pilon central care conținea o scară în spirală. Atât baza, cât și acoperișul erau făcute dintr-o piatră artificială asemănătoare cu granitul alb, care strălucea ca zăpada pe un vârf de munte în lumina ușor albăstruie a soarelui de pe Orakum. Întinderea de pământ de afară semăna cu un mare parc istoric căzut în desuetudine, cu iarbă lânoasă acoperind cărările, șiruri de arbori ornamentali și câteva lacuri cu o cascadă mică între ele. Erau chiar și niște structuri grecești din cărămidă odihnindu-se în unghere adânci, inundate de mușchi și liane cu flori pentru a spori imaginea de vechime. Imaginea asta era una la care mai multe zeci de boți grădinari lucrau din greu ca să o întrețină.

Trăia acolo de nouăsprezece ani. Era o casă minunată la care să te întorci de fiecare dată la încheierea unei ture de pilotaj lipsite de stres și de tipul de politică de rahat care mergea în tandem cu orice loc de muncă într-o corporație. Oscar zbura pe nave comerciale pentru liniile spațiale naționale prospere ale Orakumului care făceau legătura cu peste douăzeci de planete externe. Pilotajul era singura ocupație la care se gândise după ce fusese re-viețuit.

Să se trezească într-o clinică fusese o surpriză dată dracului. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că își făcea praf hypergliderul ciocnindu-se cu unul identic pilotat de Anna Kime. Salvând Confederația – bun. Ucigând soția celui mai bun prieten al lui – nu prea grozav. Fără Anna care să intervină, Wilson Kime trebuie să fi reușit să zboare nestânjenit într-o misiune care era esențială în Războiul Starflyer. Oscar își amintea momentul de dinainte de ciocnire, un moment de liniște completă. Nu se aștepta ca cineva să-i recupereze celula de memorie. Nu după mărturisirea faptului că în tinerețe fusese implicat într-un act de terorism cu motivații politice, în care ucisese patru sute opt oameni, o treime dintre ei fără celule de memorie, cea mai mare parte copii prea mici pentru inserții. Faptul că nu intenționase asta, că asasinatele acelea fuseseră o greșeală, pentru că efectiv rataseră adevărata țintă nu ar fi trebuit să acționeze în favoarea sa. Dar se pare că serviciul făcut Confederației și sacrificiul suprem însemnaseră ceva pentru judecător. Voia să creadă că

Wilson plătise, poate, un avocat decent. Fuseseră prieteni buni.

– Cred că asta înseamnă că am câștigat, au fost primele sale cuvinte.

Chiar suna ca propria voce.

Deasupra lui, fața unui medic tânăr îi zâmbea.

– Bine-ai revenit, domnule Yaohui! zise el.

– Spune-mi Oscar. Am fost asta mai mult decât că am fost vreodată Yaohui.

Noua lui identitate. Atunci când intrase sub acoperire pentru peste patruzeci de ani.

– Cum doriți.

Oscar a reușit să se sprijine pe coate. O mișcare care l-a surprins. Văzuse de mai multe ori clone re-viețuite. Lucruri jalnice cu carne subțire întinsă peste oase și organe care fuseseră forțate să crească la stadiul de adolescență, incapabile să se miște luni la rând, timp în care își construiau cu greu masa musculară. Acest organism însă părea aproape complet. Ceea ce însemna că tehnica se îmbunătățise. Fuseseră o mulțime de pierderi de corpuri în război – zeci de milioane pe puțin. El fusese, probabil, trecut în partea de jos a listei. Cât timp?

– Vă rog să înțelegeți, ăă... Oscar, ați fost trimis în judecată pentru, ah, crima de dinainte. Asta a stabilit câteva precedente juridice, având în vedere, ăă, starea dumneavoastră la momentul respectiv.

– Ce proces? Despre ce *stare* vorbești? Eram mort.

– Aţi suferit o pierdere a corpului. Celula dumneavoastră de memorie a supravieţuit intactă prăbuşirii; din punct de vedere legal aceasta este recunoscută de Confederaţie ca fiind sinele dumneavoastră adevărat. A fost recuperată de o anume Paula Myo.

– Ah... Oscar a avut brusc o presimţire foarte rea despre asta. Paula m-a recuperat?

– Da. Pe dumneata şi pe Anna Kime. Ea v-a adus pe amândoi înapoi pe Pământ.

– Dar Anna a fost un agent Starflyer.

– Da. În conformitate cu termenii amnistiei Doi, condiţionarea Starflyer i-a fost scoasă din amintiri şi a fost re-vieţuită ca un om normal. Se pare că ea a continuat să aibă o viaţă lungă şi o căsătorie de succes cu Wilson Kime. A fost, cu siguranţă împreună cu el pe *Discovery* atunci când a zburat în jurul galaxiei.

Până la urmă umerii lui Oscar nu erau chiar atât de puternici, aşa că s-a trântit din nou pe saltea.

– Cât timp? a repetat. În mârâitul lui se simţea urgenţa.

– Aţi fost găsit vinovat la proces. Dosarul dumneavoastră de serviciu de la Marină a fost, desigur, un factor pentru reducerea pedepsei, dar acesta nu a putut compensa numărul de persoane care au fost ucise la Staţia Abadan. Judecătorul v-a dat o sentinţă de suspendare. Dar, cum clinicile Confederaţiei erau în imposibilitatea de a face faţă cantităţii mari de, ăă, noncriminali care necesitau re-viaţă la acel moment,

v-a permis să rămâneți mai degrabă în stare de memorie stocată decât să fiți re-vieţuit înainte de a vă începe executarea sentinţei.

– Cât timp? a șoptit Oscar.

– Aţi fost condamnat la o mie o sută de ani.

– Du-te dracului!

Era complet singur. Asta era, probabil, o pedeapsă mai rea decât suspendarea. La urma urmei, nu fusese conștient de trecerea timpului în cursul mileniilor, nu putuse să reflecteze și să se pocăiască pentru fărădelegile lui. Dar în acest prezent viața era diferită. Toată lumea pe care o știa fie murise, fie *migrase spre interior* – sintagma ridicolă, o modalitate corectă din punct de vedere politic pentru a spune că ai eutanasiat cu o plasă de siguranță. Poate că acesta era, de fapt, rostul suspendării. Era, cu siguranță, dureros.

Deci fără prieteni, fără familie, cu cunoștințe și abilități de care nici chiar muzeele nu ar fi fost interesate, Oscar Monroe a trebuit să o ia de la capăt.

Marina, fapt de înțeles, nu l-a vrut. Le-a explicat că nu se aștepta să facă parte din flota de descurajare și s-a oferit să se recalifice ca pilot pentru echipajele lor de explorare. L-au refuzat din nou.

Înainte de Războiul Starflyer lucrase într-o divizie de explorare a CST. Să deschidă noi planete, oferind oamenilor un nou început, a fost ca un fel de penitență autoimpusă. Numai că îi plăcuse cu adevărat. Deci chiar se antrenase ca pilot de nave spațiale. Din fericire, unitatea modernă de gaură de vierme

continua să folosească principii și teorii dezvoltate în timpul primei sale vieți, iar el s-a grăbit să se pună rapid la curent cu aplicațiile tehnologice curente.

Orakum SolarStar era a treia companie pentru care lucra de când fusese re-viețuit. Nu era cu mult diferită de orice altă linie spațială din Lumile Externe. De fapt, era mai mică decât majoritatea. Orakum se afla la marginea Marii Confederații, stabilită de doar două sute de ani. Dar zona făcea din ea un candidat principal pentru a deveni baza de lansare pentru noi zboruri de explorare, care să deschidă încă și mai multe lumi. Acestea erau însă evenimente rare acum. Marina cartografiase direct fiecare sistem de stele din afara Lumilor Externe. Extinderea către noi lumi se afla, de asemenea, la un minim istoric. Granița dintre Lumile Centrale și cele Externe nu se schimbase prea mult timp de secole. Vechea presupunere conform căreia cultura Înaltă se va extinde întotdeauna spre exterior, oamenii obișnuiți formând un val de expansiune premergător, se dovedise a fi falsă. Datorită migrației spre interior, numărul de oameni Înalți rămăsese aproximativ constant, în timp ce Lumile Externe furnizau cam toate tipurile de societate în termeni de etnie, ideologie, tehnologie și religie. Dacă un cetățean se simțea privat de drepturi pe propria planetă, nu avea decât să ia un bilet pentru un zbor comercial și să se mute. Existau foarte puține motive pentru a întemeia o lume nouă în aceste zile.

În nouăsprezece ani de când se afla pe Orakum, SolarStar lansase doar trei zboruri planetare de

căutare. Două dintre acestea fuseseră mai aproape decât călătoreau zborurile comerciale de cursă lungă ale companiei. Abia dacă se putea spune că spărseseră noi frontiere. Dar el avea vechime acum. Dacă apărea oportunitatea unei alte aventuri în exterior, probabil că avea să fie ales. Ca toți piloții, era un optimist incurabil.

Nu era niciun indiciu cu privire la acea misiune iluzorie în birourile companiei în momentul depunerii raportului său de zbor. Tocmai se întorsese dintr-un zbor de cursă lungă pe Troyan, la șaptezeci de ani-lumină distanță. O excursie de cincisprezece ore, cu nimic altceva de făcut decât să vorbească cu unitatea de comandă și să scotocească unisfera după ceva interesant. Într-o zi, în curând, era sigur, oamenii vor renunța, în sfârșit, la ideea că trebuie să aibă un om la conducerea navei. Nu făcea decât să stea în partea din față a aparatului de zbor pentru relații cu publicul. De fapt, existau, probabil, oameni în cabina pasagerilor, care erau mai bine calificați decât el, dacă era nevoie de reparații. Nu că ar fi fost vreodată.

Dar cel puțin ajunsese să viziteze planete noi. Aceleași. Mereu și mereu aceleași.

Capsula lui regrav se desprinse dintre norii rari pentru a se arcui lin în jurul casei, aterizând pe gazonul de lângă pădurice de arbori de rancata înalți de aproape douăzeci de metri, cu frunze-bici roșu-brun, care se unduiau în briza ușoară. Coborî și luă o gură adâncă de aer cald, plin de aromele câmpiei. Dincolo de orizont, partea rurală neîmblânzită

a Orakumului era acoperită de un covor de flori sălbatice țepoase care înfloreau aproape tot timpul anului. Un alt motiv pentru a alege Orakumul fusese climatul său benign.

Jesaral ieșea de sub casă. Tânărul splendid nu avea un zâmbet de bun venit pe față, dar, cu siguranță, părea ușurat să-l vadă pe Oscar. Purta doar o pereche de pantaloni albi lungi până la genunchi, arătând un corp bronzat care întotdeauna făcea ca sângele lui Oscar să circule un pic mai repede. Jesaral era cel mai tânăr dintre cei trei parteneri ai săi de viață, în vârstă de doar douăzeci de ani. Ceea ce, bănuia Oscar, îl califica, probabil, ca fiind cel mai rău punkist din galaxie. O mie și ceva de ani diferența de vârstă – era încântător de obraznic.

Tânărul deschise larg brațele pentru a-l îmbrățișa pe Oscar și a-l săruta. Entuziasm pulverizat în neștire în gaia-câmp.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Oscar.

– Ei, spuse Jesaral, îndreptând un deget acuzator spre casă.

Oscar refuză să ofteze. El și ceilalți partenerii ai săi, Dushiku și Anja, formau un trio stabil de peste un deceniu. Aveau peste o sută de ani și se înțelegeau unii cu ceilalți. La vârsta lor, cunoșteau perfect micile acomodări necesare pentru a face o relație să meargă. Le lua tuturor mai mult decât era de așteptat pentru a-l primi și a se obișnui cu nou-venitul, care nu avea nimic din experiența și rafinamentul lor. Fapt care îl făcea atât de interesant și în pat, și în afara lui.

– Ce-au făcut?

– E o surpriză pentru tine. Și știu cât urăști surprizele.

– Nu întotdeauna, îl asigură Oscar. Depinde dacă e de bine sau de rău. Despre ce-i vorba?

– Oh, nu! Vreau să-ți spun că te așteaptă o surpriză. Nu vreau să te superi că este acolo, asta-i tot.

Oscar folosi un cluster macrocelular pentru a se conecta la rețeaua casei. Orice ar fi fost ceea ce îl aștepta în interior era abil blocat. Asta era Anja, care dezvolta rutine neuronale comerciale. Era una dintre cele mai bune de pe planetă.

– Ai cea mai ciudată logică pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Oscar.

Jesaral zâmbi larg.

– Haide! Abia aștept.

Îl trase de braț pe Oscar, revărsarea lui de entuziasm strălucind ca un răsărit de soare.

Se grăbiră spre baza pilonului și urcară scara în largă spirală. Aceasta i-a adus într-un mic vestibul, cu arbuști colorați de pe mai multe lumi, ale căror flori se înălțau spre cerul liber de deasupra. Zece uși se deschideau din el. Jesaral îl conduse spre capăt, în salonul lor principal. În contrast cu exteriorul, salonul era îmbrăcat în lemn caran, un soi local maro-auriu. Fibrele plăcilor fuseseră amestecate cu măiestrie astfel încât părea că se aflau în interiorul unei scorburi gigantice. Mobila era de culoare stacojie cu aur, accentuând foarte bine senzația de somptuos.

Dushiku aşteapta în mijlocul camerei mari, ţinând în mână un pahar cu whisky de malţ, cu trei cuburi de gheaţă. Avea un zâmbet maliţios pe faţa-i largă.

– Bine-ai venit acasă!

– Mulţumesc! Oscar luă băutura obosit.

– Văd că puterea de a se abţine a lui Jesaral este la fel de mare ca totdeauna.

– Nu i-am spus, protestă Jesaral.

– Deci? întrebă Oscar.

Dushiku ridică o sprânceană şi se întoarse pe jumătate, indicând balconul de dincolo de peretele de sticlă de la capătul salonului. Anja era acolo, sprijinindu-se de balustradă în timp ce vorbea despre ceva legat de grădina de mai jos. Vocea ei amuzată se auzea prin uşa deschisă. Oscar ştia bine tonul, juca rolul gazdei perfecte, îşi marca teritoriul. Anja era uimitor de frumoasă, o frumuseţe care necesita o treime din salariul ei pentru a o menţine. Doua vizite pe an la o clinică erau considerate un minim esenţial, pentru că frumuseţea era fluidă, iar, moda era trădător de efemeră chiar şi pe Orakum. Se întorsese de trei săptămâni de la ultimul tratament, fălindu-se cu înălţimea redusă şi cu pielea întunecată. cu textură de satin. Faţa îi era numai curbe blânde învăluite de o coamă de păr castaniu, gros, unduindu-se mai jos de umeri. Ochii uriaşi, galbeni, se uitau inocent din umbră, proiectând o nevinovăţie de fetiţă completată de o perpetuă efervescenţă ingenuă în gaia-câmp. Hainele îi erau

înșelător de simple, un top stacojiu și o fustă ca un turbion albastru-închis scoțând în evidență feminitatea costisitoare a siluetei ei compacte.

Cu toate acestea, Anja nu o impresiona pe persoana cu care vorbea. Oscar o privi pe cealaltă femeie care se sprijinea de balustradă. Era cu cel puțin o jumătate de cap mai scundă decât Anja și purta o rochie albă modernă, cu o strălucire ușoară la suprafață, și o jachetă roșu-ruginiu cu mâneci scurte. Elegantă, fără supraîncărcarea cu feminitate a Anjei. Nu răspundea cu felul de atenție pe care Anja era obișnuită să-l obțină de la oricine venea în contact cu ea. Își putea da seama. După zece ani, limbajul corporal al Anjei, tonul vocii ei erau ca o carte deschisă. Și, cu cât nu reușea să impresioneze, cu atât mai țâfnoasă devenea. Își permise să lase un pic din amuzament să se scurgă în gaia-câmp.

Anja trebuie să-l fi simțit. Buzele ei pline se întăriră a mustrare pentru Oscar care se îndrepta spre balcon.

– Oscar, dragă, stăteam de vorbă cu o veche prietenă de-a ta.

Cealaltă persoană de pe balcon se întoarse, zâmbindu-i maliții os.

Oscar scăpă paharul din mâinile care, împreună cu toate celelalte părți ale corpului, erau în stare de șoc care mergea până la pierderea oricărei senzații. Cristalul se sparse, făcând cuburile de gheață să salte peste lemnul lustruit.

– Bună ziua, Oscar! spuse Paula Myo.

– Oh, rahat!

– Nu ne-am văzut de mult.

Oscar nu putea nici măcar să mormăie.

Alarma începea să se insinueze în gaia-câmp pe măsură ce partenerii săi de viață asimilau tabloul.

– Voi doi... spuse Jesaral, degetul lui acuzator ridicându-se spre Paula. Am crezut...

– E în regulă, reuși Oscar să bâiguie.

– Ce-i asta? o întrebă Jesaral acuzator pe Paula. Ai spus că ați fost prieteni.

– Am fost. Cu mult timp în urmă.

– Vechea scuză. Din nou! Totul s-a întâmplat înainte să mă nasc eu.

– Da, totul, spuse Oscar. U-amprenta îi chemă un servibot pentru a curăța resturile paharului spart. Abia atunci izbuti să zâmbească. Ce mai faci, Paula?

– La fel ca de obicei.

– Da.

Nu se schimbase. Nu fizic. Nimic nu era diferit, cu excepția poate a părului drept, întunecat, care era cu câțiva centimetri mai lung. Spre deosebire de el, căruia îi fusese dat un corp nou, mare, Avansat, bazat pe ADN-ul lui, îmbogățit apoi cu toate clusterele macrocelulare și oase mai puternice, organe mai eficiente și longevitate mai mare. După optzeci și șase de ani, nu avea nici pe departe nevoie de întinerire, deși fața lui începea acum să arate semnele ultimilor ani trăiți, ceea ce Anja nu obosea niciodată să-i spună. Dar ea... Ghicea că trebuia să fi fost Înaltă acum.

Cumva, nu o putea vedea vizitând clinici de dragul vanității.

– Vă cunoașteți, deci? întrebă Dushiku nesigur.

– Da. Oscar își drese glasul. Puteți să ne lăsați un moment, vă rog?

Partenerii săi de viață schimbau priviri tulburate, inundând gaia-câmpul cu îngrijorare și o considerabilă iritare.

– Vom fi afară, spuse Anja mângâindu-i brațul în timp ce trecea pe lângă el. Doar să strigi.

Servibotul intră legănându-se în salon și începu să aspire whisky-ul. Oscar se îndreptă spre o canapea și se așeză cu greu. Amorțeala începea să dispară, înlocuită de o furie crescândă. Se uită la Paula.

– O mie o sută de ani. Mulțumesc frumos.

– Ți-am recuperat celula de memorie.

– Ai supus-o unui proces!

– Ești la fel de viu acum ca în ziua în care ai zburat în hyperglider. Asta e mai mult decât se poate spune despre victimele tale de la Abadan.

– Și Iisus a plâns ca dracu'! Ai de gând să încetezi să mă persecuți?

– Eu nu te pot face să te simți vinovat. Tu îți faci asta.

– Daa, daa. Se afundă mai adânc în perne. Ce naiba faci aici?

– Trăiești bine. Întoarse capul, studiind salonul. Anja era destul de mândră de casă. Înțeleg de ce.

– Fondul meu de pensie de la CST R & R a fost transferat într-un depozit în ziua în care procesul s-a

terminat, un gest de curtoazie din partea lui Wilson. Vrei să știi care e dobânda pe o mie o sută de ani? Stai în ea. A dracului inflație! Ar fi trebuit să pot cumpăra o planetă.

– Și partenerii tăi de viață. Sunt oameni buni. Jesaral este destul de tânăr, nu-i așa?

– Da, mârâi Oscar. Și are și un penis foarte mare.

Paula zâmbi.

– Ai luat vreodată legătura cu Wilson, după ce ai fost reviețuit?

– Mi-a lăsat un mesaj. La fel și Anna. Amândoi s-au descărcat în ANA cu mult timp în urmă. Fapt pe care, sincer, nu-l apreciez. Ascultă, astea sunt prostii, ce dracu' vrei?

– Am nevoie să faci o treabă pentru mine.

Oscar n-ar fi crezut să fie posibil. Se afla în aceeași cameră cu Paula Myo, râzând la ea.

– Oh, ți-ai pierdut mințile de-a lungul secolelor. Vrei să fac o treabă pentru tine? Trebuie să fie o glumă idioată.

Zâmbetul Paulei viră spre imoral.

– Exact.

Umorul lui Oscar dispăru brusc, lăsându-l cu o senzație de greață care-i încingea stomacul.

– Oh, rahat, chiar nu glumești!

– Bineînțeles că nu. E un aranjament perfect. Cine ar suspecta vreodată un astfel de lucru?

– Nu. Nicio șansă. Du-te și șantajează pe altcineva. Aș merge mai degrabă înapoi în suspensie.

– Haide, Oscar, nu ești Jesaral, nu te mai comporta ca el. Nu sunt aici ca să te amenințe, sunt aici pentru a te ruga, pentru că te cunosc și știu ce vrei.

– Nu mă cunoști, cucoană!

Paula se aplecă spre el, cu ochii strălucind.

– Oh, ba da, Oscar. Am petrecut ultimele zile din viața ta împreună. Aproape am murit, iar tu chiar ai făcut-o. Nu-mi spune că nu ne înțelegem unul pe celălalt. Te-ai martirizat pentru ca rasa umană să poată supraviețui. Ești un om de onoare, Oscar. Măcinat de vinovăție, dar onorabil.

Oscar făcea tot ce putea să nu se lase intimidat de ea.

– Aia a fost o situație nebună. Nu se va mai întâmpla niciodată.

– Oh, adevărat? Pentru cine crezi că lucrez în ultimul timp?

– Aș încerca să ghicesc și aș spune ANA. Nu te schimbi niciodată.

– Ai dreptate despre ANA, dar greșești despre schimbare. Sunt diferită acum.

– Da, așa se pare. Același loc de muncă de o mie trei sute de ani. Abia te recunosc. Paula, nu te poți schimba, asta ești tu.

– Far Away m-a schimbat. Aproape m-a ucis, dar am înțeles că trebuie să mă adaptez. Așa că mi-am resecvențional ADN-ul pentru a-mi înlătura trăsătura compulsivă din comportament.

– Se vede.

– Autodeterminarea poate depăși uneori natura artificială.

– Sunt sigur că vechii filosofi ai teoriei natură versus educație vor fi încântați să te audă. De ce nu-i chemi să le comunici și lor? Ah, da, așa e. Sunt toți *morți* de două mii de ani.

– Încerci să eviți să-mi răspunzi. Încerci să-ți justifici frica față de tine însuți.

– Greșit, cucoană. Extrem și total greșit. Răspunsul este nu. Nu te voi ajuta. Vrei să-ți spun mai clar? Nu.

– Cât de rău crezi că e, dacă am venit aici ca să te rog?

– Nu-mi pasă. Nu te ajut.

– E vorba despre Pelerinaj... Oscar, sunt îngrijorată de asta. Cu adevărat îngrijorată.

Se uită la ea, nefiind sigur dacă mai putea încasa alte șocuri.

– Ascultă, am urmărit povestea suficient de atent, cine n-a făcut-o? Marina va bloca în mod sigur înaintarea Imperiului Ocisen. ANA va opri navele Pelerinajului. Nu sunt proști. Golul va devora jumătate din galaxie, dacă oile idioate ale lui Inigo vor ajunge vreodată înăuntru.

– Și crezi că asta e tot? Oscar, tu și cu mine am fost acolo cu Nigel înainte de a ne duce pe Far Away. Știi cât de complexă a fost atunci situația, cât de mulți factori au fost implicați. Ei bine, acest lucru este mai rău, mult mai rău. Golul este doar un eveniment periferic, un pretext convenabil. Povestea asta

este despre facțiunile care au început, în sfârșit, să se lupte. Este o luptă pentru destinul omenirii. *Sufletul* nostru va fi decis de rezultat.

– Nu pot să te ajut, spuse el, umilit de modul care sunase aproape a bocet. Sunt doar un pilot, pentru numele lui Hristos!

– Oh, Oscar! Vocea ei era plină de simpatie. Îngenunche în fața lui și îi apucă mâinile. Degetele ei erau calde. Destul cu smerenia. Caracterul tău este cel de care am nevoie cu disperare să mă ajute. Știu că odată ce vei accepta nu trebuie să-mi fac griji cu privire la problemă. N-ai să mă lași baltă, și asta e ceea ce contează.

– Asta este o excursie nostalgică pentru tine. Sunt doar un pilot.

– Erai doar un căpitan al Marinei, dar ne-ai salvat de Starflyer. O să-ți spun ce aș vrea să-ți cer să faci. Și-apoi am să-ți spun de ce o vei face. Dacă vrei să mă urăști pentru că te forțez să înfrunți realitatea, pentru mine e în regulă, n-ai decât.

Își eliberă mâinile din strânsoarea ei.

– Spune-ți textul și pleacă.

– Cei din facțiuni mă știu, mă supraveghează așa cum le supraveghez și eu agenții. Așa că nu pot să-i las să afle că încerc cu disperare să-l localizez pe al Doilea Visător.

Oscar râse. Dar râsul i se transformă aproape în scâncet.

– Să-l găsesc pe al Doilea Visător? Eu?

– Da. Și știi de ce va merge?

– Pentru că nimeni nu se va aștepta.

Făcu replica să sune ca un școlar recitând un lucru inutil.

– Corect. Și știi de ce vei face asta pentru mine – și te rog, nu trage în mesager.

Oscar se pregăti. Era sigur că nu mai era nimic altceva în viața lui cu care ea l-ar putea șantaja? *Mi-am șters vreo amintire? Doamne, o mai fi fost vreun alt Abadan?* De ce?

– Pentru că te-ai plictisit de moarte de această viață monotonă și tristă prin care mergi ca în somn.

Oscar deschise gura să strige la ea. Să-i spună că e dusă cu pluta. Că greșea în mod dramatic. Că viața lui era bogată. Că avea oameni care îl iubeau. Că fiecare zi era o bucurie. Că nu dorise niciodată să se întoarcă la zilele nebune ale Războiului Starflyer. Că îndurase deja toată teroarea și excitația sălbatică pe care le putea conține o viață de om. Că astfel de lucruri ar fi mai bine să fie lăsate noii generații. Dar din nu se știe ce motiv capul îi căzuse în mâini, iar el suspina puternic. Nu se putea uita la ea. Și, cu siguranță, nu s-ar fi putut uita la partenerii lui de viață.

– Nu pot să le spun asta, șopti el îndurerat. Cum aș putea? Vor crede că e vina lor.

Paula se ridică. Puse cu delicatețe mâna pe umărul lui.

– Vrei să o fac eu?

– Nu, clătină el din cap. Își trecu dosul palmei peste ochi pentru a șterge urmele umede enervante. Nu. Nu sunt chiar atât de laș.

– Orice poveste de acoperire vrei, o ai. Pot aranja... orice, practic.

– Ah!

– O navă stelară te așteaptă în portul spațial local. Îi zâmbi maliţios. Una cu ultrapropulsor.

Oscar zâmbi, simțind bucuria crescând adânc în interiorul lui.

Ultrapropulsor? Ei bine, cel puțin nu m-ai tratat ca pe o curvă ieftină.

Nu era modul în care Araminta se aștepta să revină pe continentul Suvorov, nu stând într-o capsulă de transport care îmbătrânea, în timp ce zbura peste Great Cloud Ocean, mai jos și mai lent decât orice altă capsulă de pe planetă. Nu tocmai o lovitură cu stil. Își promisese întotdeauna că va reveni pe continentul natal numai atunci când va putea ieși dintr-o capsulă fățoasă de lux, zâmbind condescendent în jur la Langham și la afacerea familiei.

Nu ești chiar în situația asta încă.

Din păcate, proprietatea lui Likan era pe Suvorov. Fapt de înțeles, din moment ce capitala Viotiei, Ludor, era situată acolo. Likan nu era un tip de provincie, el trebuia să fie aproape de acțiune. Deci plecase înapoi peste ocean. Cu o cală plină cu hainele ei cele mai bune și un sentiment crescând de anxietate.

Era cu adevărat interesată de abilitățile lui Sheldonite. Căci a ajunge la nivelul lui la mai puțin de o sută cincizeci de ani însemna o realizare fenomenală.

Erau o mulțime de lucruri pe care le-ar fi putut învăța de la el, cu condiția să-l facă să vorbească.

Mai era și toată chestia cu cultul lui Sheldonite. Mii de oameni de pe sute de Lumi Exterioare care încercau să copieze vechiul lor idol hipercapitalist. O emulație periculos de aproape de cult orb, gândea ea. Dar era dispusă să-și suspende aprecierile până când experimenta totul direct. Poate că asta era calea pe care ar fi trebuit să meargă. Nici chiar Bovey nu putea nega că sheldonismul era punctul culminant al culturii de afaceri. Adică sheldonismul de succes. Erau destui adepți eșuați împrăștiați de-a lungul Lumilor Externe.

Și, în sfârșit, haremul. Fantezie tipic masculină. Un om bogat transformându-și visele în realitate. Cu toate acestea, mult mai frecvent decât în zilele lui Sheldon, relațiile de tip grup-de-parteneri-de-viață creșteau în popularitate în rândul Lumilor Externe. Iar ea nu prea se afla în poziția de a le putea critica. Lucrul de care se bucurase cu Bovey era în esență același tip de aranjament. Deci iat-o acum practic liberă și singură, și interesată încă să experimenteze sexual pentru a vedea ce i s-ar potrivi. Nu credea că asta va fi ce căuta, dar se surprinsese înainte cu Bovey.

O ultimă aventură sălbatică, atunci. Indiferent de ce voi descoperi în acest weekend, toată lumea va avea de câștigat.

În timp ce gândul acesta delincvent îi încălzea mintea, capsula ei se apropie, în sfârșit, de pământ și începu să zboare peste proprietatea lui Likan. Stăpânea

o suprafață de o sută de mii de kilometri pătrați, inclusiv o fâșie lungă de coastă – dezvoltată cu complexuri turistice. Suprafețe masive de teren agricol cu câmpuri de kilometri pătrați pe care creșteau toate culturile de lux imaginabile, de genul pe care nimeni nu îl producea într-o unitate culinară, îngrijite de peste un milion de agriboți, toate prelucrate în fabrici cibernetice imaculate din punct de vedere igienic și vândute sub mărci proprii.

Era apoi Albany, complexul lui industrial. Acesta era un pătrat cu latura de doisprezece kilometri amplasat pe o câmpie netedă. Clădiri înalte pătrățoase așternute într-o rețea perfectă, fiecare dintre ele o fabrică sau o uzină de prelucrare. Un port spațial ce se întindea într-o parte, rânduri lungi de platforme de ancorare înșirându-se de-a lungul pajiștii verzi de lângă râul din apropiere. Barje oceanice coagulau apa, în timp ce nave spațiale cargo, grase, formau șiruri aproape solide ce se întindeau spre cer. Nimeni nu locuia, de fapt, în Albany. Tehnicienii care îl menținеau în funcțiune erau toți găzduiți în orașe-cămin la treizeci de kilometri distanță. Ea tocmai zbura peste unul dintre ele, surprinsă de cât de frumos arăta, cu case mari și o mulțime de spațiu verde, clădiri civile decorate care ofereau toate facilitățile.

El deține totul. Și mai mult: el a creat totul. Ei bine, asta este adevărata viziune.

Rețeaua capsulei ei fu apelată de controlul de trafic local. Își declină certificatul de identitate și primi un vector de coborâre.

Reședința lui Likan era, de fapt, alcătuită din trei clădiri separate. Două dintre ele erau pe malul unui lac lung de șaisprezece kilometri. Una era un castel uriaș de piatră, care trebuie să fi avut cinci sute camere. Araminta văzuse sate mai mici. Cea de-a doua, pe partea aproape opusă primeia, era un ovoid ultramodern de o opalescență sclipitoare, culcat cu partea lungă pe pământ, părând că se scufundă în apă. Cea de-a treia era mică, în comparație cu celelalte, doar o cabană de lemn în vârful stâncilor unei insule accidentate.

Capsula aterizâ lângă ovoid. Araminta se simțea recunoscătoare. Voia să vadă cum era în interior, dacă existau idei de design pe care le-ar putea folosi.

Două dintre femeile din harem o așteptau pentru a o saluta atunci când ieși din capsulă. Clemance – o adolescentă subțire, îmbrăcată într-o cămașă albă simplă și pantaloni scurți albaștri din bumbac – avea o față proaspătă, pistruiată pe nas și pe frunte, un zâmbet cald și părul blond, aranjat lejer. Nu era chiar la ce se aștepta Araminta. Cealaltă, Marakata, era înaltă, de o frumusețe clasică, avea o piele de abanos care strălucea în lumina soarelui. Rochia ei cărămizie costa, probabil, mai mult decât toată îmbrăcămintea Aramintei. *Și asta e ce poartă ea în mijlocul după-amiezii?* Solzi cosmetici subtili îi subliniau ochii de jad și gura largă. Ea nu zâmbea, întreaga ei atitudine era una de amuzament rece.

Clemance se repezi înainte, zâmbetul lărgindu-i-se. Își aruncă brațele în jurul Aramintei.

– Likan ne-a povestit totul despre tine. E grozav să te cunoaștem în sfârșit!

O Araminta ușor uimită îi răspunse fetei cu o îmbrățișare ezitantă.

– Și ce-a spus?

– Să avem grijă, răspunse Marakata.

Ridică o sprânceană elegantă, observând reacția Aramintei.

– Ne-a spus că ești cu adevărat ambițioasă și inteligentă, și atractivă, și propriul tău șef... Clemance părea că se sufocă. Adică fabuloasă.

Araminta reuși în cele din urmă să se îndepărteze de fată.

– Nu mi-am dat seama că aș fi făcut o astfel de impresie.

– Likan face evaluări foarte rapid, zise Marakata.

– Dar tu? întrebă Araminta, cât de calm putu.

Asta scoase, de fapt, un mic zâmbet de la femeia impunătoare.

– Îmi iau timp și obțin un rezultat corect.

– Bine de știut.

Clemance chicoti.

– Haide, o să-ți arătăm camera în care vei locui.

O luă de mână și o trase pe Araminta ca o fetiță de cinci ani ducându-și mama spre bradul de Crăciun.

– Personalul se va ocupa de bagajele tale, spuse Marakata grațios.

Araminta se încruntă, apoi văzu că nu glumea. Două femei tinere în costume-togă identice gri,

elegante, se îndreptau spre capsula ei, urmate de o sanie regrav.

– Aveţi personal uman?

– Bineînţeles.

– Atunci şi Nigel Sheldon trebuie să fi avut.

– Hmm, eşti destul de iute, nu-i aşa?

Clemance râse şi începu să o tragă mai tare.

– Haide! Eu am ales-o pe-asta pentru tine.

Se aflau chiar lângă suprafaţa sclipitoare. Araminta nu-şi dăduse seama cât de mare era ovoidul. Stând la baza acestuia, bănuia că ar trebui să aibă vreo zece etaje deasupra ei, deşi curbura o făcea greu de spus. Nu existau caracteristici perceptibile, cu siguranţă, nicio uşă. Întreaga bază era înconjurată de o cărare largă de marmură, ca şi cum se sprijinea pe un soclu. Câteva linii subţiri de aur se materializaseră sub picioare, şi Clemance le urma, alunecând prin torentul de lumini multicolore. Araminta o urmă. Era similar cu mersul printr-un câmp de presiune sau cu un duş de spori, o furnicătură uşoară pe piele, flash-uri luminoase în ochi şi se trezi într-o bulă-cameră cu mobilier transparent, tivit cu linii de smarald strălucitoare, ca nişte raze laser curbate. Dulapurile şi sertarele erau toate goale, scaunele şi canapelele conţineau o strălucire mai difuză în interiorul pernelor, arătând ca nişte proiecţii de portal defecte. Podeaua şi pereţii cupolei erau o versiune mai slabă a sclipirii din exterior. Doar cearşafurile crem cu auriu de pe pat erau ceea ce considera ea drept tangibil.

– Platforma smartnet a casei oferă un program de operațiuni, îi spuse u-amprenta.

– Acceptă-l.

Exovederea îi arătă fișierul care se deschidea într-un spațiu de stocare.

Clemance era deja așezată pe marginea patului, săltând în sus și-n jos.

– Îți place?

– Intrarea principală a casei se deschide într-un dormitor pentru oaspeți?

– Numai atunci când ai nevoie s-o facă, răspunse fata cu vioiciune. Spune-i programului tău de control că vrei să vezi afară.

Araminta o făcu, iar pereții pe de o latură își pierdură luciul, arătându-i grădina de afară și capsula ei cu sania regrav alături, încărcându-i bagajele.

– Acum, dacă ai nevoie de baie... spuse Clemance.

Întreaga cameră începu să alunece în sus, urmând curbura peretelui exterior. Undeva sub podea trebuie să fi fost ascuns un excelent compensator de gravitație, deoarece Araminta nu simți nicio mișcare. Alunecară apoi orizontal în centrul ovoidului. Alte bule-camere curgeau pe lângă ele.

Araminta își imagina că aceasta era perspectiva pe care corpusculii o aveau în timp ce alergau printr-o venă. Zâmbi încântată. Genial, totul este variabil.

Dormitorul ei atinse o baie, iar peretele rulă într-o parte pentru a-i facilita accesul. Designul de dincolo de ușă era mai convențional, cu un imens bazin de baie, cabine de duș, camere de uscare. Era

mai mare decât sufrageriile din apartamentele pe care le renova ea.

– Dacă vrei să vezi pe cineva sau să mergi în sufragerie pentru cină, sau doar să schimbi vederea, spune-i casei, o instrui Marakata.

– Așa voi face, răspunse binedispusă Araminta.

O ușă se deschise vizavi de baie, iar Marakata trecu prin ea. Araminta surprinse o parte dintr-o cameră complet albă, cu un birou lung și aparate de gimnastică.

– Ne vedem mai târziu, spuse Marakata, iar ușa se închise alunecând în spatele ei.

– A fost o amenințare? murmură Araminta.

– Oh, ignor-o, spuse Clemance. E întotdeauna timidă cu necunoscuții. E mult mai distractivă în pat, sincer.

– Sunt sigură.

Araminta se întoarse, inspectând mai în amănunt camera. Sertarele începură să se umple cu hainele ei. Totul se întâmpla de parcă privea apa făcând bule într-un pahar.

– Du-mă la Likan, îi spuse u-amprentei.

Camera închise ușa de la baie. Pereții curbați începură să treacă alunecând întâi pe orizontal, apoi arcuindu-se la verticală.

– Și opacizează pereții.

Gravitația putea fi stabilă, dar vederea o făcea să se simtă ciudat de dezorientată.

Camera lui Likan era imensă. Araminta suspecta că nu prea se mișca. Ar fi dislocat orice altceva din

casă. Era circulară, cu o podea de stejar lustruit care părea a fi un singur segment uriaș. Cultivat într-un recipient special, citise despre un astfel de proces într-un fișier din cursurile ei de design. Pereții erau roz pal și albastru, cu o textură de coajă de ou translucidă. O treime din lungimea lor aluneca în transparență, oferind priveliștea spre lac.

Likan se îndrepta spre ea, îmbrăcat într-un tricou mov simplu și un șort lung verde. Mici simboluri colorate se stingeau în jurul lui, dispărând. *Pereții trebuie să fie portaluri*, gândi ea, ceea ce le dădea o capacitate mare de proiecție. Acesta era, probabil, biroul lui. El îi zâmbi cu căldură, se opri în fața ei și o sărută. Un fel de sărut care îi spunea ce aștepta de la ea mai târziu.

– Grozavă casă! spuse ea.

– Știam că o să-ți placă. Conceptul este unul vechi, dar am luat doar procesul de fabricație până la un nivel accesibil. Nu-i ușor fără replicatori Înalți.

– Aș vrea să am franciza în Colwyn City.

El îi răspunse cu un zâmbet cald, admirativ.

– Vezi, majoritatea dezvoltatorilor m-ar fi acuzat că-i scot din afaceri. Dar tu... tu vezi cum te poți adapta și mergi mai departe. Asta e ceea ce te face să ieși în evidență.

– Mulțumesc.

Clemance dădu buzna pe o altă ușă.

– Ne vedem mai târziu.

Likan o concedie cu o fluturare de mână în timp ce o conducea pe Araminta la peretele transparent.

– Ceva de băut? Mâncare? întrebă el.

– Nu pentru câteva ore.

– Bine. Premierul și doi miniștri ai cabinetului vin la cină.

– Încerci să mă impresionezi?

– Veneau oricum. Dar sper că asta îți va da o idee despre viața pe care o duc. Ca să ajungi atât de sus, trebuie să faci și politică.

– Primăria Colwyn poate fi o bestie când e vorba despre eliberarea permiselor.

– Invită-l pe ofițerul cu dezvoltarea la cină. Împrumută-i consilierului tău local o capsulă sofisticată. Toți vor să obțină tot ce se poate. Altfel nu s-ar hrăni din ieslea publică.

– Cu excepția cazului în care sunt acolo pentru a o curăța de corupție.

– Da. Ăștia sunt o problemă. Din fericire, au tendința să nu dureze mult timp.

– Ești cinic.

– Pragmatic, dacă nu te superi. Sunt, de asemenea, mult mai experimentat decât tine în fiecare domeniu. Așa că ai încredere în mine când spun că politicienii au toți slăbiciunile lor.

– Care este a ta? îl tachină ea.

– Unu, sunt ușor de luat în pat. Dar tu știi deja asta. Doi, riscul. Riscul este slăbiciunea mea. Senzația pe care o ai atunci când un risc te răsplătește este ca nimic altceva. Eu îmi asum întotdeauna riscuri. Îmi place prea mult câștigul ca să n-o fac.

– Ce riscuri îți asumi în clipa asta?

– Ești deșteaptă, ai făcut cercetări. Fișierele de finanțare, cel puțin. Spune-mi.

– Am accesat backgroundul în timpul drumului. Părerea mea este că te-ai extins periculos de mult.

– Și creditele acelea au crescut semnificativ în ultimii doi ani. Deci ce crezi că e?

– Ai de gând să razi companiile imobiliare cu case ca aceasta? Inunzi piața.

El zâmbi.

– Scară mică. Eu gândesc la nivel macro. În plus, ar dura un deceniu pentru ca așa ceva să devină întâi o modă și apoi să fie general acceptat. Gândește-te care este problema cea mai presantă pe care o are Viotia astăzi?

– Visul Viu?

– Într-un fel. Ellezelin se prefigurează tot timpul peste noi. Pe bună dreptate. Zona de Liber Schimb este o piață masivă, care nu va dispărea, și este mereu în creștere. Oricine operează deja în ea are un imens avantaj de capacitate financiară și de producție față de o micuță companie de pe Viotia. Îngrijorător este faptul că, atunci când se va deschide în cele din urmă o gaură de vierme aici, toate companiile vor pierde în fața importurilor ieftine. Comerțul va fi unidirecțional.

Mintea ei se întoarse la Albany, la anvergura locului.

– Ai de gând să-i subminezi.

– Albany este automatizat atât cât se poate fără replicatori. Mi-am petrecut un deceniu investind în cele mai avansate sisteme cibernetizate pe care le

putem avea pentru a scădea costurile de producție. Pentru a face acest lucru, pentru a împinge costul fiecărei unități cât mai jos posibil din punct de vedere fizic, trebuie să ai un volum masiv de producție. Asta e ceea ce mă omoară acum. Fabricile abia ticăie. Dar în momentul în care gaura de vierme se va deschide în sfârșit...

– Nu va fi nici pe departe masacrul financiar la care se așteaptă ei.

– Ei importă. Eu export. Numai că volumul acestor exporturi va fi de zece ori mai mare decât estimează ei.

– Ai nevoie de o rețea de distribuție.

Zâmbetul lui era triumfător în timp ce se întorcea cu fața spre lac.

– Cu siguranță.

– Super! spuse ea sincer. Ambiția lui Likan era atât de mare, încât a ei nici n-ar fi putut fi înregistrată pe aceeași scară. De ce-mi spui mie asta? Nu poate fi o încercare de a mă impresiona ca să mă atragi în pat. Ai obținut deja asta.

– Deși am o opinie egocentrică în ceea ce privește capacitatea mea, de fapt nu pot gestiona fiecare aspect de unul singur, nici dacă-mi lărgesc mentalitatea. Prea multe detalii. Pentru o fază de expansiune la acest nivel, am nevoie de oameni în care să pot avea încredere în poziții de conducere, mai ales pe alte planete.

– Asta e foarte măgulitor.

– Da și nu. Ai fi capabilă de management, cred, ai tipul potrivit de motivație și de mentalitate. Nu ai experiența în poziții de vârf, dar asta va veni.

Ea se încruntă.

– De ce eu?

– Cât de multă cercetare ai făcut cu adevărat? Despre Sheldon însuși?

– N-am făcut deloc, recunoscu ea. Doar ce am prins la școală.

– Exact asta erau vechile dinastii, întreprinderi familiale. Cel mai sigur mod la care s-au gândit vreodată oamenii pentru a păstra loialitatea și controlul. Nigel își folosea propriul trup și sânge.

– Ah!

Era ca și cum camera se afla în mișcare: în jos.

– Toate pozițiile de conducere erau deținute de copiii săi, spuse Likan. Tot asta fac și eu.

O amintire îi veni brusc în minte.

– Debbina? întrebă ea înainte de a se opri.

Likan tresări.

– Ți-am făcut ceva vreodată? Nu, ei bine, nu fetița mea iubită. Dar o mulțime dintre ceilalți copii ai mei conduc secțiuni ale companiei.

– Și cum mă potrivesc eu în asta?

– Cum crezi?

– Explică-mi.

– Ai deveni una dintre nevestele mele. Îmi faci copii. Ei își ocupă locul lor în companie.

– Chiar știi cum să atragi o fată.

El o fulgeră cu un zâmbet ironic.

– Haide, suntem adulți. Fiecare căsătorie în ziua de azi e pe jumătate o afacere. Ne vom simți grozav în pat. Îmi pot permite orice stil de viață îți dorești. Copiii tăi cresc făcând parte din compania cea mai dinamică din această parte a Confederației. Nu le va lipsi niciodată nimic și vor avea în față provocări, practic, nelimitate. Te cunosc suficient de bine ca să știu că ideea te atrage. Cine își dorește niște răsfățați, nu? Și același lucru este valabil și pentru tine. Stai cu mine zece, cincisprezece ani, după care poți continua cu un post în companie sau te poți elibera cu o grămadă de bani și cunoștințe din interior suficiente pentru a te descurca mai bine decât oricine altcineva.

– Mama lui Ozzie! Vorbești serios?

– Bineînțeles.

– E foarte flatant, dar nu este cam brusc?

– Crezi că Sheldon a ezitat atunci când a văzut ceva ce și-a dorit? În niciun caz. S-a dus și și-a luat. Iar asta nu vine chiar atât de brusc, nu-i așa? Am avut o conexiune acolo, la simpozion, n-o să negi acum, sper?

– Nu, recunoscu ea.

– Există atracție fizică. Rămân aptitudinile tale. Dar am făcut niște cercetări.

– Al cincilea băiat responsabil cu cafelele a făcut niște cercetări.

– Într-adevăr, recunoscu el ironic. Ești copilul-greu-de-strunit veritabil. Respinge ruta confortabilă a afacerii de familie. Caută să scape. A eșuat în căsătorie. Acum, pe cale de a-și reveni. Ești flămândă.

Și capabilă. Cu experiența pe care ți-o poate oferi organizația mea, vei înflori. Se apropie, o îmbrățișă și o sărută din nou, mai blând de data asta. Nu vreau un răspuns imediat. De aceea ești aici. Experimentează tot ce poți și ce vrei, apoi ia-ți un răgaz și decide.

Super, a doua oară când primesc propunerea asta într-o lună.

– Bine, spuse ea cu o voce tremurată. Așa am să fac.

– Vorbești serios? N-o spui doar așa?

– Nu. Vorbesc serios.

Araminta nu purta hainele proprii pentru cină. Ăsta fusese primul lucru pe care îl aflase despre ce însemna să facă parte din harem. O stilistă pe nume Helenna o aștepta în dormitorul ei atunci când acesta o preluă din biroul spațios al lui Likan. O femeie jovială, aproape de termenul de întinerire, a cărei vârstă însemna că luase o grămadă în greutate în ultimii ani. Era cu adevărat prietenoasă și dornică să împărtășească bârfe casnice, dintre care majoritatea fără niciun sens pentru Araminta, altfel aveau o mulțime de sens. Era împreună cu Likan de cincizeci de ani.

– Deci eu știu totul, dragă, și am văzut chiar mai mult. Eu nu judec pe nimeni și nimic din ce-o să faci aici nu mă va surprinde. Dacă vrei ceva *special* pentru seara asta, nu trebuie decât să-mi ceri.

Araminta nu era sigură ce anume însemna *special*. Era tentant să întrebe ce anume ceruseră celelalte

fete. Helenna știa că lui Likan îi plăcea ca femeile sale să fie elegante.

– Așa că trebuie să te dichisim, ca să le ții piept celorlalte.

Ceea ce dură ore. Dormitorul ei se balansă peste tot în casa ovoid pentru a se conecta la diverse alte camere specializate. Sauna în primul rând, ca să-și curețe porii. Masaj făcut de un bărbat numit Nifran, la fel de brutal pe cât era de abil, după care se scurse cumva de pe masă cu membrele slăbite și flasce. Apoi camera de probă. *O casă care are o cabină de probă?* Unde i se luară măsurile pentru rochia de seară.

Spirală apoi până la salon, unde Helenna se dovedi în cele din urmă a fi o vrăjitoare. Îi fură aplicate straturi de membrane cosmetice și totuși atunci când Araminta se uită în oglindă nu exista niciun semn că ar fi acolo. În schimb imaginea ei de la nouăsprezece ani o privea țintă. Un nouăsprezece pe care nu-l cunoscuse, dar și-l dorise întotdeauna, cu pometi ascuțiți, niciun pic de carne în exces, gene lungi, piele moale perfect curată, ochi strălucitori. O altă oră fu dedicată *reparării* părului ei, cum definise dezaprobator Helenna prima procedură, care îi fusese apoi extins, îngroșat, înmuiat, ondulat și coafat.

Clemance avea scaunul lângă al ei, așa cum trebuia. O altă membră a haremului, Alsena, se așeză în partea cealaltă. Stăteau de vorbă destul de confortabil, ceea ce dădea o idee despre genul de relație pe care o aveau femeile. Alsena îi făcea o trecere în revistă a genealogiei lui Likan cu accent pe copiii

capricioși, o saga pentru care avea nevoie să deschidă un fișier nou într-un spațiu de stocare pentru a putea ține evidența.

Cu toată atitudinea prietenoasă, fetele nu prea aveau tangențe cu lumea reală. O observație destul de malițioasă, dar care Araminta simțea că era adevărată. Dacă Likan voia femei ca ea, ce făcea cu celelalte? Cu siguranță nu aspirau să conducă vreo parte a imperiului său corporatist.

– Îi place varietatea, îi spuse Helenna când salonul se reîntâlnise cu camera de probă.

Mica rochie neagră clasică nu se demodase niciodată. Și, privind-o pe cea pe care ucenica vrăjitoare din camera de probă o invocase pentru ea, Araminta putea înțelege de ce. Se simțea o desfrânată doar alunecând în ea – așa că singur Ozzie știa ce efect ar avea asupra oricărui bărbat care i-ar tăia calea. Era rușinos de mulată, dar permitea sânilor o libertate completă de mișcare. Roși când o îmbrăcă prima dată. Cumva, tivul scurt și microfibra cu luciu de mătase împrăștiată pe picioarele ei îi făceau gambele și coapsele la fel de subțiri ca la aceiași ideali nouăsprezece ani, cu care vraja Helennei o binecuvântase în seara aceea.

Cocteilurile de dinainte de cină se serveau pentru cei ai casei și pentru oaspeții lui Likan în sala de muzică, care preluase vederea spre lac. Araminta intră cu capul sus, știind cât de bine arăta. Surpriza lui Likan și zâmbetele din harem, mica săritură a Clemancei în timp ce bătea din palme agitată fură

toate laude care pur și simplu i se cuveneau. Totul contribuise la creșterea încrederii ei aproape de nivelul aroganței. Așa că, atunci când Likan o prezentă premierului și soțului ei, se purtă civilizat și îi trată de parcă ar fi fost egalii ei. În timp ce făcea conversație și încerca antreuri cu gust ciudat, se tot întreba cum s-ar comporta Bovey dacă ar fi aici. Se bucura de cultura sa și putea fi la fel de snob cu privire la mâncare și vin ca oricine. Dar compania în care se afla ea cu cel mai puternic și bogat om din lume și alți câțiva doar celebri – pur și simplu nu putea alunga ideea că ar strâmba din nas la ei.

Cu toate acestea, iată-mă aici, egală cu ei.

Seara avu și o parte proastă. Soțul premierului, care era așezat lângă ea la masă, fu îngrozitor de plictisitor. Din fericire, Eridal, unul dintre fiii mai mari ai lui Likan, era așezat în cealaltă parte. La fel de deștept și fermecător ca tatăl său, conducea o casă de finanțare în Ludor, dar îi lipsea acea determinare încăpățânată care îl anima pe tatăl său. Ea încercă să nu-și petreacă toată seara conversând doar cu el.

Când totul se termină, după ce sufrageria coborî la nivelul solului, astfel încât oaspeții să poată merge la capsulele lor, rămaseră doar Likan și opt dintre femeile din harem. Ușa se contractă și pereții își reluară strălucirea. Toată lumea izbucni într-un râs spontan la care Araminta se alătură din toată inima.

Likan îi dădu un sărut de felicitare.

– La naiba, uitasem cât de îngrozitor este idiotul acela, îi spuse el. Îmi venea să-l plesnesc și nici măcar nu vorbea cu mine. Îți mulțumesc că l-ai tolerat.

Ușile se deschideau spre diferite dormitoare din jurul sufrageriei. Haremul dispăru prin ele. Dintre toate femeile de la cină, ele fuseseră, fără îndoială, cele mai frumoase, chiar uimitor de frumoase. În ciuda eforturilor Helennei, Araminta nu se putuse împiedica să se simtă ca o rudă săracă în prezența lor.

– Du-te și pregătește-te, îi spuse Likan. Te așteptăm.

După care se întoarse și ieși printr-o ușă ce dădea într-o cameră mică întunecată. Araminta privi după el o clipă, apoi își chemă dormitorul. Toată atitudinea aceea de mascul alfa care dă ordine nu mergea cu ea. În primul rând, nu avea charisma cu care s-o facă, nu cu felul în care se îmbrăca și cu aspectul lui fizic depășit. Pe de altă parte, faptul că realizase atât de mult era al naibii de atrăgător. Zâmbi argumentului lăuntric. *La naiba, cel puțin Clemance va fi distractivă.*

– Îmbracă-mă cu ce știi că-i va plăcea, îi ceru Helennei care o aștepta.

Un proces care se dovedi a fi mult mai elaborat decât anticipase ea. Pentru început, apăru din nou Nifran, care o mustră cu privire la lipsa de exerciții adecvate și la cum nu o putea relaxa suficient. Cu picioarele ei făcu, de fapt, sex.

Helenna aplică un ulei fabulos și parfumat care, împreună cu loviturile lui Nifran, îi făcu carnea să strălucească.

– Nu e vreun sadic sau ceva, nu? întrebă Araminta.

Pregătirile astea erau toate foarte detaliate. Ideea ei obișnuită de a fi gata pentru o noapte fierbinte era de a purta ceva pe care un bărbat l-ar putea scoate rapid.

– Nu-ți face griji, scumpo, se bucură de sex în modul în care se bucură de femeile lui, cu bun-gust.

Gândindu-se la asta, Araminta îi îngădui Helennei s-o îmbrace. Neglijeul de satin alb era în cea mai mare parte din fâșii, aranjate însă pervers pentru a-i acoperi din corp mai mult decât rochia neagră. Se privi în oglindă. *Deci ideea lui de bun-gust este o prințesă curvă? Cât de masculin.*

Dormitorul ei o expedie în budoarul lui Likan – n-avea alt cuvânt pentru asta. Un pat vast în mijloc, mobilă de formă obraznică, lumină scăzută roz-aurie. Harem prezent și, da, îmbrăcat elegant, în mătase și satin, cu rochii deschise unduindu-se în jurul trupului, lenevind pe canapele, sorbind șampanie și urmărindu-le pe două dintre ele făcând dragoste pe pat.

Araminta intră, încercând să nu pară prea neliniștită. Likan o salută, îmbrăcat într-o robă neagră.

– Șampanie? îi oferi el.

– Mulțumesc. Luă un pahar de cristal de la Marakata, care îi făcu o evaluare detaliată.

Era ceva alarmant de erotic în modul în care femeia distantă părea capabilă să se uite direct prin neglijeul ei.

– Voi două ar trebui să vă sărutați, spuse Likan.

Araminta se lipi strâns de femeia sculpturală, bucurându-se de atingerea senzuală. Marakata, cu siguranță, știa să sărute.

Când terminară, Araminta luă o înghițitură de șampanie în timp ce Likan o prindea de mână ducând-o încet spre canapeaua unde aștepta Alsena. Araminta îngenunche și începu să o sărute.

În timp ce continua să le sărute pe toate celelalte femei așa cum o instruia el, Araminta decise că experiența nu era atât de bun-gust cât mai mult o formulă. Likan își crease un ritual amoros. În cele din urmă, îl sărută și pe el. După care fu luată în pat. Vru ca ea să îngenuncheze într-un anume fel, ceva gen sex jucăuș. Cineva din harem îi aranja părul decorativ peste umăr.

Clemance îi scotea lui Likan roba. Araminta se uită la erecția lui imensă.

– Am un cadou pentru tine.

– Da, spuse ea cu emfază. Văd.

– Un program.

– Poftim?

– Un melanj pe care l-am compus eu însumi pe parcursul mai multor ani. Îți va permite un acces mai adânc în propria minte, deschizând niveluri ce frizează subconștientul într-un mod prin care vechii yoghini îl realizau prin meditație.

– Aha, spuse ea cu îndoială.

Vorbărie de stricat cheful. El îi zâmbi cu drag și o mângâie pe obraz.

– Îl folosesc eu însumi ca să mă concentrez. Mă ajută să-mi curăţ mintea de gânduri reziduale. Poţi reveni la elementul animal care formează identitatea noastră de bază. Faţa lui veni aproape de a ei. Nu există niciun fel de inhibiţii într-o astfel de stare. Orice faci este pur, fără urmă de ruşine.

– Nu există inhibiţii?

– Claritatea este un instrument util pentru mediul de afaceri. Dar şi pentru dragoste. Te poţi concentra asupra senzaţiilor din corpul tău până la a exclude orice altceva. Ajută la amplificarea chiar şi a celui mai mic semnal nervos.

– Vrei să spui că pot face climaxul mai puternic?

Suna ca o versiune electronică a aerosolilor pentru sex folosiţi de ea şi de Bovey.

– Da. Există, de asemenea, rutine de biofeedback adaptate, care-ţi pot influenţa sinele fizic. Odată ce ai stabilit care este sursa plăcerii corpului tău, o poţi repeta. Vocea lui devenise mai moale, tentantă... De câte ori ai avea puterea fizică s-o faci.

U-amprenta o anunţă că el îi oferea programul. Dintr-odată, simţea că îi este foarte cald în neglijeu.

– Scanează-l de infiltraţii şi de troieni, îi spuse ea u-amprentei în timp ce susţinea privirea lui Likan.

– E curat.

– Încarcă-l şi rulează-l. Prin exovedere privi cum programul se extinde într-unul dintre spaţiile ei de stocare. Avea multe asemănări cu un program de învăţare căruia îi permise să se răspândească precum

o ciupercă în materia ei cenușie. Cunoașterea instinctivă bolborosi în mintea ei.

– Nu-ți fie frică, spuse Likan încet. O să-l folosesc împreună cu tine. Asta va face prima noastră experiență spectaculoasă.

Ea dădu din cap, neavând încredere să vorbească. Acum, gândi ea, să-și golească mintea era un proces simplu. Putea folosi ciclurile ascendente de somn fără să le accepte totuși. Respirația i se stabiliză, iar ea deveni conștientă de ritmurile organismului, de fluxul de energie nervoasă. Bătăile inimii. Gândurile periferice se îndepărtau, permițându-i să se concentreze pe budoar, pe pat. Deveni conștientă de atingerea ușoară a țesăturii pe pielea ei. Mărgele mici de transpirație atârnau de ea. Sunetul bulelor sfârâind în paharele de cristal. Respirația lui Likan. Îi văzu brațul mișcându-se, un semn cu degetul.

Marakata răspunse chemării, alunecând sinuos pe saltea. Degetele ei mângâiau pielea Aramintei. Senzațiile pe care nervii ei le experimentau îi curgeau în valuri în creier. Tresări uimită la impact și își concentră atenția pe cele mai plăcute senzații. Tăvălindu-se în ele.

Sub conducerea lui Likan, Marakata smulse chingile de satin de pe umerii Aramintei. Aerul îi inundă sânii expuși, urmat de degete calde. Araminta tresări puternic la atingere, zâmbind în timp ce își centra mintea pe senzație. Sângele îi era zgomotos și fierbinte în timp ce-i alerga spre sfârcuri, întărindu-le.

– Acolo, îi spuse ea proprietarei degetelor.

Mângâierea fu reluată, extazul repetat. Apoi, mai multe mâini începură să alunece peste ea. Guri calde dornice de sărutat. Suspină cu încântare, abandonându-se simfoniei de senzații aprinse de harem. Neglijeul îi fusese scos complet. Își arcui instinctiv spatele. Penisul lui Likan alunecă în ea. Experiența era aproape de nesuportat, era tot ce se putea. Și totuși mintea ei rămase concentrată pe torentul de bucurie fizică. Araminta își promisese că, indiferent ce ar fi, nu va leșina așa cum făcuse cu Bovey. De data aceasta nu existau substanțe chimice care să-i îmbâcsească mintea, de data aceasta era liberă să-și experimenteze incredibila încheiere. Râdea și plângea în același timp. Likan începu să se miște într-un ritm mai rapid. Apoi haremul își reluă recitalul de virtuozitate.

Lordul Cerului luneca peste atmosfera exterioară a planetei solide cu aripile de vid de mult retrase. Fluxurile groase turbulente ale ionosferei măturau întreaga secțiune de suprafață a acesteia, dând naștere unor vibrații lungi ce-i străbăteau gabaritul uriaș. În interiorul ei, energia se agita în tipare specifice, gândurile se amestecau cu puterea elementară a corpului său, manipulând țesătura universului exterior. Viteza îi scădea, pe măsură ce-și impunea dorințele asupra realității. Începu să coboare ușor în atmosferă. Departe, în jos, mințile entităților conștiente cântau de bun venit.

– Acum! le ordonă Clericul Conservator Ethan minților obediente ale Maeștrilor Viselor care așteptau.

Gândurile lor izbucniră în gaia-câmp într-un singur flux, împingând în țesătura visului, căutând o intrare. Filamente de voință brută împingeau și înțepau imaginea încăpățânat de rezistentă ce emana din al Doilea Visător. Când Lordul Cerului începu să-și concentreze atenția asupra orașului de coastă antic de dedesubt simțiră cum percepția acestuia se întoarce spre exterior, spre ei. Îi simțise! Știa că ei sunt acolo!

– Lord al Cerului, îl chemă Ethan cu respect profund. Avem nevoie de ajutorul tău.

Coborârea Lordului Cerului se opri. Cei care-l visau pe Lordul Cerului simțeau masa planetei presând percepția magnificei creaturi. În acest fel *cunoscuseră* vânturile care suflau peste Câmpia Iguru. Experimentaseră valurile Mării Lyot care rulau alene spre coastă. Și acolo, chiar sub ei, atât de amăgitor de aproape, forma fizică a clădirilor Makkathranului atingându-le ușor conștiința. Fiecare exact așa cum era în visele lui Inigo.

Adorația și recunoștința creșteau în gaia-câmp, susținând gândurile lui Ethan.

– Încercăm să ajungem la tine. Arată-ne drumul spre tine, Lord al Cerului. Primește-ne.

Visul se cutremură într-o glorioasă culme de agonie. Gândurile autoritare ale Lordului Cerului fură smulse de o putere teribilă.

– NU! ordonă cel de-al Doilea Visător în mijlocul fericirii distruse. Eu sunt eu.

O suprafață neagră infinită se umflă de o furie malignă, sigilând prăpastia dintre gaia-câmp și Lordul Cerului.

O durere orbitoare arse adânc mintea lui Ethan în timp ce îl izbea întunericul. Țipă. Fiecare mușchi i se contorsionă, aruncându-l din scaun. Căzu apoi într-un leșin milostiv.

Araminta se trezi cu un gâfâit, țâșnind în poziție verticală pe pat. Inima îi alerga, iar respirația îi era șuierătoare. Instinctiv, aplică iar cunoștințele noului program, stabilizându-și mintea și liniștindu-și trupul. Funcționă de minune.

Ce dracu' e cu visul ăsta?

La început fusese destul de plăcut. Plutea ușor deasupra unei planete ciudate, cu soarele cald mângâind-o pe spate, cu continente misterioase desfășurându-se sub ea. Apoi ceva se întâmplase, o senzație de sufocare care îi declanșase un val de adrenalină, apoi fusese nevoie să se zbată, încercând să se trezească. Să se elibereze de constrângerea opresivă. Era ca și cum cineva încercase să-i fure sufletul. Strigase sfidătoare la forța întunecată și în cele din urmă reușise să se trezească.

Lovind și zbătându-se în timp ce striga. Era sigură? Și totuși se părea că tot ce făcuse, de fapt, fusese să se foiască puțin și să se ridice.

Se uită derutată în jur. Budoarul lui Likan era încă învăluit în aceeași lumină caldă. Nimeni altcineva nu era treaz. Clemance era ghemuită lângă ea, cu un braț

încolăcit peste picioarele ei. Fata se agită, clipind confuză când Araminta se mișcă. Araminta îi mângâie părul încâlcit de pe obraz, liniștind-o ca pe un copil tulburat. O Clemance somnoroasă îi zâmbi cu adorație, apoi închise ochii din nou.

Araminta respiră adânc și se lăsă din nou pe spate. În ciuda saltelei maleabile, trupul ei era foarte încordat – ceea ce-l va enerva, fără îndoială pe Nifran. În timp ce zăcea acolo rigidă, le putea auzi pe două dintre femeile din harem scâncind încet în somn. Deci nu fusese singura care avusese un vis urât. Se întrebă dacă ar trebui să traverseze camera și să le trezească. Dar ele se cufundară într-un somn profund. Cu toate acestea, ea încă nu se putea relaxa și adormi. Ceva îi zgândărea subconștientul și o neliniștea, o amintire evazivă cu care încerca să se conecteze. Nu era visul, era ceva de dinainte de asta.

Încă o dată programul îi veni în ajutor. Își limpezi mintea și se concentră pe amintirile legate de orgie. Fizic, fusese extrem de satisfăcătoare – nu putea nega asta. Și haremul fusese încântat să o învețe o serie întreagă de acte senzuale cu care se desfătau ele și Likan. Dar era din nou chestia aia cu ritualul. Adevărata pasiune lipsea și odată cu ea căldura care venea din abandonarea de sine așa cum făcea cu Bovey. Fusese un pic prea mecanic, toate erau ocupate să facă ce le cerea Likan.

Araminta se ridică din nou, pielea răcindu-i-se din cauza șocului. Amintirea lui Likan și a Marakatei era perfect clară în mintea ei, tot datorită propriului

program minunat. *Ce ironie*. Gândi din nou prin el, apoi revizui alte amintiri suspecte înainte de a-și cuprinde în cele din urmă capul în mâini, gemând disperată.

– Oh, la naiba!

Helenna își respectase promisiunea și n-o judecase. Nu făcuse niciun comentariu în timp ce casa golea sertare și dulapuri, hainele alunecând prin interstițiile dintre camere pentru a umple valizele ei din loja majordomului. Araminta aproape vru să întrebe pe câte altele le văzuse plecând brusc, după o noapte cu Likan. Dar asta ar fi fost nedrept față de amândouă.

Dormitorul își tăie drum prin casa ovoidală și deschise o ușă spre aleea care înconjura clădirea. Lumina zorilor strălucea gri mohorât pe lacul nemișcat. Doi membri eleganți ai personalului casei îi încărcau bagajele înapoi în capsulă.

– E păcat, scumpo, zise Helenna. Te vedeam ca pe una care s-ar adapta cu ușurință aici.

– Și eu, spuse Araminta. O îmbrățișă rapid. Mulțumesc pentru tot.

– Hei, a fost frumos să te cunosc.

Araminta se întoarse și ieși din dormitor. Ușa alunecă în spatele ei.

– Așteaptă! strigă Clemance. Nu se poate să pleci!

Ieșea grăbită pe altă ușă, la zece metri distanță, încercând să îmbrace un halat translucid.

Likan venea în spatele ei, mult mai calm, într-un halat gros violet-închis.

– Nici măcar un la revedere? o întrebă el, cu o încruntare urâtă pe fața de mops.

– Rețeaua casei este activă. Știai că plec. Dacă voiai să-mi spui ceva înainte de asta, puteai s-o faci, îi zise Araminta. Și iată-te.

– Da, sunt aici. Aș dori să știu de ce fugi. Cred că am dreptul, după oferta pe care ți-am făcut-o. Știu că te-ai bucurat de noaptea trecută. Despre ce este vorba?

Araminta se uită la fata care se agita înnebunită între ei, nesigură la care din ei să meargă.

– Ești sigur?

Likan făcu un pas înainte și își puse brațul în jurul umerilor lui Clemance, ajutând-o să-și tragă halatul.

– Eu nu ascund nimic de nevestele mele.

– Nici că sunt condiționate psihoneural?

Fața lui rămase impasibilă.

– A fost util să încep așa.

– *Util?* strigă ea. Le-ai crescut să-ți fie sclave. Este ilegal să le condiționezi așa, întotdeauna a fost. E un lucru josnic și inuman. Nu au de ales, nu au voință liberă. E obscen! De ce, pentru numele lui Ozzie? Nu ai nevoie să-i forțezi pe oameni să-ți intre în pat. Aș fi venit și eu, probabil. Și știu că sunt mii de alte persoane care ar fi fericite să aibă șansa asta. De ce-ai făcut-o?

Likan se uită în jos, la Clemance, cu o expresie aproape paternă.

– Ele au fost primele, spuse el simplu.

– Primele?

– Din haremul meu. A trebuit să încep de undeva. Acesta a fost „principiul șiretului".

– Nu înțeleg.

– Ca să demarezi, atunci când nu ai nimic, poți începe prin a te trage de propriile șireturi. Trebuia să fiu el, să fiu Nigel Sheldon. El avusese un harem, așa că am avut și eu unul. Tu nu înțelegi ce-a fost acel om. El co*nduse* sute de lumi, miliarde de oameni. Nu am glumit când l-am numit împărat. A fost cel mai mare om care a trăit vreodată. Trebuia să învăț să gândesc în felul în care a făcut-o el. Aproape scuipa cuvintele.

– Așa că ți-ai făcut sclavi ca să reușești asta?

– Ele nu sunt sclave. Toți suntem predispuși la diferite trăsături de personalitate. Modul în care acestea se combină este ceea ce ne formează ca indivizi. Am amplificat doar câteva dintre atributele comportamentale ale fetelor.

– Da, umilința! Le-am văzut aseară, Likan. Te-au ascultat ca niște boți.

– Relația este mult mai complexă.

– Dar se reduce doar la asta. De ce nu te-ai condiționat pe tine însuți să gândești ca Sheldon? Dacă trebuia să distrugi pe cineva, de ce nu pe tine?

– Am încorporat caracteristicile sale neuronale cunoscute în ADN-ul meu. Dar o structură neuronală este doar un recipient de personalitate. Ai nevoie și de mediu, cât mai complet posibil.

– Oh, pentru numele lui Ozzie! Ai cultivat sclavi în mod deliberat, cu rea intenție. Și tu crezi că e un

mod acceptabil de a realiza ceea ce ești. Îmi faci greață. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine și cu familia ta perversă. Nici măcar nu ai de gând să le dai drumul! De ce nu le elimini condiționarea atunci când merg la tratamentul de întinerire?

– Le-am creat conform convingerilor mele, în mod eronat, după părerea ta. Acum crezi că ar trebui să fie modificate, conform convingerilor tale. Nu ți se pare ușor ironic? Există o vorbă veche după care două lucruri rele nu fac unul bun. Îmi asum responsabilitatea pentru nevestele mele, mai ales cele profilate – exact așa cum ar fi făcut Sheldon.

Araminta îl privi încruntată, apoi își îndreptă atenția spre Clemance, îndulcindu-și expresia.

– Vino cu mine. Hai să plecăm de-aici. E reversibil. Pot să-ți arăt cum e să fii liber, să fii cu adevărat om. Știu că nu mă crezi, dar te rog, încearcă. Încearcă, Clemance!

– Ești o proastă, spuse fata. Se lipi și mai tare de Likan. Eu nu sunt condiționată. Îmi place asta. Îmi place să fiu în harem. Îmi plac banii. Îmi place viața. Îmi place că fiii mei vor conduce planete întregi. Fără Likan, ai tăi ce-o să fie vreodată?

– Ei înșiși, răspunse Araminta stins.

Clemance se uită la ea cu milă sinceră.

– Nu e suficient pentru mine.

Araminta ridică o mână nesigură.

– Ea este... ?

– Nu au fost niciodată mai mult de trei, spuse Likan. Clemance nu este una dintre ele. Vrei să încerci să mai ghicești o dată?

Araminta clătină din cap. Nu avea puterea să vorbească. *Marakata. Marakata este una dintre ele, sunt convinsă. Poate dacă aș...*

– La revedere! șopti Likan.

Araminta urcă în capsula de marfă și îi spuse să o ducă acasă.

Oscar nu credea că se va întoarce în locul unde murise. Desigur, nu se așteptase să o revadă pe Paula Myo.

Și, pentru a face lucrurile și mai rele, localnicii întreprinzători de pe Far Away transformaseră ultimul său zbor disperat în hyperglide într-o atracție turistică. Mai rău încă, era un punct de atracție în declin.

Cu toate acestea, Oscar obținuse cel puțin dreptul să-și boteze nava nouă-nouță, pe care ANA o livrase pe Orakum pentru el, și, fără să stea prea mult pe gânduri, o numise *Elvin's Payback.* În unitatea lui de comandă se afla un briefing mare prin care trecu rapid pentru a-i trimite apoi câteva întrebări Paulei, care era deja din nou în nava ei, îndreptându-se spre o destinație necunoscută.

După ce termină de citit fișierul, un lucru deveni foarte clar pentru el. Paula îi supraestimase grav abilitățile. Erau o mulțime de grupări foarte puternice, foarte hotărâte, care îl căutau pe al Doilea

Visător. Acum asta poate că n-o afecta pe Paula, dar...

– Sunt doar un pilot, îi repetă el când îl chemă pe un canal securizat TD și îl întrebă de ce zboară către Far Away.

Nu-i spusese că putea urmări *Elvin's Payback*, dar cumva nu era surprins.

– Voi avea nevoie de ajutor. Și, așa cum tu ai încredere în mine, așa am și eu încredere în altcineva. Simți o satisfacție răutăcioasă nespunându-i despre cine era vorba. Deși suspecta că ar putea ști – nu era cine știe ce știință a hiperspațiului.

Ateriză la portul stelar din Armstrong City, care era un câmp imens la nord-est de orașul în sine, cu patru terminale mari de dirijare a zborurilor de pasageri și o rețea de depozite în care cargourile veneau și plecau. Alese o rampă de parcare în apropiere de gard, departe de orice activitate reală. În timp ce nava cobora, el mătură cu senzorii vizuali orașul antic care se întindea până la malul Mării Nordului. Deasupra coastei exista inevitabila aglomerare de turnuri înalte și piramide, în timp ce proprietăți întinse de case mari inundau terenul din spate. Totul era mult mai haotic decât aspectul majorității orașelor din Confederație, lucru care, de fapt, îi plăcea. Încercă să zărească Highway One, drumul istoric pe care prietenii lui îl împinseseră pe Starflyer spre destinul său. Acum nu mai era decât o bandă urbană lungă, lată, care urma vechiul traseu pe distanță de kilometri peste Great Iril Steppes, de

parcă clădirile orașului încercau să scape de ancora lor istorică din centru. Ca în orice lume din cadrul Confederației, traficul la sol de pe Far Away era acum în scădere dramatică. Cerul de deasupra orașului colcăia de capsule regrav.

Oscar pluti în jos prin camera de depresurizare, ieși sub *Elvin's Payback* și se regăsi pe pământul lui Far Away. Din cine știe ce motiv ridicol, tremura. Așteptă câteva clipe, trăgând aer în piept, apoi se depărtă de navă. Picioarele îi apăsau ușor iarba scurtă, trimițându-i corpul într-o mișcare de alunecare sub forma unui arc scurt, datorită gravitației reduse. Uitase cât de plăcut era lucrul acesta pe lumea pe care aterizase. Pașii aceia săltăreți îi dădeau o senzație de libertate de parcă avea din nou hormonii adolescenței.

După ce se depărtă de navă, se opri și se răsuci de jur împrejur. Într-o parte, orizontul orașului, niște munți îndepărtați. Nu recunoștea nimic. În afară de cerul glorios de safir. Din fericire, rămăsese la fel, în timp ce biosfera planetei se regenerase încet cu noi plante și creaturi pe care oamenii le aduseseră în această lume.

Împins de trecerea navelor spațiale care utilizau terminalele, aerul marin cald bătea tot timpul în rafale, răvășindu-i părul. Totul era foarte diferit de portul stelar principal de pe Orakum, de unde venea el și abia dacă avea cincizeci de zboruri pe zi. Pe de altă parte, Far Away era capitala autoproclamată a Lumilor Externe, planeta care refuzase integrarea

politică și economică în Marea Confederație. Chiar și astăzi era, tehnic, doar un membru afiliat. Independența sa înverșunată inspirase o întreagă generație de lumi nou-create după Războiul Starflyer. Voința politică și sfârșitul monopolului de transport al CSP, cu navele spațiale pe care le aducea acesta, conduseseră la prima divizare culturală în cadrul societății Confederației ca întreg. Așa cum Dinastia Sheldon făcuse disponibile biononicele, începând cu cultura Înaltă, tot așa Barsoomienii introduseseră îmbunătățiri genetice care duseseră corpul uman mult dincolo de limitele sale naturale, dezvoltându-se în mișcarea Avansată. După aceea, Far Away, cu tradiția sa acerb anarhistă, se declarase contraponderea ideologică a Pământului și a ANA. Senatorii Confederației puteau trata ideea cu anticul lor dispreț, dar cetățenii de pe Far Away credeau în propriul destin.

Oscar zâmbi la orașul aglomerat în timp ce se lăsa pătruns de valul emoțional al gaia-câmpului local. Chiar și acesta avea o stridență ce reflecta încăpățânarea locuitorilor. U-amprenta lui deschise un canal către cibersfera planetară și apelă un cod-adresă de unică folosință care îi fusese dat cu optzeci și șase ani în urmă, în ziua în care ieșise din clinica de reviețuire. Spre surprinderea lui, i se răspunse imediat.

– Da?

– Trebuie să te văd, spuse Oscar. Am o problemă și am nevoie de ajutor ca să o rezolv.

– Cine dracu' ești și cum ai furat acest cod?

– Sunt Oscar Monroe, iar codul mi-a fost dat. Cu ceva timp în urmă.

Urmă o pauză lungă, deși canalul rămase deschis.

– Dacă ești un impostor, ai o singură șansă să te cari, și șansa este acum.

– Știu cine sunt, spuse Oscar.

– Vom afla dacă ești.

– Bine.

– Foarte bine. Să fii la Sanctuarul Kime în vârful Muntelui Herculaneum, într-o oră. Unul dintre noi te va întâmpina.

Canalul era mort. Oscar zâmbi. N-ar trebui să tragă în el așa, chiar n-ar trebui. U-amprenta contactă o companie locală și închirie o capsulă ingrav de înaltă performanță. Având în vedere pe cine urma să întâlnească, nu voia să riște scurgeri de tehnologie sosind într-o navă cu ultrapropulsor.

Capsula îl săltă peste Muntele Herculaneum într-un lob semibalistic, care îi luă douăzeci și opt de minute. Ultima dată când văzuse vulcanul colosal fusese în ziua în care murise izbindu-se de pantele sale mai joase. Astăzi, sosirea lui era mult mai confortabilă. Capsula țâșni afară din atmosfera superioară urmând curbura planetei spre sud-vest. Privea prin senzori cum Marea Triadă se ridica la orizont. Erau în continuare cei mai mari munți care puteau fi găsiți pe o lume H-congruentă. Pe o planetă cu o gravitație standard, s-ar fi prăbușit sub propria greutate, dar aici continuau să se înalțe în timp ce magma îi împingea mai mult, și mai mult în sus.

Muntele Herculaneum, cel mai mare, se înălța la treizeci și doi de kilometri, platoul din vârf ridicându-se deasupra troposferei lui Far Away. Spre nord, Muntele Zeus depășea șaptesprezece kilometri, în timp ce la sud de Herculaneum, Muntele Titan ajungea la douăzeci și trei de kilometri înălțime. Era singurul din Triadă rămas activ.

Capsula lui Oscar luă o curbă strânsă deasupra oceanului de pajiști de pe Câmpia Aldrin, după care începu să se scufunde înapoi în jos. Priveliștea era magnifică cu conul mare al lui Herculaneum întinzându-se sub el. Platoul de regolit maro murdar era spart de două căldări gemene.

În jurul lui, stânca goală cobora departe în jos până la inelul de ghețari aflat înainte de pantele mai mici care se cufundau, în sfârșit, în păduri de pin și pajiști joase. Din fericire pentru el, Titan era semiactiv astăzi. Se uită în jos aproape vertical în craterul roșu aprins, privind valurile lente care se răspândeau pe suprafața lacului de lavă imens. Bolovani albi strălucitori erau scuipați în sus din infern pentru a trasa arcuri lenețe prin vid, împrăștiind scântei portocalii. Unii dintre ei erau aruncați suficient de departe pentru a depăși peretele craterului și a-și începe căderea lungă în uitare.

Vederea îi fu inevitabil atrasă de canionul lung dintre pâlnia lui Zeus și Titan, care ducea la baza lui Herculaneum. Canionul supravegheat, în care furtunile venite dinspre Oceanul Hondu erau canalizate într-o explozie dezlănțuită de aer, prin care nebunii

căutători de senzații tari din Confederația timpurie obișnuiau să zboare cu hypergliderele lor, permițându-le să navigheze pe vânturi atât de puternice, încât îi împingeau afară din atmosferă și peste Herculaneum. El nu apucase să încerce ultima parte, pentru că se izbise cu hypergliderul lui de Anna, astfel încât Wilson să poată avea o șansă de a ajunge la vârf.

Chiar dacă se pregătise sufletește pentru un șoc emoțional la vederea locului morții sale, nu simțise decât o ușoară curiozitate. *Asta trebuie să însemne că sunt perfect adaptat la această viață nouă. Corect?*

În timp ce se uita de-a lungul despicăturii stâncoase din pământ, exovederea îi expunea datele meteorologice și un fișier care îi spunea că vânturile nu mai erau la fel de puternice ca în urmă cu o mie de ani. Terraformarea calmase cu succes atmosfera lui Far Away. Hyperglidingul era doar o legendă acum.

Capsula îl duse în jos, la un dom mare, situată chiar pe marginea de est a platoului Muntelui Herculaneum, unde stâncile din Scaunul Afroditei își începeau coborârea lungă de opt kilometri. Un câmp de presiune se întindea deasupra intrării în camera de aterizare a domului, o peșteră mare de metal, cu spațiu suficient pentru douăzeci de capsulele de pasageri. Numai două se odihneau în interior, cu încă cinci capsule obișnuite parcate în apropiere.

Oscar trecu prin perdelele de presiune ale sasului în arena principală a domului și achită taxa de intrare

de douăzeci de dolari FA cu moneda de credit pe care i-o dăduse Paula. Erau trei clădiri joase înăuntru, toate aliniate în spatele Scaunului Afroditei. Merse la prima, pe care rețeaua domului plasase eticheta „Locul prăbușirii". Un grup de turiști tocmai ieșeau, îndreptându-se spre cafeneaua de alături, sporovăind entuziasmați. Nu-l remarcaseră, fapt pe care îl găsi amuzant. Fața lui nu era diferită acum.

Era întuneric în interior. Un perete era deschis pe acea parte a domului situată deasupra stâncii. O pasarelă îngustă era suspendată la trei metri deasupra solului, cu un câmp de presiune sub ea, menținând o zonă de vid deasupra regolitului. Mai era, de asemenea, un generator de câmp stabilizator în funcțiune pentru a păstra rămășițele hypergliderului. Fuzelajul cândva elegant era zdrobit de partea laterală a unui afloriment stâncos, cu aripile de plyplastic îndoite și rupte. Oscar își aminti cât de elegante fuseseră aripile acelea complet extinse și oftă.

Merse încet de-a lungul pasarelei până când ajunse chiar deasupra rămășițelor. Inima aproape i se opri când își imagină prietenul îngrozit și agitat în timp ce nava lui derapa de-a lungul platoului prăfuit, alunecând și răsucindu-se, complet scăpată de sub control. Soarta unei întregi specii depindea de rezultat. Și stâncile care se grăbeau spre el. Oscar se încruntă când se uită în jos. Hypergliderul era, de fapt, cu susul în jos, ceea ce însemna că se rostogolise la un moment dat. Privi de-a lungul marginii Scaunului Afroditei. Cineva stătea acolo într-un costum de presiune antic.

Era o proiecție *solido,* realiză Oscar când ajunse la capătul pasarelei. Capul lui Wilson Kime era vizibil într-o cască-balon nu foarte autentică. Din găurile costumului de presiune reparate cu un fel de rășină epoxidică se scurgea sânge pe regolit. *Solido*-ul Wilson se uita peste masivul Munților Dessault de la est, unde vârfurile acoperite de zăpadă se micșorau în ceața luminoasă a orizontului arcuit. Era exact ceea ce adevăratul Wilson văzuse, ceea ce atât de mulți oameni muriseră ca să-i dea. Cei pe care istoria îi cunoștea, și încă mulți alții necunoscuți. Cu o mie două sute de ani în urmă, această panoramă minunată furnizase datele pentru a stârni o furtună uriașă în jurul navei Starflyer, omorând fiara și eliberând Confederația. Astăzi, putea să stea aici, în același loc, în cafeneaua Salvatorului și să cumpere gogoșile care-i purtau numele.

– Fără tine nu am fi aici.

Oscar tresări. În spatele lui, pe pasarelă, stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum-togă foarte închis la culoare.

Ce mare agent secret mai sunt. Oricine se poate strecura lângă mine.

– Poftim? spuse Oscar.

Omul zâmbi. Era foarte chipeș, cu maxilare pătrate, gropiță în bărbie și un nas retras. Ochii căprui îi erau înconjurați de riduri pricinuite de râs. Când deschise gura largă, niște dinți uimitor de albi zâmbiră sclipind.

– Am fost aproape doborât de valul de dezamăgire melancolică pe care l-ai eliberat în gaia-câmp, spuse el. E de înțeles. Flutură o mână spre camera întunecată. Această parodie este tot ce există, pentru a celebra ceea ce ați realizat tu și Wilson. Dar crede-mă, noi știm și apreciem ce ați făcut. Și îi învățăm și pe copiii noștri.

– Noi?

Omul își înclină capul în mod oficial.

– Cavalerii Gardieni. Bine ai revenit pe Far Away, Oscar Monroe! Cum te putem ajuta?

Numele lui era Tomansio, îi spuse el în timp ce se înapoiau la capsula lui Oscar.

– Mai exact, Tomansio McFoster Stewart. Tatăl meu a fost cel care ți-a dat codul nostru cu optzeci și șase ani în urmă.

– Abia l-am văzut. Guvernul avea un cordon un pic cam strâns în jurul camerei mele. Îmi protejam intimitatea. Cu toate acestea, el a intrat pur și simplu. Și tot așa a ieșit.

– Am crezut că ai uitat de noi, spuse Tomansio. Sau mai rău.

– Nu mai sunt ce eram, replică Oscar. Cel puțin, asta am crezut.

– Și totuși iată-te. Este un moment interesant să vii și să ne cauți din nou, atât pentru Marea Confederație, cât și pentru galaxie în general. Nu este genul de moment în care un om alege să se complacă în nostalgie.

– Nu. Acest lucru nu are nimic de-a face cu nostalgia.

Se așezară în capsulă.

– Te superi dacă navighez eu? întrebă Tomansio. Ți-ar fi greu să ajungi la pământurile noastre fără ajutor.

– Nu, deloc, spuse Oscar. În timp ce alunecau afară din camera de debarcare a domului, i se trezi curiozitatea. Unde sunt pământurile voastre?

– Unde au fost întotdeauna. Din colțul de nord-est al Munților Dessault spre Marea Oak.

Capsula începu să se accelereze, săgetând spre nord peste munți, pe măsură ce lua altitudine. Pentru prima dată, Oscar văzu Marele Deșert în jurul căruia vârfurile înalte se adunau protector.

– Și nu v-aș putea găsi? Cred că vârful acela este Muntele St Omer, nu-i așa? *Marie Celeste* s-a prăbușit în apropiere.

– A cunoaște și a ajunge sunt două lucruri total diferite.

– Nu știam că ați devenit toți budiști și ați început să vă exprimați în cimilituri.

Tomansio înclină capul într-o parte. Zâmbetul lui frumos era liniștit.

– Ah, înțeleg. Nu sunt în mod deliberat enigmatic. Deși, probabil, mă fac vinovat de prea multă dramatizare. Dar tu ești foarte important pentru noi, Oscar. Sper să te impresionez.

Pentru o clipă, Oscar se simți de parcă trăise efectiv fiecare an dintre cei o mie o sută de de suspendare.

A trebuit să sape în istorie ca să mă înțeleagă. La dracu'! Fusese mult prea protejat cu partenerii săi de viață. Nu era de mirare că simțise întotdeauna că locuința punea o barieră între mica lui familie confortabilă și lumea exterioară.

– Ne protejam pământurile cu o T-sferă, spuse Tomansio.

– Serios? Credeam că doar Pământul are una.

– Nu ne facem reclamă. Este, de fapt, o apărare destul de elegantă la multe niveluri, deși avem nevoie de o cantitate colosală de energie pentru a o menține. Dacă ai merge pe jos sau ai conduce vehicule, sau ai zbura spre noi, când te-ai apropia de frontiera noastră, ai fi pur și simplu teleportat pe partea cealaltă. Nu poți bate la o ușă pe care nu o ai niciodată în față. Trebuie să fii invitat înăuntru.

– Impresionant.

Terenurile spre care coborau erau luxuriante. Verdeața bogată era tăiată de râuri șerpuitoare, pădurile și pajiștile se luptau să domine văile și dealurile.

Mai departe, la est, se zărea Mare Oak. Reintrară în atmosferă. Șuvițele de nori se repezeau pe lângă coca transparentă a capsulei, îngroșându-se rapid. Apoi ieșiră dintre ei, iar un acoperiș de pădure se desfășură sub ei, frunze de toate culorile, arbori de dimensiuni uriașe. Far Away se mândrise întotdeauna cu diversitatea sa genetică unică. Începând cu un peisaj aproape steril, echipele de terraformare aduseseră

cu ele semințe de pe o sută de planete pentru a crea un peisaj floral contrastant nemaiîntâlnit.

– Iată-ne ajunși, spuse Tomansio când altitudinea lor se apropie de cinci kilometri.

Priveliștea se schimbă brusc. Oscar sări în scaun. Pluteau acum la o sută de metri deasupra solului, la capătul unei văi lungi. Iarba albastră-verde se ondula pe kilometri întregi pe fiecare parte, cuprinzând pădurile care se revărsau prin golurile din pereții văii. Erau case peste tot în jurul lor, construite din lemn și piatră, amestecându-se bine cu mediul, ca un sat medieval de pe Pământ. Numai că acesta era la o scară mult mai mare.

– Tu trăiești aici? întrebă Oscar.

– Da.

– Te invidiez.

– Aparențele pot fi înșelătoare.

Capsula aterizâ lângă una dintre casele de piatră, o clădire lungă, cu grinzi din lemn înnegrite de vreme ieșind de sub acoperișul de ardezie. Un balcon se întindea de-a lungul unei părți a casei. Ferestrele mari erau deschise, lăsând să se vadă un interior foarte modern. Iarba ajungea până sus la pereți, subliniind impresia de armonie naturală.

Oscar ieși obosit. Gaia-câmpul rezona de o bucurie subtilă caldă, învelindu-l într-un vis cu ochii deschiși ca al unui copil strâns în brațele mamei, confortul și siguranța de a fi *acasă*.

Era un bun venit ce emana de la oamenii care se grăbeau de peste tot să-l salute. Ieșeau din casele din

apropiere sau pur și simplu se teleportau, apărând brusc acolo pentru a îngroșa mulțimea. Apoi apărură caii, un întreg pluton de cavalerie galopând de-a lungul unei creste din apropiere, cu călăreți îmbrăcați în uniformă închisă la culoare, purtând în spatele umerilor fanioane heraldice cărămiziu cu auriu. Caii erau îmbrăcați într-o plasă de metal cu ciucuri de aur ale căror margini atingeau vârful ierbii. Se uită la fiarele uriașe, de temut, la coarnele lor îmbrăcate în metal și colții ascuțiți care-i trezeau amintirile.

– Am mai văzut unul și înainte, exclamă, emoționat. La unitatea noastră de munte.

Un Charlemagne. Cineva ne-a ghidat atunci.

– Da, spuse Tomansio. Încă ne antrenăm să luptăm pe ei. Dar nu i-am mai condus, de fapt, în luptă de la Răzbunarea Planetei. Totul este ceremonial acum, o parte din setul nostru de aptitudini. Călăreții sunt aici pentru a onora sosirea ta. La fel ca și vulturii regali. Făcu un gest în sus.

Oscar reuși să nu se clatine, dar tot i se tăiase răsuflarea. Un grup de creaturi aviare gigantice i se învârteau deasupra capului. Semănau cu petrosaurii din epoca dinozaurilor de pe Pământ și fuseseră creați de Barsoomieni, ca parte a încercărilor lor de expansiune genetică. Fiecare avea un călăreț, toți îmbrăcați în robe lungi unduitoare, care fluturau în spatele lor. Îi făcură semn cu mâna când îi trecură pe deasupra capului, cotind și răsucindu-se cu o finețe uimitoare. Oscar zâmbi larg, fără jenă, la poznele lor

acrobatice. Sigur, piloții aceia trebuie să fi fost legați de păsări.

Tomansio își drese glasul discret.

– Poate câteva cuvinte, șopti el în urechea lui Oscar.

Oscar era atât de încântat de vulturii regali încât nu observase cât de mulți oameni erau acum adunați în fața lui. Se uită la ei, ușor speriat de aspectul lor. Era ca și cum un fel de echipă de atleți venise să-l vadă. Toți erau înalți, bărbați frumoși, femei frumoase și absolut toți extrem de în formă. Chiar și copiii zâmbitori și entuziaști erau exemplare sănătoase. Nu se putu împiedica să se gândească la viziunea lui H. G. Wells asupra viitorului din *Mașina timpului*. Aici, în grădina lor edenică, protejată, Cavalerii Gardieni erau ca niște Eloi, dar cu mușchi și cu atitudine. Cerul să-i ajute pe Morlockii care s-ar fi rătăcit în această vale.

Oscar trase aer în piept, străduindu-se să nu se gândească la informările pentru mass-media pe care trebuise să le facă în timp ce era în Marină.

– Nu am mai fost pe Far Away de foarte mult timp. De prea mult timp, de fapt. Ați creat o lume palpitantă, o lume respectată în întreaga Confederație. Pentru asta vă mulțumesc, ca și pentru acest salut!

Aplauzele fură destul de sincere. Oscar dădu din cap, zâmbindu-le feței serioase. A fost extrem de ușurat când Tomansio l-a condus în casă.

Sala de primire era îmbrăcată în ceva ce semăna cu o țesătură albă translucidă care emitea o strălucire ușoară. Falduri ciudate se adânceau în pereți, sugerând niște compartimente paralele. Laturi ale T-sferei, ghici Oscar. Mobilierul era destul de solid, ca și micul altar care se sprijinea pe o masă largă de lemn veche, în capătul îndepărtat al camerei. Oscar încetini pasul, oprindu-se să privească portretul holografic îmbrăcat într-un giulgiu negru și cu o singură lumânare aprinsă sub el. Fața dichisită a Pisicii îi întorcea cel mai frumos zâmbet enigmatic al ei. *Pentru fiecare Yin, un Yang*, murmură Oscar sumbru. Ar fi trebuit să știe. Valea era cu adevărat prea idilică.

Tomansio veni alături de el.

– Ai cunoscut-o, nu-i așa? Ai vorbit cu ea, de fapt, când veneai spre Far Away.

– Am petrecut o zi împreună pe *Carbon Goose* în timp ce zburam peste Half Way. N-aș spune că am cunoscut-o bine.

– Cât te invidiez pentru ziua acea. Te-a speriat?

– Eram sătul de ea. Cu toții erau. Poate că ar trebui și tu să fii.

– Nu aș fi speriat. Aș fi onorat.

– Este rea.

– Bineînțeles că este. Dar este și nobilă. Ea ne-a arătat calea, ea dădu din nou Gardienilor Sinelui un scop. Ea a fost cea care ne-a adus împreună cu Barsoomienii. După ce Starflyer a fost distrus, după ce tu ai ajutat la distrugerea sa, Oscar, nu mai rămăsese

nimic pentru strămoșii noștri. Bradley Johansson ne construise inițial pe ruinele sclaviei. El ne-a forjat în triburi războinice pentru a purta cea mai mare bătălie pe care oamenii au cunoscut-o vreodată. Lupta pentru a salva întreaga noastră specie. Și când s-a terminat, el era mort, iar noi eram pierduți, sortiți dispariției ca o trupă de soldați bătrâni, fără o cauză. O rușine anacronică în timp ce Far Away era *civilizată* de Confederație.

– Soldații trebuie întotdeauna să depună armele până la urmă.

– Nu înțelegi. Etosul nostru l-a salvat ea. Ne-a arătat că puterea este o virtute, o binecuvântare. Aceasta este evoluția noastră și nu ar trebui să fie negată în felul în care o fac liberalii din Confederație, tratând-o ca și cum ar fi o parte rușinoasă din noi care ar trebui să fie întotdeauna respinsă. Dacă nu am fi fost puternici, dacă Bradley nu ar fi rămas neclintit, Confederația ar fi murit în aceeași zi cu tine, Oscar. Dacă Barsoomienii nu și-ar fi păstrat luciditatea, oamenii din ziua de azi ar fi fost niște creaturi atrofiate, cu o viață de scurtă durată. Zâmbi către portret. Unul avusese putere, celălalt scop. Ea le-a văzut pe amândouă și le-a combinat într-un singur principiu îndrăzneț, ea ne-a dat o viziune căreia îi putem rămâne pentru totdeauna fideli. Nu este nicio rușine în putere, Oscar.

– Știu, spuse Oscar fără tragere de inimă. De aceea sunt aici.

– Am sperat asta. Ai spus că ai nevoie de ajutor.

– Da, am. Făcu o pauză. Ce se întâmplă dacă cererea mea e împotriva ideologiei tale?

Tomansio râse.

– Noi nu avem așa ceva, Oscar. Asta este ideea cu Cavalerii Gardieni. Urmăm un singur crez: puterea. Asta este ceea ce vrem să transmitem omenirii, pe măsură ce crește și se diversifică. Acesta este cel mai elementar principiu evolutiv. Acele părți ale omenirii care îl îmbrățișează vor supraviețui, asta-i tot. Noi suntem natura pură, mai mult de atât nu se poate. Faptul că suntem percepuți doar ca niște mercenari nu este problema noastră. Când suntem angajați pentru a îndeplini o misiune, o facem bine.

– Am nevoie de subtilitate pentru asta. Cel puțin la început.

– O putem face subtil, Oscar. Operațiunile sub acoperire sunt una dintre specialitățile noastre. Folosim toate mijloacele posibile, în afară de a fi strigător de rău sau proști. De exemplu, nu vom fura pentru tine. Cavalerii Gardieni își iau jurământul de onoare foarte în serios.

Oscar aproape începu să întrebe despre Pisică și despre ce obișnuia să facă. Dar renunță.

– Trebuie să găsesc pe cineva și apoi să îi ofer protecție.

– Asta sună foarte demn. Cine e?

– Al Doilea Visător.

Pentru prima dată de când se cunoscuseră, Oscar îl văzu pe Tomansio pierzându-și rezerva.

- Nu mă-nnebuni! Cavalerul Gardian izbucni în râs. O mie două sute de ani fără tine, și acum cu asta vii? Oscar, aproape c-a meritat să te așteptăm. Al Doilea Visător însuși! Deveni brusc serios.

– Nu te voi întreba de ce. Dar îți mulțumesc din adâncul inimii mele simple că ai venit la noi.

– „De ce" este, de fapt, foarte simplu. Există prea mulți oameni care vor să-l influențeze. Dacă el nu dorește să iasă din umbră, ar trebui să fie liber să-și facă propria alegere.

– Să meargă la Gol sau nu, să declanșeze, eventual, sfârșitul galaxiei în căutarea sorții rasei noastre sau nu. Ce Graal ne dai de păzit, Oscar. Ce fel de provocare.

– Să iau asta ca pe o acceptare?

– Echipa mea va fi gata să plece în mai puțin de o oră.

– O vei conduce?

– Tu ce crezi?

– Eram *atât* de sigură! exclamă Araminta. Părea o fetiță ușor smintită. Făcea tot ce-i spunea, absolut tot ce-i spunea.

– Recunoaște, draga mea, că în momentul acela nu erai *în poziția* de a fi un observator imparțial, glumi Cressida.

– Dar așa o făcea. Nu înțelegi. Era dornică. Obedientă. Ca și celelalte. Cred. La naiba!
Crezi că voia să mă prostească? Poate că era condiționată și îi spuse să dea întotdeauna același

răspuns. Araminta făcu un efort să se calmeze. Alcoolul era foarte indicat. Înclină sticla de vin peste pahar. Nu mai era nicio picătură înăuntru. La dracu'!

Cressida făcu un semn chelnerului îmbrăcat într-un costum elegant.

– A fost o ofertă grozavă, totuși.

– Da. Ce naiba e în capul bărbaților? De ce sunt de rahat? Adică, ce fel de mentalitate duce la asta? Femeile acelea sunt sclave.

– Știu.

Chelnerul aduse o altă sticlă și o desigilă.

– Domnul de acolo întrebă dacă poate plăti el pentru asta.

Araminta și Cressida își întoarseră privirea spre fereastra gigantică din podea până în tavan, care le dădea o vedere uimitoare asupra strălucirii orașului noaptea. Barul se afla la etajul al treizeci și cincilea al turnului Hotelului Salamartin și atrăgea o mulțime de tipuri de turiști care nu se sinchiseau de prețurile absurde pe care le plăteau la bar. Astăzi, toate camerele erau ocupate de adepții Visului Viu, motiv pentru care holul era asediat de protestatari. Araminta trebuise să-și croiască drum prin mulțimea furioasă pentru a pleda în fața portarului să o lase înăuntru. Era speriată. Pe stradă se simțea crescând o puternică amenințare cu violența. Cressida avea, desigur, codul de autorizare pentru a ateriza cu capsula pe rampa oficială de pe acoperiș.

Omul care zâmbea la ele de la o masă din fața ferestrei era îmbrăcat în haine dintr-o țesătură

naturală, croite numai pentru rezidenţii Makkathranului.

– Nu, spuseră Araminta şi Cressida în cor.

Chelnerul zâmbi înţelegător şi începu să toarne. Araminta privea morocănoasă cum îi era umplut paharul.

– Crezi că ar trebui să mergem la poliţie?

– Nu, spuse Cressida cu emfază. Pe drumul ăsta n-ai s-o iei niciodată. Te-a aşezat lângă premier, la cină, pentru numele lui Ozzie! Ştii cât de puternic este. Şi-apoi, nicio forţă de poliţie de pe planetă n-o să-l cerceteze. Şi, chiar dacă ar face-o, nu ar fi în măsură să dovedească nimic. Fetele acelea – dacă ai dreptate, iar eu nu spun că nu ai – nu ar fi găsite niciodată, darămite să le mai şi analizeze creierul să vadă dacă au fost condiţionate în mod ilegal. Las-o baltă.

– Dar guvernul Confederaţiei? Nu au un fel de agenţie anticrimă?

– Direcţia Intersolară pentru Infracţiuni Deosebit de Grave. Deci faci o excursie la biroul lor local, care este, probabil, pe Ellezelin, şi te duci şi le spui că unele dintre soţiile lui ar putea fi condiţionate psihoneural din cauza modului în care acestea s-au comportat în timp ce făceaţi toate sex împreună, o orgie în timpul căreia întâmplător în clustere tale macrocelulare era difuzat un program narcotic sexual.

– Nu era un narcotic, spuse Araminta automat.

– Un punct în favoarea ta, atunci. Ar trebui să fie de-ajuns.

– Bine! Dar dacă le-aș vorbi despre planurile lui comerciale? Modul în care a construit platforma Albany?

– Să spui cui?

Araminta se bosumflă. Ca prietenă, Cressida nu-i era de mare ajutor.

– Nu sunt sigură. Asociația Industrială a Ellezelinului, sau cum se numește.

– Chiar crezi că nu știu? Albany nu este ceva ce se poate ascunde. Dar ce are asta de-a face cu condiționarea psihoneurală?

– Nu știu.

– Mie-mi sună mai mult a răzbunare decât a dreptate.

– E un rahat. O merită!

– E bun la pat?

Araminta spera că nu se înroșise la față, în timp ce se concentra să mai toarne niște vin.

– A fost adecvat.

– Ascultă, draga mea, mă tem că este unul dintre acele momente neplăcute când trebuie doar să uiți și să mergi mai departe. Ai învățat o lecție valoroasă: cât de dur trebuie să fii pentru a rezista în universul nostru vechi și trist.

Capul Aramintei se prăbuși în mâini, părul căzându-i peste pahar.

– Oh, Mare Ozzie, m-am dus și am făcut sex cu el! Cât de umilitor poate fi!

Ar fi dorit să poată scăpa de amintirea asta, măcar de partea despre cât de mult îi plăcuse. De fapt,

existau diverse rutine disponibile în comerț și medicamente capabile să producă mici modificări în memorie. *Oh, nu-ți mai plânge de milă, fată.*

– Haide, haide. Cressida se întinse și o bătu ușor pe mână. Până acum trebuie să fi avut vreo jumătate de duzină de alte fete în pat și nici nu-și va mai aminti numele tău. Pentru el nu a însemnat niciodată la fel de mult ca pentru tine.

– Și îmi spui asta ca să mă înveselești?

– Asta a fost înțelegerea cu el, nu-i așa? Rândul tău ar veni în fiecare a doua vineri din lunile cu un R în ele?

– Da, știu. La dracu', sunt femeie în toată firea, am știut ce fac.

– Când privești în urmă, da, imaginea este întotdeauna clară.

Araminta își ridică ușor capul și zâmbi larg.

– Îți mulțumesc că nu mă judeci.

– Ești o operă neterminată încă. Și cred că te îmbunătățești sub îndrumarea mea. Asta a fost o greșeală mult mai mică decât cea cu Laril.

– Tu când vrei să înveselești pe cineva chiar te pui pe treabă, nu-i așa?

Cressida își întinse paharul peste masă și îl ciocni de al Aramintei.

– Începi să înțelegi viața. Asta e bine. Și-acum ce ai de gând să faci cu domnul Bovey?

Araminta se strâmbă.

– Cu propunerea domnului Bovey, de fapt.

– Ce! Nu se poate?

– Ba se poate. Se căsătorește cu mine imediat ce devin multiplă.

– Și tu crezi că *eu* sunt insistentă! Stai puțin, ți-a cerut asta înainte de mica ta vizită la Likan?

– Hmm... Da.

– Fugi de-aici. Și atunci, ce-a fost chestia cu Likan?

– O încercare de posibile opțiuni în timp ce mă gândeam ce să fac.

– Super!

– Te-ai gândit vreodată să devii multiplă? Likan spunea că e o alegere doar de stil de viață, și nu una de afaceri. Eu nu sunt atât de sigură. Zece perechi de mâini în plus ar fi foarte utile în munca mea.

– Nu m-am gândit la asta, nu. E totuși doar o singură minte, ceea ce este tot ce-i trebuie unui avocat. Dar, dacă ești serioasă în privința dezvoltării de proprietăți imobiliare, pot vedea avantajele practice.

– E autolimitare, totuși, nu? E un fel de a spune că voi fi mereu cineva blocat în a face un fel sau altul muncă manuală.

– Mândria ta pare a fi un lucru foarte fluid.

– Vreau doar să... Nu știa deloc cum să termine propoziția. Nu știu. Am fost doar zguduită de ceea ce s-a întâmplat în weekend. Și am mai avut și visul acela groaznic. Eram ca o creatură foarte mare care zbura peste o planetă când cineva a încercat să o sufoce. Am visat asta de câteva ori în ultimul timp. Crezi că stresul e de vină?

Cressida o privi nedumerită.

– Dragă, toată lumea avusese visul ăsta. A fost visul celui de-al Doilea Visător al Lordului Cerului peste Querencia. Și nu încerca nimeni să te sufoce pe tine, era Ethan care încerca să vorbească direct cu Lordul Cerului. Se spune că e încă în comă la spital împreună cu slujitorii lui care încearcă să-i repare creierul ars.

– Nu puteam visa asta.

– De ce nu?

– Eu nu am gaia-particule. Mi s-a părut întotdeauna o chestie un pic prostească, precum o versiune mai slabă a unisferei.

Cressida rămase nemișcată. Își împinse apoi paharul deoparte și luă mâna Aramintei.

– Vorbești serios?

– Serios despre ce?

– Nu ți-a spus mama ta?

– Ce să-mi spună?

Araminta simți că intră în panică. Ar fi vrut să mai bea puțin, dar strânsoarea Cressidei era surprinzător de puternică.

– Despre stră-stră-stră-bunica noastră.

– Ce-i cu ea?

– A fost Mellanie Rescorai.

După toată pregătirea aceea, Araminta se simțea teribil de dezamăgită. Se aștepta la moștenitoarea unei dinastii, cel puțin – poate vreo spiță regală de pe vechiul Pământ. Nu cineva de care nu mai auzise până atunci.

– Oh. Și cine-i asta?

– O prietenă a speciei Silfen. A fost numită prietena lor. Știi ce înseamnă asta?

– Nu, nu chiar.

Cunoștințele Aramintei despre Silfeni erau destul de vagi. O rasă umanoidă pe care toată lumea îi numea elfi. Cântau un fel de păsărească și aveau o rețea bizară de găuri de vierme care se întindea pe jumătate din galaxie și care le permitea, ad litteram, să meargă între lumi. O abilitate pe care un număr deprimant de oameni o considerau incredibil de romantică și încercau să-i urmeze pe întortocheatele lor căi interstelare. Puțini se întorceau, dar cei care o făceau spuneau povești fanteziste despre aventurile lor pe noi lumi și despre creaturile exotice întâlnite acolo.

– Bine, spuse Cressida. Uite care-i povestea. Silfenii l-au numit și pe Ozzie prietenul lor. I-au dat un pandantiv magic care i-a permis să înțeleagă căile lor și chiar să se alăture minții lor comune pe care ei o numesc, Motherholme.

– Ozzie? Adică Ozzie al nostru? Cel pe care îl...

– Da. Acum, Ozzie fiind Ozzie, a deschis pandantivul ca să-și dea seama cum funcționa magia. Care, de fapt, nu era magie, ci o rețea cuantică. Așa că oamenii începură să producă gaia-particule. Gaia-câmpul nostru este de fapt o copie slabă a minții comune a Silfenilor.

– Așa. Și care-i locul străbunicii noastre în povestea asta?

– Mellanie a fost, de asemenea, o prietenă a Silfenilor. Ceea ce înseamnă, de fapt, un pic mai mult decât să primești un pandantiv. Motherholmul lor acceptă și mintea ta și își împărtășește înțelepciunea cu tine. Pandantivul inițiază doar contactul. După un timp, capacitatea devine naturală, adică relativ vorbind. Și, la fel ca toată magia, se crede că această capacitate ar fi moștenită. Cressida dădu drumul mâinilor Aramintei și zâmbi ușor.

– Ai spus că nu era magie.

– Bineînțeles că nu. Dar gândește-te. Mellanie și soțul ei, Orion, s-au întors. În timp ce erau acolo, străbătând pe jos toată galaxia, au avut o fetiță, Sophie. Unul dintre foarte puținii oameni născuți pe căile Silfen și, cu siguranță, primul născut din doi prieteni ai Silfenilor. Ea a fost în armonie cu Motherholmeul chiar de la început și a trecut magia copiilor ei. Datorită ei, cea mai mare parte din familia noastră poate simți gaia-câmpul, deși e mai slab acum în generația noastră. Dar într-o noapte bună, poți simți uneori chiar Motherholmul în sine. Eu însămi m-am aventurat pe una dintre căile Silfen când eram mai tânără, e una chiar aproape de Colwyn City, în pădurea Francola. Aveam treisprezece ani, voiam aventură. Stupid, dar...

– Există o cale Silfen pe Viotia?

– Da. Ei nu prea o folosesc. Nu le plac planetele cu civilizații ca a noastră pe ele.

– Și unde duce? întrebă Araminta cu sufletul la gură.

– Căile lor nu conduc într-un singur loc, ci se unesc și se răsucesc. Timpul este, de asemenea, diferit de-a lungul lor. De aceea oamenii care nu sunt prieteni cu Silfenii se pierd întotdeauna acolo. Am fost norocoasă, am reușit să mă întorc după câteva zile. Mama a fost furioasă pe mine.

– Și atunci... visele mele. Nu sunt de fapt ale mele?

– Cel cu Lordul Cerului din noaptea trecută nu a fost, nu.

– Părea atât de real.

– Nu-i așa? Se uită cu înțeles în jurul barului împânzit de adepții Visului Viu. Acum vezi de ce sunt așa de devotați. Dacă ți se oferă acest tip de ispită de fiecare dată când te duci la culcare, cine ar vrea să se mai trezească? Asta înseamnă Golul pentru ei. Visele lor, pentru totdeauna.

– Nu înțeleg. Și ce dacă sunt reale? Orașul acesta despre care se vorbește atât, Makkathran, este medieval, nu-i așa? Și Mergătorul-pe-Apă acesta al lor se luptă tot timpul. Asta e groaznic. Chiar dacă au puteri telepatice, nu sunt atât de speciali. Tehnologia noastră este la fel de bună. Cine vrea să trăiască așa?

– Trebuie să revizuiești visele lui Inigo înainte să judeci așa. Mergătorul-pe-Apă transformă o întreagă societate umană.

– Deci e un politician talentat?

– Oh, nu, draga mea, e mult mai mult decât atât. El a dezvăluit adevărata natură a Golului pentru

noi. El ne-a arătat ce se poate face. Acest tip de putere mă îngrozește. Dar este exact ceea ce atât de mulți găsesc atât de atractiv. Cressida își flutură mâna elegantă spre susținătorii Visului Viu. Ozzie să ne ajute, dacă tonții ăștia mici și îngrozitori vor câștiga vreodată aceeași aptitudine pe care a descoperit-o Mergătorul-pe-Apă. Devorarea galaxiei ar fi cea din urmă dintre grijile noastre.

Al șaselea vis al lui Inigo

Aproape optzeci de polițiști stagiari stăteau grupați pe o parte din locurile de pe podeaua ultraneagră a Sălii Malfit, în timp ce pe plafonul vast, arcuit deasupra lor rulau imagini cu nori răzleți ce traversau frumosul cer auriu și roz al zorilor. Edeard avea unul dintre locurile de pe rândul al doilea. Stătea cu capul lăsat pe spate pentru a putea privi uimit plafonul gigantic. Era sigur că aceasta trebuia să fie marea minune a lumii. Colegii săi erau toți amuzați de reacția lui. De fapt nu pentru că ei ar mai fi fost înainte în Palatul Orchard – cu excepția lui Dinlay. Dar cel puțin știau despre imaginile mișcătoare. Și nu se gândiseră să-l avertizeze.

Edeard își ținu respirația uimit, în timp ce Nikran se ridica pe imitația de cer. Planeta roșie-maronie de aici era mult mai mare decât apărea pe cerul Querenciei. Putea vedea caracteristicile mici gravate pe deșerturile eterne ale acelei lumi. Nu știa de ce, dar îl făceau să creadă că e mai degrabă un loc real decât un element al panoramei celeste.

– Oare locuiește cineva acolo? îi șopti el lui Kanseen, care stătea pe scaunul de lângă el.

Ea îl privi încruntată, apoi ridică privirea spre imaginea lui Nikran și chicoti.

– Ce? șuieră Macsen.

– Edeard vrea să știe dacă locuiește cineva pe Nikran, anunță solemn Kanseen.

Toți începură să chicotească. Echipele din jur se alăturară și ele. Edeard simți că se încălzește la față.

– De ce nu? protestă el. Nava lui Rah a căzut pe lumea asta, de ce nu și o altă navă pe Nikran?

– Absolut, spuse Macsen. Perfect valabilă întrebarea. Există un întreg Makkathran acolo sus.

Edeard îi ignoră și privi demn drept înainte. Se decise să nu le spună niciodată prietenilor săi despre visele sale și despre ceea ce îi arătau.

Grupul de polițiști stagiari se potoli. Edeard începu să se concentreze asupra a ceea ce vedea. Se aflau în fața unei scări mari și curbate care domina o parte a sălii. Owain, primarul Makkathranului, apăruse în partea de sus, urmat de Maeștrii Breslelor și Maeștrii Cartierelor care alcătuiau Consiliul Superior. Purtau toți ținuta completă de ceremonie, producând o vâlvătaie splendidă de culoare în timp ce defilau în jos spre podeaua sălii.

– Oh, Madona! gemu Dinlay.

Edeard surprinse o senzație de greață provenind de la prietenul său.

– Zece secunde maximum, îi spuse el lui Dinlay folosind o voce mică, direcționată prin televorbire.

Şi gata, se termină tot. Rezistă doar zece secunde. Poţi s-o faci.

Dinlay dădu din cap, deşi nu părea deloc convins.

Edeard rezistă tentaţiei de a se uita în jur la blocul mult mai mare de locuri din spatele lui, unde se aflau familiile şi prietenii poliţiştilor stagiari adunaţi pentru a asista la primirea epoleţilor lor de bronz. Probabil o exagerare, dar jumătate dintre ei erau din familia lui Dinlay şi toţi erau în uniformă.

– Pun pariu că un val de crime sunt comise acum în fiecare cartier, murmură Macsen în timp ce aceştia îşi ocupau locurile. Nu a mai rămas niciun poliţist care să patruleze.

Owain ajunse pe podiumul care fusese ridicat în partea de jos a scărilor. Zâmbi în jur la publicul atent.

– Este întotdeauna o onoare şi un privilegiu pentru mine de a oficia această ceremonie, spuse el. În poziţia mea, aud atât de mulţi oameni care se plâng nu numai de starea în care se află oraşul, dar şi de haosul care se presupune că domneşte în ţinuturile din afara zidurilor noastre de cristal. Aş vrea ca ei să se afle acum, aici, pentru a vedea atât de mulţi tineri nerăbdători să-şi servească oraşul. Sunt încurajat de simţul datoriei de care daţi dovadă luându-vă acest angajament de a vă servi concetăţenii. Voi îmi daţi încredere în viitor.

Ăsta da politician adevărat, gândi Edeard nemilos. Primarul, dintre toţi oamenii, trebuia să ştie că numărul poliţiştilor era insuficient. Că cei optzeci de aici, de astăzi, erau prea puţini, că cel puţin un

număr egal de polițiști plecaseră în ultimele câteva luni pentru a deveni gărzi de corp personale sau pentru un loc de muncă mai bine plătit și respectat ca șerif într-un oraș de provincie. *De ce nu face ceva în legătură cu asta?*

Primarul își termină discursul însuflețitor. Polițiștii stagiari se ridicară ca unul, apoi cei din primul rând mărșăluiră până la podium pentru a fi salutați de edil. Comandantul poliției, conetabilul-șef, citea numele stagiarului, în timp ce un asistent îi dădea primarului o pereche de epoleți care urmau să fie prezentați cu o strângere de mână și un zâmbet.

Rândul lui Edeard începu să se miște mai departe. Crezuse că o să fie cel puțin plictisitor, că era o prostie, o chestie iritantă de care se putea lipsi. Mai ales că singura persoană din audiență care să-l aplaude era Salrana, care fusese scutită azi de îndatoririle ei. Dar acum se afla aici, acum mergea spre primarul orașului, începea, de fapt, să simtă evenimentul ca pe unul special. În spatele lui, publicul radia de mândrie. Credeau în polițiști. Își făceau cunoscută aprobarea în fața Consiliului Superior. Niciunul dintre consilieri nu era obligat să fie aici, era o ceremonie care se repeta de trei ori pe an, în fiecare an. Fuseseră la zeci și vor mai veni la alte zeci. Dacă ar fi vrut să se sustragă, ar fi putut s-o facă. Dar nu, era destul de important pentru ei să-și facă apariția de fiecare dată.

Și iată-l și pe el însuși aici, pășind în față pentru a promite public cetățenilor din Makkathran că va face

tot posibilul pentru a-i proteja și pentru a pune în aplicare legea statului de drept. Fusese motivul pentru care Rah și cei care îl urmaseră în funcție creaseră această ceremonie și altele asemenea, pentru a recunoaște și a onora angajamentul luat de polițiști față de orașul lor și de viața lor. Nu era nici prostie, nici pierdere de timp, era un mod de a arăta respect.

Edeard stătea în fața primarului, care îi zâmbi politicos și îi strânse mâna în timp ce conetabilul-șef îi citea numele. O pereche de epoleți de bronz îi fură presați în mână.

– Mulțumesc, domnule, spuse Edeard. Avea un nod în gât. Nu vă voi dezamăgi. *Cele întâmplate la Ashwell nu se vor repeta aici.*

Dacă primarul fu surprins, nu o arătă. Edeard prinse privirea lui Finitan, care stătea în picioare pe scara mare.

Maestrul Breslei Oumodelatorilor arăta splendid, se putea spune, într-o robă auriu cu violet, cu simboluri elaborate de culoare mov, brodate în partea din față. Gluga tivită cu argint era aranjată pe umărul stâng. Îi prinse privirea lui Edeard și îi făcu cu ochiul.

– Bravo, băiete! șopti televorbirea lui.

Edeard coborî de pe podium. Urmă o explozie de aplauze. Iar el aproape izbucni în râs, era ca și cum publicul se bucura că nu le mai stătea în drum. Era, de fapt, considerabila familie a lui Dinlay care aplauda cu putere în timp ce ruda lor primea epoleții. Dinlay reuși să nu se împiedice sau să vomite, sau să leșine

de frică. Îl urmă pe Edeard înapoi la locurile lor cu o față strălucitoare, rânjindu-le rudelor lui.

Urmă apoi o recepție oficială, cu primarul și Consiliul Superior amestecându-se printre noii polițiști și familiile lor, în timp ce ge-maimuțele făceau înconjurul Sălii Malfit cu tăvi de băuturi. Petrecerea era programată să dureze o oră. Edeard, chiar dacă se încălzise la ceremonia de absolvire, plănuia să părăsească petrecerea în mai puțin de zece minute.

– Nu, nu, decretă Salrana. Uită-te cine e aici.

Edeard se uită încruntat în jur la oamenii care sporovăiau între ei, familiile gătite elegant, membrii Consiliului Superior în toată splendoarea lor.

– Cine?

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

– Pythia în primul rând. Și ea m-a observat. I-am simțit televederea pe mine în timpul ceremoniei.

Edeard se mai uită o dată în jur.

– Normal, ești singura novice de-aici. Își închipuie probabil că te-ai sustras îndatoririlor ca să pui mâna pe ceva băutură gratis.

Salrana se apropie de el. Țesătura robei alb-albastre se mișcă într-un mod pe care Edeard nu putea să nu-l observe. În cazul în care continua să facă asta și dacă el continua să aibă gândurile acelea despre cum o vedea crescând, Madona chiar îl va trece în neființă într-o bună zi.

– Edeard, poți fi încă dezamăgitor de copil uneori. Suntem amândoi cetățeni ai Makkathranului

acum, mai ales tu, astăzi. Încearcă să te porți așa cum trebuie.

Edeard rămase cu gura căscată.

– Acum mergem să-i mulțumești Marelui Maestru Finitan pentru că te-a recomandat, pentru că așa este corect să-ți exprimi recunoștința, pe care *chiar* o simți, și să vedem dacă putem fi prezentați și altor membri ai Consiliului Superior. Dacă vei deveni conetabil-șef, trebuie să începi să acorzi atenție dinamicii politice a orașului.

– Da, admise Edeard. Conetabil-șef?

– Asta e calea ta spre Consiliul Superior acum, dacă ți-ai ales poliția drept breaslă.

– Am absolvit de opt minute.

– Cei care ezită pierd. Cartea Madonei, capitolul al cincilea.

Buzele lui se strâmbară.

– Știam.

– Știai? Salrana ridică o sprânceană. S-ar putea să te testez mai târziu.

– Am avut destule examene în ultimele câteva săptămâni, mulțumesc.

– Bietul Edeard. Haide. Îl trase de mână din nou.

Marele Maestru Finitan vorbea cu doi membri ai Consiliului Superior când Edeard și Salrana se apropiară de el. Le zâmbi și se întoarse spre ei.

– Felicitări, băiatul meu! O zi importantă pentru tine.

– Da, domnule. Vă mulțumesc din nou pentru că m-ați recomandat!

– Ei bine, se pare că mi-ai acordat credit la conetabilul-șef. Ai absolvit al treilea în clasa ta. E un rezultat uimitor pentru cineva care nu e familiarizat cu orașul nostru.

– Vă mulțumesc, domnule!

– Permiteți-mi să vi-i prezint pe maestrul Graley de la Breasla Geografilor și pe maestrul Imilan de la Breasla Chimiștilor. Acesta este polițistul Edeard din provincia Rulan, un prieten de-al fostului meu maestru.

– Onorați Maeștri!

Edeard se înclină ceremonios. Apoi o văzu pe Salrana cum își ridică fusta și ține materialul cu eleganță într-o parte, făcând o mică plecăciune care implica îndoirea genunchiului și menținerea spatelui drept.

– Și novicea Salrana, spuse Finitan natural. Tot din Rulan.

– O plăcere, zise Imilan.

Lui Edeard nu-i păsa de felul în care ochii maestrului zăboveau pe Salrana.

– Ești foarte departe de casă, novice Salrana, spuse el.

– Nu, domnule, răspunse ea pe un ton politicos. Makkathran este casa mea acum.

– Bine spus, interveni Finitan. Aș vrea ca toți cetățenii noștri să-și aprecieze orașul la fel ca tine.

– Haide, Finitan, îl mustră Graley. Nu e ziua potrivită.

– Scuze. Bătrânul își înclină capul către tineri.

– Deci, Edeard, ai avut deja vreo ciocnire cu elementele noastre criminale?

– Da, domnule, câteva.

– Este foarte modest, domnule, spuse Salrana. Și-a condus echipa după niște hoți din piața Silvarum. Și tot el a recuperat și obiectele furate.

Edeard se foia stângaci sub privirile celor trei Maeștri.

– Și ticăloșii aceia lucrează acum la mina Trampello pentru a-și plăti crima? întrebă Imilan.

– Nu, domnule, admise Edeard. Au scăpat. Atunci. Dar nu se va mai întâmpla.

– Îmi imaginez că nu, spuse Finitan cu o notă de amuzament. Vino, Edeard, dă-mi voie să te prezint primarului. E timpul să cunoască din nou un om onorabil.

– Domnule?

– O glumă veche. Ne încontrăm de multe ori în consiliu. Le făcu semn să-l urmeze. Nu legat de ceva important pentru viața oamenilor, desigur.

Primarul Makkathranului vorbea cu Pythia chiar lângă micul podium unde înmânase epoleții. Dacă era plictisit sau deranjat să fie prezentat unui proaspăt polițist, nu lăsă să se vadă. Edeard nu întâlnise niciodată o minte atât de perfect protejată. Nu că ar fi fost foarte atent. Era extaziat de Pythia. Se așteptase la o femeie bătrână, plină de căldura bunicii. În loc de asta, era derutat să vadă că Pythia păstra frumusețea unei femei care nu împlinise încă o jumătate de secol. O frumusețe subliniată doar de roba albă

tivită cu aur, cu gluga moale pe care o purta trasă în față, umbrindu-i-o ușor.

Salrana făcu din nou reverența aceea ciudată în fața Pythiei.

– Madona să te binecuvânteze, copila mea! spuse Pythia.

Părea plictisită, în felul acela în care aristocrații din Makkathran erau întotdeauna atunci când aveau de-a face cu cei pe care îi considerau a le fi inferiori. Ceea ce Edeard nu se aștepta de la o Pythia. Apoi aceasta își îndreptă atenția spre el. Ochii uimitori, de un albastru-deschis, îl priveau cu atenție, înconjurați de o masă de păr gros de bronz, răsucit cu frunze de aur și argint. Ochii se îngustară cercetându-l, fapt pe care Edeard îl găsi sfâșietor. I se părea că o dezamăgise, ceea ce era groaznic. Apoi ea îi zâmbi alungându-i grijile.

– Ah, dar dumneata *ești* interesant, tinere politist, spuse ea.

– Madona? bâlbâi el.

Putea simți cumva televederea Pythiei asupra lui, ca și cum îi cotrobăia prin minte. Contactul avea ceva deconcertant de intim. Și era foarte frumoasă. Doar la un metru distanță. Jumătatea de zâmbet era deschis și primitor.

Salrana scoase un geamăt.

– Nu sunt chiar atât de slăvită, spuse Pythia ușor. Există o singură Madona cu adevărat. Forma obișnuită de adresare pentru mine este Bună Maică.

– Îmi cer scuze, Bună Maică.

– Nu-i nimic. Ai făcut un drum lung pentru a ajunge aici și încă mai ai mult de mers.

– Mai am?

Dar Pythia se întorsese cu fața spre Finitan.

– Ce tânăr prieten fascinant ai, Mare Maestre.

– Mă bucur că gândești așa, Pythia.

– Atât de tânăr și totuși atât de puternic.

Modul în care o spunea trimise un fior de plăcere necuvenit pe spatele lui Edeard. Nu îndrăznea să privească în direcția ei, așa că își fixă privirea pe primar, care stătea încruntat.

– Prevezi lucruri mari pentru el? întrebă Finitan jovial.

Pythia se întoarse să-l fixeze direct cu privirea pe Edeard, un act pe care acesta nu-l putea ignora, nu într-un grup ca acesta, fără să pară de-a dreptul nepoliticos. Încercă să-i întoarcă privirea, dar găsi asta incredibil de dificil.

– Potențialul tău este foarte mare, îi spuse. Vocea ei aproape îl tachina. Urmezi învățăturile Madonei, polițist Edeard?

– Mă străduiesc, Bună Maică.

– Sunt sigură de asta. Fie ca Ea să-ți binecuvânteze eforturile în noile tale îndatoriri.

Edeard aproape că n-o auzi. O mișcare în spatele lui Finitan îi prinsese privirea. Îngrozit, o văzu pe doamna Florell îndreptându-se spre ei, învelită toată în șifon negru, cu voaluri largi atârnându-i de pălăria înaltă. Disperarea lui trebuie să se fi scurs în afară.

Toți ca unul, Finitan, primarul și Pythia, se întoarseră să urmărească apropierea Marii Doamne.

– Mătușă! exclamă primarul fericit. Ce frumos din partea dumitale că ai venit!

– El este acela, declară doamna Florell cu vocea ei disonantă. Tânărul huligan care aproape m-a trântit la pământ.

– Te rog, mătușă!

– Ia-i epoleții înapoi, se răsti ea imperios. Nu este potrivit să servească acest oraș. Pe timpuri obișnuiam să avem oameni de caracter în poliție, fii de nobili.

Primarul îi cerea scuze din priviri lui Edeard.

– Ce s-a întâmplat, tinere polițist?

– Urmăream niște hoți, domnule. Doamna Florell ieșea dintr-o clădire. Am ocolit-o...

– Ha! Încerca să treacă peste mine, mai degrabă.

– Haide, haide, mătușă. Băiatul își făcea, evident, doar meseria, un tip de conștiință ca acesta este exact lucrul de care avem nevoie. Să presupunem că hoții ți-ar smulge geanta, nu ai vrea ca el să-i urmărească?

– Nimeni nu mi-ar fura *mie* geanta, se răsti ea.

– Îmi pare rău pentru neplăcerile pricinuite, spuse Edeard disperat.

Bătrâna aceea oribilă pur și simplu *nu asculta.* Primarul se întoarse ca să stea între doamna Florell și Edeard, făcându-i semn discret să plece. Edeard se înclină într-o jumătate de salut și se retrase rapid, însoțit de Salrana și Finitan.

– Mătușă, știi că nu e bine pentru dumneata să te consumi pentru astfel de nimicuri. Ia uite câteva

dintre vinurile astea tari de pe proprietățile Mindalla sunt într-adevăr minunate, ar trebui să încerci... Era o notă de disperare obosită în glasul primarului.

Finitan zâmbea larg în timp ce se grăbeau să se depărteze.

– Mulțumesc, Edeard. Recepțiile astea sunt de obicei destul de plictisitoare.

– Hm... Da, domnule.

– Ei, haide acum, este ziua ta de absolvire. Nu lăsa ca liliacul acela bătrân și scrântit să ți-o strice. E jenant de bine conectată, cum ai fi și tu dacă te-ai agăța de viață pentru atât de mult timp. N-aș fi surprins să aflu că a băut sânge de fecioară, până la urmă. Scuze, novice Salrana.

– Am auzit de doamna Florell, domnule, spuse Salrana.

– Toată lumea din oraș a auzit, zise Finitan. De aceea își închipuie ea că este atât de importantă și că nu e doar bătrână și enervantă. Puse mâna pe umărul lui Edeard. Și crede-mă, spun asta ca străstrănepot al ei. De două ori îndepărtat, din fericire.

– Mulțumesc, domnule, spuse Edeard.

– Acum, gata, mergeți și vă distrați. Și, Edeard, atunci când va veni momentul să aplici pentru promovarea la gradul de ofițer, vino să mă vezi din nou. Voi fi fericit să-ți semnez scrisoarea.

– Domnule? întrebă neîncrezător Edeard.

– M-ai auzit. Acum, afară cu voi doi. E un oraș grozav acolo. Distrați-vă!

Edeard nu avu nevoie să i se spună din nou. Împreună cu Salrana o luă spre marea arcadă a sălii care conducea spre anticamere.

– Hei, Edeard! îl strigă Macsen, grăbindu-se să-i ajungă din urmă. Unde pleci?

– Doar afară de-aici, spuse Edeard.

– Nu voia să-şi arunce privirea peste umăr, în caz că doamna Florell se uita în direcţia lui.

Macsen îi ajunse şi se opri brusc.

– Mama şi Dybal mă iau la restaurantul Rakas să sărbătorim. Invitaţia este valabilă şi pentru colegii mei de echipă. Macsen se opri şi îi zâmbi Salranei. N-am ştiut că Edeard are aşa o companie plăcută.

Se uită la Edeard aşteptând, făcând pe rănitul.

– Ţi-o prezint pe novicea Salrana, din satul meu natal, spuse Edeard îmbufnat.

– Un sat pe care, cu siguranţă, va trebui să-l vizitez. Macsen se aplecă adânc.

– De ce, domnule poliţist? întrebă ea.

– Ca să văd dacă toate fetele de-acolo sunt la fel de frumoase ca tine.

– Ea râse, iar Edeard gemu, avertizându-l pe Macsen din priviri.

– Invitaţia la petrecerea de la Rakas este, desigur, valabilă şi pentru prietenii colegilor mei, novice Salrana.

– Prietenii acceptă cu mulţumiri, răspunse ea afectat. Dar numai dacă nu-mi mai spui novice.

– Voi fi încântat, Salrana. Şi te voi ruga, de asemenea, să ne povesteşti despre copilăria lui Edeard.

S-ar părea că are niște secrete față de noi. Cei care îi încredințăm viețile noastre, nici mai mult, nici mai puțin.

– Șocant, fu ea de acord. Voi răspunde unei astfel de cereri dacă este făcută corect.

– Salrana! exclamă Edeard îngrozit.

– Excelent, spuse Macsen. Voi angaja încă o gondolă pentru grupul nostru. Dar, Edeard, unde este Kanseen?

Edeard se încruntă la așa-zisul său prieten.

– Edeard? îi făcu semn Salrana, cu o lovitură în coaste.

– Acolo, spuse Edeard fără a fi nevoie să se concentreze. Prin televedere, era automat conștient de toți colegii de echipă – o aptitudine pe care Chae încerca întotdeauna să o scoată în evidență. Arătă cu degetul acolo unde Kanseen vorbea cu o femeie însărcinată și cu un bărbat într-o tunică elegantă cu însemnele Breslei Constructorilor de Nave. Sora ei a venit la ceremonie. Își povestesc cele întâmplate.

– Niciun semn de la mama ei, deci, biata de ea, spuse cu tristețe Macsen. Ah, bine, mă duc s-o întreb.

– Cei din familia lui Boyd sunt toți aici, zise Edeard.

– Și toți ne scufundăm sub greutatea rudelor lui Dinlay, concluzionă Macsen. Deci am rămas doar noi, cei câțiva mai de preț. Ne vedem la platforma de ancorare de la Canalul de Centură în zece minute.

– De ce-ai spus asta? întrebă Edeard în timp ce Macsen se îndrepta spre Kanseen.

Salrana își lăsă capul într-o parte și îi aruncă o privire arogantă.

– A fost un gest de prietenie sinceră. De ce nu aș accepta?

– Flirta cu tine.

Ea îi zâmbi larg.

– Nu-i așa?

– Ești novice!

– Noi nu suntem virgine de profesie, Edeard. Parcă îmi amintesc că noi doi ne-am sărutat. Și, mai mult, nu a existat cumva și o discuție despre vârsta mea și despre când ai fi gata să te culci cu mine?

Edeard se înroși puternic. Televederea sa încerca să simtă vreo scânteie de interes din partea celor aflați în apropiere, dar fie erau foarte bine ecranați, fie nu auziseră. Un lucru era sigur: ea nu va da înapoi. *Niciodată n-o făcea.* Vocea ei ar fi crescut și mai tare dacă insista.

– Nu vreau să-mi reamintesc prea mult ziua aceea, dacă nu te superi. Cu toate acestea, dacă te-am ofensat, îmi cer scuze. Eu cred că trebuie să am grijă de tine, mai ales după toate prin câte am trecut. De aceea am reacționat exagerat în privința lui Macsen. Crede-mă, Salrana, avusese mai multe fete decât am eu șosete.

Zâmbetul ei era iertător.

– Ți-am văzut garderoba. Ai doar două perechi de șosete.

– Ba nu!

– Și au găuri în ele. Așa că ar trebui să te concentrezi și să ai grijă mai întâi de tine, Edeard. Știu și înțeleg totul despre Macsen și băieții ca el. De aceea e inofensiv.

– E un cuceritor.

– Nu este o crimă, să știi. Poate că, dacă ți-ai arăta un pic mai mult farmecul, te-ai putea lăuda și tu cu mai multe cuceriri.

– Farmec, nu-i așa? Își îndoi brațul și îl orientă spre ea. Pot să vă conduc la platformă, novice Salrana?

– Oh, vă mulțumesc domnule polițist Edeard. Da, sigur, puteți.

Își împleti brațul cu al lui și îi permise să o conducă afară din sală.

Restaurantul Rakas se afla în cartierul Abad, ceea ce însemnase o plimbare cu gondola în jos, pe Marele Canal Principal. Era pentru prima dată când Edeard se afla într-una dintre bărcile negre elegante. În mod obișnuit nu ar fi avut bani să călătorească în ele. Banii, în mod clar, nu erau o problemă pentru Dybal.

Muzicianul rătăcitor era exact cum se aștepta Edeard. Păr negru sălbatic ajungându-i până la jumătatea spatelui, abia reținut de benzile de piele roșie care îi dădeau un ciudat aspect ațos. O față lungă cu riduri săpate de vreme și obraji supți deasupra unui maxilar îngust. Dar cu ochi căprui-aurii care păreau să vadă întotdeauna partea amuzantă a vieții, în timp ce se furișau peste ochelarii cu lentile înguste albastre.

Întreaga lui aură mentală era agreabilă, asemănătoare cu a unui adolescent fără griji mai degrabă decât cu a unui om de mai bine de o sută de ani. Fu de-ajuns doar să spună salut și să dea mâna cu el pentru a alunga consternarea care mai persista în Edeard după întâlnirea cu doamna Florell. În timp ce micul lor grup se aduna la platforma de ancorare, Dybal îi făcu pe toți să se simtă bineveniți, chiar dacă nu se mai întâlniseră cu el înainte. Știa instinctiv nota potrivită cu care să-l abordeze pe fiecare dintre ei.

– Hai să mergem atunci, zise el cu voce tare după ce toată lumea ajunsese acolo, conducându-i pe trepte în jos.

Hainele lui erau largi, chiar dacă era incredibil de subțire pentru vârsta lui. Edeard își imagina că trebuiau să fie așa de mari pentru a-i conține efervescența. Cu siguranță reușea să creeze, fără prea mult efort, o imagine de mai-larg-decât-viața. Voce stridentă, gesturi largi cu brațele, haină de catifea tivită cu blană, cămașă fină cu model paisley și pantaloni din piele, culorile hainelor imitându-le pe cele ale Breslei Muzicienilor sau, mai probabil, bătându-și în mod deliberat joc de ele. Edeard era doar ușor dezamăgit că muzicianul nu avea cu el chitara, ar fi vrut să-i audă cântecele de rebeliune cu care îi agitase pe tinerii din Makkathran.

Dybal luase prima gondolă, împreună cu Macsen și Bijulee, mama lui Macsen. Edeard îl privi cum vorbea cu gondolierul, ținând mâna omului între palmele lui, strângându-le concentrat. Amândoi

bărbații râdeau, genul de amuzament provocat de obicei de o glumă obscenă. Dybal își ocupă locul lângă Bijulee, în timp ce gondolierul care încă mai zâmbea porni.

– *Aceea* este mama lui Macsen? întrebă Kanseen în timp ce se așezau pe banca din mijloc din gondola lor.

– Da, spuse Edeard.

– Și când te gândești că doar cu câteva minute mai devreme se gândea că Pythia era o femeie în vârstă atractivă.

– Macsen mi-a prezentat-o chiar înainte să ajungi. Fapt care făcuse ca lumea să i se pară de departe un loc mai bun.

– Nu se poate, declară Kanseen, în timp ce gondola lor aluneca pe Marele Canal Central Asta ar însemna că l-a avut când avea, cât... zece ani? Arată de vârsta mea, pentru numele Madonei!

Edeard se așeză înapoi pe bancă, zâmbind. Era atât de mulțumit încât *aproape* că își puse brațul în jurul Salranei, care stătea lângă el.

– Oare aud o mică notă de invidie, domnișoară polițist?

– Ai auzit o voce mică de neîncredere, murmură Kanseen.

– Poate că e sora lui, și n-am auzit eu bine.

– Cum își menține oare pielea atât de proaspătă? Trebuie să fie vreo alifie disponibilă doar pentru cei bogați.

– Poate că e importată direct de pe Nikran.

Kanseen se strâmbă.

– Voi doi, râse Salrana, parcă aţi fi un vechi cuplu de căsătoriţi.

Edeard şi Kanseen evitară cu grijă să se privească. Gondola ajunsese deja la Bazinul Birmingham, intersecţia cea mare din partea de sus a Marelui Canal Central. Pentru Edeard, întregul cerc de apă părea să fie plin de gondole, evitându-se una pe alta, în timp ce alunecau înăuntru şi în afara diferitelor canale care se vărsau în bazin. Se strădui să nu tresară. Niciunul dintre gondolieri nu încetinea, păreau să ştie instinctiv pe unde să meargă. Ambarcaţiunile alunecau pe lângă ei, destul de aproape ca să le poată atinge dacă ar fi fost destul de curajos să-şi întindă un braţ. Apoi ajunseră la capătul Marelui Canal Central, iar gondolierul lor dădu un impuls puternic bărcii.

Primul lucru la care Edeard se uită fu platforma de ancorare din dreapta sa, pe unde scăpaseră hoţii. O surprinse şi pe Kanseen uitându-se într-acolo. Aceasta ridică uşor din umeri. Apoi uită cu totul de asta şi se bucură cu adevărat de privelişte. La capătul de sus al oraşului, de-a lungul cartierelor Silvarum, Haxpen şi Padova, canalul era mărginit de unele dintre grandioasele clădiri din Makkathran. Palate chiar şi cu zece etaje, cu ferestre imense, faţade în vârtejuri de culoare, cu modele ciudate. Turnuleţe, pavilioane şi spirale zimţau orizontul. Ge-vulturi mai mari decât orice sculptase Edeard vreodată zburau în cercuri leneşe în jurul vârfurilor, ţinând sub observaţie tot ce se apropia de magnificele reşedinţe

de familie. Kanseen arătă cu mâna spre unele dintre ele: palatul în care locuia familia primarului, ziguratul în care se presupunea că ar fi trăit Rah și Madona, acum casa familiei Culverit, care pretindea descendența directă. Șopti despre una cu fațada într-o nuanță de roșu, unde locuise tatăl lui Macsen. Atunci când Edeard se uită la gondola din față, atât Macsen, cât și Bijulee priveau în altă parte.

Toate clădirile impunătoare aveau arcade joase la nivelul apei, care duceau în labirintul de pivnițe de dedesubt, păzite de porți groase de fier pe care familiile le mențineau într-o ordine perfectă. Zidurile palatului familiei Purdard făceau un unghi, atârnând deasupra apei. Când Edeard se uită în sus, văzut o vera ndă din sticlă mergând de-a lungul etajului superior, de unde câțiva tineri priveau gondolele. O familie de comercianți fabulos de bogată, spuse Kanseen, cu o flotă de treizeci de nave.

Traversară Marele Bazin, unde se intersectau Canalul Zborului și Canalul Pieței. De ambele părți ale bazinului se afla câte un pod. Primul era parte integrantă a orașului, un simplu arc alb, înalt, la care dulgherii atașaseră câte o balustradă lată de-a lungul ambelor părți. Celebrul său apex era o întindere de zece metri de cristal ce lăsa vedere liberă direct sub pantofii pietonilor, spre apa și gondolele aflate la treizeci de metri mai jos. Nu toată lumea îl putea traversa, vederea era prea mult pentru unii. Unul din douăzeci susținea Breasla Doctorilor. La insistențele lui Chae, Edeard și restul echipei îl folosiseră de mai

multe ori în patrulare. Edeard trebuise să se întărească pentru a putea parcurge acei câțiva metri invizibili; vertijul nu fu suficient de puternic ca să-l oprească, dar era neplăcut. Toată echipa făcea un efort la traversare – surprinzător, Dinlay era cel mai puțin afectat. Podul de pe cealaltă parte a bazinului era construit din fier și lemn, o chestie mătăhăloasă și scârțâitoare în comparație cu vărul său, dar cu mult mai mult trafic. Dincolo de bazin, turnurile Eyrie străpungeau cerul curat, azuriu, ca și cum ar fi fost gata să tragă în țeapă orice Lord al Cerului ar trece pe-acolo. Fațada cu aspect de stâncă a cartierului Fiacre era împânzită de viță-de-vie, cu ghirlande lungi de flori revărsându-se dintre frunzele de culoare verde-smarald și maroniu. Numai ferestrele erau libere de frunziș, apărând ca niște găuri negre, adânci, în covorul viu luxuriant.

Gondolele traseră la o platformă imediat dincolo de Bazinul Pădurii și toată lumea coborî pe mal. Dybal îi plăti pe gondolieri și porniră cu toții către turnul rotund care găzduia la etajul al treilea restaurantul Rakas. Hansalt, proprietarul și bucătarul-șef, rezervase pentru Dybal o masă lângă o fereastră lungă cu vedere la una dintre piețele colorate ale cartierului.

– O zi de bun augur pentru noi, anunță Dybal în timp ce o chelneriță aducea o tavă de vin alb rece. În primul rând, un toast pentru echipa ta, Macsen. Fie ca voi să curățați orașul de criminali!

Băură pentru asta. Edeard aruncă paharului o privire suspicioasă, căci nu mai văzuse vin cu bule de aer în el până atunci, dar când sorbi era surprinzător de ușor și cu gust de fructe. Era mai degrabă plăcut.

– În al doilea rând, spuse Dybal, pentru Edeard, deoarece a fost desemnat lider de echipă.

Edeard roși.

– Discurs! ceru Macsen.

– Nicio șansă, mormăi Edeard.

Râseră și băură pentru asta.

– În al treilea rând – vocea i se înmuie și se uită în jos, la Bijulee – sunt foarte mândru să vă anunț că iubita mea a acceptat să se căsătorească cu mine.

Uralele care izbucniră îi făcură pe toți ceilalți clienți să se uite la ei. Toată lumea văzu că era Dybal și zâmbi cu aer cunoscător. Macsen își îmbrățișă mama. Edeard și Salrana erau uimiți, dar ciocniră paharele oricum și mai băură ceva vin cu bule. Alte două sticle sosiră de la rece și fuseră golite repede.

Mai târziu, gândindu-se retrospectiv, Edeard considerase întotdeauna acea masă ca prima dată când fusese cu adevărat fericit de când plecase din Ashwell. Mâncarea nu semăna cu nimic din ce mâncase înainte. Sosi pe farfurii mari și albe, aranjată cu măiestrie încât aproape că nu-i venea să mănânce, dar când încercă, combinația de gusturi fu minunată. Iar Dybal avea bârfe de-a dreptul scandaloase despre elita orașului. Totul începu din cauza Salranei care răspundea la

întrebarea lui Macsen despre ce făceau novicele cât era ziua de lungă.

– Nu vreau să fiu lipsit de respect față de Madona, spuse el, dar, cu siguranță, trebuie să fie plictisitor să nu faci altceva decât să citești scripturile Ei și să cânți în biserica Ei.

– Hei, obiectă Dybal. Mai puțină bătaie de joc despre cântat, dacă nu te superi!

– Am fost repartizată la Casa Millical, spuse Salrana. Ador să am grijă de copii. Sunt atât de dulci.

– Ce e casa Millical? întrebă Edeard. O școală?

– Nu știi? întrebă Bijulee. Nu era sigură dacă Edeard nu glumea cumva.

– Ți-am spus, mamă, îi răspunse Macsen. A venit cu adevărat dintr-un sat de la marginea sălbăticiei.

– Millical este un orfelinat, spuse Salrana solemn. Nu pot să înțeleg de ce o mamă ar renunța la copilul ei, mai ales la unul ca aceia pe care îi avem la creșă. Dar o fac. Așa că Madona are grijă de ei. E un loc fantastic, Edeard, copiii nu duc lipsă de nimic. Makkathranului într-adevăr îi pasă.

Dybal tuși într-un anume fel.

– De fapt, acela este un orfelinat mai special.

– Ce vrei să spui? întrebă Salrana.

– Ești sigură că vrei să auzi asta?

Salrana răsuci piciorul paharului de vin între degete privindu-l pe Dybal în ochi.

– Noi chiar primim pe oricine.

– Da, cred că da. Dar ajută dacă locuiești în cartierul Lillylight. Gândește-te cine sunt vecinii tăi.

Vezi tu, Edeard, Casa Millical este locul unde familiile nobile livrează acele mici și nedorite lucruri jenante care se întâmplă atunci când fiii mai tineri ies să se distreze cu fetele din clasele de jos la acele teatre infame care împodobesc orașul nostru.

– Ca acelea în care cânți tu? întrebă blând Bijulee.

– Da, dragostea mea, ca acelea în care cânt eu. Îi privi pe cei trei tineri polițiști. Ați fost vreodată într-unul?

– Nu am fost încă, spuse Kanseen.

Macsen rămase tăcut.

– Doar o chestiune de timp. Oricum, motivul pentru care Millical este atât de bine finanțat este tradiția care cere fiecărei familii în cauză să facă o donație – anonimă, desigur – de fiecare dată când un prunc este lăsat pe treptele orfelinatului pentru a fi luat de novice.

– Toți banii pentru copii sunt distribuiți în mod egal între toate orfelinatele Madonei, spuse Salrana.

– Sunt sigur că o bună parte din bani ajung și la celelalte orfelinate. Și Madona face un lucru neprețuit pentru îngrijirea celor mai puțin norocoși, știu asta. Dar, dacă vreodată vei lucra pentru oricare dintre celelalte orfelinate, vei observa diferența.

– Cum de ești atât de sigur? îl tachină Bijulee.

Dybal se întoarse spre ea cu un zâmbet trist.

– Pentru că am a crescut într-unul dintre ele.

– Serios? întrebă Macsen.

– Da. Și acesta-i motivul pentru care sunt atât de impresionat de voi patru. Ați pornit de la nimic,

mai ales Edeard și Salrana, și vă faceți o viață singuri. Vă admir pentru asta. Vă admir cu adevărat. Nu depindeți de nimeni, nemaivorbind de vreo familie decadentă. Știu că sunt primul care se plânge de ierarhia orașului, de felul în care democrația a fost expropriată de bogați, dar există unele instituții care încă merită respect. Oamenii au nevoie de poliție pentru securitate pe străzi și canale și de Madona pentru speranță.

– Credeam că asta este ceea ce aduce muzica dumitale, declară Salrana cu o licărire obraznică în ochi.

– Depinde cărei clase îi aparții. Dacă ești bogat, eu sunt un rebel delicios de rău, fierbinte și mustind de sarcasm și ironie. Ei trebuie să-mi plătească pentru a cânta – iar eu mă bucur s-o fac pentru ei. Dar pentru restul orașului, pentru oamenii care trudesc toată viața ca să facă lucrurile să meargă sunt un punct focal pentru resentimente. Eu sunt cel care articulează sentimentele lor. Pentru ei cânt gratis. Nu le vreau banii, vreau să îi cheltuie pentru ei înșiși, astfel încât să nu fie nevoiți să renunțe la copiii lor.

– Concurezi cu Madona? spuse Salrana.

– Ofer o alternativă ușoară, asta-i tot. Una plăcută, sper.

– Trebuie să încerc să ajung la unul dintre spectacolele dumitale.

– Voi fi fericit să te însoțesc, spuse Macsen.

– Am să-ți amintesc asta, replică ea înainte ca Edeard să poată interveni.

El nu spuse nimic, nu acolo și nu atunci, ar fi stricat bunadispoziție.

– Îi cunoști pe toți cei din Marele Consiliu? îl întrebă Edeard pe Dybal.

– Oh, da, ei își închipuie că prin asocierea cu mine câștigă în credibilitate. Ceea ce fac ei de fapt, invitându-mă la casele lor, este să contribuie generos la versurile despre ironie și ipocrizie. De ce mă întrebi, Edeard? Vrei să afli ceva despre amantele lor? Despre straniul lor interes comun în taxarea producției de bumbac din provincia Fondral? Despre scandalul referitor la fondurile poliției? Banii irosiți pe funcții oficiale? Boala corupției ce infectează personalul Palatului Orchard care ar trebui să fie imparțial? Cum primarul nostru drag, Owain, cumpără deja voturi pentru următoarele alegeri – singurul moment în care are nevoie de sprijin public?

– De fapt, nu, mă interesa doamna Florell.

– Edeard a întâlnit-o, spuse Macsen cu un chicotit.

– Noi toți am întâlnit-o, în timp ce eram la datorie, contracară Edeard.

– L-a lovit cu umbrela, adăugă sec Kanseen.

Dybal și Bijulee râseră.

– Vrăjitoarea bătrână a încercat să îl dea afară pe Edeard din poliție, spuse Salrana, aprinsă la față. La ceremonia de astăzi, îi spuse primarului să-i ia epoleții înapoi.

– Cât de tipic, zise Dybal. Te rog să nu-ți faci griji, Edeard, nu are nicio putere reală. Nu mai are. E o figură emblematică pentru familiile nobile, asta-i tot.

Le place să facă din ea bunica mult-iubită a întregului oraș. Baliverne, desigur. A fost o cățea intrigantă atunci când era tânără. Fapt care, desigur, este istorie pentru noi toți acum. Dar avusese trei soți înainte de a împlini cincizeci de ani, toți fiind primi fii de maeștri de cartier, o raritate chiar și astăzi. Ea a dat fiecăruia câte doi fii, iar unii spun că a fost vrăjitorie. Și, printr-o coincidență stranie, toți cei trei fii mai tineri au continuat căsătorindu-se cu fiicele unor familii nobile a căror descendență masculină s-a poticnit în favoarea fetelor. La generația următoare își răspândise progeniturile în unsprezece familii de maeștri de cartiere. Cu ajutorul acestui tip de bloc de putere în Consiliul Superior, a controlat votul timp de zeci de ani. Ultima noastră așa-numită Vârstă de Aur, cea care a fost martoră la dezvoltarea poliției în detrimentul tuturor celorlalte arme ale guvernării. Vezi tu, ea crede că există o diferență fizică reală între nobilime și cei fără bogăția lor obscenă. Cu alte cuvinte, progeniturile ei se nasc ca să conducă și ca să aducă ordinea pentru masele necivilizate, ca tine și ca mine. Inutil să-ți mai spun, ea crede că nu ar trebui să avem nimic de-a face cu guvernul orașului. Chestille astea este mai bine să le lași celor pe care destinul i-a binecuvântat cu un sânge bun.

– Nu e de mirare că nu te place, Edeard, rânji Macsen. Nici măcar nu te-ai născut în oraș. A putut simți, probabil, mirosul satului.

– Nu toată lumea din Consiliul Superior crede asta, nu-i așa? întrebă Edeard, gândindu-se la Finitan. Un nepot, spusese acesta.

– Să sperăm că nu, încă mai există câțiva nobili decenți pe-aici. Și, desigur, numărul de locuri de maeștri de cartiere din Consiliul Superior sunt controlate de maeștrii breslelor. Și Consiliul Inferior în sine este încă ales în mod direct, nu că asta s-ar ști în unele cartiere. Asta face obiectul multor dezbateri autentice în Marele Consiliu. Rah a știut ce face când a conceput constituția noastră.

– Dar cântecele dumitale sunt încă la modă.

– Da, sunt. Nemulțumirea față de cei care conduc este întotdeauna atractivă pentru majoritatea, este o obsesie pe care oamenii au adus-o cu ei pe navele care au căzut pe Querencia. Ca specie găsim asta la fel de ușor ca și respirația. Iar oamenii în vârstă, ca mine, care se lăsă copleșiți de amintiri despre cum lucrurile erau întotdeauna bune în tinerețea lor pierdută nu sunt de niciun ajutor.

– Vrei să spui că ești un demagog, spuse Bijulee cu drag, în timp ce-și trecea mâna prin părul lui ciufulit.

– Și sunt mândru de asta. Dybal ridică paharul din nou. Pentru a le face stăpânilor noștri viața mizerabilă!

Toți băură în cinstea acestei urări.

– Deci care e povestea cu tine și Salrana? întrebă Kanseen.

Era târziu în noapte. Masa de prânz festiv durase toată după-amiaza. Edeard nu voia să se termine. Era perfect relaxat, datorită minunatului vin cu bule. Mânca mâncăruri fine în compania prietenilor, făcând o conversație fericită, inteligentă. Nu, azi era o zi care, dacă Madona era bună, ar trebui să dureze, și să dureze.

Dar, așa cum se întâmplă cu toate lucrurile, terminaseră ultima sticlă cu vin, mâncaseră ultima bucățică de brânză și își luaseră la revedere. Dybal tresări teatral atunci când sosi nota de plată. Soarele apusese afară, lăsând lumina proprie rece portocalie a orașului să scalde străzile, împreună cu aura slabă a nebuloaselor de deasupra capului. Edeard anunțase că o conduce pe Salrana înapoi la Casa Millical în cartierul Lillylight. Cum acesta se afla chiar între Abad și Jeavons, Kanseen se oferise să meargă împreună cu ei.

Casa orfelinatului era una frumoasă, aproape de Canalul Victoria, cu gradină proprie și loc de joacă. Cu toate acestea, Edeard nu putu să nu observe că era cea mai micuță clădire de pe stradă. Salrana îl sărută ușor pe obraz înainte s-o șteargă către ușile impunătoare care umpleau arcada de la intrare.

Edeard și Kanseen își continuară drumul împreună, trecând podul peste Canalul Castoff care ducea în cartierul Drupa, unde palatele se înșirau de-a lungul Marelui Canal Principal. Era liniște pe străzile înguste și în piețele largi. Gărzi de corp impunătoare stăteau în afara porților de fier ale

palatelor. Edeard încercă să nu se holbeze în timp ce treceau pe lângă siluetele alerte în uniforme negre. Era sigur că era mai bine să rămâi polițist decât să ai, noapte de noapte, o sarcină atât de monotonă și de plictisitoare. Dezaprobarea trebuie să-i fi scăpat de sub ecranare.

– Nu asta voi face, spuse Kanseen liniștită în timp ce pașii lor stârneau ecou într-o stradă îngustă, suficient de înaltă pentru a bloca tot cerul nopții, cu excepția unui fir subțire violet din coada șerpuitoare a lui Buluku. Niciunul dintre ei nu a fost polițist. Muncitori pe moșie și băieți de la țară care au venit la oraș în căutarea unei vieți mai bune. Rezistă câțiva ani și apoi se întorc acasă. Asta sau migrează în Sampalok.

– Deci așa aș fi putut ajunge și eu, spuse Edeard.

– Cumva, mă îndoiesc de asta.

Au luat-o apoi peste al treilea pod peste Canalul de Marmură, înapoi pe teritoriul familiar al cartierului Jeavons. Gondolele alunecau în liniște pe sub el, un felinar alb mic strălucind în partea din față a fiecăreia. Pasagerii lor se cuibăreau sub baldachin, bucurându-se de romantismul plimbării. De-acum Edeard putea recunoaște vântul care se ridica dinspre mare, umezeala pe care o purta. Norii se fugăreau deasupra, începând să învăluie nebuloasele. *Va ploua în seara asta. Într-o oră,* a decis el adulmecând aerul.

Casa închiriată de polițiști se afla la două străzi distanță de Secția Jeavons, o construcție mare și urâtă la exterior, dar care se înfășura în jurul unei curți

ovale centrale care oferea și un bazin cu apă călduță, suficient de mare ca să se poată înota în el și spre care dădeau patru niveluri de terase. Acolo se aflau apartamentele rezervate pentru polițiști. Cei cu familii preluaseră un capăt, burlacii, pe celălalt. Nu că ar fi fost o împărțire fixă. Edeard și restul echipei se mutaseră cu câteva zile în urmă. În fiecare dimineață, era trezit de copiii care strigau în fața ușii lui, alergându-se de-a lungul terasei, jucând vreun joc interesant de-a urmărirea.

Acum copiii erau de mult în pat, iar el și Kanseen urcau un șir de scări incomode, rotunjite, până la al treilea nivel, unde aveau amândoi câte un apartament.

– Nu-i nimic de povestit, îi spuse el. Știi că eu și Salrana am călătorit împreună până aici. Îi sunt ca un fel de frate mai mare.

– E îndrăgostită de tine.

– Ce?

– Am urmărit-o în după-amiaza asta. Este evident pentru oricine care are o jumătate de creier. Chiar și Macsen și-a dat seama de asta. N-ai observat că a încetat să încerce să flirteze cu ea încă de când a fost adus peștele? Nu mai avea niciun rost. Era interesată doar de tine.

– E destul de deșteaptă ca să realizeze cât de superficial este. Asta-i tot. Dacă nu-i cad la picioare în primele cinci minute, merge mai departe. Îl știi cum e.

– N-am crezut că o să te văd negând ceva.

– Nu e negare. Ai pus o întrebare și ți-am răspuns.

S-au oprit în capul scărilor, uitându-se peste curtea largă. Bordura piscinei era o linie subțire intensă de un portocaliu pal și făcea ca apa să arate foarte primitoare. Edeard știa o mulțime de polițiști care ieșeau pentru o baie pe timp de noapte. Stomacul lui era prea încărcat după o după-amiază întreagă de mâncat și băut, constată cu regret.

– De fapt, nu mi-ai răspuns, zise Kanseen. Tot ce-ai admis a fost că o cunoști, ceea ce nu pune deloc lumină pe relația voastră.

– Madona să mă ajute, chiar ți-ai însușit tot ce era în prelegerile maestrului Solarin, nu-i așa?

– Notele mele au fost aproape la fel de mari ca ale tale, da. Deci în călătoria aceea lungă prin munți și peste mlaștini pline cu monștri, te-ai culcat cu ea?

– Nu!

– De ce nu? E foarte drăguță. Și subțire. Am văzut pe ce îți cad ochii când patrulăm.

– În primul rând este mult prea tânără. Iar frumusețea e dobândită. Medicii din Makkathran au unguente mai bune decât cele pe care le aveam pe caravană.

– Edeard! Kanseen râse ușor șocată. Cred că e lucrul cel mai rău pe care te-am auzit spunându-l despre cineva, fără să mai vorbim de mica ta surioară.

– Madona, cât de crudă ești! Nu-ți răspund la o întrebare așa cum ți-ar plăcea și spui că sunt în faza de negare. Îți dau un răspuns onest și mă etichetezi drept rău.

Ea își mușcă contrariată buza inferioară.

– Îmi pare rău. Dar poți să înțelegi de ce.

– Nu chiar.

– Edeard se uită la profilul ei în strălucirea de cupru reflectată de suprafața piscinei. În lumina aceea, cu pielea colorată ispititor de întuneric, cu bărbia ei puternică și nasul mic, părea aproape aristocratică. Se întoarse spre el, lăsându-și capul ușor într-o parte, în felul acela întrebător care îi plăcea lui.

Se aplecă și o sărută. Ea se lipi de el, cu mâinile alunecându-i pe spatele lui. Edeard renunță la garda mentală pentru a-i arăta cât de încântat era de atingerea ei, de apropiere... Într-un târziu, sărutul se încheie, iar ea își frecă nasul de obrazul lui, lăsându-l să simtă cât de mult a însemnat pentru ea.

– Vino cu mine în pat, murmură.

Îi linse lobul urechii. Ea tremură la atingere. Linii fierbinți de plăcere îi licăreau în minte. Minunat de conștient de sânii ei lipiți de pieptul lui, o îmbrățișă și mai strâns. *O să fie cel mai bun lucru întâmplat vreodată.*

– Nu, spuse ea. Umerii îi căzură, iar mâinile i se așezară pe ale lui, împingându-l pentru a încheia îmbrățișarea. Îmi pare rău, Edeard. Am sentimente puternice pentru tine, chiar am, știi asta. Și asta e problema.

– Ce vrei să zici?

– Ar putea să meargă între noi. Chiar cred că s-ar putea. Iubiți, apoi căsătorie, copii. Totul. Nu mă tem de asta. Problema e momentul. E nepotrivit.

– Momentul?

– Nu cred că ești gata încă pentru un angajament pe termen lung. Și eu, cu siguranță, nu am nevoie de o altă aventură, nu cu cineva de care îmi pasă.

– Nu ar trebui să fie o aventură. Sunt gata să mă așez cu cineva atât de important pentru mine, așa cum ești tu.

– Oh, Madona, ești așa de dulce! oftă ea. Nu, Edeard. Nu pot concura împotriva idealului Salrana. Ești mai aproape de ea decât știi tu sau decât ai admite. Cum ai putea să nu fii după tot ce aveți voi doi în comun? Nu sunt geloasă, ei bine, nu chiar. Dar ea întotdeauna va fi acolo între noi, până când ai să-ți limpezești sentimentele.

– E doar un copil din același sat, asta-i tot.

– Arată-mi deschis sentimentele tale, arată-mi mintea liberă și spune-mi că nu o vrei în pat, că nu vrei să știi cum e să simți trupul ei lângă al tău.

– Eu... Nu, asta este o prostie. Tu mă acuzi de... Nu știu, că am vise. Lumea asta este plină de oportunități. Pe unele le prindem, pe altele le lăsăm să treacă. Nu mie mi-e frică de ceea ce ar putea fi. Tu trebuie să-ți examinezi sentimentele.

Stăteau la distanță acum, fără să ridice vocile, dar fermi.

– Îmi cunosc sentimentele, spuse ea. Și vreau ca ale tale să se potrivească exact cu ale mele. Asta înseamnă că pot să aștept. Meriți să fii așteptat, Edeard, oricât de mult este nevoie. Atât de mult însemni pentru mine.

– Ei bine, ăsta trebuie să fie cel mai nebunesc mod de a o arăta. Cel mai nebunesc de-a dreptul, spuse el, încercând să nu lase durerea să-i afecteze vocea.

– Mintea i se întări pentru a nu lăsa să scape nicio emoție, lucru dificil, având în vedere tumultul pe care i-l declanșase ea.

– Spune-i, zise Kanseen simplu. Întinse mâna să-i mângâie obrazul, dar el păși înapoi. Fii sincer cu tine însuți, Edeard. Așa te vreau.

– Noapte bună! spuse el țeapăn.

Kanseen dădu din cap, apoi se întoarse. Edeard era sigur că văzuse o lacrimă pe obrazul ei.

Dar nu încercă să folosească televederea pentru a verifica. Intră în apartamentul lui și se aruncă pe patul înalt. În mintea lui, furia se lupta cu frustrarea. Și le imagină pe Salrana și pe Kanseen luptându-se, o imagine care prinse rapid viață dincolo de controlul său. Lovi cu pumnul în pernă. Se răsuci de pe o parte pe alta. Își trimise televederea valvârtej prin tot orașul, observând vasta aglomerare de minți care se luptau cu propriii demoni. Îi făcea bine să vadă că nu e singurul care suferă.

Îi luă mult timp până să adoarmă.

– Se zvonește că Pythia își folosește capacitatea de mascare pentru a-și modifica trăsăturile. La urma urmei, are peste o sută cincizeci de ani, ar putea concura cu doamna Florell în categoria hoaștelor ofilite. Trebuie să fie ceva necurat la mijloc dacă arată așa cum arată.

Boyd accentuă ultima frază, dând din cap cu aer de cunoscător.

– Se poate face așa ceva? întrebă Edeard neîncrezător.

– Nu știu. Boyd își coborî vocea. Se spune că Marii Maeștri se pot ascunde complet vederii. Dar n-am văzut asta cu ochii mei.

Edeard era pe punctul de a-i semnala un ușor defect de logică în această recunoaștere, dar se opri.

– Corect.

Patrulau în Jeavons. Mergeau pe lângă Canalul Frăției, care delimita latura de sud a cartierului. Dincolo de apă era Tycho, nu tocmai un cartier, ci o fâșie largă de luncă între canal și peretele de cristal. Grajduri scunde din lemn folosite de poliție se înșirau pe iarbă, singurele clădiri permise pe terenul comun. Îi putea vedea pe rândași alergând caii și ge-caii de-a lungul pistei de nisip, exercițiile de dimineață pe care ei și predecesorii lor le făceau de secole. Câțiva cai erau însoțiți și de ge-lupi care alergau alături de ei.

Erau în a șasea patrulare de la absolvire. Șase zile în care el și Kanseen abia schimbaseră un cuvânt. Se purtau civilizat, dar asta era tot. El nu voia asta, voia ca ei doi să revină măcar la ce fusese înainte de seara care încurcase totul. Cum ar fi putut ajunge din nou la vechea lor asociere confortabilă habar n-avea. O problemă în legătură cu care în mod sigur nu se va consulta cu ceilalți. Avea impresia că aceștia deja

ghiciseră că se întâmplase ceva. După cum îi cunoștea, înflorise deja speculația.

Dintr-un motiv sau altul, se abținuse, de asemenea, să-i spună ceva Salranei. Cu părere de rău, trebuia să recunoască faptul că aici Kanseen marcase un punct. Chiar va trebui să se confrunte cu toată problema asta cu „prietenii devin iubiți" care fierbea între el și Salrana. Nu era corect față de ea. Creștea, transformându-se într-o adolescentă frumoasă, mult mai vivace decât oricare dintre fetele pe care le întâlnise în oraș. Tot ce trebuia să facă era să treacă peste ideea de protector. Și asta era o prostie. Era destul de mare să aibă grijă de ea însăși și să-și facă propriile alegeri. Singura persoană care îl numise tutorele ei era el însuși. Ceva ce făcuse din obligație și din prietenie. Să se poarte diferit, mai ales acum, însemna să profite de avantajul situației.

Uneori, trebuie să faci ceea ce e greșit ca să faci ce e bine.

Și fizic știa că ar fi fantastici împreună.

Corpul acela și picioarele acelea... Una peste alta, prea mult timp petrecut în ultima vreme gândindu-se cum s-ar simți cu picioarele ei înfășurate în jurul lui, mușchii lungi atletici, flexându-se fără oprire. S-ar termina cu ei amândoi țipând de plăcere. *Nici nu ne-am da jos din pat în primul an.*

Apoi, după aceea, după pasiune, tot s-ar bucura în continuare unul de compania celuilalt. Salrana era singura persoană căreia îi putuse vreodată vorbi cu adevărat. Se înțelegeau unul pe altul. Doi copii

simpli, de la țară, împotriva orașului. Viitorul primar. Viitoarea Pythia.

Edeard zâmbi cu căldură.

– ...desigur, aș putea la fel de bine să vorbesc de unul singur, zise Macsen iritat.

– Îmi pare rău, ce spuneai? întrebă Edeard, redevenind serios.

Macsen se uită la Kanseen, care stătea lângă Dinlay. Amândoi priveau în jos la o gondolă plină de lăzi, strigându-i ceva gondolierului.

– Băiete, da' știu că te-a pus la punct, nu-i așa?

– Cine? Oh, nu. Nu e nimic în neregulă. Kanseen și cu mine suntem bine.

– N-aș vrea să te văd când nu ești bine.

– Serios, sunt bine. Ce vrei?

– Negustorii din strada Boltan tot spun că niște străini se plimbă pe-acolo, verificând clădirile cu o televedere puternică. Sunt, evident, o gașcă venită în recunoaștere. Deci, dacă ne-am duce până acolo în uniformele astea, i-am speria și ar veni înapoi în doar o săptămână sau o lună – oricând ne-am hotărî să mergem în altă parte. Dar, dacă ar fi să zăbovim prin zonă în haine obișnuite, nu ar ști că suntem acolo și i-am putea prinde în flagrant.

– Nu știu. Știi cum e Ronark când e vorba despre uniformă în timpul serviciului.

– La începutul celei de-a treia lor zi de patrulare, căpitanul apăruse pe neașteptate, efectuând o inspecție rapidă. Edeard fusese aproape retrogradat pentru „lipsă rușinoasă de standarde". De-atunci,

avea grijă ca tovarășii lui de echipă să fie îmbrăcați corespunzător înainte de a părăsi postul.

– Exact, spuse Macsen. Dacă ești polițist în Jeavons, trebuie să porți uniforma, toată lumea știe asta. Deci nu se vor aștepta să patrulăm fără uniformă.

– Hmm, poate. Lasă-mă să vorbesc cu Chae în primul rând, să vedem ce crede el.

– El va spune nu, le spuse Boyd. Știți procedura. În cazul în care se suspectează o infracțiune, atunci utilizați ge-vulturi pentru a monitoriza zona în timp ce echipa așteaptă în afara razei televederii.

– Nu știm cât timp va trebui să așteptăm, spuse Macsen. Și Edeard are un singur ge-vultur.

– Poți să sculptezi mai mulți, nu-i așa? întrebă Boyd. Ne-ai zis că ai fost ucenic la Oumodelatori.

– Nu poate sculpta fără permisiunea breslei, nu în Makkathran, replică Macsen. Așa e legea.

Am sfârși prin a-l vedea arestat. Știi cât sunt de hotărâți să-și mențină monopolul. În orice caz, acest lucru se va întâmpla în curând. Nu avem timp să sculptăm ge-vulturi. De aceea trebuie să mergem în patrulare deghizați.

– Hainele obișnuite nu sunt o deghizare, protestă Boyd.

– Nu contează ce haine purtăm, atât timp cât nu e uniforma, spuse Macsen, începând să se enerveze. Îmbracă-te cum vrei. Poate într-o rochie, cu siguranță te porți ca o babă.

– Bine, deșteptule. Dacă gașca asta e atât de inteligentă precum spui, oricum ne vor recunoaște fețele.

– Destul, spuse Edeard ridicând mâinile. Voi vorbi cu Chae imediat ce ne întoarcem. Până atunci, voi păstra ge-vulturul aproape de strada Boltan. Nu pot face nimic mai mult, în timpul unei patrulări, așa că lăsați-o baltă acum, vă rog.

– Doar o sugestie, mormăi Macsen în timp ce se depărta.

– Înadins îl provoci? îl întrebă Edeard pe Boyd.

Lunganul afișă un rânjet șiret.

– Nu trebuie să răspund la asta, nu sunt sub jurământ. Edeard râse. Cu șase luni în urmă, Boyd n-ar fi îndrăznit niciodată să fie răutăcios cu altcineva, mai ales cu un prieten.

Echipa porni din nou de-a lungul canalului, urmând curba blândă ce ducea spre nord. Planul lui Edeard era să rămână pe drumul lateral până când ajungeau la intersecția cu Canalul de Centură și să se întoarcă apoi în Jeavons. Își trimise ge-vulturul în picaj deasupra acoperișurilor și turnurilor din cartier, orientându-l spre strada Boltan. Era o dimineață cenușie umedă, cu ultimii nori de ploaie ai nopții coagulați încă pe cer în timp ce alunecau încet spre vest. Toate suprafețele erau alunecoase de la ploaie. Cu toate acestea, cetățenii îndărătnici ai Makkathranului erau la fel de activi ca de obicei, îmbulzindu-se pe străzile și aleile înguste.

Ge-vulturul lui Edeard fulgeră în tăcere deasupra lor, ignorat de majoritatea. Apoi prinse o mișcare care nu era în regulă. La jumătatea străzii Sonral, cineva într-o haină cu glugă întoarse spatele vulturului și își aranjă gluga, trăgând-o complet peste cap.

Ar fi putut să nu fie nimic, ge-vulturul era încă la peste cincizeci de metri distanță. Și era umed, iar aerul era rece. Perfect normal ca cineva să-și tragă gluga în astfel de circumstanțe. O mulțime de oameni pe aceeași stradă în zigzag își puseseră pălăriile în această dimineață. Omul nici nu era singurul care purta o haină cu glugă.

Și totuși nu e în regulă, o știu.

– Stați, spuse el echipei.

Mătură strada cu televederea, căutând persoana suspectă. Mintea omului era protejată, deși o tentă de incertitudine se scurgea în afară. Din nou, perfect legitim, putea fi îngrijorat referitor la orice, de la o ceartă urâtă cu soția până la datorii.

Edeard observă direcția în care se îndrepta și ordonă ge-vulturului să facă o curbă lungă. Acesta se așeză pe streașina unei case cu trei etaje, la capătul străzii Sonral, în afara vederii țintei sale. În timp ce aștepta, Edeard realiză că omul în haina cu glugă nu era singur, mergea împreună cu alți doi. Atunci ge-vulturul îl zări apărând pe stradă din jurul unei curbe mai puțin adânci. Gluga îi alunecase acum ușor spre spate.

- Oh, da, Madona, mulțumesc! spuse Edeard.

– Ce se întâmplă? întrebă Dinlay.

– S-a întors, mârâi Edeard. Hoțul din piața Silvarum, cel care ținea cutia.

– Unde? întrebă Kanseen.

– Strada Sonral. Treimea de sus.

Echipa era iritată.

– Nu putem televedea atât de departe, se plânse Boyd.

– Bine, uite atunci.

Edeard le dărui vederea ge-vulturului.

– Ești sigur? întrebă Macsen.

– Are dreptate, spuse Kanseen. El este, nenorocitul! Abia îl pot televedea.

– Mai sunt doi cu el, le zise Edeard. Și este nervos din cauza ge-vulturului. Deci nu se află aici pentru ceva legitim. Haideți să ne despărțim și să-i înconjurăm. Păstrați o stradă între voi și ei tot timpul. Îi voi urmări cu televederea, nu vreau să risc să vadă ge-vulturul din nou, ca să-i sperie.

– Toți își zâmbeau, nervoși și emoționați.

– Haideți! strigă Macsen.

După cinci minute de alergare susținută, Edeard și-ar fi dorit să acorde mai multă atenție păstrării condiției fizice. Ca și înainte, cetățenii Makkathranului erau reticenți în a face loc oricui se grăbea, cu atât mai puțin unui tânăr polițist roșu la față, transpirat și gâfâind. El îi evita și se strecura, și se rotea de-a lungul străzilor și pe alei, ignorându-i pe cei care protestau și încruntându-se la cei care amenințau cu glas tare că-l vor reclama. Uniforma făcea

lucrurile și mai rele cu țesătura ei fierbinte, grea, care îi limita mișcările.

În cele din urmă, ajunse pe poziție pe o stradă la vest de cei trei. Televederea îi arăta că și colegii de echipă își ocupau pozițiile în jur.

– I-am ajuns, anunță Dinlay prin televorbire în timp ce încetinea și începea să meargă la pas.

– Și eu, raportă Boyd.

– Ce crezi că au venit să fure? întrebă Macsen.

– Ceva suficient de mic pentru a putea fi transportat cu ușurință și suficient de valoros pentru a merita riscul, răspunse Dinlay.

– Încă unul care a acordat atenție prelegerilor. Dar, din păcate, asta acoperă aproximativ nouăzeci la sută din magazinele de pe-aici.

– Ar putea fi ceva dintr-unul dintre depozite, sugeră Boyd.

– Sau dintr-o casă, adăugă Kanseen.

– Hai să-i supraveghem doar, le spuse Edeard. Când o să intre într-o clădire, ne apropiem. Amintiți-vă să vă așteptați ca infracțiunea să fie comisă înainte de a-i aresta.

– Hei, nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Macsen.

Edeard își lăsă televederea să mănture prin clădirile din jurul celor trei, încercând să ghicească ce ar putea să-i intereseze. Sarcină fără speranță.

Suspecții ieșiră din strada Sonral, luând-o pe o alee atât de îngustă, încât abia încăpea o singură persoană. Edeard ezită, se îndreptau spre strada lui,

dar era o fundătură, blocată de zidul unei case înalte de șase metri. Tatonă cu televederea în jur și descoperi o serie de depozite subterane sub unul dintre magazinele de bijuterii de pe strada Sonral. Un pasaj ducea până la o ușă metalică groasă de pe alee.

– Cel puțin sunt consecvenți, remarcă el. E un atelier de bijuterii deasupra.

– Deasupra a ce? întrebă Boyd.

– E un fel de pasaj care duce la alee, îi spuse Kanseen. Duce undeva în jos. Edeard, chiar poți să simți ce e acolo?

– Un pic, recunoscu reticent. Doar un fel de cameră deschisă. Cred. Pentru o clipă își dori ca și ceilalți să fi avut aptitudinile lui – viața ar fi fost mult mai ușoară.

– Acum ce facem? întrebă Macsen. Nu putem alerga după ei, nu pe alee.

– Așteptați la capăt, spuse Dinlay. Cu greu ar putea scăpa.

– Televederea lui Edeard îi arăta o întreagă rețea de culoare care se intersectau și camere care se înșirau sub magazine. Toate culoarele aveau ușile blocate, dar odată hoții intrați acolo, exista o șansă ca aceștia să-i poată evita echipa în micul labirint subteran.

– Voi mergeți în strada Sonral, ordonă el. Mă duc în spate să văd dacă pot găsi o altă cale de intrare.

– Doar nu te duci singur acolo? întrebă Kanseen. Edeard, ei sunt trei și știm că au cuțite.

– Mă duc doar să mă asigur că nu au o altă cale de scăpare, asta-i tot. Haideți, dați-i drumul.

Era oarecum conștient de colegii săi care se grăbeau spre strada largă de dincolo de alee. Unul dintre hoți se aplecase lângă ușa mică, umblând la prima dintre cele cinci încuietori. Din ceea ce putea simți de la încuietorile acelea, Edeard știa că nu ar dori să încerce să le deschidă. Se concentră puternic, împingând televederea prin țesătura orașului pentru a cartografia labirintul îngropat de camere și culoare. Într-adevăr, existau doar trei ieșiri în plus față de cea prin care cei trei încercau acum să pătrundă.

Sub nivelul acela totuși Edeard simțea păienjenișul de fisuri care țeseau structurile orașului. Câteva își răsuceau drumul până dincolo de depozite, ramificându-se în crăpăturile mici care dantelau pereții clădirilor de mai sus. Le urmări înapoi și găsi un traseu complicat care conducea la strada unde se afla el. Își extinse a treia mână, tatonând materialul peretelui din spatele unei firide ce se îngusta între două magazine. Nimic, era la fel de solid ca granitul.

Terog, șopti cu televorbirea în mintea adormită a orașului. *Lasă-mă să intru.*

Ceva intangibil se agită sub el. Un stol de ruupescăruși își luă zborul de pe acoperișurile de deasupra.

Aici. Presă cu mintea în partea din spate a firidei. Ceva se împinse înapoi. Forme pline de culoare se ridicau în gândurile lui, rotindu-se mult mai rapid decât păsările din aer. În starea aceea de ameteală, le asemui cu numere și simboluri matematice, dar mult mai mari și mai complexe decât oricare aritmetică învățată vreodată de la Akeem. Cu ecuațiile

acestea universul ar fi putut fi, cu siguranță, explicat. Dansau ca niște spiriduși, rearanjându-se într-o nouă ordine înainte de a mai face o piruetă. Uimit, Edeard se străduia să rămână în picioare, deși îi tremurau ușor. Inima îi bătea mult mai tare decât înainte când alerga pe străzi. Simți că structura peretelui se schimbă. Când privi în față, acesta arăta exact la fel ca înainte, o suprafață purpuriu-închis cu pete cenușii ce se întindeau până la punctul în care acoperișurile curbate intersectau cele trei etaje de deasupra lui. Dar *cedă* când îl atinse cu a treia mână.

Erau oameni în jurul lui, plimbându-se pe stradă. Edeard așteptă până prinse un moment relativ liber și intră în mica firidă. Nimeni nu putea să-l vadă acum. Atinse cu mâna peretele din spate, iar aceasta alunecă prin el. Pielea îl furnica în jurul degetelor, de parcă le-ar fi cufundat într-un nisip fin. Intră în perete. Creierul lui interpretă senzația ca pe un val de apă uscată care-l spăla de sus până jos. Și se trezi înăuntru. Deschise ochii într-un întuneric complet. Televederea tatonă în jur și-i arătă că era suspendat într-un tub vertical. Chiar și așa fără o imagine vizuală reală, Edeard privi instinctiv în jos. Televederea îi confirmă că picioarele nu i se sprijineau pe nimic.

– Oh, Madona!

Începu să coboare. Era ca și cum o foarte puternică mână a treia îl cobora ușor spre fundul fisurii care șerpuia orizontal sub clădiri. Cu toate acestea, era convins că nu era un suport telekinetic. Nu mai

simțise nimic de genul ăsta. Un alt fel de forță îl manipula acum. În mod ciudat, stomacul îi dădea senzația că se prăbușește rapid, chiar dacă, de fapt, se mișca relativ lent.

Picioarele îi atinseră solul. Asta se întâmplă când forța care-l susținuse se retrase, lăsându-l liber să cadă într-o poziție ghemuită. Atinse peretele fisurii și simți că este acoperit cu un strat subțire de apă. Un pârâu i se scurgea peste vârfurile cizmelor – îl putea auzi cum susură încet.

– E un canal de scurgere, spuse el cu voce tare, uimit că ceva atât de fantastic putea exista doar pentru a servi unui scop atât de banal.

În ciuda televederii perfect clare, pipăi cu mâinile în jur. Fisura de evacuare era prea mică pentru a putea merge în poziție verticală. Zidurile laterale aveau între ele aproximativ un metru și jumătate distanță. Luă o gură de aer, nu prea încântat de sentimentul neplăcut de claustrofobie din spatele capului, și începu să se deplaseze înainte, aplecat.

Hoții trecuseră prin ușa blocată din partea de sus a culoarului. O ispravă impresionantă într-un răstimp atât de scurt. Doi dintre ei coborau scara curbată ce ducea către ușa care bloca partea de jos, în timp ce al treilea stătea de pază afară. Edeard se mișcă mai repede, navigând de-a lungul mai multor bifurcații ale fisurii de scurgere. Îi observă pe hoți manipulând încuietorile de pe a doua ușă și trecând de ea. Apoi ajunse direct sub depozitul pe care îl jefuiau. Imaginea era distinctă, suporturile de lemn erau așezate

paralel. Cutii mici îngrămădite pe rafturi. O cutie mare de fier într-un colţ, cu o încuietoare foarte complicată. O ignoră pe aceea.

Edeard privi în sus în timp ce televederea pătrundea prin substanţa oraşului de deasupra, o masă de material solid ca o rocă de cinci metri grosime. Se concentră. Închise ochii – stupid, dar, ei bine... Se concentră din nou. Ecuaţiile se ridicară din nou de nicăieri, făcând piruete lejere în jurul gândurilor lui. Începu să se ridice, alunecând prin substanţa cândva solidă precum o bucată de plută, săltându-se la suprafaţa mării. Stomacul îi era şi acum atât de convins că se prăbuşeşte, încât îi provocă un val de greaţă. Ajunsese aproape de podea, când îşi dădu seama că hoţii l-ar simţi în secunda în care ar atinge-o. Îşi aruncă repede în jur scutul de camuflaj. Apăru după aceea în depozitul în care strălucea o lumină slabă portocalie. Podeaua se solidifică sub cizmele lui.

– Ce-a fost asta? întrebă o voce.

Edeard stătea în spatele raftului din capătul depozitului, departe de raza vederii lor. Îşi ţinu răsuflarea.

– Nimic. Încetează dracului cu panica, bine? Există doar două uşi, iar cealaltă este blocată. Acum ajută-mă să găsesc rahatul pentru care am venit, înainte să ne simtă cineva pe-aici.

Edeard ocoli încet capătul raftului. Îi putea vedea pe amândoi cum se deplasau de-a lungul unui raft, luând cutii de pe poliţe şi deschizându-le cu un fel de instrument. O scurtă privire în interior,

iar cutia era aruncată deoparte. Cele mai multe dintre ele păreau să conţină nişte sticle mici. Zeci de sticluţe zăngăneau, rostogolindu-se pe podea.

– Am găsit, anunţă cel în jacheta cu glugă. Forţă încuietoarea şi deschise o cutie plină de pachete mici. Desfăcu unul dezvăluind o bobină de fir metalic.

Din cauza luminii portocalii slabe din depozit, Edeard nu era sigur, dar putea fi aur.

– Verific eu restul, spuse celălalt.

Cel cu gluga începu să-şi umple buzunarul interior cu pachete. Edeard îşi înlătură camuflajul.

– Ce dracu'... Cei doi hoţi se întoarseră spre el, să-l înfrunte.

– Bună, din nou! spuse Edeard. Mă ţineţi minte?

– Edeard! Televorbirea plină de panică a lui Kanseen îi răsuna în craniu. Dulce Madona, unde ai fost? Ne-a cuprins disperarea. Cum ai ajuns acolo?

– E rahatul ăla mic din piaţă, scuipă hoţul în jacheta cu glugă. La naiba, am ştiut eu că ge-vulturul pândea.

Îşi duse mâna în interiorul hainei şi scoase o lamă lungă. În acelaşi timp, încerca să-şi împingă a treia mână în pieptul lui Edeard, să-i stoarcă inima.

Edeard râse şi îi devie atacul. Apoi propria mână a treia se întinse şi zdrobi lama din mâna hoţului. Metalul se plie, apoi se transformă într-un piron subţire îndoit. Edeard îl răsuci în formă de U.

– Eşti arestat pentru furt şi tentativă de atac asupra unui poliţist!

– La dracu'! strigă celălalt, și o luă la fugă spre ușă.

– Unul iese afară, le spuse Edeard colegilor de echipă prin televorbire.

– Ești bine? întrebă Dinlay.

– Mai bine ca niciodată. Nu-și luase ochii de pe hoțul cu glugă. Omul se uita la cuțitul deformat cu un rânjet admirativ.

– Tip dur, nu-i așa? Ești și destul de deștept? E destul metal prețios aici pentru a face pe toată lumea fericită.

– Vrei să adaug la acuzații și tentativa de mituire?

– Idiot!

– Hoțul îi întoarse spatele lui Edeard și o luă nonșalant spre ușa care dădea în pasaj.

– Stai pe loc, îi ordonă Edeard.

A treia mână a hoțului ridică una dintre sticlele mici în aer, în spatele lui. Edeard se încruntă, nesigur. Un alt flacon se ridică, accelerând și ciocnindu-se de primul. Sticla se prefăcu în cioburi.

O minge de foc țâșni afară, orbitor de albă în depozitul sumbru. Edeard se răsuci instinctiv într-o parte, întărindu-și scutul împroșcat cu globule aprinse.

– Edeard! televorbi echipa la unison.

– Sunt bine.

Clipea furios, încercând să scape de petele de lumină lungi și violete. Un miros acru se simțea din ce în ce mai puternic, dar televederea îi arăta doar câteva flăcări licărind pe rafturile mai apropiate de mingea de foc. Le strivi cu a treia mână, înăbușind

flăcările înainte ca acestea să reprezinte vreun pericol real. Observă apoi găurile negre din cutiile împrăștiate pe podea, ca și cum flăcările trecuseră foarte repede prin ele. Marginile zdrențuite ardeau încă mocnit. Când se uită mai aproape, văzu că erau acoperite cu un fel de gudron, care continua a bolborosi. Clătină din cap uimit.

– I-am prins, anunță Macsen victorios. Madona, ăsta, ultimul, e un ticălos arogant. Ești sigur că ești bine, Edeard?

– Da, sunt bine. Porni spre ieșirea din depozit. Un instinct profund îl făcu să ocolească grijuliu petele de lichid fierbinte strălucind pe podea. Rotocoale subțiri de vapori brăzdau aerul până aproape de tavan, producând o duhoare care-i făcea ochii să lăcrimeze. Când trecu de ușa metalică voluminoasă, călcă pe unul dintre pachetele care conțineau fire metalice. Hoțul le aruncase pe toate. Edeard ridică unul, încruntându-se.

De ce-a făcut asta?

Intrigat, se grăbi să iasă din depozit. Echipa îl aștepta pe alee cu cei trei prizonieri. Acum avea timp să se gândească la ceea ce făcuse și la ce realizase echipa sa, iar euforia creștea în el cu puterea soarelui la răsărit.

Instanța era convocată la Palatul Parlamentului din Makkathran, care domina cartierul Majate. Era, practic, o singură clădire, dar structurile sale se amalgamaseră într-un sat de săli uriașe, camere de ședințe,

auditorii și birouri, pline de culoare în loc de străzi. Chiar în centru se afla elaborata Cameră a Democrației unde Marele Consiliu se reunea pentru a dezbate problemele politice și legile. În jurul acesteia erau înfășurate protector straturi de birouri ale Breslei Funcționarilor care lucrau pentru administrarea reglementărilor orașului și colectarea taxelor. O aripă întreagă conținea birouri bine amenajate pentru fiecare reprezentant al cartierelor, unde aceștia puteau fi abordați de alegători cu privire la fiecare nedreptate închipuită sau reală. Undeva în interior (în subteran, se zvonea), se aflau seifurile Trezoreriei, care conțineau munți de aur și argint, și unde erau bătute monedele. Conetabilul-șef avea, de asemenea, sediul într-unul dintre cele cinci turnuri conice, împreună cu un personal modest. Timp de secole, turnul exterior, cel mai apropiat de Poarta Orașului, adăpostise cazarma poliției, dar aceasta plecase de mult. Soldații aflați în serviciu erau distribuiți la mai multe cazărmi în oraș, în timp ce generalii și ofițerii superiori își stabiliseră reședința în Palatul Orchard de alături. Barăcile astfel eliberate fuseseră preluate cu nerăbdare de breasla în continuă dezvoltare a Avocaților.

Deși democratic deschise pentru oricine, domurile de legătură, care se înșirau de-a lungul Canalului Circular Central, erau cele cu care cetățeanul mediu din Makkathran era cel mai probabil să fie familiarizat. Acestea găzduiau Curțile de Justiție, precum și celulele principale de detenție ale poliției. Edeard și restul echipei fuseseră conduși

acolo de maestrul Solarin care le arătase și le explicase îndelung și plictisitor istoricul fiecărui coridor și al fiecărei săli. O parte a instruirii lor presupusese să participe la procese astfel încât să se poată obișnui cu procedurile și să asculte pledoariile avocaților. Edeard așteptase cu nerăbdare acea parte, dar la toate procesele la care asistase avocații se limitaseră la întrebări simple, adresate celor din boxa martorilor. Deși existase totuși o dezbatere obscură despre interpretarea unui precedent stabilit în urmă cu patru sute de ani pentru soluționarea unui litigiu între doi pescari și furnizorul lor cu privire la cine avea prioritate asupra capturii pe baza duratei contractului. Edeard abia reuși atunci să înțeleagă cuvintele pe care le utilizau, cât despre logica implicată, nici vorbă. Singurul proces penal pe care îl văzuseră era cel în care polițiștii arestaseră un grup de minori în timpul unei altercații într-un teatru, târziu într-o noapte. Tinerii fuseseră toți rușinați, necontestând nicio clipă raportul sergentului senior al echipei. Pledaseră vinovați la toate acuzațiile și au acceptaseră amenda fără discuție.

După cum mergeau pregătirile și experiența de acum, Edeard începea să realizeze cât de inutil fusese totul.

Doi judecători de la Curtea de Mijloc și unul de la Consiliul Primarului fuseseră aleși să prezideze cazul împotriva celor trei hoți arestați. Stăteau împreună în spatele unui podium de lemn înălțat, care mergea de-a lungul părții din spate a sălii de judecată

ovale, îmbrăcați în robe largi stacojiu cu negru, cu glugi tivite cu blană atârnate pe umărul drept. Cel din Consiliul Primarului purta, de asemenea, un lanț de aur, ce indica statutul său de rang înalt.

În boxa acuzaților, pe stânga, stăteau aliniați hoții. Doi polițiști ai Curții, în ținută oficială, asigurau paza. Hoții își dăduseră în cele din urmă numele. Arminel, își spunea liderul, cel cu haina cu glugă. Nu mai mult de patruzeci de ani, cu o față palidă și suptă și un păr des, nisipiu, pe care îl purta lung pentru a-i acoperi urechile mari. Nu se arătase nicio clipă îngrijorat. Dacă era să arate ceva, expresia lui indica plictiseală. Complicii săi erau Harri și Omasis. Harri era încă adolescent și era cel pe care îl puseseră să stea de pază în alee. El fusese acuzat doar de complicitate la furt. Arminel și Omasis fuseseră acuzați de furt și de pătrundere prin efracție agravată. În timp ce Arminel trebuia să facă față și acuzației de agresare a unui polițist. Proprietarul magazinului de bijuterii identificase rapid conținutul celor două sticle pe care Arminel le spărsese drept un lichid foarte volatil de curățare pe bază de alcool și acid. Edeard se cutremurase la gândul a ceea ce s-ar fi întâmplat dacă scutul său nu ar fi fost suficient de puternic pentru a respinge mingea de foc. Ar fi vrut ca Arminel să fie acuzat și de atacul asupra lui Kavine în piața Silvarum, dar maestrul Vosbol, avocatul pe care căpitanul Ronark îl reținuse pentru a urmări cazul, se împotrivise. Se întâmplase cu prea mult timp în urmă pentru ca martorii să fie considerați de încredere.

– Dar l-am recunoscut imediat, strigă Edeard.

– Ai văzut pe cineva cu un comportament suspect, spuse maestrul Vosbol. Ai crezut că a participat la infracțiunea anterioară.

– Kavine o să-l identifice.

– Kavine a fost înjunghiat destul de rău. Apărarea va susține că asta-l face să nu fie demn de încredere. Hai să mergem cu aceste acuzații, bine?

Edeard oftă și clătină din cap.

Asta ar fi trebuit într-adevăr să servească drept avertisment cu privire la metodologia chestiunilor juridice ale Makkathranului. În schimb, prima vagă idee că situația cazului lor nu era atât de clară cum își imaginaseră a venit atunci când inculpații au pledat toți nevinovați.

– Nu pot fi serioși, șuieră Edeard când maestrul Cherix, avocatul apărării, veni în fața judecătorilor anunțând cum pledează.

Echipa era așezată de-a lungul peretelui din spate, toți în ținută oficială, așteptând să fie chemați de procuror. Căpitanul Ronark era așezat într-o parte a lor, iar sergentul Chae, în cealaltă parte.

Aproape toate celelalte locuri din sală erau goale. Edeard nu știa dacă era mulțumit de asta sau nu. Ar fi vrut ca locuitorii orașului să vadă că echipa sa ajutase la aducerea unei mici părți din necazurile lor în fața justiției. Să le arate că legea îi apără.

Maestrul Cherix ridică o sprânceană, surprins de exclamația lui, și se întoarse să se uite la echipă. Maestrul Vosbol le aruncă o privire furioasă.

– Păstrează tăcerea, ordonă televorbirea lui.

Aceasta a fost, explică maestrul Cherix, o teribilă neînțelegere. Clienții săi erau cetățeni cinstiți care își vedeau de treburile lor atunci când au auzit explozia din alee. Aceasta aruncase în aer o ușă mică și, îngrijorați pentru viața umană, s-au aventurat în depozitul plin cu fum și flăcări – asumându-și un mare risc – pentru a se asigura că nu existau răniți în interior. Moment în care polițiștii au dat peste ei și au interpretat greșit faptele.

Unul câte unul, cei trei acuzați au luat poziție și au declarat sub jurământ că acționaseră din motive altruiste. Și, când făceau asta, mințile lor neecranate radiau sinceritate, împreună cu un minim de nevinovăție rănită pentru că fapta lor bună a fost atât de greșit interpretată. Maestrul Cherix clătină din cap cu simpatie, întristat că poliția acționase astfel.

– Un semn al timpurilor, le spuse judecătorilor. Acești polițiști sunt tineri bine intenționați, instruiți în grabă de un oraș disperat să compenseze cantitatea de personal de dragul politicii. Dar adevărul este că au dat dovadă de lipsă de cunoaștere și experiență, în ziua aceea tristă. Trebuiau să facă arestări pentru a-și dovedi calitățile căpitanului secției lor care este cunoscut pentru asprimea sa. În aceste condiții, e de înțeles de ce au ales să interpreteze evenimentele în felul în care au făcut-o.

Edeard întâlni privirea lui Arminel. *A încercat să mă omoare, și avocatul său face să pară că totul a fost o neînțelegere? Că noi am greșit.* Era atât de scandalos

că aproape izbucni în râs. Atunci Arminel făcu o grimasă, doar pentru o clipă. Rânjetul acela condescendent se imprimă în memoria lui Edeard. Știu atunci că acesta nu era sfârșitul. Nici pe departe.

După două ore de audiere a inculpaților, în cele din urmă Edeard fu chemat la bară. *Era și timpul. O să pun curând lucrurile la punct.*

– Polițist Edeard, zâmbi călduros Cherix. Nu avea nimic comun cu maestrul Solarin. Era un om tânăr îmbrăcat ca fiul unei familii de comercianți. Nu ești din oraș, nu-i așa?

– Ce importanță are asta?

Maestrul Cherix afișă o expresie îndurerată și făcu apel la judecători.

– Domnii mei?

– Răspunde direct la întrebări, îl instrui consilierul primarului.

– Domnule, se înroși Edeard. Nu. M-am născut în provincia Rulan.

– Și te afli aici, de când? O jumătate de an?

– Un pic mai mult, de fapt, da.

– Așa că ar fi corect să spunem că nu ești în totalitate familiarizat cu orașul.

– Pot să mă descurc.

– Mă gândeam mai mult la modul în care se comportă cetățenii noștri. Dar de ce nu-mi spui ce crezi că s-a întâmplat?

Edeard se lansă în explicația pe care o exersase. Cum a încercat Arminel să evite ge-vulturul. Cum l-a urmărit apoi echipa de-a lungul străzii Sonral.

Dispunerea lor într-o formațiune ce să înconjoare zona, urmărindu-l de la distanță cu televederea. Cum l-au simțit pe Arminel umblând la încuietori.

– Moment în care m-am apropiat și am văzut cum acuzatul fura sârma de aur din depozit.

– Mă interesează acest aspect, spuse maestrul Cherix. I-ai spus echipei dumitale să aștepte în strada Sonral la intrarea în alee. Cu toate acestea, te-ai dus în jos, în magazie. Dar am crezut că ai spus că Harri fusese lăsat „de pază" în alee. Cum ai trecut de el?

– Am fost norocos, am găsit o altă intrare prin magazinul aflat lângă bijuterie.

Maestrul Cherix dădu din cap cu admirație.

– Atunci cu greu poate fi numit un depozit securizat, dacă ai putut intra.

– A fost dificil, admise Edeard, rugându-se Madonei să-l ajute să-și țină în frâu vinovăția.

Dar nu era chiar o minciună, doar o rearanjare ușoară a traseului său adevărat spre depozit. Am reușit să ajung acolo la timp.

– La timp pentru ce?

– Pentru a vedea cum Arminel fura sârma de aur. Asta a făcut, înainte de a arunca în mine cu acid în flăcări.

– Așa, deci. Aș dori să clarific un alt punct, domnule polițist. Când ai apărut după acest presupus eveniment pentru a te alătura echipei dumitale, Arminel avea la el această presupusă „sârmă de aur"?

– Ei bine, nu, a aruncat-o atunci când l-am înfruntat.

– Înțeleg. Și colegii dumitale pot confirma asta, nu-i așa?

– Ei știu... da.

– Da, ce, domnule polițist?

– I-am prins asupra faptului. L-am văzut!

– Din declarația dumitale reiese că erai la adâncime în subteran, în depozitul slab iluminat, la momentul presupusului furt. Care dintre colegii dumitale poate televedea prin cincisprezece metri din materialul solid al acestui oraș?

– Kanseen. Știa că eram acolo.

– Mulțumesc, domnule polițist. Apărarea o cheamă la bară pe polițista Kanseen.

Kanseen trecu pe lângă Edeard în drum spre boxa martorilor. Fețele amândurora erau lipsite de expresie, dar el își putea da seama cât de îngrijorată era. Când se așeză lângă Dinlay, toți ceilalți îi zâmbiră cu simpatie.

– Bună treabă, șopti Chae.

Edeard nu era convins.

– Ai o televedere aproape la fel de bună ca liderul echipei dumitale? întrebă maestrul Cherix.

– Am obținut cam aceleași rezultate la teste.

– Deci ai putut simți ce se întâmpla în depozit din poziția dumitale din strada Sonral?

– Da.

Edeard se clătină. Părea atât de nesigură.

– Cât de multă sârmă de aur era acolo?

– Aa... , nu sunt sigură.

– O jumătate de kilogram? O tonă?

– Câteva cutii.

– Poliţist Kanseen, zâmbi maestrul Cherix victorios. Asta a fost o presupunere?

– Nu era o cantitate suficientă de aur pentru a fi evidentă la o trecere rapidă cu televederea.

– Voi lăsa asta pentru moment. Poliţistul Edeard pretinde că l-ai perceput acolo.

– Am făcut-o, răspunse ea cu siguranţă. Am simţit că apare în spate. Ne făcuserăm griji atunci când i-am pierdut urma.

– I-ai simţit mintea. Există o mare diferenţă între o sursă care radiază gânduri şi un material inert, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

Maestrul Cherix bătu cu palma jacheta pe care o purta pe sub roba sa neagră.

– Într-un buzunar am o lungime de sârmă de aur. Într-un alt buzunar am o lungime egală din sârmă de oţel. Care este, care, domnişoară poliţist?

Edeard îşi concentră televederea pe avocat. Sigur, exista un fel de linie densă de materie în buzunarele lui, dar nu se putea spune nicicum de ce natură era.

Kanseen privi drept înainte.

– Nu ştiu.

– Nu ştii. Cu toate acestea, există doar cinci metri de aer liber între noi. Deci poţi spune cu certitudine că într-adevăr l-ai perceput pe clientul meu luând sârma de aur când era dincolo de cincisprezece metri de masă solidă?

– Nu.

– Mulțumesc, domnișoară polițist, nu mai am întrebări.

Se ajunse la o ceartă între cei doi avocați. Edeard se trezi scrâșnind din dinți când problema se rezumă la cuvântul lui împotriva celui al lui Arminel.

– A acționat în mod suspect, bifă maestrul Vosbol pe degete. A intrat într-un depozit trecând de două uși blocate. A fost văzut de un polițist cu un caracter impecabil furând sârmă de aur. L-a atacat pe polițist. Domnii mei, dovezile sunt copleșitoare. Au venit la depozit cu intenția expresă de a fura. Un furt care a fost zădărnicit cu vitejie de acești buni polițiști care și-au asumat riscurile.

– Dovezi circumstanțiale doar, se pronunță maestrul Cherix. Situația, de fapt, a fost deformată de procuror pentru a sprijini o speculație cu privire la succesiunea evenimentelor. Un băiat de la țară, singur într-un depozit subteran al orașului plin de fum și flăcări. Derutat de mediul ciudat și regretabil de nesigur. Afirmațiile sale nu sunt sprijinite de propriii colegi de echipă și prieteni. Clienții mei nu neagă că au fost în depozit, au reacționat la un incendiu cum ar face oricare cetățean responsabil. Procurorul nu a oferit nicio dovadă că au atins vreodată sârma de aur. Aș dori să atrag atenția domnilor judecători asupra precedentului Makkathran versus Leaney, zvonurile nu sunt admisibile.

– Obiectez, lătră maestrul Vosbol. Aceasta este mărturia unui funcționar al orașului, nu este un zvon.

– Mărturie nefondată, ripostă maestrul Cherix. Trebuie să fie acceptată ca având greutate egală cu „relatarea evenimentelor“ făcută de clienții mei.

Judecătorii au deliberat timp de opt minute.

– Dovezi insuficiente, anunță Consilierul Primarului. Cauză clasată.

Lovi cu ciocănelul în pupitru.

Lui Edeard îi căzu capul în mâini. Nu putea crede sub nicio formă ce auzise.

– Madona, nu! suspină el.

Inculpații aplaudau, lovindu-se reciproc, jubilând. Edeard era dezgustat să vadă cum maeștrii Vosbol și Cherix își strângeau mâinile.

– Se întâmplă, spuse căpitanul Ronark grav. Ați făcut o treabă perfectă, nimeni nu ar fi putut acționa mai bine. Sunt mândru de voi! Dar așa merg lucrurile în Makkathran în zilele noastre.

– Mulțumim, domnule, murmurară ursuzi Dinlay și Macsen.

7

Unisfera nu fusese niciodată un sistem omogen, nici nu fusese concepută conform unor principii logice, ceea ce constituia o adevărată ironie, având în vedere mediul pur digital cu care trata. În schimb, crescuse și se extinsese în salturi neregulate pentru a se adapta cerințelor comerciale și civile ale unei civilizații interstelare care continua să prolifereze. Prin definiție, unisfera nu era nimic altceva decât protocoale de interfețe între cibersferele planetare și era incredibil de diversă. Cam toată tehnologia hardware pe care rasa umană o dezvoltase era încă în funcțiune pe lumile Marii Confederații, de la macromatricele de modă veche care rulau RI software, cuburile semiorganice, blocurile de fire cuantice, rețelele smart-neurale și cristalele fotonice, toate până la ANA, care fusese, practic, doar o altă joncțiune de rutare. Legăturile interstelare erau la fel de variate. Lumile Centrale ale Confederației foloseau încă găurile lor de vierme inițiale de zero-lățime, în timp ce Lumile Externe utilizau o combinație de

zero-lățime și modulare a hiperspațiului. Canalele transdimensionale deveneau din ce în ce mai frecvente, în special în rândul ultimelor generații de Lumi Exterioare. Navele erau, de asemenea, capabile de a se conecta cu condiția să se afle pe raza unei rețele de observare a spațiului a unui sistem stelar. Prăpastia masivă dintre tehnologii și capacități din cadrul unisferei dusese, de-a lungul secolelor, la o umflare a software-ului de management pentru a face loc și a integra fiecare nou progres și fiecare nouă aplicație. Cu o capacitate de stocare, practic, infinită, actualizările, adaptoarele, retrocriptorii și interpretoarele se acumulaseră ca niște straturi de ceapă binare în jurul fiecărui nod. Aveau capacitatea de a comunica deplin cu fiecare bucată de hardware intrată online de la sfârșitul secolului XXI. Dar, odată cu o astfel de procedură complexă pentru a trata cu fiecare interfață, problema securității crescuse proporțional. Era relativ ușor pentru un specialist *e-head* să includă discret rutine de sifonare și echoclone în cantitatea enormă de fișiere de augmentare. Problema era cea de care se lovește fiecare utilizator care își folosește propriile coduri. Cu toate acestea, pentru a decripta un mesaj securizat, receptorul trebuie să fie în posesia unei chei corespunzătoare. Cheile ultrasigure nu erau niciodată trimise prin unisferă, ci erau schimbate fizic, în prealabil, o metodă comună pentru tranzacțiile financiare. O metodă mai puțin sigură era ca u-amprenta unui utilizator să trimită o cheie folosind o singură rută

și apoi să apeleze contactul pe o altă rută. Având în vedere însă numărul fenomenal de rute (aleator desemnate) disponibile în unisferă, majoritatea oamenilor (care chiar optaseră pentru metodă) o considerau ca fiind suficientă. La urma urmei, ar fi necesitat o cantitate colosală de putere de calcul pentru a monitoriza fiecare rută stabilită către un anume cod-adresă pentru o anume cheie și a intercepta apoi mesajul.

Desigur, această ipoteză fusese emisă în primele secole, înainte de ANA. Pentru oricare individ descărcat în ANA, accesul la acea cantitate de putere de procesare era ceva banal. Facțiunea Avansaților făcea scanări de rutină ale tuturor mesajelor către ANA:Guvernare pentru a verifica dacă vreuna dintre activitățile sale fusese observată și raportată.

Atunci când rutina de monitorizare a Facțiunii a detectat o conexiune TD a unei nave stelare stabilită cu rețeaua de observare a spațiului din sistemul Wohlen prin care se descărca un fragment de cheie pentru divizia de securitate a ANA:Guvernării, a fost imediat emisă o alertă. În următoarele 2, 3 secunde, cele șapte fragmente de cheie rămase au sosit pe rute diferite dinspre alte șapte planete, iar monitorul a recunoscut că cineva încerca să stabilească o legătură extrem de securizată. Nimic ieșit din comun în asta, la urma urmei era vorba despre divizia de securitate. Cu toate acestea, toate cele opt planete se aflau pe raza a douăzeci și cinci de ani-lumină de stația de fabricare

secretă a Facțiunii Avansaților. Asta a împins alerta până la gradul unu.

Trei secunde mai târziu, mentalitatea elevată a Ilanthei ținea sub observație apelul în sine, plasat prin a noua planetă, Loznica, aflată la șaptesprezece ani-lumină de stație.

– Da, Troblum? răspunse ANA:Guvernarea.

– Am nevoie să văd pe cineva. Cineva special.

– Voi fi fericită să facilitez orice cerere legată de securitatea Confederației. Ai putea, te rog, să fii mai precis?

– Lucrez pentru Facțiunea Avansaților. De fapt *am lucrat*. Am informații. Informații foarte importante cu privire la activitățile lor.

– Voi fi fericită să primesc datele.

– Nu. Nu am încredere în tine. Nu mai am. Unele părți din tine sunt rele. Nu știu cât de departe a mers contaminarea.

– Te asigur că ANA:Guvernarea și-a păstrat integritatea, atât în esența sa structurală, cât și în cea morală.

– Că doar n-o să spui altceva. Nici nu sunt sigur că vorbesc cu ANA:Guvernarea.

– Scepticismul este sănătos cu condiția să nu degenereze în paranoia. Deci, având în vedere că nu ai încredere în mine, ce pot face pentru tine?

– Până la urmă, am dreptul să fiu paranoic, după tot ce am văzut.

– Ce-ai văzut?

– Nu ție. Îi voi spune Paulei Myo. Ea e singura persoană în care am încredere. Direcționează apelul către ea.

– Voi întreba dacă este dispusă să te asculte.

Cincisprezece secunde mai târziu, Paula Myo intra online.

– Ce vrei? întrebă ea.

– Trebuie să afli ceva. O să înțelegi ce.

– Spune-mi, atunci.

– Trebuie să fiu sigur că ești tu. Unde ești?

– În spațiu.

– Poți să ajungi la Sholapur?

– De ce aș vrea s-o fac?

– Am să-ți spun tot ce știu despre planurile lor de fuziune, tot hardware-ul pe care l-au construit, toți oamenii implicați. Tot ce știu, dacă o să mă asculți măcar. Trebuie să asculți, ești singura persoană care s-ar putea ocupa de asta.

– De ce anume?

– Vino pe Sholapur.

– Foarte bine. Pot fi acolo în cinci zile.

– Nu-ți camufla nava. Te voi contacta. Conexiunea s-a încheiat.

ANA și capacitățile sale erau legate de unisferă, dar în cadrul ei existau niveluri ierarhice. Niveluri discrete de capacități introduse clandestin de câțiva dintre oamenii care fondaseră ANA. Capacități pe care numai ei le puteau utiliza. Nu puteau să corupă ANA:Guvernarea sau să utilizeze navele de război

ale Marinei în scopuri proprii. Intervenții de asemenea amploare ar fi fost ușor de detectat. Dar exista câte *o ușă din spate* în mai multe secțiuni de comunicare ANA, care le permitea să-i supravegheze la rândul lor pe cei care supravegheau, fără genul de efort pe care trebuiau să-l facă cei din Facțiunea Acceleratorilor pentru a obține aceleași informații. Și, cum ei fuseseră primii acolo, observaseră, de asemenea, cum Facțiunea Acceleratorilor și alte facțiuni își răspândiseră monitoarele în nodurile unisferei pe măsură ce acțiunile și sfera lor de putere crescuseră. Știau ce mesaje interceptaseră Acceleratorii.

– Ilanthe o s-o ia razna când o să afle de trădarea asta, spuse Gore.

– Măcar știm că Troblum este încă în viață, răspunse Nelson.

– Da, pentru următoarele cinci secunde.

– Cel puțin până ajunge pe Sholapur. Și să nu o subestimezi niciodată pe Paula.

– Nu o fac. Dacă cineva îl poate recupera întreg, ea este aceea.

– Am putea să stăm doar și să ne relaxăm dacă Paula aduce informații cu privire la ce pun la cale Acceleratorii. Hardware, spuse Troblum. Ăsta trebuie să fie motorul supraluminic pentru deplasarea planetelor.

– Poate, replică Gore. Dar oferea asta ca momeală pentru a se asigura că Paula va asculta altceva,

ceva mare și destul de înfricoșător ca să-l îngrijoreze cu adevărat. Ce dracu' ar putea fi asta?

Marius sprintă în lungul coridorului. Nu era ceva ce universul putea vedea prea des. Cu funcțiile de câmp Înalte care îi întăreau corpul, viteza lui era fenomenală. Ușile de malmetal trebuiau să alunece foarte rapid într-o parte pentru a nu fi dezintegrate. Costumul-togă închis la culoare îi flutura în curentul de aer, anihilând straniul efect de alunecare pe care îi plăcea întotdeauna să-l creeze. Lui Marius nu-i păsa de aspectul lui acum. Era furios.

Apelul scurt al Ilanthei fusese foarte tulburător. Nu eșuase niciodată până acum. Implicațiile erau teribile, așa cum reușise să-i explice în remarcabil de puține cuvinte. Nu-și dorea decât să aibă timp să-l facă pe Troblum să *sufere* pentru crima lui.

O tăie prin joncțiunea triplă, care-l aduse în sectorul 7-B-5. O idioată de femeie tehnician mergea pe mijlocul coridorului, revenind, după o tură lungă, la apartamentul ei. Marius năvăli peste ea, tăindu-i brațul și aruncându-l în aer. Femeia, răsucită și trântită de perete, țipă prăbușindu-se la podea.

Ușa de la apartamentul lui Troblum era chiar în față, fiind blocată de două minute cu legitimația pe nouă niveluri a lui Marius, ca să nu poată să iasă căcăciosul. Senzorii privați interni îl arătau pe Troblum stând la masă, sorbind dezgustător o „gustare" târzie de noapte.

Marius începu să încetinească în timp ce u-amprenta lui descuia ușa. Când ajunse, aceasta se deschise larg, iar el păși înăuntru. Capul lui Troblum se ridică. Firimituri de burger cu pâine îi atârnau în colțul gurii. În ciuda obrajilor umflați, afișă totuși o expresie surprinsă. Un impuls disruptor îl izbi în plin, producând o flamă verde fosforescentă în aerul din apartament. Marius continuă imediat cu o lovitură de gelipistol. Îi va șterge celula de memorie în câteva secunde și va trimite înapoi pe Arevalo doar depozitul securizat al lui Troblum.

În loc să se dezintegreze și să se prelingă într-o baltă de mâzgă, Troblum pocni ca un balon de săpun. O coloană de praf de metal țâșni din peretele din spatele mesei în care lovise gelipistolul. Marius îngheță șocat. Funcțiile câmpului de scanare măturau de jur împrejur. Nu fusese Troblum. Niciun fel de materie biologică nu se afla în încăpere. Ochii i se opriră pe modulul electronic pe jumătate topit de pe scaun, distrus de jetul disruptor.

Un proiector *solido*.

Marius se uita la el împietrit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Neskia pășind în apartament.

Gâtul lung i se curbă astfel încât capul ei putea vedea de după Marius.

– Se pare că Troblum nu este tocmai prostul gras drept care l-am luat.

– O să-l găsim. Nu va dura mult. Stația asta nu este atât de mare.

Marius porni valvârtej, irisurile largi ale ochilor verzi îngustându-i-se în două fante subțiri intimidante.

– Unde e nava lui? întrebă.

– Parcată în sas, răspunse ea calm. Nimeni nu intră sau iese fără autorizarea mea.

– Ar fi bine să fie așa, scuipă Marius.

– Fiecare centimetru din această stație este acoperit de un fel sau altul de senzori. Îl vom găsi.

U-amprenta lui Marius ordonă unității centrale să-i arate sasul. *Mellanie's Redemption* era așezată pasiv în centrul camerei albe mari. Vizual era acolo. Radarul camerei producea un retur dinspre cocă. Programele ombilicale de gestionare raportau o scurgere constantă de energie de întreținere prin cablurile conectate la baza acesteia. Interogă unitatea de comandă a navei, dar nu primi niciun răspuns. Marius și Neskia se uitară unul la celălalt.

– Rahat!

Patru minute mai târziu intrau în sas. Marius se încruntă la nava lungă în formă de con cu cozile ei curbate, stupide. Funcția de scanare mătură totul în jur. Era o iluzie, produsă de un modul mic de pe podeaua sasului. Trimise un impuls disruptor în proiectorul *solido*. Imaginea navei tremură, micșorându-se până la silueta unei fete frumoase, tinere, goale, cu un păr blond care-i ajungea până la jumătatea spatelui.

– Oh, Howard! gemu ea senzual, mângâindu-și trupul, fă asta din nou.

Marius scăpă un țipăt incoerent și împușcă proiectorul din nou. Acesta explodă în fragmente aprinse, iar fata dispăru.

– Cum, pe numele lui Ozzie, a făcut asta? întrebă Neskia. Avea o notă de admirație în glas. Trebuie să fi zburat și dincolo de crucișătoarele de apărare. Nici măcar nu l-au văzut.

Marius își luă un moment să se adune.

– Troblum a ajutat la proiectarea și construirea crucișătoarelor de apărare. Fie s-a înfiltrat atunci în unitatea lor de comandă, fie cunoaște o metodă de a ocoli sistemele lor de senzori.

– A compromis și unitatea de comandă a stației. Nu ar fi trebuit să o lase niciodată pe *Mellanie's Redemption* să iasă.

– Într-adevăr, spuse Marius. Găsește segmentul virusat și curăță-l. Această operațiune nu trebuie să mai fie compromisă.

– Nu eu am fost cea care a compromis stația, spuse ea, cu răceală. Tu l-ai adus aici.

– Ai avut douăzeci de ani pentru a descoperi virușii plantați de el. Eșecul tău este de neiertat.

– Nu încerca să joci jocul de-a vina cu mine. Asta este harababura ta și voi face acest lucru foarte limpede pentru Ilanthe.

Marius se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre intrarea în sas. Costumul-togă închis la culoare se aranjă în jurul lui, emanând din nou o strălucire neagră, care-i ascundea picioarele. Alunecă ușor cu

alura unei serpentine pe coridor spre sasul care conținea nava lui.

U-amprenta îi deschise un link securizat spre nava Pisicii.

– E atât de frumos să fii din nou popular, spuse ea.

– Avem o problemă. Vreau să-l găsești pe Troblum. Elimină rahatul ăla din acest univers. De fapt, vreau să-l ștergi din toată istoria.

– Asta pare ceva personal, dragă Marius. Întotdeauna un lucru rău întunecă judecata.

– Se îndreaptă spre Sholapur. În cinci zile se va întâlni acolo cu un reprezentant al ANA ca să-i explice ce-am făcut. Nava lui are un fel de capacitate avansată de camuflaj despre care nu știam.

– Ți-a scăpat, nu-i așa?

– Sunt foarte convins că poți să îndrepți greșeala noastră.

– Ce vrei să fac cu Aaron? Se află încă jos, pe suprafața planetei.

– Există vreo urmă de Inigo?

– Dragă, senzorii abia pot distinge continentele. N-am nicio idee despre ce se întâmplă pe-acolo.

– Fă cum crezi de cuviință.

– Am crezut că acest lucru era critic pentru planurile tale.

– Dacă Troblum ne dă în vileag la ANA, nu va mai exista niciun plan și probabil nu va mai exista nicio Facțiune a Avansaților.

– Cei puternici supraviețuiesc întotdeauna. Asta e evoluția.

– Paula Myo este reprezentantul ANA trimis să-l culeagă pe Troblum.

– Oh, Marius, chiar că ești mult prea bun cu mine. Serios.

Ar fi trebui să fie tentant. Singur, într-o navă micuță, cu trei bărbați uimitor de în formă, care ar fi fost probabil *onorați* să se culce cu el. Oscar fusese încântat când Tomansio îi prezentă echipa. Liatris McPeierl era locotenentul lui, unul mult mai tăcut decât Tomansio, cu o gură mare, care putea aprinde un zâmbet extrem de atractiv. El se va ocupa de aspectele tehnice ale misiunii, spuse Tomansio, inclusiv de armamentul lor. Privind la grămada de cutii mari de pe sania regrav care îl urma pe Liatris, Oscar avusese primul său moment de îndoială. Nu voia să recurgă la violență, deși era suficient de realist să știe că asta nu era decizia lui. Cheriton McOnna fusese cooptat pentru a-i ajuta datorită experienței sale cu gaia-câmpul. Nu era nimic legat de operațiunile de cuiburi de confluență pe care să nu-l știe, susținuse Tomansio. Oscar fusese ușor surprins de trăsăturile lui Cheriton. Era aproape Înalt. Își transformase urechile în simple cratere circulare, nasul era larg și plat, în timp ce ochii erau globuri violete strălucitoare, ca lentilele multifațetate ale insectelor. Craniul chel avea două creste joase care plecau de la sprâncene peste cap pentru a se uni pe ceafă.

– Îmbunătățire multimacrocelulară, explică el. Și o mulțime dată dracu' de gaia-particule personalizate.

Pentru a o dovedi, toarse viziunea unui concert. Pentru o clipă, Oscar fu transportat într-un amfiteatru natural, pierdut într-o mare de oameni, sub un cer sălbatic înstelat. Departe, pe scenă, un pianist interpreta o melodie sentimentală care-l făcu pe Oscar să se legene transportat.

– Super! clipi Oscar, făcând o jumătate de pas înapoi când viziunea se închise.

Aproape că fusese pe cale să fredoneze, piesa îi era cumva familiară, dar nu suficient.

– L-am compus în onoarea ta, spuse Cheriton. Îmi amintesc că Wilson Kime spuse că-ți plac filmele vechi.

Acum Oscar își aminti.

– Așa este. *Somewhere over the rainbow,* da? Avu grijă să-și reducă nivelul de recepție a gaia-particulelor. Cheriton produsese o emisie foarte puternică, făcându-l să se întrebe dacă gaia-câmpul n-ar putea fi utilizat, de fapt, în mod greșit.

– Da.

Ultimul membru al echipei era Beckia McKratz, a cărei emisie în gaia-câmp arăta limpede că vrea să se culce cu el. Egală cu Anja în termeni de frumusețe, minus tot balastul nevrotic. Oscar nu era interesat. Nici măcar în prima dimineață, când ieșise din minuscula lui cabină de dormit pentru a-i găsi pe toți patru în holul principal dezbrăcați până la

brâu și efectuând niște exerciții intense. Se mișcau într-o sincronizare perfectă, brațele și picioarele ridicându-se cu eleganță pentru a rămâne în poziții ciudate. Membrele flexate. Ochii închiși, respirație profundă. Din emanațiile în gaia-câmp, mintea lor părea să fie în hibernare.

Extratereștri teleportați în corpuri umane, examinând cu atenție ce ar putea face.

Era cu totul diferit de rutina de trezire a lui Oscar ce implica în mod normal multă cafea și accesarea celor mai murdare bârfe pe care le putea găsi în unisferă. Și asta era toată problema cu nonatracția. Tot acest devotament față de perfecțiune și putere nu părea să le lase prea mult timp pentru a fi, de fapt, umani. Era de-a dreptul respingător.

Așa că se strecură pe lângă marginea holului către unitatea culinară, înhăță o ceașcă mare de cafea și o farfurie de cornuri cu unt și se așeză liniștit într-un colț, ronțăind în timp ce urmărea ciudatul și lentul lor balet.

Adoptară poziția de relaxare, mai respirară o dată, la unison, apoi deschiseră ochii și zâmbiră.

– Bună dimineața, Oscar! spuse Tomansio.

Oscar mai sorbi ceva cafea. Rutina lui de dimineață nu presupunea, de asemenea, nicio conversație până la a treia ceașcă de cafea. Unitatea culinară era brusc ocupată să scoată farfurii cu porții mari de șuncă cu ouă și pâine prăjită.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Liatris.

Oscar își dădu seama că se holba la om cum mănâncă.

– Îmi pare rău. Am presupus că sunteți vegetarieni.

Schimbară cu toții o privire amuzată.

– De ce?

– Când zburam cu *Carbon Goose* peste Half Way, îmi amintesc că Pisica a făcut un tărăboi întreg legat de mâncarea de la bord. A refuzat să mănânce orice era produs și procesat pe o planetă Big15.

Expresia amuzată a tovarășilor săi dispăru. Pentru Oscar era ca și cum s-ar fi transformat într-un fel de guru, plin de înțelepciune.

– Ai vorbit cu ea, atunci? întrebă Beckia.

– Nu prea mult. Părea aproape plictisită de noi. Iar eu încă nu înțeleg de ce o idolatrizați în felul acesta.

– Suntem realiști în privința ei, spuse Cheriton. Dar a realizat atât de mult.

– A omorât o mulțime de oameni.

– Așa cum ai făcut și tu, Oscar, îl mustră ușor Tomansio.

– Nu în mod deliberat. Nu de plăcere.

– Tot Războiul Starflyer s-a întâmplat pentru că omenirea era slabă. Puterea noastră a fost măcinată de secole de liberalism. Nu mai este cazul acum. Lumile Externe au încredere în ele însele, au încredere să se lupte pentru ele împotriva Lumilor Centrale. Și asta datorită exemplului oferit de Far Away. Iar Cavalerii Gardienii sunt forța politică

din spatele Far Away. Politicienii nu mai ignoră puterea. Aceasta este celebrată pe sute de lumi, într-o multitudine de forme.

Asta e problema cu istoria, gândi Oscar. După ce distanța în timp crește, orice eveniment poate fi văzut în mod favorabil. Adevărata oroare dispare cu timpul, și ignoranța o înlocuiește.

– Am trăit acele vremuri. Confederația a fost suficient de puternică încât să învingă. Fără tăria pe care am arătat-o atunci, voi nu ați fi în viață astăzi să vă plângeți de noi și să vă întrebați ce ar fi putut fi.

– Nu vrem să te jignim, Oscar.

Oscar își goli ceașca de cafea și ceru unității culinare să-i mai facă una.

– Deci sensibilitățile nu sunt o slăbiciune?

Liatris râse.

– Nu. Respectul și politețea sunt repere esențiale ale civilizației. La fel ca și independența personală și bunătatea. Forța vine sub multe înfățișări. Inclusiv prin a-ți pune propria viață la bătaie pentru a da șansa rasei umane să supraviețuiască. Dacă noi, Cavalerii Gardienii, avem vreun regret, acela este că numele tău nu este la fel de faimos și venerat ca al celorlalți din epoca ta.

– Sfinte Sisoe! murmură Oscar și își luă cafeaua. Știa că era roșu la față. *Epoca mea!* În regulă, spuse el, cufundându-se înapoi în scaunul pe care holul îl modelase pentru el. Văd că ne vom distra dezbătând istorie și politică pe tot restul misiunii. Între timp, avem totuși un obiectiv foarte clar. Planul meu este

destul de simplu și aș dori opinia voastră ca să-l transformăm în ceva funcțional. Voi sunteți experți în acest domeniu și în această *eră*. Deci, important sau nu, există mai multe facțiuni ANA extrem de dornice să-l găsească pe acest biet al Doilea Visător, fără să mai vorbim de Visul Viu, care are o agendă foarte clară pentru el. Toți au resurse colosale pe care nu putem spera să le egalăm, așa că ce propun eu este să luăm calea turmei și să-i lăsăm pe ei să facă munca grea. Ar trebui să ne poziționăm astfel încât să punem mâna pe el imediat ce l-au localizat.

– Îmi place, spuse Tomansio. Cu cât mai simplu, cu atât mai bine.

– Ceea ce ne lasă doar câteva detalii de pus la punct, zise Oscar.

– Toată lumea pare să creadă că al Doilea Visător se află pe Viotia. Vom fi acolo în șapte ore.

– Timp de zbor impresionant, spuse sec Cheriton. Nu am călătorit niciodată într-o navă cu ultrapropulsor.

Oscar ignoră săgeata. Tomansio nu-l întrebase în numele cui acționa, dar nava era un indiciu concludent.

– Tomansio, cum procedăm acolo cu infiltrarea în operațiunea Visului Viu?

– Inserție directă. Piratăm fișierele de personal ale unității de comandă și îi atribuim lui Cheriton operațiunea de căutare. Este destul de isteț încât să treacă drept un maestru al Viselor, nu-i așa?

– Nicio problemă, spuse Cheriton oftând. Reprofilare pentru mine, atunci.

Își trecu o mână de-a lungul uneia dintre crestele de pe craniu.

– O să te fac să arăți aproape uman, îl asigură Beckia.

Cheriton îi trimise un sărut.

– Visul Viu a modificat cuiburile de confluență din Confederație ca să încerce să-l localizeze, spuse el. Asta trebuie să-i fi costat o avere, ceea ce arată cât sunt de disperați. Nu este o metodă foarte precisă, dar odată ce căutarea se restrânge la un singur cuib, vor ști cartierul, cel puțin.

– Și cum ajută asta? întrebă Beckia. Un cuib de gaia-câmp poate acoperi o zonă mare.

Dacă e într-un oraș, poate include milioane de oameni.

– Dacă ar fi după mine, aș înconjura zona cu specialiști în cuiburi și Maeștri ai Viselor și aș încerca să triangulez originea visului.

– Atunci ne putem plasa în zona generală, la fel ca și ei, spuse Oscar. Totul se va reduce la viteză.

– Facțiunile vor derula operațiuni de capturare similare, zise Tomansio. Vom acționa împotriva agenților acestora și a celor ai Visului Viu.

Oscar remarcă îndată cât de entuziasmați erau Cavalerii Gardieni de o asemenea perspectivă.

– Agenții facțiunilor vor avea îmbunătățiri cu biononice de arme, nu-i așa?

– Sper că da, spuse Tomansio.

– Poți face față la așa ceva? întrebă Oscar nervos.
– Există doar un singur mod de a afla.

Era o vale blândă, acoperită cu un covor lung de iarbă închisă la culoare, care se ondula în valuri uriașe de la briza ce bătea dinspre munți. Mai era și o casă cuibărită sub o pantă mică, un loc vechi, minunat, ale cărui ziduri erau construite în întregime din resturi de piatră extrase din dealurile din apropiere. Un acoperiș de paie suspendat îi dădea o unitate încântătoare cu natura. Interiorul era o tehnologie în totală contradicție cu aspectul exterior, cu replicatori capabili să-i satisfacă orice cerință fizică. Interstițiile T-sferei ofereau familiei sale o topologie internă interesantă, precum și orice spațiu suplimentar pe care și l-ar fi putut dori.

Stătea cu fața la ea, ținându-și bastonul de bambus în față, în poziție verticală. Torsul gol, la aer. Picioare învelite în pantaloni *dirukku* simpli și negri de bumbac. Cu funcțiile de câmp biononice oprite, armonizându-și percepția doar cu vederea, sunetul, senzațiile și atât. Simțind natura din jur. O cobră în cuib: fundamentul sinelui. Se transformă în vultur ager. Se răsuci rapid, în saltul ghepardului. O respirație. Adversar în mișcare în spatele lui. Coborî bastonul de bambus și mătură în jur – laba tigrului. Săritură în spirală – balaur încolăcit. Un braț îndoit în scut spartan. Fandare – atingerea îngerului. Aruncă bastonul și scoase din teci ambele pumnale curbate. Pliat spre genunchi, ca o phoenix trează.

O vibrație în aer. Picioare grele strivesc firele moi de iarbă. Și-a ridicat capul pentru a vedea un șir de siluete în armuri negre mărșăluind spre el. Văpăi lungi se ridicau din fantele căștilor, în timp ce scoteau strigătul de luptă. Respirația i se acceleră în timp ce-și întărea strânsoarea pe pumnale. Mirosul de carne carbonizată impregna pajiștea. Aaron icni la duhoarea groaznică. Tușind violent, se ridică în șezut pe canapeaua lui din cabina crawlerului pe șenile.

– Rahat, bolborosi, apoi tuși din nou, luptându-se să-și recapete respirația. Îndoindu-se.

Monitorul medical din exovedere îi arăta că biononicele preluau comanda plămânilor și a căilor respiratorii, suprapunându-i-se peste funcțiile vegetative dereglate ale corpului. Respiră adânc și își scutură capul în timp ce organitele artificiale îl stabilizau.

Corrie-Lyn se uita la el de pe canapeaua de pe partea cealaltă a cabinei. Își adunase genunchii sub bărbie și avea o pătură înfășurată în jurul umerilor. Din nu se știe ce motiv îl făcea să se simtă vinovat.

– Ce? se răsti, cu arțagul omului privat de cofeină.

– Nu știu, spuse ea. Războinicii ăia arată că ești prins în capcană, cred. Dar au venit la tine, lângă casa ta. Îți era imposibil să scapi de ceea ce ești, de ceea ce ai devenit.

– Oh, lasă-mă în pace, mârâi, încercând să-și balanseze picioarele de pe canapea. Pătura era înfășurată în jurul lor.

O smulse cu o mișcare furioasă.

Corrie-Lyn îi răspunse încruntându-se rănită.

– Ar putea fi, de asemenea, un semn de paranoia, spuse ea cu demnitate.

– Du-te dracului! Ceru unității culinare să-i prepare un ceai din plante. *Să-mi cureţe sufletul.* Uite ce-i, spuse el cu un oftat. Cineva a greșit grav cu creierul meu. Am probabil coșmaruri. Las-o baltă, OK?

– Și asta nu te deranjează?

– Sunt ceea ce sunt. Și îmi place.

– Dar nu știi cine ești.

– Ți-am spus s-o lași baltă!

Se așeză într-unul din cele două locuri din față și se uită afară prin parbrizul gros. Crawlerul se târa greoi înainte, balansându-se ca legănat de hula oceanului. Afară vremea nu se schimbase deloc pe tot parcursul călătoriei. O burniță de particule de gheață se cernea spre sol. Deasupra lor burta întunecată a păturii de nori clocotea fără încetare, strălucind sub pânza de lumină a fulgerelor. Traversau un peisaj mohorât, în care torentele săpaseră șanțuri adânci, abrupte. Fasciculele groase ale farurilor alunecau peste dunele de zăpadă murdară ce migrau peste permafrost. Din când în când, suprafața solului tare ca fierul era denivelată de ruine sau cioturi. Nimic altceva nu spărgea monotonia.

Corrie-Lyn coborî de pe canapea fără un cuvânt și se întoarse în compartimentul de toaletă din partea din spate a cabinei alungite. Reuși să trântească ușa uzată de aluminiu.

Aaron își frecă fața, consternat de modul în care gestionase situația. Ceva din visele sale îi afecta calmul. Ura să creadă că avea dreptate și că subconștientul îi aducea la suprafață câteva prețioase amintiri adevărate. Personalitatea pe care o avea acum era simplă și directă, neîmpovărată de atașamente sau sentimentalisme. Nu voia să piardă asta, niciodată.

Cu titlu de scuze, începu să introducă o serie întreagă de instrucțiuni în unitatea culinară. Treizeci de minute mai târziu, când Corrie-Lyn își făcu apariția, micul dejun o aștepta pe o masă mică. Îl privi bosumflată.

– Rețeaua crawlerului estimează că suntem la aproximativ nouăzeci de minute de tabără, spuse el. M-am gândit că vrei să te fortifici înainte să ajungem.

Corrie-Lyn rămase tăcută pentru o clipă, apoi dădu din cap în semn de acceptare a ofertei de pace și se așeză la masă.

– Ne-a contactat cineva?

– Din tabără? Nu. Au vorbit cu cineva pe nume Ericilla noaptea trecută și i-au spus ora de sosire estimată. A părut interesată, deși a râs la ideea că vreunul dintre colegii ei ar putea fi un iubit abandonat. „Dacă i-ați cunoaște pe colegii mei de echipă, v-ați da seama că vă pierdeți timpul. Numai romantici nu sunt."

– Suntem în continuare conectați la releu, spuse Aaron sorbind un alt ceai de plante. Nimeni nu se declară, încă.

– Ce facem dacă nu e acolo?

Aaron rezistă impulsului de-a o măsura din nou cu privirea. Când ieșise din baie, se schimbase într-o pereche de pantaloni negri și un pulover verde-deschis cu decolteul în V. Părul spălat era elastic. Nicio urmă de cosmetice pe fața ei, dar tenul îi strălucea. În mod clar era gata pentru șansa ei de a reaprinde o parte din vechea pasiune dacă *el* se afla acolo. De când plecaseră din Kajaani își ținuse gaia-particulele închise ermetic, dar câteva scăpări ocazionale îl lăsaseră pe Aaron să simtă cum anticiparea îi fermenta în minte.

– Nu sunt sigur, recunoscu el. Timpul nu lucrează în favoarea noastră.

– Și dacă este acolo? Ce se întâmplă dacă nu vrea să fie târât înapoi la Ellezelin?

Preț de o clipă ceva se stârni în mintea lui Aaron. Certitudinea. Știa ce se va întâmpla după aceea. Informațiile erau acolo, așteptându-l. Pregătite pentru momentul respectiv.

– Îi voi spune doar ce trebuie să-i spun. După aceea, totul depinde de el.

Corrie-Lyn îi aruncă o privire ușor neîncrezătoare înainte de a mușca din primul sendviș cu șuncă.

Tabără, decise Aaron, era o descriere destul de exagerată pentru locul unde se stabilise echipa care lucra în provincia Olhava. Câteva crawlerele de sol erau parcate unul lângă celălalt sub acoperirea unor pante accidentate. Adăposturile de malmetal erau extinse în partea din spate pentru a oferi echipei un spațiu de cazare mai mare. Dar asta era tot.

Aaron parcă la câțiva metri distanță și amândoi își traseră costumele voluminoase de suprafață. Imediat ce își sigilă casca sferică, Aaron intră în sasul mic și așteptă ca ușa spre exterior să alunece într-o parte. Fu imediat izbit de vânt. Fragmente de gheață se învârteau în jurul lui. Merse cu grijă de-a lungul rampei, ținându-se strâns de balustradă. Vântul era sălbatic, dar putea să stea în picioare. În costum erau înglobate sisteme de întărire pentru momentele în care furtunile loveau cu adevărat. Scopul său principal era să-l protejeze de radiații.

Deși nu era nevoie de prea mult efort fizic, ar fi dorit să-și fi parcat crawlerul mai aproape de cele ale echipei. Îi luă aproape trei minute pentru a acoperi mica distanță și a intra într-un sas de decontaminare din laterala unuia dintre adăposturi. Corrie-Lyn mormăia și blestema în spatele lui.

Ericilla îi aștepta în încăperea de dimensiunile unui dulap. O femeie scundă, cu o coamă creață de păr șaten înspicat cu alb. Îi zâmbi lui Corrie-Lyn care se strecura afară din costumul de suprafață, lingându-și buzele încântată.

– Niciun bărbat nu merită un asemenea efort, declară ea.

– El merită, o asigură Corrie-Lyn.

Aaron își extinsese deja câmpul de scanare, sondând toată tabăra. Detectase patru persoane, inclusiv pe Ericilla. Niciuna dintre ele nu era Înaltă.

Ericilla le făcu semn.

– Veniți să-i cunoașteți pe băieți.

Vilitar și Cytus îi așteptau în picioare, în mijlocul salonului aglomerat al adăpostului ca o armată formată din două persoane la inspecție. Nerina, soțul lui Vilitar, îi aruncă lui Corrie-Lyn o privire obosită.

– Oh, la naiba! spuse Corrie-Lyn dezamăgită.

Nerina îl împunse pe Vilitar în piept.

– Ei bine, asta te exclude pe tine.

Cei doi bărbați se relaxară și zâmbiră timid. Aaron simți cum tensiunea dispare. Dintr-odată, toată lumea era zâmbitoare și fericită să-i vadă.

– Credeam că sunt cinci în echipa ta, spuse Aaron.

– Earl este la dig, îi explică Ericilla. Sensoboții au detectat un semnal promițător noaptea trecută. Ne-a spus că asta este mult mai important decât, știți...

Lăsase fraza în suspensie, ceea ce le arătase că era de acord cu Earl.

– Aș vrea să-l văd, te rog, spuse Corrie-Lyn.

– De ce nu? replică Ericilla. Dacă tot ai ajuns până aici.

A mai urmat o excursie afară. Intrarea în șantierul de săpături era de cealaltă parte a adăposturilor. Un cub de metal simplu găzduia un mic generator de fuziune și mai multe celule de alimentare. Un câmp de forță unghiulară îl proteja de elementele ucigătoare ale lui Hanko. Un sas de decontaminare ținea aerul radioactiv la distanță astfel încât utilajele și echipa puteau lucra fără a se contamina și degrada. Câteva unități mari de filtrare umpleau restul cubului de intrare, menținând

atmosfera curată. Temperatura din interior era totuși suficient de scăzută pentru a menține permafrostul înghețat. Aaron și Corrie-Lyn și-au păstrat căștile și în interior.

Boții de excavare săpaseră un pasaj în jos, la patruzeci și cinci de grade, tăind trepte brute în terenul stâncos. Furtunuri de aer groase erau înșirate de-a lungul acoperișului, grupate în jurul unui tub de extracție de jumătate de metru care zumzăia în timp ce scuipa boabe de noroi înghețat ce urmau să fie aruncate la jumătate de kilometru distanță. Benzi polyphoto suspendate pe cabluri aruncau o strălucire ușor verzuie. Aaron păși cu atenție, în timp ce coborau. Terenul solid din jurul lui bloca orice scanare detaliată.

Partea de jos a scărilor era la aproximativ șapte metri sub nivelul solului. Ericilla îi explicase că le tăiaseră prin albia unui lac care se umpluse cu sedimente în timpul musonilor de după atac. Câteva persoane din zona înconjurătoare nu mai reușiseră să ajungă pe Anagaska.

Pasajul se deschise într-o cameră de zece metri lățime și trei în înălțime, susținută de câmpuri de forță. Câțiva boți de prelungire a brațelor erau abandonați pe podea, cu cablurile de alimentare șerpuind în jurul lor. Două proiectoare de hologame umpleau camera cu o lumină strălucitoare monocromă. Cristale de gheață sclipeau în sedimentele ținute în spatele câmpului de forță.

La capătul îndepărtat era o deschidere. Funcția de scanare îi arătă lui Aaron o altă cavernă, cu activitate electronică intensă în interior. Cineva era acolo. Cineva care își putea proteja corpul de scanare.

– Sfinte Ozzie! murmură Aaron.

Corrie-Lyn îl privi curioasă și se îndreptă spre a doua cameră. Era mai mare decât prima. O treime din suprafața pereților era acoperită cu boți de excavare. Arătau ca o masă de viermi uriași scormonindu-și încet drumul înainte în sedimentele reci. O dantelă uriașă de țevi mici ce ieșeau din cozile lor ducea la capătul tubului de extracție. Discuri-senzori din argint pluteau prin aer, legănându-se, pentru a colecta datele. În mijlocul suitei de activități cibernetice, se afla o siluetă singuratică îmbrăcată într-un costum de suprafață verde-închis. Corrie-Lyn făcu câțiva pași șovăitori înainte. Omul se întoarse, ridicându-și casca sferică. Fața lui avea mai degrabă o tentă latino decât paloarea nord-europeană a lui Inigo, iar părul lui blond acum era șaten-închis. Dar, în afară de asta, trăsăturile nu se modificaseră prea mult. Aaron își spuse că era o deghizare aproape inexistentă, ca și când purta machiaj și o perucă proastă.

– Inigo! șopti Corrie-Lyn.

– Dintre toate proiectele de restaurare de pe toate lumile moarte din galaxie, trebuia să nimerești pe al meu.

Corrie-Lyn căzu în genunchi, plângând în hohote neputincioasă.

– Hei, fetiță, îi spuse Inigo cu simpatie.

Îngenunche lângă ea și îi desfăcu legăturile exterioare de la cască.

– Unde-ai fost, ticălosule! țipă ea lovindu-l cu pumnii în piept. De ce m-ai părăsit? De ce ne-ai părăsit?

El îi șterse lacrimile de pe obraji, apoi se aplecă și o sărută. Corrie-Lyn aproape se împotrivi, apoi brusc își aruncă brațele în jurul lui, sărutându-l furios. Țesătura costumelor scotea zgomote ca de zgârieturi în timp ce se frecau unul de altul.

Aaron așteptă diplomatic un minut, apoi își desfăcu și el casca. Aerul rece era mușcător și avea un miros ciudat de mentă râncedă. Răsuflarea i se transformă în fuioare gri.

– Ești un om greu de găsit.

Inigo și Corrie-Lyn se depărtară.

– Nu-l asculta, spuse Corrie-Lyn repede. Orice ți-ar cere, refuză. E nebun. A ucis sute de oameni ca să te găsească.

– O ușoară exagerare, replică Aaron. Nu mai mult de douăzeci, cu siguranță.

Ochii gri-oțel ai lui Inigo se îngustară.

– Simt ce ești. Pe cine reprezinți?

– Ah. Aaron îi zâmbi slab. Nu sunt sigur. *Dar suntem pe cale de a afla.* Simțea informația agitându-i-se din nou în minte. Era pe cale de a afla ce trebuia să facă în continuare.

– Nu mă voi întoarce, spuse Inigo simplu.

– Ce s-a întâmplat? întrebă rugătoare Corrie-Lyn.

U-amprenta lui Aaron îi raporta un apel venit de la directorul Ansan Purillar, transferat de-a lungul sutelor de kilometri pustii dinspre Kajaani de balize mici și robuste pentru a intra în tabără unde, în cele din urmă, se prelinse în jos, în săpătură, printr-un singur fir de cablu de fibră optică.

– Da, directore? spuse Aaron.

Inigo și Corrie-Lyn se priviră nedumeriți, uitându-se apoi la Aaron.

– Aveți cumva colegi care vă urmăresc? întrebă Ansan Purillar.

– Nu.

– Ei bine, o navă vine prin atmosfera de deasupra noastră și nu răspunde la niciunul dintre semnalele noastre.

Aaron simți că-i îngheață sângele. Rutinele sale de luptă se activară instinctiv, în timp ce se proteja cu cel mai puternic câmp de forță pe care biononicele sale îl puteau produce.

– Ieșiți afară.

– Ce?

– Ieșiți din bază. Toată lumea afară. Acum!

– Cred că ar fi mai bine să-mi explici exact ce se întâmplă.

– La dracu'!

U-amprenta folosi linkul fragil al bazei pentru a stabili un canal mic către unitatea de comandă a lui *Artful Dodger*.

– Spune-le, țipă la Corrie-Lyn.

Ea tresări.

– Directore, vă rugăm să părăsiți baza. Nu am fost sinceri cu voi. Se întoarse spre Inigo. Te rog? șuieră ea.

El oftă reticent.

– Ansan, sunt Earl. Fă ce spune Aaron. Intrați cât mai mulți în navă. Toți ceilalți vor trebui să folosească imediat crawlerele de la sol.

– Dar...

Unitatea de comandă a lui *Artful Dodger* scana cerul de deasupra lui Kajaani.

Acțiunea îi era îngreunată considerabil de câmpul de forță protector de deasupra bazei. Dar îi arăta lui Aaron o masă mică la treizeci kilometri altitudine, care luase poziție deasupra păturii groase de nori.

– Vino și ia-ne, îi spuse el unității de comandă. Rapid!

Exovederea îi arăta nava în curs de pornire. Sistemele de zbor intraseră online în mai puțin de o secundă, iar câmpul său de forță se întărise. Direct deasupra capului, o enorm de puternică rază laser gamma lovi câmpul de forță al bazei. O corona cărămizie izbucni în jurul punctului de impact, iar fasciculul tăie clădirea generatorului.

Căderea completă a câmpului de forță era o situație de urgență ce fusese încorporată în proiectul bazei. Câmpuri de forță secundare erupseseră deasupra mai multor vile și a blocurilor cu laboratoare, aproape la timp pentru a le proteja de creșterea enormă a presiunii. Câteva foi de cristale de gheață se izbiseră puternic de ziduri, făcând apoi

găuri în iarbă. Cei din personalul prins afară țipară și se aruncară la pământ, afectați de impact. Totul se termină în câteva secunde, aerul era din nou nemișcat. Când își ridicară privirile, putură vedea cum parcul fusese ras de iarbă și arbuști de vântul sălbatic. Nava lor fusese tăiată în două de raza laser gamma, secțiunile inegale zăcând deformate pe platforma lovită de rafalele reci ale furtunii.

Pe lângă aceasta, *Artful Dodger* se ridicase în vârtejul de distrugere radioactivă care cădea în cascadă peste întreaga bază exact în momentul în care câmpul de forță principal dispăruse. Senzorii arătau un punct de lumină albă orbitoare și mistuitoare tăindu-și drum în jos, accelerând la cincizeci de *ge*. Unitatea de comandă ripostă cu lasere cu neutroni și pulsuri de distorsiune cuantică. Nu se întâmplă nimic. Unitatea de comandă începu să schimbe cursul. Nu era suficient de rapidă. Punctul de lumină lovi mijlocul navei *Artful Dodger*, neoprit de câmpul de forță. Forțele mareice enorme rupseră structura navei, distrugându-i integritatea. Până și structurile consolidate cu câmpuri de conexiune fură dislocate. Componentele obișnuite erau mutilate, devenind de nerecunoscut. Corpul navei a cedă sub efectul imploziei, ajungând la o treime din mărimea inițială. Apoi m-reductorul Hawking se izbi și ieși prin cealaltă parte a navei, îndreptându-se cu viteză spre pământ. Scânteia intensă de lumină dispăru. Solul din jur se zgudui ca și cum Kajaani fusese lovit de un cutremur masiv, anihilând clădirile și structurile

rămase. Toate câmpurile secundare de forță cedară, lăsând vilele și blocurile de laboratoare să se prăbușească, expuse la atmosfera malignă a planetei.

Resturile lui *Artful Dodger* desprinse din uragan se prăbușiră peste ruinele bazei.

Contactul lui Aaron cu nava se întrerupse imediat ce m-reductorul Hawking izbi coca, moment în care fiecare microcircuit și kub fură distorsionate fizic și rupte.

Câțiva senzori de pe Kajaani prinseră ultimele momente ale stelei care săgeta cerul gol agitat. Viteza ei era de atât de mare, încât ochiul omului o putea percepe doar ca pe o singură linie de lumină, ca pe un fulger perfect drept. Înregistrările arătau că radiațiile atinseseră rapid un vârf, după care ieșiseră din scală.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Corrie-Lyn.

Aaron era prea uluit ca să răspundă imediat. U-amprenta îi confirma că raza releului se oprea acum la doi kilometri de perimetrul bazei.

– Au tras asupra bazei, spuse liniștit Inigo. Madona, erau complet neînarmați! Se uită la Aaron. A fost una dintre Facțiuni?

– Posibil. Ar fi putut fi chiar și Clericul Conservator, ca să-și asigure mandatul.

– Există un loc în adâncurile lui Honious pentru cei ca tine. Sper să ajungi acolo cât mai repede.

– Unde? întrebă Aaron.

Inigo și Corrie-Lyn pufniră amândoi cu dezgust.

– Am face bine să ne întoarcem la adăpost, spuse Inigo. Mă aștept ca toți să vrea să ajungă la Kajaani imediat. Suntem una dintre cele mai apropiate tabere.

Imediat ce trecură de camera înghesuită a costumelor, Ericilla întinse un deget acuzator către Aaron.

– Tu ești de vină, strigă ea furioasă. Tu ești responsabil. Le-ai spus să iasă. Știai cine erau. Tu i-ai adus aici!

– Nu i-am adus *aici*. Ne-ar fi ajuns oricum din urmă la un moment dat. Din... nefericire s-a întâmplat aici.

– Din a dracului nefericire? scuipă Vilitar. Erau aproape două sute de oameni acolo. Nu știm câți sunt încă în viață, dar, chiar dacă unii dintre ei au supraviețuit atacului, vor fi uciși de radiații. Prietenii mei. Sacrificați.

– Vor fi re-vieţuiţi, spuse Aaron impasibil.

– Ticălosule! Cytus păși în față cu pumnul ridicat.

– Destul, spuse Inigo. Asta nu ajută la nimic.

Cytus se opri pentru o clipă, apoi se întoarse, cu fața schimonosită de dezgust și mânie.

– Și tu știai, Earl, spuse Nerina. Și tu l-ai avertizat pe Ansan. Ce dracu' se întâmplă? Îi cunoști pe oamenii ăștia?

– Eu sunt cel pe care îl caută. Nu știam nimic despre atac.

Membrii echipei se uitau unul la altul, într-o uimire mută.

– Mergem la Kajaani, spuse Ericilla. Putem ajuta la recuperarea corpurilor înainte ca vânturile să le împingă prea departe.

– Cât timp mai este până când organizația voastră va trimite o altă navă? întrebă Aaron.

– De parcă ți-ar păsa!

– Cât de mult? Te rog!

– Prea mult, spuse Nerina. Hanko nu face parte din unisferă. Nu putem cere ajutor. Legătura noastră cu Confederația era linkul pentru hiperspațiu din navă, care era conectat la sediul nostru de pe Anagaska. Fără el suntem complet izolați. Anagaska va presupune că a intervenit un fel de defecțiune a echipamentelor, apoi, dacă vor vedea că nu se remediază într-o săptămână, vor investiga, probabil. Dacă îmi amintesc bine, suntem programați oricum pentru un zbor de acum în două săptămâni. Vor aștepta, probabil, până atunci. Considerente bugetare, se răsti ea cu dispreț.

– Timp în care radiațiile îi vor fi ucis pe toți cei expuși atmosferei, spuse Vilitar.

Nu avem suficiente facilități medicale pentru a-i ajuta pe toți. Felicitări! Se uită provocator la Aaron.

– Trebuie să ne mișcăm, spuse Ericilla. Sistemele medicale de pe crawlerele de sol îi pot ajuta pe doi dintre ei, poate pe mai mulți.

Îl împinse pe Aaron, trecând fără să se uite la el. Cytus reuși să lovească ușor cotul lui Aaron când intră în camera costumelor.

– Vii, Earl? întrebă Nerina.

– Da.

– Ai făcut deja destul, spuse Vilitar. Oricine naiba eşti cu adevărat. Am crezut că...

Mârâi incoerent şi se grăbi în camera costumelor.

– Venim cu voi, zise Corrie-Lyn. Putem să vă ajutăm.

– Gheţarul asiatic este la o jumătate de zi de aici, anunţă Nerina.

– Capătul îndepărtat are stânci înalte de kilometri. De ce nu ne *ajutaţi* îndepărtându-le?

Intră apoi în camera costumelor şi închise uşa.

– Şi au fost trei, spuse Aaron.

– Mai bine am merge şi noi, zise Inigo. Se întoarse spre Aaron. Eşti conştient că vor închide, probabil, proiectul de restaurare din cauza asta.

– Crezi că galaxia următoare va iniţia un proiect de restaurare pentru toate speciile pe care faza de devorare a Golului le va extermina?

Pentru o clipă, Aaron crezu că Inigo îşi va activa biononicele pentru atac.

– Nu ştii nimic, şopti rătăcitul Mesia.

– Sper ceva, totuşi.

– Ce?

– Că ai o navă stelară pusă deoparte. De preferinţă în apropiere.

– Nu am.

– Serios? Mi se pare foarte curios. Te-ai ostenit atât să rămâi ascuns. Cu toate acestea, nu ai nicio cale de scăpare în cazul în care cineva vine şi te descoperă.

– Evident că nu, altfel nu aș fi rămas aici să te aștept pe tine.

– Nu ai fi așteptat aici dacă eram doar eu, spuse Aaron. Făcu un gest către Corrie-Lyn. Dar ea? Cu ea e altceva. Șaptezeci de ani înseamnă mult timp când ești singur. Ea te-a iubit în tot timpul ăsta. Dar tu?

Corrie-Lyn se apropie de Inigo.

– Dar tu? întrebă ea cu voce liniștită.

Un zâmbet trist licări pe buzele lui.

– Mă bucur că ai fost tu. Este de-ajuns?

– Da, își odihni capul pe umărul lui.

– Nicio navă, îi spuse Inigo lui Aaron. Și singurul mod de a merge undeva cu tine ar fi sub formă de cărbune adunat într-o pungă.

– Păcat, pentru că știu ce armă au folosit pentru a distruge nava mea și baza.

– Și asta ar trebui să mă impresioneze? Mă aștept să cunoști foarte multe despre arme și violență. Oamenii ca tine știu întotdeauna.

– A fost un m-reductor Hawking, spuse Aaron. Știi ce e asta? Nu? O armă nouă și foarte periculoasă. Chiar și ANA devine nervoasă în apropierea ei. Practic, este o gaură neagră foarte mică, dar inițiată cu un orizont al evenimentului supradimensionat pentru a facilita absorbția. Începe ca un nucleu mic de neutroniu de mărimea unui nucleu atomic.

Corrie-Lyn prinse semnificația vorbelor sale.

– Începe?

– Da. Câmpul ei de gravitație este suficient de puternic pentru a atrage orice atomi cu care vine în

contact. Aceştia sunt comprimaţi în neutroniu şi fuzionează cu nucleul său. Cu fiecare atom, acesta devine un pic mai mare. Nu cu mult, nu de la început. Dar, cu cât e mai mare suprafaţa, cu atât absoarbe mai multă materie. Şi după ce a trecut prin *Artful Dodger* a lovit planeta. Chiar acum se scufundă prin manta, devorând fiecare atom pe care îl întâlneşte. Se va opri în centrul planetei. Apoi va rămâne acolo şi va creşte.

– Cât de mare se va face? întrebă ea cu nerăbdare.

Aaron îi aruncă o privire lui Inigo.

– Teoretic, găurile negre nu au nicio limită de dimensiune. Asta obişnuiam să credem că este Golul.

– Dar... Hanko?

– Va dura aproximativ două săptămâni ca să devoreze întreaga masă a unei lumi H-congruente. Numai că vom fi morţi cu mult înainte de asta. Hanko va începe să se dezintegreze pe măsură ce este consumată din interior. Continentele se vor prăbuşi în trei sau patru zile. Deci încă o dată, cu toată sinceritatea, ai o navă ascunsă în apropiere?

Araminta săruta trei el, în timp ce stăteau la o masă sub un pavilion de yisanthal înflorit din grădina lui.

– Mi-a fost dor de asta, îi spuse ea orientalului solid.

Domnul Bovey zâmbi la unison şi îşi ridică ochelarii.

– Noroc!

– Noroc!

Ea sorbi din vinul alb.

– Deci? întrebă cel cu care luase prima dată cina.

Araminta își făcu curaj.

– Dacă oferta este în continuare valabilă, accept cu plăcere.

Auzi strigăte de bucurie venind până și din casa mare, peste tărăboiul făcut de cei trei de sub pavilion.

– Ai făcut niște bătrâni foarte fericiți.

– Și pe noi, ăștia tineri.

Araminta râse.

– Și nu am absolut nicio idee cum o să fac asta. Primele trei apartamente vor fi gata într-o săptămână. Am acceptat un depozit pentru al patrulea.

– Felicitări!

– Dar până nu le termin și nu le vând, nu voi obține niciun profit. Am nevoie de bani ca să-mi cumpăr corpuri.

– Nu e chiar atât de scump cum s-ar putea crede. O prietenă de-a mea conduce o clinică specializată în asta. Oferă întotdeauna o reducere celor care se extind pentru prima oară.

– Bine.

Își mai luă o băutură ca să se calmeze. Era extrem de important, un fel de acceptare simultană a două propuneri.

Tânărul celt îi strânse brațul.

– Ești bine? întrebă el, plin de simpatie.

– Cred că da.

Știa că zâmbește ca o idioată. *Dar simt că e bine.*

Doi el s-au grăbit afară din casă. Unul dintre ei, care părea să aibă șaptesprezece ani, îngenunche lângă ea. Subțire și cu o constituție atletică, observă ea, cu o chică sălbatică de păr blond. Acesta scoase o cutie mică pe care o deschise, arătându-i un inel de logodnă antic cu diamant.

– L-am cumpărat pentru orice eventualitate, îi spuse el.

Araminta îl puse pe deget, apoi își șterse lacrimile.

– Oh, vino încoace, exclamă tânărul.

Îi înconjură umerii cu brațele, îmbrățișând-o strâns, iar ea râse printre lacrimi.

– Nu te-am mai văzut înainte.

– Sunt propriul meu zbir.

Ea îi puse palmele pe obraji și-l sărută.

– Aș vrea să fii unul dintre cei din seara asta.

– Spre imensa mea plăcere.

– Cred că ai spus că mai am încă mulți de tine de cunoscut.

– Oh, crede-mă, îi vei cunoaște pe toți mine înainte de ziua nunții noastre.

– Și nu mă deranjează, și nu mă voi plânge de alte femei până nu am destule corpuri pentru a face față. Dar... Nu vreau să le întâlnesc.

– Voi încerca să păstrez asta la un nivel minim, promit.

– Mulțumesc, șopti ea cu recunoștință.

– Și-acum ce fel de corpuri ai de gând să alegi?

– Doamne, nu m-am gândit la asta, recunoscu ea. Ţie ce ţi-ar plăcea?

– Una trebuie să fie înaltă, blondă, tipul de amazoană. Astea sunt întotdeauna populare.

– Oh, şi una foarte neagră. Hai să acoperim toate vechile etnii pe care le am eu sau aproape.

– Şi una dintre voi trebuie să aibă sânii uriaşi.

– Nu numai una!

Ea îl plesni, prefăcându-se şocată.

– Eşti îngrozitor! Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva.

– Nu asta spui de obicei în pat.

Araminta râse. Chiar îi lipsise asta. *Am luat decizia corectă.*

Araminta stătea întinsă pe patul mare, ascultându-i pe cei trei el dormind. Doi pe pat cu ea şi unul pe canapea, ghemuit într-o pătură, toţi respirând încet, nu chiar la unison. În seara asta refuzase orice formă de aerosoli, vrând să încerce programul lui Likan, să se asigure că funcţiona şi cu alte persoane şi că nu încărcase vreo cheie de expirare ascunsă. Funcţionase.

Şi încă cum.

Domnul Bovey fusese surprins, apoi apreciase cât de receptiv devenise corpul ei. Aşa cum se aşteptase, o noapte în pat cu ei fusese mult mai bună decât cea cu Likan şi haremul lui. *E întotdeauna plăcut să ai confirmarea.*

Acum nu putea dormi. Nu pentru că nu era obosită, își zâmbi ea, dar nu se putea opri să se gândească la logodnă și la stilul de viață ca multiplu care o aștepta. Era o adevărată revoluție. Totul urma să se schimbe pentru ea. În așa măsură încât era mai mult decât un pic neliniștită. Mintea ei se zbătea mereu și mereu în jurul acelorași întrebări. Incapabilă să găsească răspunsuri, pentru că *nu știa,* de fapt, ce înseamnă să fie multiplă. Singura modalitate de a afla cu adevărat era să devină una.

Întoarse capul să se uite la tânărul el cu părul roșu cuibărit confortabil alături de ea. O va ajuta să facă tranziția, știa asta. Domnul Bovey o iubea. Asta era de-ajuns pentru a face față următoarelor câteva luni. Nu stabiliseră o dată. Îi spusese că ar dori ca măcar *două de ea* să înregistreze căsătoria cu el. Ceea ce era destul de corect. Chiar *avea* nevoie să termine apartamentele. Ziua de azi făcuse asta și mai urgent.

Araminta se ghemui înapoi pe salteaua moale și închise ochii. Folosi programul pentru a-și potoli gândurile învolburate, golindu-și mintea. Corpul începea să i se liniștească, regăsindu-și și încetinindu-și ritmurile naturale, calmându-se. În loc să-i aducă somnul, golul deschis în interior o făcu conștientă de imaginile care pândeau chiar în apropiere, în subconștient. Nu doar una, ci o serie întreagă, toate cu gusturi și senzații foarte diferite. Veneau răsucindu-se din depărtarea infinită, o conexiune care în cele din urmă îi aparținea. Instinctiv, știa cum să se concentreze pe oricare voia. Unele erau visele

domnului Bovey, era suficient de familiarizată cu el pentru a-i recunoaște aroma mentală. Oftă cu drag în timp ce-i experimenta prezența. O parte din mintea lui era atât de frământată, bietul om. În același timp îi simțea fericirea. Propriul chip aluneca ba înăuntru, ba afară din gândurile lui. Una dintre conexiuni era complet străină, dar confortabil de caldă, în felul în care un părinte este cu un copil. Buzele i se ridicară într-un zâmbet senin. *Silfen Motherholme*. Deci Cressida spusese adevărul. Caz în care oh-așa-de-numerosul cor de umbre multicolore trebuia să fie gaia-câmpul.

Araminta o îmbrățișă pe cea tăcută. Legătura cea mai firavă dintre toate. Și se pomeni alunecând prin spațiu departe de orice stea. Nebuloasele Golului licăreau luxuriant și glorios în spatele ei în timp ce se înălța spre întunericul din spațiul îndepărtat.

– Salut! spuse ea.

Și Lordul Cerului răspunse.

Justine se aștepta să se simtă grozav de entuziasmată când nava ei, *Silverbird*, cobora spre Stația Centurion. Cinci sute de ore singură într-o cabină mică, fără nicio legătură cu unisfera, o stresaseră îngrozitor. Mental, știa că este un nonsens, o bizarerie a slăbiciunii biochimice și neurologice a corpului ei primitiv. Și totuși era adevărat.

Iată că ajunsese, în sfârșit, aici, la destinație, și singurul lucru la care se putea gândi era călătoria identică

și plictisitoare înapoi. *Trebuie să fi fost nebună să fac asta.*

Silverbird aterizează pe câmpul de lavă care funcționa ca port spațial pentru secțiunea umană a stației Centurion. Alte cinci nave se aflau acolo, toate mai mari decât a ei. Unitatea de comandă îi raportă câteva scanări discrete cu senzori care îi iscodeau nava. Înaltul turn Ethox era principalul vinovat, folosind detectoare de semnătură cuantică destul de agresive. Scanările mai subtile veneau de la domurile mohorâte ale Forleenilor. Fu chiar și o izbucnire rapidă de activități de investigare din partea clădirilor observatorului din secțiunea umană. Zâmbi amuzată de asta. Costumul spațial subțire i se strânse pe corp, expulzând apoi toate buzunarele de aer pentru a forma un înveliș exterior de protecție. Își fixă apoi casca.

Urmă o plimbare scurtă pe lava nisipoasă către sasul principal. Justine avea nevoie de ea pentru sentimentul de spațiu și de normalitate pe care i-l conferea. Nu putea să creadă cât de mult o liniștea vederea unui orizont planetar, chiar și unul atât de mohorât ca acesta. Când se opri să se uite în sus, furtuni furioase de ioni radiau pe cer pe distanțe de ani-lumină, în toate direcțiile. Imitații palide ale nebuloaselor din interiorul Golului.

Directorul Lehr Trachtenberg o aștepta în sala de primire, dincolo de sas. O namilă care-i aducea aminte de Ramon, unul dintre foștii ei soți. Stând acolo în fața lui, strângându-i mâna în semn de salut și lăsându-și capul pe spate doar ca să-i vadă fața, își

aminti iar cât de neglijabil din punct de vedere fizic era corpul ei. Și, desigur, conexiunea aceea cu Ramon făcu un salt în mintea ei la posibilitatea de a face sex.

– Este o imensă onoare, spuse Lehr Trachtenberg. ANA nu a mai trimis niciodată un reprezentant aici.

– Având în vedere circumstanțele politice din Confederație, s-a considerat oportun ca datele cu privire la Gol să fie examinate în mod direct.

Directorul își linse ușor buzele.

– Distanța nu afectează cu nimic datele, Justine. Trimitem absolut toate constatările direct către divizia de explorare a Marinei și către Raieli.

– Cu toate acestea, aș dori să am posibilitatea de a examina operațiunea.

– Nu aveam de gând să-ți refuz nimic. Mai ales nu după călătoria pe care tocmai ai făcut-o. Din câte știu, nimeni nu a mai călătorit atât de departe de unul singur. Cum ai suportat izolarea?

Justine bănuia că el suspectează *Silverbird* de a fi o navă cu ultrapropulsor, dar alese să treacă peste durata reală a călătoriei.

– Cu destulă dificultate și o mulțime de drame senzoriale.

– Îmi imaginez. Făcu un gest spre cabina cu cinci locuri care aștepta la capătul sălii de primire. Ți-am alocat un apartament în blocul de cazare Mexico.

– Mulțumesc.

– Vom avea, de asemenea, o petrecere de bun venit pentru tine, peste trei ore. Toată lumea vrea să te cunoască.

– Îmi închipui, spuse ea. Bine, voi fi acolo. Nu-mi strică puțină companie după excursia asta.

Urcară împreună în cabina micuță care țâșni imediat în tunelul de transport.

– Ar trebui să te avertizez că aproape o treime din personalul nostru de observare sunt adepți ai Visului Viu, spuse directorul.

– Am revizuit toate dosarele de personal înainte de a veni.

– De vreme ce știi...

– Este o problemă?

– Să sperăm că nu. Dar, așa cum ai sugerat, situația este volatilă în acest moment.

– Nu-ți face griji, pot fi diplomată atunci când trebuie.

Apartamentul ei era la fel cu cele din orice hotel de lux în care stătuse. Singurul lucru care lipsea era personalul uman, dar numărul de boți moderni compensa asta cu prisosință. În mod clar, Marina nu precupețise niciun efort pentru a face stația cât mai confortabilă pentru oamenii de știință. Camera principală avea o fereastră lungă care dădea spre zonele extratereștrilor de pe stație. Justine le privi un timp, apoi opaciză geamul. U-amprenta i se conectă la rețeaua camerei.

– Niciun vizitator și niciun apel, îi comunică ea.

Justine se așeză din nou pe pat și își deschise mintea la gaia-câmpul local. Camera întunecată se umplu de fantome. Culorile sclipeau pe fundalul umbrelor adânci. Vocile șopteau. Erau și râsete. Se simțea atrasă

de diverse stări emoţionale care promiteau să o cufunde în senzaţii ispititor de sentimentale.

Rezistă ispitei şi îşi concentră atenţia asupra nucleului fanteziei, a cuibului de confluenţă în sine. Un modul neuronal cvasibiologic care depozita şi emitea simultan orice gând eliberat în câmpul său. Avea amintiri ca un creier uman, dar cu o capacitate mult, mult mai mare. Justine îşi formă propriile imagini, oferindu-le cuibului. Acesta îi răspunse prin asociere. Conţinea, firește, toate visele lui Inigo. Visul Viu avusese grijă de asta. Ignoră spectacolul însufleţit al vieţii Mergătorului-Pe-Apă, lăsând deoparte acele amintiri în timp ce îşi rafina propria fantezie pentru o rememorare diferită a vieţii din interiorul Golului. Cuibul era plin de enigme, poezia mentală fiind lăsată deoparte de observatorii uimiţi de inima teribil de întunecată a galaxiei. Existau compoziţii despre modul în care o viaţă ar putea fi trăită de către oricine ar avea norocul să treacă în interior – împlinirea dorinţelor, uşor de distins de lucrul real. Rugăciunile-promisiuni pe care adepţii Visului Viu le făceau în fiecare noapte ţintei lor mistice. Toate erau imprimate în cuib. Dar nimic altceva. Nicio altă privire asupra unei alte vieţi trăite pe Querencia. Niciun mare gând binevoitor provenit de la un Lord al Cerului.

Domul-grădină din mijlocul secţiunii umane era plin de copaci bătrâni de peste două sute cincizeci de ani. Stejari cu trunchiuri imense îşi răspândeau crengile groase încreţite, formând copertine luxuriante

peste mesele unde se adunase personalul stației. Sus, pe platforma unei rustice case-în-copac, o trupă de amatori entuziaști cânta melodii din epoci diferite, unele vechi de peste câteva secole, dornici să primească noi cereri. Era seară în interior, amurgul lăsând lumina violetă stridentă a Zidului de stele să domine cerul.

Justine admiră pata largă de sclipiri ce-ți lua ochii cu un soi de prudență rezervată de obicei pentru animale periculoase. Sosirea ei în domul-grădină suscitase un adevărat val de interes. Îi plăcea să creadă că era, cel puțin parțial, datorat micuței rochii negre de cocteil pe care o alesese. Cu siguranță părea să aibă efectul dorit asupra directorului Trachtenberg, care începuse să flirteze în timp ce se agita în jurul ei, oferindu-i diverse băuturi și gustări.

Toți cei cărora le fusese prezentată erau dornici să știe exact de ce ANA era interesată de ei în acest moment. Ea repetă textul oficial de zeci de ori, spunând că se afla doar în vizită pentru a verifica starea curentă a proiectului de observare.

– Neschimbată, se plânse Graffal Ehasz, șeful departamentului de observare. Nu aflăm nimic zilele astea în afară de tiparul furtunilor de ioni din Golful de pe cealaltă parte a stelelor din Zid. Asta nu ne spune nimic despre natura fiarei. Ar trebui să încercăm să trimitem sonde în interior.

– Credeam că nimic nu poate trece de barieră, spuse ea.

– Acesta este motivul pentru care avem nevoie de un studiu mult mai detaliat. Nu putem face asta

cu sonde trimise la o distanță de cincizeci de ani-lumină.

– Raielilor nu le place să ne apropiem mai mult, zise Trachtenberg.

– Când ajungi acasă, ai putea să întrebi ANA de ce avem nevoie încă de *permisiunea* lor până și pentru un pârț aici, comentă Ehasz. E al naibii de jignitor.

– O să țin minte, spuse Justine.

Petrecerea începuse doar de douăzeci minute vechi. Se întrebă câți aerosoli inhalase Ehasz deja.

Directorul o luă de braț și o conduse politicos în altă parte.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu avem prea multe ocazii să ne relaxăm. Am conceput un program foarte strâns. Instalația de aici este costisitoare și foarte, foarte importantă. Trebuie să obținem cele mai bune informații cu ceea ce avem.

– Înțeleg.

– Ehasz este la al treilea lui stagiu aici. Tinde să fie frustrat de lipsa de progrese. Am mai văzut asta. Prima dată ești absorbit în întregime de cât de minunat e totul. Apoi, când sentimentul ăsta pălește, începi să realizezi cât de pasivă este, de fapt, observarea.

– De câte ori ai fost aici?

El îi zâmbi.

– Asta e a șaptea oară. Dar eu sunt mult mai în vârstă și mai înțelept decât Ehasz.

– Deci dorești să te alături Pelerinajului?

– Nu chiar. După câte ne-au arătat trei sute de ani de observare directă, în momentul în care atingi bariera, mori. De fapt, mori cu mult timp înainte de a ajunge la barieră. Nu văd cum speră ei să ajungă înăuntru.

– Cineva a făcut-o, odată.

– Da, asta e partea cu adevărat enervantă.

– Și atunci ce anume...

Justine se opri în momentul în care terenul începu să se clatine, aproape luându-i picioarele de sub ea. Se încordă, ghemuindu-se, la fel ca toți ceilalți. Câmpul ei de forță integral se activă. Rețeaua locală scotea tot felul de alarme. Crengile imense de stejar scârțâiau periculos. Frunzele foșneau ca atinse de o rafală de vânt.

– Ce dracu'! țipă Trachtenberg.

U-amprenta lui Justine deschise un link către unitatea de comandă a lui *Silverbird*.

– Intră în standby, spuse ea. Fixează-te pe poziția mea.

Scană domul și constată că era încă intact. Apoi se uită spre orizont, care părea să fie perfect la nivel. Se așteptase să vadă cel puțin niște fisuri larg deschise, scuipând lavă. Terenul se clătină din nou. *Nimic nu s-a mișcat!*

– Ce se întâmplă? întrebă ea. Un fel de cutremur? Dar planeta asta era o coajă moartă, complet inactivă din toate punctele de vedere.

– Nu sunt sigur. Directorul flutură o mână iritat ca s-o facă să tacă.

Trupa cobora din casa din copac cât de repede putea, sărind ultimul metru de trepte de lemn. Își abandonaseră instrumentele. Justine se uita la băutura din mâna ei când pământul se mișcă din nou. Vinul se clătina în pahar, și totuși ea îl ținea perfect nemișcat.

– Sfinte Ozzie! exclamă Trachtenberg. E gravitație.

– Ce?

– Valuri de gravitație... De-a dreptul colosale.

Ehasz se năpusti spre ei, balansându-se în timp ce terenul părea să se încline din nou.

– Accesezi senzorii de rază lungă? țipă el la Trachtenberg.

– Ce au înregistrat?

– Bariera! Sunt valuri de distorsiuni care se deplasează pe distanțe de ani-lumină de-a lungul ei. Și blestemata e în creștere. Senzorii din Golf o pot vedea efectiv cum se mută. Îți dai seama ce înseamnă asta? Extinderea este supraluminică. Pe Ozzie, asta e o fază de devorare!

Solul se cutremură cumplit. Apa din râulețe țâșnea, aruncând mici jeturi în jur. Pentru o clipă, Justine simți chiar cum i se reduce greutatea. Apoi îi reveni, iar teancurile îngrijite de veselă și pahare de pe mese se prăbușiră pe iarbă. Clătinându-se, se îndepărtă de stejarul care începuse să trosnească. Numeroasele câmpuri de forță de urgență se activau, consolidând domul. Pe margine, ușile de siguranță începeau să se deschidă.

– Vreau ca toată lumea să treacă la etapa de evacuare numărul unu, anunță Trachtenberg. Personalul Marinei, raportați direct la navele voastre. Echipa de observare, am nevoie de o imagine exactă a ceea ce se întâmplă acolo. Probabil nu avem prea mult timp, așa că trebuie să facem cât de mult putem înainte de a fi forțați să plecăm.

Tresări în timp ce un alt val de gravitație străbătea stația. De data aceasta forța ascendentă fu atât de puternică, încât Justine simți că era pe cale să se ridice.

– Gravitația provine din Gol? întrebă ea. Perspectiva era îngrozitoare, erau sute de ani-lumină distanță.

– Nu, strigă Ehasz. Este ceva local. Se uită în sus, studiind cerul luminiscent complicat de deasupra domului. Acolo!

Justine urmări două luni de azur traversând întinderea scânteietoare a Zidului de stele. Erau pe orbite foarte ciudate. Și se deplasau imposibil de rapid, de fapt, accelerau.

– Oh, Doamne! suspină.

Mașinării DF mari cât o planetă de-a Raielilor zburau, ocupând poziții noi.

– Raielii se pregătesc pentru ultima luptă, spuse Ehasz ca amorțit. Dacă pierd, monstrul acela va consuma întreaga galaxie.

Nu se poate, asta nu se întâmplă, gândi Justine. *Visul Viu nu începu Pelerinajul încă.*

– Nu poți face asta! strigă la vechiul inamic invizibil în timp ce hormonii umani și sentimentele

preluau controlul complet al corpului și minții ei. Asta nu e drept. Nu e *drept!*

La doar cinci ore după ce noul vis inundase gaia-câmpul, peste cincizeci de mii de adepți se adunaseră deja în Golden Park, căutând îndrumare din partea Clericului Conservator. Își exprimaseră dorința prin intermediul gaia-particulelor. Dorința unanimă a cincizeci de mii de oameni era o forță uimitoare.

Ethan era cât se poate de conștient de asta în timp ce Consilierul Phelim îl susținea pe drumul lung, dureros, afară din biroul primarului unde medicii amenajaseră o cameră de terapie intensivă.

Traversă șchiopătând Sala Liliala în timp ce plafonul afișa valuri de cumulus groși înșirați în formă de coadă de cal și îmbrăcați în fulgere subțiri strălucitoare. Chiar dacă și-ar fi închis mintea la gaia-câmp, puterea dorinței arzătoare a mulțimii tot s-ar fi scurs în creierul lui zdrobit.

Phelim continuă să-l sprijine în timp ce traversau sala mai mică, Toral. Plafonul miez-de-noapte arăta nebuloasa Ku cu scânteile ei ce clipeau pe fundalul unduit al norilor nimbus de jad și de safir.

– Ar fi trebuit să-i chemi la patul tău, spuse Phelim.

– Nu, mormăi Ethan.

Pentru că în situația asta nu putea, nu trebuia să arate slăbiciune.

Trecură prin ușile sculptate de la camera Consiliului Superior al Palatului Orchard. Bolta plafonului era susținută de piloni mari arcuiți în evantai. Dominând vârful segmentului central, o stea palidă de culoarea cuprului își trimitea lumina tremurândă de pe un disc care se rotea crescând încet. Bolizii de foc ai cometelor de mărimea unei luni înconjurau banda exterioară pe orbite mult înclinate. Niciunul dintre astronomii entuziaști de pe Makkathran nu îi descoperiseră vreodată poziția în Gol.

Membrii Consiliul Clerical îl așteptau în hainele lor purpuriu cu negru, în picioare, în tăcere, lângă masa lungă ce se întindea în mijlocul camerei. Phelim rămase lângă Ethan până când ajunseră la podium, apoi Ethan insistă să meargă singur până la tronul lui gofrat cu aur. Se trânti pe pernele subțiri, cu o grimasă. Durerea din cap aproape îl făcu să țipe în timp ce se lăsa în jos. Își luă un moment ca să-și revină în timp ce corpul îi tremura. Încă din clipa în care își recăpătase cunoștința, orice mișcare bruscă era o adevărată agonie.

Consilierii se așezară, încercând să evite să privească nodulii semiorganici de culoarea ficatului aplicați pe craniul lui, numai pe jumătate ascunși de gluga voluminoasă a robei albe.

– Vă mulțumesc pentru participare, le spuse Ethan.

– Suntem ușurați să te vedem recuperat, Cleric Conservator, răspunse formal Rincenso.

Ethan cunoștea disprețul celorlalți consilieri față de suporterul său, fără să aibă nevoie de gaia-câmp. Îl simțea el însuși.

– Nu destul de recuperat încă, spuse el și bătu unul dintre nodulii strălucitori. Dar structura mea neurală ar trebui să fie pe deplin restabilită într-o săptămână. Până atunci, auxiliarele vor fi suficiente.

– Cum de s-a putut întâmpla un astfel de lucru? întrebă Consilierul DeLouis. Gaia-particulele au fost perfect sigure timp de secole.

– Nu au fost gaia-particulele, spuse Phelim. Maeștrii Viselor care au organizat interceptarea cred că spaima celui de-al Doilea Visător a provocat un spasm neuronal în creierul Clericului Conservator. Au fost armonizați la un nivel foarte rar atins în afara celor mai intime împărtășiri-de-vise ale unui cuplu. Circumstanțele nu se vor repeta.

– Gaia-câmpul și unisfera sunt pline de zvonuri care spun că al Doilea Visător este un telepat real, care poate ucide cu un singur gând.

– Prostii! spuse Phelim.

Fața scheletică i se întoarse spre DeLouis. Pentru o clipă, o furie periculoasă putu fi întrezărită în mintea lui.

Consilierul nu îi putu susține privirea.

– În orice caz, este irelevant, spuse Ethan. Maeștrii Viselor m-au asigurat că o astfel de reacție poate fi compensată acum, după ce i-au înțeles natura. Orice contact viitor cu cel de-al Doilea Visător va fi

realizat, spuse el zâmbind sinistru, cu un scut de siguranță, cum îl numesc ei.

– Ai de gând să vorbești cu el din nou? întrebă Consilierul Falven.

– Eu cred că situația o impune, spuse Ethan. Nu-i așa?

– Ei bine, da, dar...

– Am primit ultimul lui vis, împreună cu voi ceilalți. A fost puternic, cel puțin la fel de clar ca și cele ale Visătorului Inigo însuși. Cu toate acestea, schimbarea esențială în acest vis a fost conversația pe care cel de-al Doilea Visător a avut-o cu Lordul Cerului. Comunicarea îl șocase pe Ethan mai mult decât claritatea noului vis.

– *Am venit să te caut, a răspuns Lordul Cerului la salutul celui de-al Doilea Visător.*

– *Suntem foarte departe, dincolo de marginea universului tău.*

– *Cu toate acestea, ți-am simțit dorința. Ai vrea să ni te alături.*

– *Eu nu. Dar alții, da, ar vrea.*

– *Toți sunt bineveniți.*

– *Nu putem intra. E foarte periculos.*

– *Pot să vă întâmpin. Vă pot ghida. Acesta este scopul meu.*

– *Nu.*

Și cu acest final, visul s-a terminat. Înainte de a se stinge complet, a existat un indiciu de agitație în mintea Lordului Cerului. E clar că nu se așteptase la respingere.

Și cu greu s-ar putea spune că ar fi singurul.

– Lordul Cerului crede că ne poate aduce pe Querencia, spuse Ethan. Aceasta este mărturia finală pe care o așteptam și pentru care ne rugam. Pelerinajul nostru va fi binecuvântat de succes.

– Nu fără cel de-al Doilea Visător, spuse Consilierul Tosyne. Iertare, Eminență, dar nu este dispus să ne conducă în Gol. Fără el nu poate fi niciun Pelerinaj.

– Este tulburat, răspunse Ethan. Până acum nu știa că este cel de-al Doilea Visător. Să descoperi că ești speranța a miliarde de oameni nu este un lucru ușor. La urma urmelor, însuși Inigo a găsit asta prea greu de suportat. Așa că putem ierta fragilitatea celui de-al Doilea Visător și îi putem oferi sprijin și îndrumare.

– S-ar putea ca el să-și da seama acum cine și ce este, spuse consilierul Tosyne. Dar noi nici măcar nu știm unde este.

– De fapt, știm, anunță Phelim. E în Colwyn City, pe Viotia.

– O veste excelentă, declară Ethan agresiv. Privi amuzat cum protestul din mintea lui Tosyne dispare. Ar trebui să-l salutăm și să mulțumim Viotiei pentru că ne-a adus darul acesta. Privirea lui se întoarse în expectativă spre Rincenso.

– Aș dori să propun includerea deplină a Viotiei în Zona de Liber Schimb, spuse Rincenso. Și să o promovăm la statutul de planetă de bază.

– Sunt de acord, spuse Falven.

Restul Consiliului Clerical rămase buimac.

– Nu poți face asta, spuse Tosyne. Vor opune rezistență, Senatul Confederației va lua măsuri să ne cenzureze. Vom pierde toate avantajele diplomatice pe care le avem.

Aruncă o privire în jurul mesei, căutând sprijin.

– Nu e doar ambiția noastră, spuse Phelim. Făcu un gest spre capătul gol al mesei, vizavi de podiumul lui Ethan.

U-amprenta deschise un link ultrasecurizat și portalul proiectă imaginea lui Likan stând chiar dincolo de masă.

Likan se înclină politicos.

– Domnule Cleric Conservator, sunt onorat!

– Mulțumesc, spuse Ethan. Cred că acționezi în calitate de emisar neoficial al guvernului vostru.

– Da, domnule. Tocmai am terminat de vorbit cu premierul nostru. Dorește să accepte oferta generoasă a Ellezelinului de a ne ridica la statutul de lume de bază în cadrul Zonei de Liber Schimb.

– O veste minunată. Voi informa cabinetul Ellezelin cu privire la decizia voastră.

– Acceptarea vine cu înțelegerea că regimul de tarif zero va fi parte din acord, spuse Likan.

– Desigur. Comerțul va începe pe deplin de îndată ce al Doilea Visător ni se va alătura aici, în Makkathran2.

– Am înțeles. Premierul va da tratatului avizul cabinetului său, de îndată ce acesta va fi trimis.

Imaginea lui Likan dispăru.

– Cred, spuse Ethan în tăcerea speriată, că eram pe punctul de a trece la vot. Cine este pentru? Privi mâinile ridicându-se. Votul a fost unanim. În momente ca acesta aproape că-i lipsea prezența lui Corrie-Lyn în consiliu. Ea nu ar fi lăsat un astfel de rezultat sovietic să treacă necontestat. Mulțumesc. Sprijinul pe care îl acordați politicilor mele mă îndatorează. Nu mai există niciun punct de discutat.

Phelim rămase așezat în timp ce ceilalți părăseau încăperea. Pete de lumină alunecau pe fața lui lipsită de expresie în timp ce cometele orbitau fără încetare deasupra capului.

– A fost ușor, remarcă Ethan.

– Nu știu ce să facă, spuse Phelim. Sunt la fel ca adunarea de credincioși de afară, uluiți și răniți pentru că cel de-al Doilea Visător l-a respins pe Lordul Cerului. Este nevoie de o conducere puternică, pozitivă. Tu oferi asta. Ai soluții. Firește că se întorc spre tine.

– Când ne putem deschide gaura de vierme?

– Voi cere biroului tău guvernamental să trimită tratatul premierului Viotiei imediat. Dacă Likan nu ne lasă baltă, tratatul se va întoarce imediat semnat. Gaura de vierme poate fi deschisă în două ore. Am pregătit o serie de puncte în care să apară.

– Sper că Colwyn City este una dintre ele.

– Da. Are un complex de andocare care ne va servi foarte bine.

– Și forțele noastre de poliție?

– Patruzeci de mii gata de expediere imediată, împreună cu echipamente de transport și de suprimare

a revoltei. Îi putem împinge în interior în șase ore de la deschiderea găurii de vierme. Un alt sfert de milion vor urma în următoarele patru zile.

– Excelent!

– Am sperat că vei fi de acord. Phelim ezită. Nu ne-am pregătit deloc pentru situația în care al Doilea Visător ar deveni conștient de capacitatea lui în acest mod. Ne va lua o zi pentru a-i plasa pe Maeștrii Viselor pe poziții pe întregul Colwyn City.

– Dar aveți posibilitatea să închideți tot traficul de capsule și nave înainte de asta?

– Da. Asta e prioritatea noastră. Vrem să-l izolăm în perimetrul orașului. Din nou o ezitare necaracteristică. Dar, pentru a-l localiza, trebuie să viseze din nou. După seara asta, s-ar putea să nu o mai facă.

Ethan închise ochii și se afundă în pernele tronului, vlăguit de efort.

– O va face. Încă nu știe ce a făcut.

– Ce vrei să spui?

– Acum o oră am primit un telefon de la directorul Trachtenberg de la Stația Centurion. A considerat că este destul de important pentru a-și dezvălui apartenența la noi și a folosi posturile releului Marinei. Imediat după ce al Doilea Visător a încheiat contactul cu Lordul Cerului, Golul începu o fază de devorare. Asta nu este o coincidență. S-ar părea că Lordul Cerului nu a primit prea bine refuzul. Prietenul nostru retras va trebui să-l împace sau vom sfârși cu toții devorați de frontieră. Un stimulent puternic, într-adevăr.

Al șaptelea vis al lui Inigo

Edeard se trezi cu o mahmureală ușoară. Din nou. Noaptea trecută fusese a treia la rând în care ieșise cu Macsen și cu Boyd.

Rămase în pat și comandă lumină. Tavanul înalt și curbat începu să radieze o strălucire alburie slabă. Unul dintre cei trei ge-cimpanzei se grăbi să aducă un pahar cu apă și un bob mic de praf compact primit de la ucenicul doctoriței Murusa. Edeard își aruncă pilula pe limbă și luă o gură de apă ca s-o înghită. Mintea îi alunecă înapoi la acea dimineață, cu ani în urmă, în Witham, când Fahin făcuse fiertura aceea a lui îngrozitoare pentru a-i lecui de mahmureală. Încă era cel mai eficient leac pe care îl încercase vreodată. Edeard era sigur că pilulele erau doar puțin mai mult decât placebo, oferindu-i ucenicului o sursă de venit. Termină rapid de băut apa. Fahin spunea întotdeauna că apa ajută la îndepărtarea toxinelor.

Bazinul circular din baia apartamentului avea câteva trepte mici la un capăt, astfel că Edeard putea

păși în el. Se cufundă până la gât, așezându-se înăuntru și oftând recunoscător. Un ge-cimpanzeu turnă niște săpun lichid care făcea o mulțime de bule. Închise ochii din nou, așteptând ca mahmureala să dispară. Temperatura apei era perfectă, fiind egală cu cea a corpului. Îi luase câteva săptămâni de încercări să obțină acest rezultat. În mod normal, în Makkathran apa de baie era destul de rece pentru oameni. Remodelase, de asemenea, gaura din podea care servea drept toaletă. Acum, omniprezenta cutie de lemn folosită în fiecare casă din Makkathran dispăruse, fiind înlocuită de un piedestal gol, simplu, pe care camera îl crescuse pentru el. Era mult mai ușor să se așeze pe el.

Diverse alte modificări mici îi transformaseră apartamentul într-un cămin confortabil. Patul standard în formă de cub, prea înalt, era de-acum mult mai mic, iar suprafața spongioasă era și mai moale, și mai primitoare. Nișele aveau rafturi în ele. Un ungher adânc în zona de bucătărie era permanent rece, permițându-i să păstreze alimentele proaspete timp de câteva zile, la fel cum se făcea în palatele mai mari ale orașului.

Asta era cea mai mare binecuvântare, să locuiască într-o casă închiriată de poliție și nu în dormitoarele secției. Edeard putea, în sfârșit, să aleagă din nou ce mânca. Jumătate din primul său salariu lunar se dusese pe o sobă de fier pentru gătit, nouă. O instalase el însuși, adaptând gaura pe care locatarul anterior o făcuse în perete pe post de burlan. Soba avea

locul de cinste în bucătărie, împreună cu o colecție tot mai mare de vase. Avea chiar și un bazin mai mic, care putea fi folosit la spălat, în loc să înmoaie totul în cel pentru baie, cum făceau majoritatea. Îi plăcuse inovația suficient de mult pentru a se gândi să sculpteze un alt bazin mic și în baie, doar pentru spălatul pe mâini și pe față. Deși, într-adevăr, așa oricine putea să-și dea seama că avea capacitatea de a rearanja materialul orașului, sculptându-l la fel de ușor cum o făcea odată cu ouăle de genistar.

Oricui îi vizita apartamentul.

Adică, nimănui.

Macsen luase cu el o fată de la teatru noaptea trecută. Una dintre dansatoare! La fel de frumoasă ca oricare dintre fetele din marile familii, dar cu un corp incredibil de puternic și de suplu. Știa asta datorită îmbrăcămintei cât se poate de revelatoare pe care o purta când dansa pe scenă. Edeard scrâșni din dinți încercând să nu fie gelos. El și Boyd dăduseră din nou lovitura. Deși, una peste alta, fusese o seară plăcută, lui Edeard îi plăcea mult mai mult la teatru decât să stea în taverne și să se îmbete. Adesea, pe scenă se aflau mai mulți muzicieni. Întotdeauna ucenici ai breslei. Tineri și pasionați. Doar faptul că asculta unele dintre piesele lor, atât de pline de dispreț față de autoritățile orașului, îl făcea să se simtă teribil de neloial față de Marele Consiliu. Dar cunoștea cuvintele multor cântece mai populare, majoritatea fiind compozițiile lui Dybal. Era zgomot în teatre și unele dintre ele nu erau mai mult decât

niște depozite subterane. Când auzi prima dată cântându-se la tobe, se speriase, era ca și cum muzicienii îmblânziseră tunetul.

Într-o zi va merge să-l asculte cântând pe Dybal, așa promisese Macsen. Edeard spera să se întâmple curând.

Bulele începeau să dispară din bazin în timp ce apa circula prin fantele înguste dispuse la fund, de jur împrejur. Edeard gemu și ieși. Un ge-cimpanzeu îl aștepta cu un halat în mâini. Îl îmbrăcă în timp ce intra în zona bucătăriei și se așeză la masa mică. Se afla chiar lângă fereastra *cinquefoil,* care-i oferea vedere peste acoperișuri spre centrul orașului.

Un ge-cimpanzeu îi puse pe masă un pahar cu suc de mere și mango și un castron cu un amestec de ovăz, nuci și fructe uscate. Sucul era bine răcit, ge-cimpanzeii știuseră să-l lase în frig, în colț, cu o oră înainte de servire. Își turnă lapte (și el rece) în vas și începu să mănânce, uitându-se la orașul care se trezea la viață în răsăritul soarelui.

Ar fi fost o viață bună într-adevăr, dacă s-ar fi putut împiedica să fie atât de preocupat de toate fărădelegile care bântuiau străzile și canalele pe care le vedea. De-a lungul ultimelor câteva săptămâni, echipa reușise, în sfârșit, să obțină niște condamnări în instanță. Dar nimic important: niște hoți de magazine aflați la începutul adolescenței, un bufon care era mai tot timpul beat. O dată, Breasla Grefierilor îi trimisese să aresteze un proprietar care nu-și plătise impozitele. Nu avuseseră niciun impact asupra

bandelor care erau în centrul problemelor Makkathranului.

– Ești gata? îi televorbi Kanseen în timp ce Edeard își încheia nasturii la tunică.

Își trase cizmele. Erau noi, îl costaseră salariul pe mai mult de trei zile, dar meritau.

– Vin.

Fata îl aștepta pe terasă cu o manta impermeabilă pe braț.

– O să plouă astăzi, îl anunță.

El privi cerul larg, senin.

– Dacă spui tu...

Ea îi zâmbi în timp ce o luau în jos pe scările incomode. În fiecare dimineață, era atât de tentat să le sculpteze în ceva mai puțin periculos și să atribuie miracolul Madonei.

– Aceasta va fi prima ta iarnă în oraș, nu-i așa? întrebă ea.

– Da. Edeard nu-și prea putea imagina Makkathranul rece și acoperit de gheață. Vara fusese minunat de caldă. Devenise un jucător de fotbal bun (considera el). Terminase pe locul trei cu echipa sa din mica ligă din parcul din Jeavons. Majoritatea tavernelor aveau afară scaune și mese unde petrecuse multe seri plăcute. Fuseseră chiar și câteva zile în care începuse să deseneze din nou, nu că ar fi arătat cuiva rezultatul. După ce economisise ceva bani, el și Salrana făcuseră, în sfârșit, un tur al orașului cu gondola.

– Va fi distractiv, spuse Kanseen. Vor fi o mulțime de petreceri până la Anul Nou. Apoi primarul

va oferi gratuit un imens bou-fript în Golden Park, pentru masa de prânz, în prima zi a Anului Nou – numai că toată lumea este de obicei atât de mahmură încât întârzie. Și parcurile, și pieţele, toate arată așa de curate și proaspete când sunt acoperite de zăpadă.

– Sună grozav!

– Ai nevoie de o haină groasă. Și de o pălărie.

– Din salariul nostru?

– Știu niște magazine care vând lucruri de calitate la prețuri rezonabile.

– Mulţumesc.

– Și nu uita să-ți iei din vreme cărbuni pentru sobă, clădirile nu sunt niciodată destul de calde în toiul iernii și prețurile urcă întotdeauna până la ceruri, după prima zăpadă. Madona îi va damna pe comercianții ăștia, e criminal cât reușesc să te încarce.

– Ești fericită în dimineața asta.

– Sora mea are sâmbătă ceremonia de numire a băiatul ei. Mi-a cerut s-o reprezint pe Madona.

– Frumos. Ce nume o să-i pună?

– Dium, după cel de-al treilea primar.

– Ah, da.

– Și habar nu ai cine a fost, nu-i așa?

El îi zâmbi larg.

– Nu!

Ea râse.

Așa mergeau lucrurile între ei în ultimul timp. Cei mai buni prieteni. Orice stingherealã rămasă din acea noapte de după absolvire se stinsese de multă vreme. Fapt pentru care el era destul de mulţumit.

Nu voia să se simtă ciudat unul în prezența celuilalt, dar, pe de altă parte, încă nu putea uita de sărut și nici de cum se simțiseră amândoi. Nu mai avusese destul curaj pentru a readuce în discuție ceea ce spuseseră. Și nici ea nu o făcuse.

Așa că nu-i rămăsese decât să se lupte cu gândurile lui despre Salrana, care era întotdeauna atât de însorită și, în general, frumoasă. De-acum era incredibil de greu să ignore cât de feminină devenise. Și o suspecta că știe și ea asta. În ultimul timp tachinările ei începuseră să cam atingă limita.

Restul echipei aștepta în jurul unei mese din sala principală de la secția de poliție Jeavons, terminându-și micul dejun. Spre deosebire de Edeard, doar câțiva își găteau singuri. Macsen avea o pereche de ochelari cu lentile de culoare foarte închisă, nu prea diferiți de cei pe care îi purta Dybal. Kanseen îi aruncă o privire și izbucni în râs.

– Băieți, iar ați fost la teatru noaptea trecută?

Macsen mormăi și se încruntă la ea peste ceașca de cafea neagră tare.

Edeard își dorea cu ardoare să-l întrebe cum fusese Nanitte, dansatoarea. Trebuie să fi fost o noapte fantastică dacă-l dărâmase în halul ăsta. Dar, oricât erau ei de prieteni, Kanseen nu prea tolera tipul ăsta de discuții-de-ale-băieților.

– Am vești pentru voi, șuieră Boyd verificând cu privirea restul meselor din sală, ca să se asigure că nimeni nu era atent la ei.

– Dă-i drumul, îi spuse Edeard trăgându-și un scaun.

Era ceva aproape comic în comportamentul lui Boyd.

– Fratele meu Isoix a fost acostat din nou. Au venit la magazin ieri-seară la ora închiderii și i-au spus că vor douăzeci de lire ca să „stingă focul". Se întorc în dimineața asta ca să colecteze.

Lui Edeard nu-i plăcea. Boyd le spusese de trei ori în ultimele câteva luni despre membrii bandei care-i hărțuiau fratele la brutăria familiei. Nu existase nicio amenințare specifică, doar avertismente ca să intre în rând. *Ca să-l înmoaie.* Ei bine, acum cererea fusese făcută.

– Asta e o mare prostie din partea lor, zise el încet.

– Ce vrei să spui? întrebă Dinlay.

– Trebuie să știe că fratele lui Isoix este polițist. De ce ar risca? Există sute de magazine în Jeavons fără acest tip de conexiune.

– Sunt bandiți, replică Dinlay. Lacomi și proști. De data asta, prea lacomi și prea proști.

– Cei care își vor face apariția nu vor fi importanți, spuse Kanseen.

– Niște brute, asta-i tot.

– Vrei să spui că nu ar trebui să-l ajute? întrebă Boyd aprig.

– Nu, spuse Edeard. Bineînțeles că nu. Vom fi acolo pentru a face arestarea, știi asta. Ce spune

Kanseen este că doar această singură arestare nu va rezolva problema.

Macsen își agăță un deget de ochelari și îi trase în jos ca să se uite peste rame.

– Trebuie să începem de undeva, grohăi el.

– O faci să sune de parcă noi suntem cei care vor rupe bandele, spuse Kanseen.

– Cineva trebuie s-o facă. Nu-l văd pe primar sau pe conetabilul-șef făcând asta.

– Oh, haide!

Macsen ridică din umeri și își împinse ochelarii înapoi. Toți se uitau la Edeard.

– Să mergem, spuse el. Și asigurați-vă că purtați toți vestele de dromătase. Nu vreau să am de explicat căpitanului Ronark eventualele pierderi.

Brutăria familiei Boyd era la capătul de nord al străzii Macoun, nu departe de Canalul de Centură. Strada era îngustă și întortocheată, clădirile baroce aliniate pe ambele părți făcând dificilă observarea directă. La nivelul drumului, cotiturile bruște limitau televederea echipei. Clădirea cu trei etaje a brutăriei în sine avea un turn central pătrat cu un acoperiș cu pantă blândă, gen mansardă. Ferestre înalte, în formă de semilună, încastrate în acoperiș, ieșeau în afară deasupra unui balcon lung. Sub acesta, la nivelul cel mai de jos se ajungea din stradă pe câteva trepte line care conduceau la o intrare largă în formă de arc, încadrată de două ferestre-vitrină proeminente. Amândouă erau pline de polițe cu

franzele și prăjituri. Trei burlane metalice de la cuptoarele cu cărbune ieșeau din găurile sparte în zid, suflând un fum subțire în aerul umed.

Edeard își poziționă cu atenție echipa. Banda va căuta o rută de ieșire rapidă, așa că Macsen și Dinlay se aflau într-un magazin situat între brutărie și canal. Kanseen acoperea celălalt capăt al străzii Macoun, plimbându-se printre tarabele plasate sub o mică arcadă, cu mantaua de ploaie acoperindu-i uniforma, în timp ce Edeard însuși se postase vizavi în salonul de la primul etaj. Acesta aparținea unei familii care avea un magazin de haine la parter și care erau prieteni cu Isoix. Boyd se întorsese acasă pentru ziua aceea și ajuta în brutărie, echipat cu un șorț alb și o șapcă verde. Edeard nu era sigur dacă ar trebui să folosească ge-vulturul. În final, decise să-l țină pe o streașină adâncă de pe turnul brutăriei, aproape invizibil de la nivelul solului. Acesta sperie câțiva ruupescăruși, dar nu observă nimeni.

– Cel puțin nu va trebui să-i escortăm prea mult până la Curtea de Justiție, remarcă Macsen când își începură veghea. Edeard putea vedea, de fapt, unul dintre turnurile conice ale Palatul Parlamentului, prin fereastra balconului de la salon.

Așteptară timp de două ore. Dădură alarma între ei de cinci ori, doar pentru a se dovedi că greșiseră de fiecare dată.

– Atât de mulți cetățeni par suspecți, spuse Kanseen după ce câțiva adolescenți își folosiră a treia mână pentru a fura portocale din galantarul

unei băcănii, fugind apoi în josul străzii. Și acționează tot așa.

– Suntem cu toții paranoici astăzi, asta-i tot, răspunse Macsen prin televorbire.

– Vedem răul în toată lumea.

– E titlul unui cântec? întrebă Dinlay.

Edeard zâmbi la gluma acestuia. Nu era ușor să fii lider de echipă. Stătea într-un fotoliu confortabil, bând din ceaiul pe care soția proprietarului magazinului îl tot aducea pentru el, de fiecare dată însoțit de o farfurie frumoasă plină cu biscuiți. Umorul i se stinse imediat ce tinerii huligani trecură colțul, ieșind din vedere. Presimțirea i se ridica în minte suficient de puternic pentru a-i face pielea să se furnice. Cunoștea senzația îngrozitoare de dinainte.

– Oh, rahat! mormăi el.

– Edeard? întrebă Kanseen.

– Se întâmplă.

– Ce este? întrebă Macsen.

– Sunt aici. E pe cale să înceapă.

– Unde sunt? întrebă Boyd. Care?

– Nu știu, zise Edeard. Ascultați-mă, aveți încredere în mine, vă rog, fiți atenți. *Știu* că trebuie să fim. Putea simți incertitudinea din mintea lor, nu erau obișnuiți să le spună astfel de lucruri. Îi era greu să se ridice în picioare, trupul nu îl asculta. Când se lipi de fereastra balconului, îi fu greu să se concentreze pe strada de dedesubt.

– Cred că îi văd, spuse Boyd.

Doi bărbați încă tineri urcau treptele magazinului, iar un al treilea rămăsese afară. Prin ochii lui Boyd, Edeard și restul echipei îi urmăreau intrând cu aroganță în magazin. Isoix se ridică din spatele tejghelei.

– Ți-am spus și înainte, zise el. Nu am atâția bani.

– Da, da, replică primul bărbat.

Privirea i se îndreptă nervos spre Boyd, care se afla în celălalt capăt al tejghelei.

Greșit. Edeard știa. De ce ar fi un bandit îngrijorat de un vânzător de magazin?

– Boyd, știe ce ești, îi trimise Edeard prin cea mai directă televorbire pe care o putea controla, rugându-se ca banditii să nu-l distingă de fondul general al rumorii telepatice a Makkathranului.

– Huh? mormăi Boyd.

Banditul se uită din nou la el, apoi se întoarse spre Isoix.

– Ieși cu douăzeci de lire sau dăm foc prăvăliei, spuse el cu voce tare.

– Nu, spuse Edeard. Firele de păr i se ridicaseră pe ceafă.

– Nu, nu, nu. *Nu e bine!*

– Tu, zise Boyd.

Își trase șorțul într-o parte pentru a descoperi insigna de polițist prinsă pe vesta lui. Cei doi banditi se întoarseră spre el.

– Sunt polițist și vă arestez pentru amenințări făcute cu intenția de extorcare!

– Cum vă place asta, ticăloşilor? strigă Isoix cu o bucurie răutăcioasă.

– Toată lumea să se apropie! ordonă Edeard.

Ieşi în balcon prin uşa îngustă. Banditul rămas în stradă se uită în sus. Şi zâmbi.

– Oh, la naiba! mârâi Edeard.

– El e, spuse banditul cu putere prin televorbire. Şi o luă la fugă.

În interiorul brutăriei, primul bandit scosese un cuţit mic. Îl aruncă spre Boyd, care se eschivă. Mâna a treia reuşi doar să împingă lama la o parte. Isoix luă un cuţit mult mai mare şi îl aruncă în bandiţii care fugeau pe uşă. Cuţitul se răsuci, ajungând în stradă şi ratând cu puţin o femeie care trecea pe acolo. Aceasta ţipă.

Edeard sări cu boltă peste balustrada balconului şi căzu în stradă. Aterizâ prost, rostogolindu-se când glezna cedă sub el. Umărul i se izbi de una dintre treptele care duceau la uşa magazinului de îmbrăcăminte. Pulsul ascuţit de durere îi smulse un ţipăt şi îl făcu să lăcrimeze.

Cu televederea, îl surprinse pe Boyd sărind peste tejgheaua brutăriei. Kanseen sprinta în susul străzii Macoun. Mantaua ei rămăsese pe una dintre tarabe. Macsen şi Dinlay ieşiră din magazin, încrezători şi entuziaşti. Scuturile lor se combinară în timp ce se aşezau în mijlocul străzii, blocând drumul. Toţi cei trei bandiţi alergau spre ei.

– Lăsaţi-i să plece! ordonă Edeard.

Faţa lui Macsen afişă o uimire la limita mâniei.

– Ce?

Edeard se ridicase din nou în picioare și începuse să meargă clătinându-se pe stradă.

– Lăsați-i!

– Nu poți fi serios.

Cei trei bandiți erau acum la douăzeci de metri de Macsen și Dinlay.

– Este o capcană. Știau că suntem aici.

– La naiba! i-a trimis Dinlay. Pot să-i scanez complet, n-au decât niște cuțite mici la ei. Asta-i tot.

– Va fi mai mult, altundeva, unde ne așteaptă. Vă rog, lăsați-i să plece, îi voi urmări cu ge-vulturul.

Macsen ezită. Făcu un pas spre partea laterală a străzii.

– Nu! șuieră Dinlay cu înverșunare.

Își deschise larg brațele în timp ce bandiții alergau spre el.

– Dinlay, oprește-te! țipă Edeard. Sprinta acum, ignorând durerea din gleznă. Kanseen nu era cu mult în urmă, alergând și ea ca un cal de război, scrâșnind din dinți încrâncenată. Boyd derapă pe treptele de la brutărie și o luă la goană după ei.

– Stop! strigă cu voce tare Dinlay, ținând o mână întinsă de parcă gestul lui ar fi putut opri întregul oraș. Sunteți arestați!

– Oh, rahat! mârâi Macsen în barbă și instinctiv se întoarse spre Dinlay.

Erau împreună când cei trei bandiți intrară în ei. Pumnii începură să zboare, picioarele să lovească. Mâinile telekinetice înșfăcau și împingeau. Macsen

căzu pe jos cu unul dintre banditi deasupra lui și se lovi cu capul de pavaj. Dinlay fu izbit cu duritate de peretele unui magazin de pălării, zbătându-se sălbatic să-și recapete echilibrul. Apoi banditul care căzuse pe Macsen se ridică în picioare și o luă la fugă împreună cu tovarășii lui. Dinlay începu să alerge după ei.

– Vino înapoi! urlă Edeard cu frustrare.

Ajunse la Macsen, care se lupta să se ridice cu mâna presată pe spatele capului. Un firicel de sânge i se prelingea în jos pe degete.

– Ce facem? întrebă Macsen, strâmbându-se de durere.

Televederea lui Edeard îl putea urmări pe Dinlay destul de ușor în timp ce acesta fugea spre capătul de nord al străzii Macoun. Cei trei banditi erau la zece metri în fața lui.

– Îl salvăm, mârâi, furios pe Dinlay.

Trimise un singur gând clar către ge-vulturul său care își luă imediat zborul.

Kanseen încetinea în timp ce se apropia de Edeard și de Macsen. Era roșie la față. Boyd venea alergând din spate.

– Haideți, spuse Edeard, și porni din nou.

Kanseen îl fulgeră cu o privire exasperată și se grăbi după el.

– Ești bine? strigă Boyd trecând în fugă pe lângă Macsen.

– Da.

Macsen trase aer în piept și începu să alerge.

Ge-vulturul plana de-a lungul străzii Macoun, depășindu-i rapid pe Edeard și pe Kanseen. Țâșni înainte, înălțându-se mult deasupra acoperișurilor, apoi se uită în jos, văzându-l pe Dinlay alergând cu ochelarii strâmbi pe nas. Cei trei bandiți aproape ajunseseră în capătul străzii care ieșea chiar sub Bazinul Birmingham, unde un pod albastru-argintiu lega Jeavonsul cu punctul inferior al Golden Park. Ca întotdeauna, Bazinul Birmingham era înțesat cu gondole. O jumătate de duzină de platforme de ancorare căptușeau marginea de lângă intersecția cu Canalul de Centură, toate găzduind mai multe gondole în așteptare. Ge-vulturul coborî spre platforme în timp ce Edeard încerca să-și dea seama care dintre ambarcațiunile negre și lucioase aparținea bandei. Dacă era o capcană, ar fi trebuit ca banditii să aibă evadarea bine planificată.

Chiar înainte să se întâmple, ge-vulturul observă alte două păsări, care se apropiau din ce în ce mai mult. Pivotă pe o aripă, privind la timp pentru a vedea cum atacatorul se prăbușea asupra lui. Un alt ge-vultur, mai mare, cu gheare ascuțite dublate cu piroane de fier. Impactul fu sălbatic. Pene de aur și de smarald zburâ din punctul de coliziune. Piroanele se înfipseră în aripa din față, secționând piele și mușchi, rupând vene. Apoi, ge-vulturul mai mare se suci, încercând să rupă osul aripii centrale. Ge-vulturul lui Edeard ripostă, zvârcolindu-se să prindă cu maxilarul aripa din spate a atacatorului său. Ambele păsări se rostogoleau, căzând cu viteză. Apoi lovi și

al doilea atacator, călcâiele cu lame de fier înfigându-se în carne. Edeard şi ge-vulturul lui ţipară ca unul când aripa se rupse. Edeard văzu ghearele greblând spre faţa lui şi îşi trase instinctiv capul între umeri. Mintea ge-vulturului dispăru brusc din percepţie, rămânând doar o masă de carne în cădere. Ceilalţi doi ge-vulturi se depărtau în viteză de Bazinul Birmingham. Edeard era sigur că auzise zgomotul apei la impactul cu corpul păsării prăbuşite.

– Ce s-a întâmplat? strigă Kanseen.

– Madona, chiar *ne aşteaptă*. Edeard îşi mută percepţia pentru a-l găsi pe Dinlay care ieşea pe la capătul străzii Macoun. Opreşte-te! Dinlay, de dragul Madonei, te implor!

Îşi forţă din greu picioarele obosite ca să sprinteze spre capătul străzii. Treizeci de metri.

– Îi văd, răspunse voios Dinlay.

Transmise imaginea echipei, care îi văzu pe cei trei bandiţi grupându-se deasupra uneia dintre platformele de ancorare. Rânjeau încântaţi. În mintea lui Dinlay apăru, pentru prima dată, un sâmbure de incertitudine. Încetini şi se opri la zece metri distanţă de marginea bazinului. Bandiţii nu făceau decât să aştepte.

– Staţi pe loc! le spuse Dinlay, luând înghiţituri mari de aer după cursa haotică pe care o făcuse, fluturând un deget ca un învăţător de modă veche care avea de-a face cu o clasă obraznică. Bandiţii izbucniră în râs.

Edeard năvăli din strada Macoun. În stânga lui era Canalul de Centură cu podul albastru-argintiu înainte, arcuindu-se peste marginea bazinului direct în Golden Park. La dreapta lui, clădirile se terminau pentru a lăsa loc unei promenade arcuite pe o latură a Bazinului Birmingham. Stive îngrijite de lăzi erau clădite pe diferite platforme de ancorare, iar negustorii și ge-maimuțele lor își sortau bunurile împreună cu gondolierii. Copaci înalți de hasfol plângători formau o linie lungă între marginea piscinei și fațada promenadei în formă de semilună. Frunzele lor dungate cu benzi albastre și galbene începuseră să se usuce odată cu sfârșitul verii. O mulțime de pietoni se plimbau în jur.

– Dinlay! strigă Edeard în timp ce fugea cât putea de repede către camaradul lui izolat.

Dinlay aruncă o privire în jurul lui, aranjându-și ochelarii. Arminel ieși din spatele unuia dintre copacii hasfol, la cincisprezece metri de Dinlay. În mâna dreaptă avea un revolver. Edeard privi neputincios cum Dinlay își dă seama în cele din urmă de pericol și începe să se întoarcă. Arminel ridică pistolul.

– Nu! strigă Edeard către adversarul său. Pe mine mă vrei.

Dinlay deschise gura să strige îngrozit. Arminel trase. Zâmbea în timp ce apăsa pe trăgaci. Scutul lui Dinlay nu era suficient de puternic pentru a respinge un foc de pistol. Arminel ținti excelent. Glonțul îl lovi pe Dinlay în șold, chiar sub vesta de dromătase. Jumătate din pietonii din jurul Bazinului Birmingham

țipară la explozia de durere care se revărsă din Dinlay. Apoi arsura groaznică provocată de penetrarea glonțului se stinse rapid. Dinlay privi în jos incredul la sângele care pompa din rană. Se prăbuși.

Edeard fu lângă el în câteva secunde, căzând în genunchi, apropiindu-se de prietenul său. Ochii lui Dinlay erau larg deschiși, respirând sacadat și ținând o mână peste gaura provocată de glonț: pielea îi era plină de sânge.

– Îmi pare rău, scânci.

O masă de țipete erupseră de-a lungul promenadei. Oamenii alergau să se adăpostească. Familii se îmbrățișau, ghemuindu-se ca să se ferească de pistolar.

În mijlocul întregii agitații, Edeard auzi clinchetul mecanismului revolverului. Își extinse scutul pentru a-l cuprinde pe Dinlay. Glonțul lovi în lateral, aruncându-i pe amândoi pe solul dur. Dar scutul său rezistă. Își smuci capul într-o parte ca să mârâie la un Arminel dezorientat.

– Nu-i așa de ușor, nu? strigă el sfidător.

Arminel trase din nou. Edeard gemu de efort când glonțul îi lovi gâtul. Scutul rezistă. La limită. Apoi altcineva mai trase un foc.

Ticăloșii. Am știut că e o ambuscadă.

Uimitor, scutul rezistă din nou. Dincolo de orice, acum era mai ușor să-l mențină. Inima îi bătea cu putere. Furia spălase orice altă senzație, ceea ce făcea simplu să se concentreze pe scut, să-și vadă puterea minții, să o canalizeze corect.

Încă două focuri de revolver se izbiră de scutul lui în timp ce zăcea acolo, ţinându-l îmbrăţişat protector pe Dinlay. Ambele deviară, sărind la câţiva centimetri deasupra solului, dar asta fu tot.

– Mori, căcăciosule! strigă Arminel.

Edeard simţi cea de-a treia mână a omului împingându-l. Nu era nici pe departe suficient de puternic ca să-i învingă ecranarea. Edeard râse. Apoi o altă a treia mână începu să împingă, şi încă una. Cei trei bandiţi pe care îi urmăriseră i se alăturaseră. Edeard icni când el şi Dinlay începură să fie târâţi pe pământ.

– Edeard! strigă Kanseen.

– Nu te apropia! îi ordonă.

Bandiţii le dădură un ultim brânci. Edeard şi Dinlay fură propulsaţi peste marginea bazinului, căzând la trei metri sub apă. Impactul îl desprinse pe Edeard de Dinlay. Se zbătu chiar sub suprafaţă, încercând să-şi prindă din nou prietenul. Apa îi astupa televederea, ceea ce făcea dificilă perceperea. Abia reuşi să prindă gândurile slabe, pe cale să se stingă, ale lui Dinlay care plutea în derivă sub el. Hainele îi erau îmbibate de apă, îngreunându-l. Era relativ uşor să înoate în jos, urmărind coborârea lentă a lui Dinlay spre fundul bazinului.

– Edeard...

Gândurile lui Dinlay slăbeau.

Era întuneric. Rece. Edeard vedea o masă întunecată sau poate o percepea. Se împinse şi mai în jos, lovind apa cu cizmele grele, ca de plumb. Plămânii îi ardeau acum, făcând fiecare mişcare dureroasă. Ar

fi chemat oraşul în ajutor, dar ştia că nu putea face nimic. Apa îi intra în nări, speriindu-l.

Mâna i se agăţă de ceva. Prin beznă se vedeau nişte puncte slabe de lumină. Nasturii lustruiţi de la tunica lui Dinlay! Pipăi frenetic cu degetele până când reuşi să apuce o bucată de stofă.

Acum tot ce am de făcut este să ajung la suprafaţă.

Îşi înclină capul şi privi în sus. Vedea oglinda argintie a suprafeţei apei. Drumul înapoi părea lung. Plămânii nu-l mai dureau chiar aşa de mult. Vederea îi era înconjurată de sclipiri roşii care pulsau la unison cu inima lui. Când lovi din nou apa, picioarele abia i se mişcară. Cizmele îl trăgeau în jos.

Oh, Madona, ajutor!

Ceva îl pocni în umăr. Televederea percepea ceva ca o linie subţire neagră.

– Edeard! Televorbirea combinată a lui Kanseen, Macsen şi Boyd striga la el. Edeard, apucă prăjina!

Erau prea departe.

Capătul prăjinii îl lovi din nou în umăr. Edeard îl înşfăcă. Brusc simţi că se mişcă în sus. Făcea un efort imens să nu-i dea drumul lui Dinlay. Apoi apa începu să devină mai luminoasă.

Erupse la suprafaţă, trăgând o gură emormă de aer. Cineva sări lângă el, şi îl susţinu pe Dinlay. Erau chiar lângă o platformă de ancorare. Mai multe mâini îl înhăţară de uniformă şi-l traseră pe scânduri în timp ce tuşea şi scuipa apă.

Fața incredibil de neliniștită a lui Kanseen plana mare deasupra lui.

– Oh, Madona! Edeard, ești bine?

El dădu din cap, ceea ce îi provocă un alt acces de tuse. Mâinile îl pălmuiau tare pe spate în timp ce se rostogolea într-o parte, vomitând un lichid incolor și dezgustător.

Macsen și câțiva gondolieri îl trăgeau pe Dinlay pe platformă; sângele continua să curgă din rana de la șold. Boyd era în apă, cu fața palidă.

– Dinlay! chemă Edeard slab.

– Am telestrigat pentru un medic, îl asigură Kanseen. Rămâi culcat.

Edeard refuză. Îl privi pe Macsen cum începe să-i dea lui Dinlay sărutul vieții. Era a treia oară în viața lui când era lovit de forța anarhiei și distrugerii. Întâi ambuscada din pădurea de pe drumul de întoarcere de la Witham. Apoi distrugerea satului Ashwell. Și acum, asta. Era prea mult.

– Nu! scuipă.

Nu din nou. Nu voi permite ca acest lucru să se întâmple. Oamenii nu pot trăi așa.

– Edeard, rămâi pe spate! îi ordonă Kanseen aspru.

– Unde este? Unde e Arminel?

– Încetează!

Se ridică în picioare, clătinându-se ușor în timp ce se uita în jur, respirând rar și adânc. Marginea bazinului era înțesată de oameni, toți priveau în jos la platforma de ancorare. Se întoarse spre Bazinul

Birmingham. Majoritatea gondolelor se opriseră în timp drama era în desfășurare.

Una se mișca. Rapid.

Edeard clipi, scoțându-și apa sărată a bazinului din ochi și biciuind cu televederea până la gondolă.

Arminel stătea pe bancheta din mijloc. Ridică trist din umeri la Edeard. Gândurile îi străluceau cu un regret vesel. Era ca și cum ar fi pierdut un meci de fotbal. Nimic mai mult. Sigur, nimic important. Vor juca un alt joc într-o zi, și atunci rezultatul ar putea fi diferit.

Furia îl părăsi pe Edeard, scurgându-se ca apa care picura din hainele sale îmbibate. Se simțea straniu de calm.

Unul dintre gondolierii care se uitau peste umărul lui Macsen făcu un pas înapoi speriat.

– Edeard? spuse Kanseen cu o voce scăzută.

Nu știa că un astfel de lucru este posibil, pur și simplu îl făcu. Nu avea de ales. Ca și înainte, gondola lui Arminel se mișca prea repede. Nu-l vor putea prinde niciodată, nu-l vor aduce niciodată în fața justiției. A treia mână a lui Edeard se întinse către apa de lângă platforma de ancorare și o stabiliză.

– O să pun capăt porcăriei, declară el cu putere. Într-un fel sau altul.

Edeard păși pe peticul de apă pe care îl controla. Un suflu de uimire se ridică de la spectatorii de pe marginea Bazinului Birmingham. Edeard rânji și mai făcu un pas. Și încă unul. Își mută a treia mână fără

probleme, păstrând întotdeauna marginea peticului stabilizat în fața lui.

Rânjetul lui Arminel se șterse. În partea din spate a ambarcațiunii, cei doi gondolieri se opriră din manevrarea prăjinilor, uitându-se cu teamă la Edeard care traversa bazinul spre ei. Se lăsase o tăcere deplină în timp ce se îndrepta hotărât spre ambarcațiune. Fiecare gondolă din Bazinul Birmingham se oprise acum. Gondolieri și pasageri se uitau cu uimire și emoție cum Edeard trecea pe lângă ei.

– Mișcați-vă! strigă Arminel furios la gondolieri. Scoateți-ne de-aici!

Aceștia nu răspunseră. Cei doi bandiți care stăteau pe bancă lângă Arminel își ridicară încet mâinile, evitând să-l privească.

Edeard era la zece metri distanță când Arminel își coborî o mână la brâu unde avea revolverul vârât în centură. Putea simți incertitudinea omului, frica lui. Ca un animal încolțit. Nimeni nu mai avea de ales acum.

În timp ce parcurgea ultimii metri până la gondolă, Edeard își deschise mintea și televorbi cu toată puterea lui.

– CA SĂ ȘTIE TOATĂ LUMEA. PENTRU CA NICIUN JUDECĂTOR SAU AVOCAT SĂ NU PUNĂ LA ÎNDOIALĂ ACEASTĂ ZI.

Și le dărui vederea lui.

Tot Makkathranul, de la primarul din Palatul Orchard până la marinarii din cartierul portului, văzu o gondolă cu patru bărbați ghemuiți cu mâinile puse

peste urechi. Al cincilea stătea drept, privindu-l cu ură, în timp ce prindea revolverul cu mâna și îl trăgea din centură. Simțiră gura lui Edeard mișcându-se.

– Ei bine, banditule, vremea ta în orașul acesta s-a terminat! Dacă nu crezi, arată-mi ce poți.

Arminel ridică revolverul. Makkathranul tresări la unison când țeava armei se fixă la nici doi metri de ochii lui Edeard.

– Du-te dracului! grohăi Arminel. Apoi apăsă pe trăgaci.

S-a spus mai târziu că țipătul unificat care a răsunat din oraș a putut fi auzit până la jumătatea Câmpiei Iguru. Când toată lumea și-a recăpătat respirația, și-au dat seama că era încă în viață, au văzut glonțul. A plutit nemișcat până la șase centimetri în fața ochilor lui Edeard.

Gura lui Edeard s-a mișcat din nou, de data aceasta într-un zâmbet subțire. Expresia lui Arminel era înghețată, în stare de șoc.

Ultima dăruire le-a permis cetățenilor Makkathranului să experimenteze modelarea celei de-a treia mâini a lui Edeard în formă de pumn. L-a pocnit pe Arminel drept în față. Nasul nelegiuitului s-a rupt cu zgomot. Sângele a țâșnit afară. Picioarele i-au părăsit banca în timp ce era aruncat înapoi. A aterizat cu un plescăit puternic în apa bazinului, care s-a închis peste el.

– Ești arestat! l- anunță Edeard.

Era haos pe marginea Bazinului Birmingham în timp ce gondola se întorcea încet, dar sigur spre

platforma de ancorare unde așteptau Kanseen, Boyd și Macsen. Pe partea dinspre Jeavons, grosimea mulțimii înghesuite atingea cincisprezece metri de la margine. Copiii surescitați alergau frenetic peste podul albastru-argintiu de la Golden Park, agățându-se de balustrade, aplaudând și fluturându-și mâinile. Peste o sută de polițiști se aflau în spatele platformei de ancorare, așteptând. Jumătate dintre ei erau familia lui Dinlay. Oamenii încă veneau din cartierele alăturate spre promenadă pentru a vedea cum se scrie istoria. Băieții mai îndrăzneți se cățăraseră în vârful copacilor hasfol ca să vadă mai bine.

Edeard mergea încet în spatele gondolei, rugându-se Madonei să nu strice tot acum, ca puterea lui telekinetică să reziste, iar el să nu cadă în mod rușinos în apă. Acolo, în mulțimea din jurul bazinului, i-a văzut pe Setersis și pe Kavine stând în fața unui contingent mare de proprietari de tarabe din piața Silvarum, conducând aplauzele. Un șir uriaș de fete de familie bine aranjate l-au salutat cu râsete cochete stridente în timp ce-și fluturau jupoanele și pantalonașii. Isoix și familia sa erau acolo. Evala, Nicolar și toate fetele de la croitorie dădeau din mâini frenetic și țipau pentru a-i atrage atenția. A crezut că-i vede chiar și pe Dybal și pe Bijulee râzând agitat în mulțime, dar atunci a simțit oboseala.

Prora gondolei a atins platforma de ancorare. Polițiștii au stabilizat-o. Căpitanul Ronark a preluat rapid comanda. Chae și câțiva dintre cei mai solizi polițiști de la secția Jeavons i-au încătușat pe Arminel

și pe complicii lui. O cărare s-a deschis pe întreaga promenadă, iar prizonierii au mărșăluit spre secție.

Edeard a urcat, în sfârșit, pe platformă. Picioarele aproape că l-au părăsit. Tremura de efort. Căpitanul Ronark a cerut să se facă liniște și l-a salutat. Kanseen i-a dat un sărut imens spre deliciul mulțimii.

– Prostul naibii, i-a șoptit ea la ureche. Sunt atât de mândră de tine.

Macsen îl bătea pe spate. Boyd i-a dat o îmbrățișare feroce.

– Dinlay? întrebă Edeard.

– Doctorii sunt cu el, țipă Macsen peste sunetul tunător al mulțimii. Va fi bine. Glonțul nu a lovit niciun organ vital. Nu că ar avea ceva vital în zona aia.

– Ne-ai speriat de moarte, spuse Boyd ștergându-și lacrimile. Ce cascadorie, nebunule!

– Uită-te în jurul tău, Edeard, spuse Kanseen. Asigură-te că vezi totul. Aceasta va fi ziua despre care le vei povesti stră-strănepoților tăi.

– Fă-le semn cu mâna, nătărăule! a ordonat Macsen.

L-a apucat de mână pe Edeard și i-a ținut-o sus, fluturând și strigând.

Uralele care au izbucnit în timp ce Edeard zâmbea spre mulțimea care-l venera aveau o putere înspăimântătoare. Forța mentală a atât de multor oameni uniți în venerație era copleșitoare, aproape ca o forță fizică. Zâmbetul său s-a lărgit când Macsen l-a răsucit pentru ca cealaltă parte a promenadei să-l poată vedea.

– Dacă ar fi fost alegeri astăzi, ai fi devenit primar, spuse Boyd.

– Ascultă-i. Te iubesc. Te vor. Pe tine! spuse Macsen râzând din toată inima.

Edeard se uita la podul albastru-argintiu, convins că puştii agăţaţi de balustradă vor cădea, atât de mult se aplecau peste ea. Scandau ceva. La fiecare apel, pumnii lor loveau aerul la unison.

– Ce-i asta? întrebă Edeard. Ce strigă?

– Pe tine, i-a răspuns Kanseen. Pe tine te strigă.

Atunci Edeard a înţeles şi a izbucnit în râs.

– Mergător-Pe-Apă, scanda mulţimea în adoraţie. Mergător-Pe-Apă. Mergător-Pe-Apă. Mergător-Pe-Apă.

Cronologie

1 500 ani între Saga Confederației și Trilogia Golului

2384 Prima „barcă de salvare" (o navă stelară a Dinastiei Brant) pleacă să înființeze o colonie umană în afara Confederației.

2384 Proiectul Firewall încheiat; nu mai sunt detectate avanposturi ale extratereștrilor Prime.

2385 Barsoomienii susțin conceptul genetic Avansat, declară Far Away independent din punct de vedere politic față de Confederație.

2403 Paula Myo câștigă recursul final în fața Curții Supreme de Justiție a Senatului și obține condamnarea lui Gene Yaohui la o pedeapsă de o mie o sută de ani suspendare.

2413 Ultima (a 23-a) barcă de salvare originală a dinastiei pleacă într-un zbor destinat fondării unei colonii.

2518 Sfârșitul recesiunii economice post-Război Starflyer odată cu apropierea de finalizarea lumilor New47; reducerea taxelor de emigrare.

2520 CST formează divizia de nave stelare de explorare pentru a descoperi noi lumi H-congruente.

2520–2532 Populațiile Second47 apar pe noile lor lumi.

2545 și în continuare: utilizarea navelor stelare de mari dimensiuni pentru a stabili lumi „externe" ale Confederației în fazele 3–5 spațiu, extindere la aproximativ cinci sute de ani-lumină de Pământ.

2547 Pisica înființează mișcarea Cavalerilor Gardieni pe Far Away.

2550 Flota de explorare a Marinei Confederației este înființată pentru a explora galaxia dincolo de faza 5 spațiu.

2552–3450 Contact realizat cu patruzeci și șapte de specii de conștienți (stadiul fizic) din întreaga galaxie.

2560 Nava *Endeavour* din Marina Confederației circumnavighează galaxia, condusă de căpitanul Wilson Kime; este descoperit Golul.

2603 Marina descoperă a șaptea navă de tip *High-Angel.*

2620 Raielii confirmă statutul lor de rasă galactică veche care a pierdut un război împotriva Golului, constructori de nave *High-Angel,* care sunt arce transgalactice

2652 Paula Myo o arestează pe Pisică; revolte pe Far Away.

2653 Pisica este condamnată la cinci mii de ani de suspendare.

2833 Finalizarea primei etape ANA pe Pământ. Membrii Marilor Familii încep să-și descarce memoria mai degrabă în ANA decât la SI.

2856 ANA începe să contacteze alte entități post-fizice din galaxie.

2867 Proiectul Dinastia Sheldon privind gigaviața are un succes parțial, primele suplimente biononice pentru organismul uman destinate regenerării și medicinei generale.

2872 Începutul rasei umane Înalte; suplimentele biononice permit o cultură a vieții îndelungate desfășurată în ritm lent și de respingere a economiei comerciale și a ideologiilor politice vechi.

2880 Dezvoltarea de biononice arme.

2913 Pământul începe absorbția de ființe umane „mature" în ANA; debutează migrația spre interior.

2934 Cavalerii Gardieni adoptă tehnologia biononică Înaltă.

2955 Cultura Înaltă predominantă în lumile din faza întâi.

2958 Contact cu lumea Hancher (specia Tochee) la opt mii șase sute patruzeci de ani-lumină depărtare, pe cealaltă parte a nebuloasei Eagle (șapte mii de ani-lumină).

2967 Primul Cavaler Gardian își descarcă memoria în ANA.

2973–3060 Marina Confederației ajută planeta Hancher să se apere împotriva valului de expansiune a Imperiului Ocisen.

2984 Apariția radicalilor Înalți care vor să convertească întreaga specie umană la cultura Înaltă.

2991	Crearea Protectoratului, o mişcare anti-Înaltă, pe Lumile Externe.
3001	Ozzie produce efectul uniform de reţea neuronală, cunoscut sub numele de gaia-câmp.
3040	Flota de explorare a Marinei Confederaţiei se alătură staţiei Centurion, Proiectul de observre a Golului supervizat de Raieli, o întreprindere comună a peste treizeci de specii extraterestre.
3084	Tratatul de neagresiune dintre planeta Hancher şi Imperiul Ocisen.
3088	Acord de asistenţă militară inaugurat între planeta Hancher şi Marina Confederaţiei; aplicarea acordului de neagresiune.
3120	ANA devine oficial Guvernul Pământului; populaţia planetară cincizeci de mii (organisme activate) care se încadrează.
3150	Este creat Ellezelin la patru sute douăzeci de ani-lumină de Pământ; cultură Avansată capitalistă procibernetică.
3255	Îngerul radical ajunge pe Anagaska; concepe-rea lui Inigo.
3290	Ellezelin deschide gaura de vierme spre Tari, la cincisprezece ani-lumină distanţă; iniţiază Zona Pieţei Libere Ellezelin.
3320	Inigo ajunge în sistemul solar Centurion; primul său vis.
3324	Inigo se stabileşte pe Ellezelin, fondează mişcarea Visul Viu, începe construcţia oraşului Makkathran2.

3338 Ellezelin deschide gaura de vierme pentru Idlib.

3340 Ellezelin deschide gaura de vierme pentru Lirno.

3378 Ellezelin deschide gaura de vierme pentru Quhood.

3407 Ozzie părăsește Confederația și se duce în Spike pentru a construi un „vis galactic".

3456 Mișcarea Visul Viu are peste cinci miliarde de adepți în Lumile Externe. Este foarte puternică în Zona Pieței Libere Ellezelin.

3466 Ellezelin deschide gaura de vierme spre Agra (ultima planetă care a aderat la Nucleul Zonei Pieței Libere).

3478 Visul Viu devine partid majoritar în Parlamentul Ellezelin (72 la sută), convertește planeta la teocrație. Makkathran2 devine capitala planetei.

3520 Inigo „se retrage" din viața publică, Consiliul Clerical își asumă conducerea Visului Viu.

3587 Fragmente din al doilea vis apar în gaianet.

3589 Ethan este ales Cleric Conservator; anunță Pelerinajul.